

Giới thiệu Vai Diễn Định Mệnh

Có những bức màn khi ta kéo rộng ra mới thực sự biết được trắng đen phải trái và có những sự việc sẽ làm thay đổi vận mệnh con người. Cô gái trong truyện Vai Diễn Định Mệnh đã đi quá xa trên con đường tìm kiếm sự thật để rồi làm thay đổi chính số phận của mình.

Truyện kể về Cô gái Cao Khiết Sam - một cô gái trầm tĩnh, lạnh lùng. Sau cái chết của cha mẹ, cô và người anh trai song sinh trở thành trẻ mồ côi, tính cách mỗi lúc lại càng khó gần, chỉ có mỗi Cao Gia Nguyên (anh trai) là thấu hiểu và yêu thương cô. Đối với Sam, Gia Nguyên chính là lí do duy nhất cô tồn tại trên đời này.

Năm 10 tuổi, có người nhận nuôi và đưa Sam sang Anh. Cô xa rời anh trai để thử sống độc lập, tồn tại độc lập rèn luyện cho mình sự mạnh mẽ và gai góc. Năm 19 tuổi, trở về quê thăm anh nhưng cuối cùng chỉ là tin dữ đánh sập tâm trí cô - cái chết bí ẩn của Cao Gia Nguyên.

Cô quyết định diễn vai anh trai để tìm ra kẻ sát nhân, nhưng để sống dưới lớp vỏ này cô đã phải thay đổi rất nhiều, lúc ấy cô mới nhận ra, đây chính là vai diễn định mệnh của đời mình. Khiết Sam đã nhận ra những đổi khác của cuộc sống, dần dần có những hạt mầm mới được ươm lên trong cô, làm biến đổi tâm hồn một cách kì diệu...

Cùng đọc truyện teen đầy ý nghĩa này nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bạn có để ý không? Trên thế giới này, người bạn chân thành nhất của mình chính là cái gương đây. Khi bạn cười, nó cười, khi bạn khóc, nó khóc, khi bạn đau khổ, nó đau khổ, khi bạn hạnh phúc, nó cũng hạnh phúc... Tôi đang diễn vai một cái gương, tôi có gương mặt của người ấy, có tâm vóc của người ấy, dáng đứng, cách đi của người ấy, nhưng khi người ấy cười, người ấy khóc, người ấy đau khổ, người ấy hạnh phúc thì tôi không thể sao chép theo được, bởi tâm hồn người ấy trong sạch, thanh khiết, lấp lánh như pha lê còn trái tim tôi lại chẳng chặt sọc, tâm hồn tôi đau đớn... tổn thương đôi khi quá sức chịu đựng sẽ biến người ta thành gỗ đá, cảm giác, cảm xúc cũng tan biến theo. Tình cảm tôi chai sạn, trước mọi sự biến thiên của cuộc đời tâm tôi đóng băng, trái tim chỉ có lớp vỏ, tất cả là một sự trống rỗng và giả hình. Tôi chán ghét chính mình, bản thân là một cái gương phản chiếu người ấy, nhưng nếu nụ cười kia rạng rỡ, sinh động bao nhiêu thì gương mặt này lại đơ cứng và lạnh nhạt bấy nhiêu, gỗ đá giả tạo, tầm thường... Một diễn viên thật tệ hại!

*****

Tiếng điện thoại vang từng hồi, Sam nhắc máy, tay vẫn còn miết nhẹ trên trang sách đang đọc dở. Từ phía đầu dây bên kia, nhiều âm thanh hỗn tạp, ồn ào vang lên, có những tiếng còi xe inh ỏi, tiếng la hét chói tai, Sam chỉ nghe vồn vện được một câu đứt quãng, hết sức gấp gáp của người đối:

Đừng đi tìm anh... nếu không thấy anh về... cũng đừng đi tìm anh... xin lỗi Sam...

Và câu nói kết thúc bằng 1 chuỗi tút tút dài, chuyện gì thế này? Sam đứng bật dậy, xô ngã cả ghế thư viện, mọi người nhìn cô chằm chằm, mặt cô trắng bệch, hai mắt tròn tròn, Gia Nguyên đang gấp chuyện gì vậy? Tại sao lại có tiếng súng nổ trong cuộc gọi vừa rồi? Cô lao ra ngoài như chớp... Ngoài trời đang mưa... Mất dấu vào chấm đỏ đang di chuyển trên màn hình GPS, Cao Gia Nguyên, rốt cuộc cái quái gì đang diễn ra vậy? Làm ơn nói rằng anh không sao đi!

Ngược dòng xe cộ tấp nập, Sam lao nhanh hết mức có thể, mặc cho tóc tai ướt sũng, những giọt mưa lạnh đả tấp vào mặt đau đớn, từng bước chân hoảng sợ, cảm giác bất an choán đầy tâm trí. Chấm đỏ trong màn hình đã dừng lại một hồi lâu. Bật chế độ phóng to, đây là... 1 bãi xe côngteno lớn. Cô bắt vội một chiếc taxi, đưa địa chỉ cho tài xế, miệng không ngừng hỏi thúc. Tài xế nhìn cô gái ướt nhẹp như chuột lột, mặt đỏ ngầu và bờ môi trắng quạch thì không khỏi ái ngại, ông để ý thấy bàn tay cô đang siết chặt đến nỗi móng tay cắm vào da làm máu bật ra, cả người đang run rẩy cách đáng thương. Hiểu ý, người tài xế cho xe lăn bánh.

Một bãi hoang đầy áp những chiếc xe chờ hàng, ngổn ngang sắt thép, vật liệu cơ khí... Lạnh lẽo và đáng sợ. Sam bước đi thận trọng, không khí yên lặng quá, sự bất an trong cô càng đông cứng lại, luồng khí lạnh xâm lấn dần trong từng sợi thịt, một cảm giác ròn rợn và gấp gáp, hơi thở cô khó nhọc hơn. Bất chợt, đập vào mắt Sam những đốm máu rơi vãi trên đất, máu...? Sam run run lần theo dấu máu dưới chân mình, máu dẫn đường cô đến một khoang công ten nơ trống, cô bước lên từng bậc thang một... có cái gì đó đang hiện ra trước mắt...

Một thân ảnh quen thuộc, người ấy đang nằm ở đây, đầu gối trên một vũng máu lớn, chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm màu máu khô đặc, cái mùi tanh tưởi ấy xộc vào mũi Sam, nhưng dường như cô chẳng cảm thấy gì cả... Gia Nguyên... Đó là Cao Gia Nguyên mà... tim như ngừng đập, trước mắt cô là những vòng xoáy đỏ, rất nhiều vòng xoáy, cô bị cuốn vào đó... quay cuồng... quay cuồng... từng bước đi dần dại, đầu óc cô trống rỗng, anh sao vậy? Sao lại nằm đây? Bàn tay cô vuốt nhẹ mặt anh, dừng lại ở nhân trung... không một hơi thở... lạnh ngắt. Đây không thể nào là sự thật được. Không thể nào!

Lại một lần nữa chuông điện thoại reo, màn hình ướt nhòe, cô không nhìn rõ ai gọi. Đầu dây bên kia vang lên giọng một người đàn ông trung niên, giọng

nói khàn ảm:

Sam à? Bên đó ổn không con? Gia Nguyên vẫn khỏe chứ?

Cổ họng cô nghẹn cứng, không một âm thanh nào có thể bật ra ngoài tiếng thở dồn dập của cô, nhận thấy có sự bất thường, người đàn ông vội lên tiếng:

Có chuyện gì vậy? Con ổn đấy chứ?

Trả lời ông vẫn là 1 sự im lặng đến ngạt thở, lúc này ông thực sự lo lắng:

Này Sam, không phải có gì rắc rối đấy chứ? Chết rồi... chết... rồi... chết mất... rồi! Cái gì? Con... con đang nói cái gì vậy? Ai chết hả? Bố ơi... chết rồi... Sam à... bình tĩnh đi con! Cao Gia Nguyên chết rồi bố ơi! - Sam gào toáng lên, cô đưa tay lên bịt tai mình lại, vò đầu một cách khổ sở. Không thể nào, đó không thể là sự thật được. Chiếc điện thoại đã rơi xuống sàn từ lâu, màn hình nát vụn, tại nơi xa xôi bên kia địa cầu, người đàn ông trung niên cũng không khỏi bàng hoàng, sự kinh khiếp bao phủ tâm tưởng, ông bật dậy hết vọng khắp nhà: Quản gia Kai, chuẩn bị về máy bay về Trung Quốc cho tôi ngay! Mau lên!

Người quản gia hốt hoảng gọi đến phòng vé hàng không... hình như có chuyện không hay xảy ra với ông chủ, lần đầu tiên thấy ông thất sắc như vậy, một chuyện gì đó rất khủng khiếp...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trời đã mấy ngày liên mưa không dứt. Hôm ấy mưa lại càng dai dẳng, hơi nước lạnh lẽo, mà không chỉ có mưa, còn có những đợt gió bắc rít ù ù qua kẽ tai, vọng lại nơi sâu thẳm trái tim những giọt nước mắt thổn thức không bao giờ nguôi. Người ta thấy dưới làn mưa trắng xóa ấy 1 thân ảnh mập mờ, những bước đi khó nhọc, xiêu vẹo- là 1 cô gái. Cô đi ngược hướng gió, để mặc gió tấp vào mặt những hạt mưa đau điếng. Mưa bao phủ lấy làn da nhợt phớt, trong suốt, chảy lọt vào bờ môi, 1 bờ môi khô khốc, nứt nẻ đã rỉ máu tự bao giờ, mái tóc ướt nhẹp bầu lầu gương mặt nhỏ, nhìn cô như cạn hẳn sinh lực, đếm ra chỉ vài bước nữa sẽ quy ngã. Nhưng cô vẫn đi, từng bước một nặng như chì, đôi tay gầy ôm ghì lấy 1 khung ảnh viền đen, ôm rất chặt, cô sợ rằng nếu mình sơ suất 1 chút thôi thì kỉ niệm cuối cùng về anh sẽ mãi mãi tuột mất. Đó là 1 khung ảnh tang và chàng trai trong ảnh đang mỉm cười. Chàng trai ấy có làn da trắng, đôi mắt đen sâu thẳm, đuôi mắt cong cong mang dáng nét hài hòa như mảnh trăng khuyết, chiếc mũi cao thanh tú và khuôn miệng khẽ nhếch lên 1 nụ cười ấm áp. Phải rồi anh rất ấm áp, ấm như ánh nắng mặt trời, ấm đến độ nhiều lúc khiến em cảm thấy tảng băng trái tim mình tan ra. Nhưng cũng những đường nét đẹp như điêu khắc ấy, khi đặt lên gương mặt cô gái kia thì lại khác hoàn toàn, cô và chàng trai trong ảnh cùng 1 gương mặt, nhưng sao ánh mắt cô lạnh lẽo đến thế, bờ môi nhỏ khép lại thành 1 đường thẳng, cô đi trong mưa suốt hai tiếng đồng hồ, cảm giác như tê dại, cô không thấy lạnh, không thấy đau, cô chỉ thấy tim mình đập lạc hẳn đi. Cơ hồ như những bước đi chậm dần, cô cảm nhận được sự chao đảo của đôi chân trần, bờ vai dường như thông xuống và rồi cô gục ngã. Chút sức lực cuối để tiễn anh đi cũng đã cạn rồi, cô có cảm giác mình nhìn thấy anh, nụ cười ấm áp tắt hẳn, kí ức cuối cùng cô lưu lại là hình ảnh đôi mắt anh đỏ hoe, anh nói rất nhỏ nhưng tiếng nói ấy cứ dội đi dội lại trong tâm trí cô: "... đừng tìm anh... xin lỗi Sam!"... Mắt cô nhắm nghiền, hàng mi đen nặng trĩu, và từ đâu nơi cuối khóe mắt trào ra một giọt nóng hổi, cay xè. Giọt nước mắt đắng cay này thật giống giọt nước mắt khi cô nhận được tin báo tử của bố mẹ, nhưng lần này, cô khóc cho người anh trai song sinh, con người ruột thịt cuối cùng của cô trên thế gian...

*****

Mở mắt ra là 1 làn khói trắng, nghi ngút, có hương hoa lài thanh thanh pha quện, Sam thấy mình bước đi giữa 1 không gian rộng, dưới chân cô ngổn ngang những lá bài, chợt vọng lại từ đâu đó rất gần 1 tiếng cười giòn tan, cô rào bước nhanh theo tiếng cười, lớn dần, lớn dần, cho đến khi, trước mặt cô xuất hiện 2 đứa trẻ song sinh độ 6,7 tuổi. Quang cảnh này quen quá, cái gốc cây bằng lăng già kia, cái ghế mây, sân gạch, chiếc xích đu làm từ bánh xe, chiếc bàn gỗ... tất cả đều rất quen. Thằng bé và đứa em gái ngồi trên chiếc bàn nhỏ, chúng đang bày ra những lá bài, Sam thấy đứa con gái vỗ tay reo lên: " chà chà, anh hai giỏi quá, sao anh biết em chọn lá đó vậy?", thằng bé xoa đầu đứa em, nở 1 nụ cười ấm áp, nó bảo: " vì anh thấy nó trong mắt em, cái con đầm bích ấy". Thế là chúng lại cười ồ lên, đầu óc cô trống rỗng, cảm giác như mình đang lạc vào miền vô thức nào đó, cô muốn bước lại gần hơn, khẽ đưa tay lên, nhưng chưa kịp chạm, đứa em gái bỗng nhào dần, tan biến nhanh như chớp, nó giống như bụi khí, Sam hoảng sợ, vội quay sang nhìn thằng bé, nó không còn là 1 thằng bé mười tuổi, nó đứng trước mặt cô từ bao giờ, dáng người cao thẳng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt tôi, bất giác khóe môi nó nhếch lên nở 1 nụ cười hiền hòa, chân tình, nụ cười ấy chẳng phải của anh hai sao? Trong mắt Sam bây giờ, chỉ có 1 bóng hình duy nhất- " Gia Nguyên!"- 2 từ đó vừa bật ra khỏi miệng, cô bàng hoàng nhận ra nụ cười ấy vụt mất, 1 mảng kí ức khác đập vào, cả người anh nằm sõng xoài trong vũng máu lớn, từ thái dương máu không ngừng tuôn, ướt đầm chiếc sơ mi trắng anh đang mặc, bên cạnh có rơi lại một chiếc cúc áo bằng bạc chạm khắc hai chữ DM... Sam không tin vào mắt mình, cô không tin những gì mình đang thấy, lùi lại, trái tim cô như ngừng đập, 1 nỗi đau thông thống co thắt ruột gan, cả không gian tĩnh lặng lúc ấy bị xé toạc bởi tiếng hét kinh hoàng của chính mình... và Sam bật dậy, thở dốc, tay nén chặt trái tim đang đau nhói lên, tan nát, quặng thắt, môi cô khô kiệt hết như mặt đất hạn hán. Có người chạy vào, đông người hơn, có tiếng lao xao, có tiếng gọi í ới: " Cô chủ tỉnh rồi, cô chủ tỉnh rồi!". Một người đàn ông trung niên từ ngoài cửa lao vào gấp gáp, ông nhìn Sam, chẳng lại, rồi ngồi xuống ôm choàng cô vào lòng, xoa nhẹ lưng cô và thom lên mái tóc nhẹ nhai mồ hôi: " Sam à, không sao đâu, có bố ở đây!". Sam mệt lả, gục đầu vào vai ông, thở dài, mắt ngân ngấn, nóng rát, rớt cuộc, đó vẫn là sự thật... Anh trai con mắt rồi phải không bố?

*****

Có lần anh nói với Sam: “bố là báu vật, mẹ là của quý, em gái là bảo bối. Chúng ta không còn bố mẹ nữa bởi vậy với anh, em gái là quan trọng nhất, anh sẽ bảo vệ em suốt đời”. Lúc ấy, cô chỉ cười, lại cốc anh 1 cái rõ đau, cô bảo anh bốc phét lắm, thân mình bảo vệ còn chưa xong mà đòi làm anh hùng xả thân vì người khác. Anh trừng mắt lên hét : “bé Sam không tin hả? Vậy anh thề nè, móc nghèo đi, anh sẽ bảo vệ tiểu bảo bối tới chết, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi bé Sam, nghèo đi!”. Cái móc nghèo ngày xưa ấy, cái thời còn rất con nít, ngây thơ, vụng dại lại trở nên bèn ngót như lưỡi dao cứa vào trái tim cô. Rõ ràng anh đã hứa như thế, rõ ràng anh đã hứa sẽ bảo vệ cô suốt đời, vậy nhưng bây giờ chính anh lại là kẻ làm cô tổn thương, đau đến chết đi được, anh thật tàn nhẫn.

Đã hơn hai tuần lễ trôi qua, Sam giam mình trong phòng, không tiếp xúc với bất kì ai, kể cả bố, cô có cảm giác khi ẩn trong bóng tối, cô được an toàn, không ai nhìn thấy được dáng vẻ yếu đuối của Sam lúc này, không ai nhận ra cô khóc, Sam muốn tĩnh tâm lại, cô biết có gì đó uẩn khúc. Anh trai cô đã không chết đơn giản như thế...

Sam nhớ lại lúc nhỏ, lần nào bị bạn đánh cô cũng không bao giờ để rơi một giọt nước mắt, cô thấy nước mắt chảy ra khiến mình hèn yếu, mềm nhũn, Sam rất ghét nước mắt, nước mắt rơi vì những chuyện vô nghĩa là thứ giả dối, sáo rỗng. Anh đã từng hỏi rằng sao em gái anh kiên cường thế, Sam chỉ nói, những lúc muốn khóc, hãy ngước mắt lên trời để nước mắt chảy ngược vào trong, đừng để ai thấy mình khóc, trong mắt họ mình chỉ là 1 kẻ hèn không hơn không kém. Anh vỗ ngực tuyên bố, từ bây giờ anh sẽ không khóc nữa, thế mà vừa vấp cục gạch anh đã khóc toáng lên, Sam cười.

Nói chảy nước mắt là kẻ hèn hạ, bây giờ nước mắt Sam lại trào ra không ngớt, cô đã khóc bao nhiêu, cô không nhớ, chỉ biết rằng từ lúc bố mẹ mất đến giờ, đây là lần đầu tiên cô khóc thế này. Tiếng nấc nghẹn ứ trong lòng Sam một nỗi đau quặn quai, mỗi lúc 1 sâu và rộng, lúc này có phải cô nên đóng cửa trái tim mình mãi mãi?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô bước ra từ căn phòng ấy, gương mặt thoáng hiện ra trong lớp màn tối, đám giúp việc đang mải mê với công việc lau chùi bỗng khựng lại. Họ bàng hoàng khi nhận ra trước mắt mình là cô chủ. Gương mặt trắng bệch không chút thần sắc, đôi mắt đỏ ngầu vẫn lên những tia như máu, khuôn miệng nứt nẻ, nhợt nhạt, làn da trở nên xanh trong xanh lợt, cô gầy không thể tưởng tượng được. Cô chậm rãi đi đến, đôi mắt nhìn họ lạnh ngắt, họ cảm nhận được 1 luồng khí lạnh lướt nhanh qua sống lưng, giọng cô vang lên yếu ớt, khản đặc, tưởng chừng không có âm thanh nào nghe được:

Bố tôi đâu?Thưa tiểu thư... ông chủ đang...ở trong phòng khách!

Nhắc từng bước nặng nề, cô xuống cầu thang. Đám giúp việc thoáng rùng mình, cô chủ thực sự rất đáng sợ!

Ông Aiden đang chăm chú vào 1 mục báo, khi thấy cô, ông vội vút sang 1 bên, nét sững sờ thoáng qua trên gương mặt đậm thời gian, ông bước đến dìu cô vào sofa, nhìn gương mặt tiêu tụy, hốc hác đáng sợ kia, ông thấy lòng mình nặng trĩu:

Con chưa khỏe đâu Sam à, nên nghỉ ngơi thêm đi, con gầy đi nhiều lắm đấy... Bố hiểu phần nào nỗi đau của con, nhưng con đừng tự hành hạ mình như thế!

Cô không nói gì, chỉ nhìn thật sâu vào đôi mắt đầy áp lo âu của ông, đúng vậy, chỉ có ông mới hiểu cô vừa trải qua chuyện gì, giọng cô trầm mặc, lạnh tanh:

Con sống với bố bao lâu rồi?

Ông chần chừ 1 lúc rồi đáp:

Khoảng 7 năm, 6 tháng! 1 khoảng thời gian như vậy đã đủ cho bố hiểu con người con chưa?Ý con là gì?- cách cô nói chuyện với ông thật lạ lùng, Sam chưa bao giờ hỏi ông những câu như thế.Bố chắc đã hiểu khi con quyết định làm gì thì không có ai có thể cản được con rồi chứ?

Ông Aiden đặt tách trà xuống đứng phắt dậy, ông run rẩy nhìn Sam, nói như thế không phải con gái ông đang nghĩ đến chuyện đại đột gì chứ- Sam à...- giọng ông mất hẳn vẻ bình tĩnh.

Thưa bố, con muốn nói với bố điều này, xin bố đừng kích động!Sam, con...Xin để con nói! Bố biết Gia Nguyên là gì của con, bố nói bố hiểu nỗi đau của con? Được rồi, nếu bố hiểu thì xin để con trở về Trung Quốc!Sam, con đang nói cái gì vậy. Một lần như vậy chưa đủ sao?Lần này con đi để xác nhận!Xác nhận ư? Xác nhận cái gì?Con muốn xác nhận... cái chết của Gia Nguyên!

Nghe nhắc đến Gia Nguyên, Aiden im bật, ông không biết phải nói gì lúc này, không dám nhìn vào đôi mắt của Sam, lòng ông rối bời. Lần trước nó về để chứng kiến anh nó chết, lần này nó về để xác nhận lại cái chết ấy, liệu có được không. Ông day day hai bên thái dương, con nhưic đầu dữ dội bất ngờ ập đến khiến ông khó chịu, hai mắt nhắm nghiền để lòng mảy muiu chặt lại và để bật ra tiếng nghiến răng ken két. Sam vẫn ngồi yên, nhìn ông bằng ánh mắt bình thản, cơ hồ không hiện lên bất kì nỗi lo lắng nào, tiếng nói cô chỉ phảng phất 1 sắc cô tịch, lạnh lùng:

Cái chết của anh con có uẩn khúc, chắc chắn vậy, con cần biết điều gì khiến anh hành động như vậy.Con biết đấy, họ đã xác nhận đó chỉ là...1 vụ tự

sát...không có nhân chứng... Ông Aiden cố nói, mặc cho hơi thở đứt quãng, khó nhọc. Cứ mỗi lần cơn đau đầu xuất hiện, ông lại cảm thấy khó thở vô cùng. Không có nhân chứng? Bỏ nghĩ họ nói như vậy là có cơ sở vững vàng sao?- lòng mày có khề như ông lên- con biết nhân chứng là ai? Ai... nào? Cao Khiết Sam!- gương mặt cô băng lãnh không chút cảm xúc. Cái điều đáng sợ nhất mà ông Aiden nghĩ đến rốt cuộc cũng tới, ông biết rõ ý định của Sam, và nó cũng đã khẳng định ông không thể cản trở nó. Con nhức đầu của ông mỗi lúc một kinh khủng, những giây thần kinh căng ra tưởng chừng như sắp đứt, ông chỉ biết xót xa nhìn Sam- đứa con gái tội nghiệp kia, ông biết ánh mắt của nó tức là duy nhất còn đợi cái gạt đầu của ông nữa mà thôi. Ông lặng lẽ chống hai tay vào tường, cố dìm những cơn đau xuống và chậm rãi quay lại phía LamCon chấp nhận... nguy hiểm? Chấp nhận hi sinh tính mạng mình để tìm hiểu lí do? Phải! Ta...không biết nên làm gì cả... Ta chỉ nhắc con hãy cảnh giác với mọi thứ, không còn Gia Nguyên bảo vệ con đâu, con phải bảo vệ chính mình!

Sam không đáp mà chỉ gạt đầu nhẹ, nguy hiểm? Cô không quan tâm, chỉ cần cho cô biết tại sao anh lại không giữ lời hứa năm ấy. Chỉ cần vậy là đủ! Cô lắng nghe rất kĩ những gì Aiden nói:

Hãy tập hoài nghi tất cả... có thể người làm con tin tưởng nhất lại chính là kẻ thù đấy. Đừng tin bất kì ai! Con hiểu, thưa bố! Và con phải hứa con an toàn, bố chỉ có một mình con, nếu con bỏ lại bố như cách Gia Nguyên làm với con thì bố không sống nổi đâu!

Sam chậm rãi rót đầy ly nước, lấy từ ngăn tủ ra 1 hộp thuốc, cô đưa cho ông. Aiden uống vội, đợi một chốc để cơn đau dịu xuống, ông quay lại ôm chèoang lấy cô cách tha thiết, ông thom lên mái tóc đen dài của Bảo:

Hứa với bố! Con hứa- Bảo cũng vòng tay ôm chặt bố, lời nói kiên nghị pha chút rắn rỏi của cô khiến ông có được 1 chút yên tâm. Thôi được rồi, ngày mai bố sẽ làm mọi thủ tục cho con... Cao Khiết Sam, hãy nhớ phía sau con luôn có bố, con hãy chạy lại khi con cần, bố luôn đứng yên đợi con... con... đóng vai Gia Nguyên tốt nhé!

Cô khẽ hôn lên đôi mắt đầy vết chân chim của ông, thì thầm 1 câu cảm ơn rất chân tình, rồi đứng dậy và quay về phòng. Ông Aiden vẫn ngồi đó, thần thờ, trong lòng có những niềm đau không tả xiết, con gái ông đi mất rồi...

*****

Sam bước vào phòng hít 1 hơi sâu rồi mở mắt ra, căn phòng của mình đã hai tuần lễ khép kín, cửa sổ buông rèm, đèn tắt, không cho bất kì luồng sáng nào quét qua- 1 không gian tối tăm, lạnh lẽo, u tịch, có lẽ đã đủ để cô giữ tâm mình vững lại. Cô bước vào phòng tắm bật vòi sen để dòng nước ấm nóng rửa sạch mọi nặng nề đeo bám, nước cứ tuôn không ngừng giống như những bàn tay vô hình mon men cơ thể, nước lọt vào kẽ tóc, chảy dài 1 đường từ khoeo mắt đến khoeo môi, cô nhìn mình trong gương và tự hỏi, đó là nước hay là lệ, đến bây giờ cô mới nhận ra sự thay đổi của mình, gương mặt trong gương là một gương mặt trắng bệch, tiêu tụy, đau đớn... trông cô thảm thương như thế sao? Chợt một nỗi niềm nghẹn ứ tâm can, gương mặt Gia Nguyên lúc đó cũng hệt như vậy, trắng bệch, đau đớn và chịu đựng. Trái tim lại co thắt dữ dội, nỗi đau này cô cần phải tìm hiểu nguyên do, cái chết của anh trai đã để lại trong cô 1 mảng ố tâm hồn, mảng ố ấy thôi thúc cô phải biết mọi chuyện, phải biết tại sao anh lại bỏ cô một mình, cô muốn chính mình xác nhận lại một điều: liệu có phải Gia Nguyên đã quên đi cái móc tay ngày ấy, cái lời hứa thời trẻ thơ vụng dại?

Sam đứng thẳng người, nhìn sâu vào đôi mắt phản chiếu trong gương, cô đã nghĩ thật nhiều, và cô biết, nếu Tạo Hóa tạo ra cô và Gia Nguyên giống nhau như hai giọt nước là có nguyên do rõ ràng. Đã đến lúc Người muốn cô sử dụng đến gương mặt của mình, giọng nói của mình với tư cách của Cao Gia Nguyên. Đúng vậy, chỉ có bước đường biến mình trở thành Cao Gia Nguyên cô mới có thể tìm ra lời giải đáp cho một sự thất hứa... cô phải là Gia Nguyên!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đôi mắt Sam băng lãnh, sắc lạnh hướng đến cô người hầu đứng đối diện, cô nói:

Hãy giúp tôi chuyển lời với Jully, tôi có chuyện muốn nhờ cô ấy! Vâng, thưa cô chủ- cô người hầu gạt đầu rồi tắt tà chạy đi.

Khoảng chừng 15 phút sau, Jully đã xuất hiện, cô nàng rào bước nhanh đến rồi ôm chầm lấy Sam, nở một nụ cười buồn:

Sam này, ở Thụy Sĩ đã hai tuần rồi mà tớ chẳng tìm được cách nào làm cho cậu nghe 1 cuộc điện thoại, cậu khiến tớ lo lắng. Chẳng phải tớ vẫn bình yên đây sao! Xin lỗi nhé, tớ vừa về nước nên chưa tiện đến nhà cậu ngay. Thì bây giờ cậu đang ở nhà tớ đây thôi. Sao đã mấy ngày xa cách rồi mà cậu vẫn giữ cái kiểu nói chuyện bất cần đời đó hả?- Jully phồng má vờ giận dỗi- thế đích thân gọi tớ là có chuyện gì? Một chuyện quan trọng.

...

“Hả? cậu bảo sao cơ!”- tiếng hét của Jully vọng ra rõ mồn một từ phòng Sam khiến đám người hầu giật mình. Ở trong phòng, gương mặt Jully lúc này đang rất khó coi, hai mắt thì trợn lên vẻ kinh ngạc còn miệng thì há rộng hết cỡ, cô túm lấy vai Sam:

Cậu sao có thể hành động như thế chứ, bố cậu sẽ không bao giờ đồng ý đâu! Bố đồng ý rồi, vài ngày nữa sẽ xong visa và thủ tục bên ấy cho tớ- Sam bình thản đáp lại. Sam à... Thế cậu có đồng ý giúp tớ không đây? Thi...nhưng mà thế nhờ có chuyện gì thì sao? Tớ đang hỏi là cậu có đồng ý giúp không?

Tớ...nhưng- Chưa kịp nói hết câu, July đã bắt gặp ánh mắt lạnh tanh không chút xúc cảm của Sam, cô cứng họng, rồi sau đó nuốt khan và gạt đầu cách nặng nề- ừ thì được. Vậy bắt đầu ngay đi! Ngay bây giờ á? Tớ không có chuẩn bị gì cả! Tớ biết, tớ đã chuẩn bị sẵn rồi!- vừa nói cô vừa thoáng liếc mắt sang hộp dụng cụ bày ngăn nắp trên tủ, kéo, lược, bình xịt, dao xướt, màu nhuộm, khăn bông... July đến nước ấy chỉ biết ngâm ngùi nhìn bạn cách đau khổ, nhận từ tay Sam tấm hình chụp 1 cậu thanh niên đang mỉm cười, gương mặt thanh tú giống Sam không sai một li một nét, chỉ có đôi mắt anh ta màu đen tuyền, rất sâu, còn Sam thì đồng tử lại mang màu đen pha xanh thẫm, đôi mắt của đứa con lai mang hai dòng máu Anh- Trung. Giọng Sam vang lên trầm lạnh: Hãy biến tớ thành Cao Gia Nguyên. Tớ có thể tin tưởng vào 1 chuyên gia như cậu chứ July? Không tin thì còn nhờ vả làm gì. Được rồi, cứ giao hết cho tớ. Vậy phiền cậu rồi!

July đặt tấm hình trước mặt, choàng qua cổ Sam 1 tấm khăn chùng lớn, nhắc kéo lên và bắt đầu hành nghề...

Những đường kéo điều luyện phớt qua những lọn tóc dài cách ngọt xớt, vang lên trong tĩnh lặng những âm thanh bén ngọt, tóc rơi xuống mỗi lúc một nhiều, phải nói rằng Cao Khiết Sam sở hữu một mái tóc rất đẹp, vừa mềm vừa dày lại suôn óng, cắt đi mái tóc này là một sự khổ sai của những nhà tạo mẫu tóc, đó là lí do tại sao càng lúc gương mặt July lại càng căng thẳng và nghiêm túc, đầu óc cô dồn hết vào từng nhát kéo lệ làng...

45 phút trôi qua khá nhanh và 1 tác phẩm mới lại ra đời, July thả kéo xuống để ngắm nghía thành quả của mình, cô nhìn gương mặt Khiết Sam với mái tóc ngắn sát gáy, hai đường mai thanh mảnh ôm gọn vào vành tai, da Sam đúng là rất trắng, đi với màu tóc đen vừa nhuộm lại càng trắng hơn bao giờ hết, hàng lông mày được tỉa gọn lại theo phong thái cứng cáp, mạnh mẽ hơn, mi cũng tỉa cho ngắn hơn. Trước mắt cô nàng bây giờ là một người mang thân thể mảnh dẻ của con gái và gương mặt sắc lạnh, cứng cỏi, mạnh mẽ của con trai- gương mặt ấy chính xác là của người con trai trong tấm ảnh kia. Cô mỉm cười và đẩy chiếc gương soi đến cho Sam:

Ồn rồi, đã hoàn thành một tác phẩm kinh điển mới!

Sam nhìn mình trong gương thật lâu rồi khẽ đáp:

đúng, rất ổn, bây giờ thì tớ cần trang phục! đi nhanh thôi, trời sắp tối rồi, tớ biết một cửa hiệu bán âu phục nam rất sành điệu!- nói rồi July nắm tay Sam kéo đi một mạch. Hai người đi mà bỏ qua ánh nhìn sừng sốt của những người hầu trong nhà, họ lẩm bẩm nhà mình tại sao lại có con trai? Lại còn mặc váy trắng?

*****

July giúp Sam chuẩn bị mọi thứ, cô nàng có vẻ thạo việc quá chừng, gọi July là “quân sư quạt mo” thì cũng hợp lí lắm. Cái bộ não bé tí ấy lại được việc vào những chuyện không đâu như thế này, phải công nhận về phương diện đàn ông-con trai, Sam cần học hỏi nhiều ở bộ từ điển bách khoa toàn thư này, từ đi đứng, ăn mặc đến phong thái, cốt cách, nói chung cô ta rành dữ quá. Thoát một cái, July đã giáo huấn và trang bị cho Sam một vốn liếng khá khá để trở thành một anh chàng thật sự, thấy cũng ra dáng lắm.

Một va li đồ, một thẻ tín dụng, một chiếc điện thoại, một tập hồ sơ đầy đủ visa, hộ chiếu, khung ảnh tang của Cao Gia Nguyên, Sam từ biệt người bố nuôi tốt bụng và lên đường. Aiden nhìn con gái từ phía sau, mắt ngân ngấn nước, thực sự lòng ông như có cái gì tan vỡ, ông đã cố không níu chân nó ở lại, ông phải để nó ra đi, đó là quyền tự do của nó, hơn ai hết, Aiden hiểu rằng con gái mình phải chịu tổn thương quá lớn, mất đi Gia Nguyên là mất đi cả cuộc đời nó. Còn ông, mất đi Sam, ông cũng sẽ mất đi cuộc đời của mình, Sam rất giống mẹ nó- Eris- giống cả ngoại hình và tính cách... đó là người phụ nữ mà suốt đời ông không thể quên, cũng như Sam không thể quên Cao Gia Nguyên. Aiden biết quyết định của mình là đúng, nhưng sao ông lại đau đớn thế này? Sam liệu có trở lại không? Con gái yêu... con sẽ trở lại chứ?...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trung Quốc, trường đại học Nam Kinh, buổi chiều...

Những nhánh bằng lăng trở hoa tím nhạt, khí hậu mùa thu se lạnh, gió vờn tóc, thì thảo nhẹ vào tai những âm thanh giao mùa đầy quyến rũ. Trên những ô cửa sổ của các lớp học, có tiếng xì xào vang lên, những cái đầu thò ra, những cặp mắt đầy tò mò đảo qua sân trường và dừng lại ở một thân ảnh đang tiến vào:

thấy chưa, tớ đã bảo hôm nay trường mình có một tân sinh chuyển vào mà! ừ, tin rồi, mà lạ, đang giữa học kì thế này tại sao lại chuyển vào được nhỉ? Chắc là người ta bảo lưu kết quả! Năm hai rồi còn gì! Nhìn đẹp trai quá. Đúng là rất đẹp! Lớp im lặng!- Thầy giáo gõ tay lên bàn cắt ngang mạch trò chuyện của những cô nàng mơ mộng, tiếng xì xào dứt nhưng những cặp mắt thỉnh thoảng vẫn liếc ra cửa dõi theo dáng người mảnh khảnh ấy.

Chàng trai kéo chiếc khăn cổ lên, ánh mắt bình thản cách lạ lùng, chẳng có vẻ gì là bối ngỡ, lúng túng như những sinh viên lần đầu vào trường, tay nắm hờ chiếc va li và bước đi nhẹ nhàng, không hề nghĩ mình đang trở thành đề tài bàn luận của những con người xa lạ kia.

Lớp 37k12, khoa quản trị kinh doanh, ồn ào như ong vỡ tổ, nam nữ túm tụm chơi XO, vài kẻ chúi mũi vào sách, vài kẻ đeo phone ngắm cảnh bên ngoài, một cảnh tượng không được dễ chịu lắm. Bỗng mọi hành động nghịch phá bị cắt ngang, chúng tự dừng im bật bởi tiếng đẩy cửa nhẹ bẫng của ai đó. Cuộc chơi ngừng lại, giáo viên đang chăm chú soạn giáo trình đẩy kính quay ra nhìn:

À, người hiệu trưởng giới thiệu là em đó hả? Vào đi!

Những sinh viên ngồi thẳng dậy, mắt tròn, mắt dẹt dán vào người đang đứng ở cửa lớp. Tiếng cọt kẹt vang lên khe khẽ trong sự im lặng đến ngột ngạt, chiếc bánh xe vali từ từ lăn và người ấy tiến vào. Những kẻ náo loạn và bất cần đời bỗng dưng đặt điện thoại xuống, tháo tai nghe ra, trang XO bị bỏ dở, tất cả dồn hết sự chú ý vào con người kia. Chàng trai cúi đầu chào thầy rồi nhẹ nhàng quay về phía lớp, có một lần sóng xô vọng lên từ những bàn dưới, một chất giọng nghe lạnh lẽo đến kì lạ, cơ hồ như ai cũng cảm giác có một luồng điện chạy dọc sống lưng mình:

Chào mọi người, tôi đã trở lại, và không có gì phải giới thiệu nữa, bởi tôi không phải là tân sinh viên. Phải rồi, kết quả của em đã được bảo lưu trong học kì vừa qua, bạn Cao Gia Nguyên vì phải đi trị liệu ở nước ngoài một thời gian nên không thể học cùng mọi người, bây giờ các em phải cùng nhau giúp đỡ bạn ấy, được chứ!- Thầy giáo lên tiếng, ông nhìn Gia Nguyên mỉm cười thân thiện – có khó khăn gì em cứ nói với thầy, thầy sẽ cố gắng hỗ trợ. Nào! Bây giờ em muốn ngồi ở đâu? Bàn cuối thưa thầy!- Gương mặt chàng trai bình thản, tiếng nói anh chậm rãi và điềm tĩnh vô cùng. Thầy giáo gật đầu và Gia Nguyên kéo chiếc va li xuống cuối lớp. Mọi người nhìn theo trong sự ngạc nhiên vô độ. Đó là Cao Gia Nguyên? Anh ta đã biến mất cả 2 tháng nay rồi, không ngờ là lại sang nước ngoài trị liệu, nhìn anh ta xa lạ quá, cứ như một người khác vậy.

Gia Nguyên ngồi xuống, lặng lẽ lấy sách vở ra và nhìn chằm chằm lên bảng, không hề để tâm đến những tiếng xì xào cứ ong ong bên tai mình...

*****

Nguyên đeo tai phone vào, hần cực ghét sự ồn ào, cái lớp học này sao xô bồ quá, hần lấy cuốn sách ra chăm chú đọc. Những học viên tiếp tục bàn tán về con người cũ mà mới ấy. Hần ngồi một mình, tựa lưng vào thành ghế thư thái lật từng trang sách. Hần... đẹp trai quá. Cao Gia Nguyên vẫn vậy, vẫn là gương mặt ấy, nhưng hình như hần gầy đi nhiều, đáng đi hần mảnh khảnh, cô độc, da hần cũng trắng hơn rất nhiều, trắng còn hơn con gái xứ này, chẳng nhẽ mới ở xứ lạnh hai tháng mà đã trắng bệch ra như thế sao? Đôi mắt hần sâu thẳm, hàng chân mày gọn ghẽ, nhất là lông mi rất dày, cong, hàng mi ấy khiến ánh nhìn của hần có vẻ buồn rất lạ. Điều kì cục nhất là trước đây hần rất hay cười, hần vui tính, hiếu động, đã là một anh chàng sinh viên nhưng tính tình hần có vẻ còn trẻ con lắm, nói chung hần rất thân thiện và tốt bụng, tên con trai ấy ảm ảm vô cùng. Còn bây giờ, hần xa lạ, gương mặt hần lúc mới vào chẳng có chút gì ảm ảm cả, giọng nói hần cũng khan khác... rất lạnh. Nhưng hần bây giờ lại thu hút, chẳng hiểu vì sao nữa, cứ muốn nhìn hần nhiều, nét hần hình như lãng tử hơn và cao ngạo hơn, rất có sức hút.

Gia Nguyên muốn yên tĩnh, nhưng ở lớp này không có 2 chữ ấy, nhất là tụi con gái. Hần chẳng hiểu sao cô bạn bàn trên cứ thỉnh thoảng lại quay xuống nhìn hần chằm chằm rồi đỏ mặt quay lên. Toàn những người kì cục...

Giờ giải lao...

Cuốn sách đang đợi Gia Nguyên lật tiếp bỗng bị dứt phăng, một cái đầu thò vào, đôi mắt mờ thao láo nhìn hần, đáp lại sự quấy phá kia chỉ là một sự im lặng và ánh mắt lạnh lẽo của Gia Nguyên. Hần ghét nhất những ai phá vỡ sự yên tĩnh của mình. Tên con trai lì lợm kéo ghế ra ngồi đối diện với Gia Nguyên, hần ta mỉm cười, rồi bất ngờ đánh bốp một phát vào đầu Nguyên đau điếng:

Thằng quỷ sứ, mày đi nước ngoài hồi nào mà không thèm báo cho anh em mày một tiếng thế hả? Mày đừng nói là quên tụi tao rồi nghe? Làm tụi tao cứ tưởng mày chết đâu rồi! Tại sao phải nói? - Gia Nguyên giật lại cuốn sách, lật ra đúng trang khi nãy, gương mặt chẳng chút biểu hiện gì. Cái thằng này, ăn nói kì cục vậy? Rốt cuộc là mày bị cái gì thế hả? Bị bệnh gì mà phải qua tận nước ngoài?

Gia Nguyên đẩy ghế đứng dậy, thái độ như bỏ ngoài tai những lời vừa rồi, hần bình thản cầm lấy cuốn sách và quay đi. Tuy nhiên, cái thằng lì lợm kia cảm thấy mình bị xúc phạm, anh em kết nghĩa lâu rồi không gặp chào nhau một tiếng thì có chết ai, hần tức giận giật Gia Nguyên lại, tay siết chặt lấy vai Gia Nguyên:

Này, tại sao mày lại như thế? Tao có làm gì sai? Đừng trưng cái gương mặt ngạo mạn ấy ra, chẳng hợp với mày đâu!

Gia Nguyên không trả lời, hần liếc nhìn bàn tay kẻ đang siết lấy vai mình, hàng lông mày khẽ chau lại như rằng hần đang rất khó chịu, đôi mắt hần ánh lên những tia lạnh lẽo, một màu đen thẳm như sóng cuộn cuộn trong đáy mắt, ánh nhìn ấy ghim thẳng vào kẻ đang đứng đối diện, khiến hần bất giác lùi lại và buông tay ra... Lấy lại gương mặt bình thản, Gia Nguyên quay ra cửa lớp, cơ hồ như giữa hai người chưa từng xảy ra va chạm nào. Tên sinh viên đứng nhìn trân trân, mắt mở to đầy kinh ngạc, hần nuốt khan một cái, thực sự thì hần có làm gì sai chứ? Thằng Gia Nguyên đâu phải như vậy. Lúc này nhìn hần rất... đáng sợ.

Gia Nguyên bước đi từ tốn và chậm rãi, hần nghĩ, nếu là trước đây, có lẽ hần sẽ chạy nhảy tung tăng trong giờ giải lao, hần sẽ ngồi đánh XO với bạn và cười ré ầm ĩ, hay bay xuống căn-tin trường để ngón một đồng thức ăn... nhưng bây giờ, nếu hần hành động như thế thì hần sẽ nghĩ chính mình đang bị thần kinh. Bởi đó không phải là hần, người đầu giống người cách mấy thì vẫn là hai người khác nhau, hai tâm hồn khác nhau, hai tính cách khác nhau, chẳng đời nào hần có thể sống giả tạo và bất chúc ý hết người kia được. Gia Nguyên ngày trước tốt bụng, trẻ con, còn hần bây giờ, hần là gì nhỉ? Nói thế nào cũng chỉ là một kẻ giả mạo...

Hần mua một miếng Sandwich kẹp phô mai rồi ra ngồi bàn riêng, hần không thích ngồi cùng họ- những người bạn cùng lớp, họ rất nhiều chuyện, hay hỏi những thứ linh tinh, và hần không muốn mình bị xoay bởi bất kì một câu hỏi ngớ ngẩn nào... Hần chỉ muốn được một mình!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Từ cầu thang tầng hai, một nhóm bạn nữ vừa đi vừa cười nói vui vẻ, họ xuống căn-tin để ăn cái gì đó mình thích, con gái là chúa ăn hàng mà. Cô gái tóc tết sam vô tình lướt qua đám người đông đúc và bắt gặp một bóng hình quen thuộc ngồi một mình nơi góc khuất. Chợt nhận ra đó là ai, cô ta vội tóm lấy vai người bạn đi bên cạnh mình lay mạnh:

- Tiểu... Tiểu Mạn, đó có phải là Cao Gia Nguyên không?- Cô bé tên Tiểu Mạn theo hướng chỉ tay của bạn mình nhìn về phía khuất đó. Chợt đồng tử cô cũng lại và giãn rộng, cả người cô cứng đờ, môi mấp máy không thành lời:

- Gia... Gia... Nguyên?

- phải! chắc chắn là Gia Nguyên mà! Ôi, hay quá!

Cô bạn tóc tết chưa kịp ta thán hết câu thì Tiểu Mạn đã lao thẳng xuống cầu thang. Cô chen vội vào đám người ồn ã kia, tìm đập không ngừng, đó là Gia Nguyên, đó chính xác là Gia Nguyên. Tiểu Mạn vội đến nỗi đập lên chân người khác mà không kịp xin lỗi, cô sợ Gia Nguyên sẽ biến mất. Cô không nghe gì ngoài tiếng tìm đập thỉnh thoảng của mình, làm ơn đi, làm ơn là Gia Nguyên đi...

Gia Nguyên đang đọc sách, một lần nữa hắn lại bị làm phiền. Tại sao người ta cứ thích quấy rầy hắn vào những lúc như vậy nhỉ, sự khó chịu vốn đã nhen nhóm khi bước vào cái lớp nặng nề kia, lại thêm những kẻ thích thêm dầu vào lửa. Hắn ngược lên nhìn kẻ trước mặt mình với cái cau mày mệt mỏi, nhưng chợt, hàng lông mày hắn giãn ra nhanh chóng. Người kia là một cô gái. Xinh xắn, đáng yêu, có thể dùng những từ này để tả, bởi gương mặt trái xoan nhỏ nhắn và dáng người yếu ớt mảnh mai đủ cho thấy điều đó, mái tóc hạt dẻ ngắn, ôm lấy đôi gò má phớt hồng, làn da trắng như ngọc càng làm tôn lên nét đẹp của đôi mắt đen tròn, sáng rỡ... tất nhiên những chuyện ấy chẳng liên quan gì đến Gia Nguyên, hắn không để tâm chúng, điều làm hắn ngạc nhiên nhất là đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ của cô bé.

Tiểu Mạn nhìn Gia Nguyên mà trong lòng dậy lên hàng loạt câu hỏi, cô thấy chưa xót thay khi anh tiều tụy đến như vậy, sao anh gầy đi nhiều thế? Nhìn anh khắc khổ và yếu đuối lạ thường, dường như nguồn năng lượng tràn trề trước đây trong anh đã bay biến đâu mất, có một chút gì đấy xa lạ và lạnh lẽo hơn... Gia Nguyên nhận thấy sự hoang mang choán đầy trong đôi mắt đen thẳm của Tiểu Mạn, hắn ngạc nhiên đấy nhưng cũng không muốn rắc rối, cô bé đó dẫu sao cũng không nên bận tâm đến làm gì, đến đây với một thái độ kì cục như thế, rõ ràng lại là 1 kẻ phá đám hắn mà thôi. Nghĩ vậy, hắn bỏ miếng bánh sandwich đang ăn dở vào sọt rác rồi cầm cuốn sách toan bỏ đi. Nhưng, đã đến tận đây, đã gặp lại như thế, Tiểu Mạn sẽ chấp nhận thái độ dừng đứng đó của hắn ư? Không đâu! Cô bé chụp lấy tay hắn, sự run rẩy, niềm xúc động mạnh mẽ của cô như thấm qua lớp áo khiến Gia Nguyên cảm nhận được, giọng cô vang lên ngắt quãng bởi những tiếng nghẹn:

Nói em biết đi...sao anh bỗng nhiên...biến mất như vậy?... Em đã rất lo lắng... rất...lo lắng..

Gia Nguyên im lặng, một giây sau, hắn giật phắt tay ra và tiếp tục đi tìm quay đi, bỏ ngoài tai câu hỏi của Tiểu Mạn. Cô bé không chịu thua, bước ra chắn đường hắn lại, bây giờ, gương mặt nhỏ nhắn của cô đã ướt nhòa nước mắt:

Trả lời em!...Tại sao anh làm vậy? Làm ơn đừng nhìn em như vậy, đừng nhìn em bằng ánh mắt xa lạ ấy!Cô muốn gì ở tôi?- Gia Nguyên đáp trả bằng từng chữ chậm rãi.Gia...Nguyên...anh nói gì thế?- Tiểu Mạn đứng trước mặt cô, giọng lạnh lẽo đến gai góc của hắn- sao anh lại tỏ thái độ đó với em?Nếu cô không có gì để nói thì đừng làm phiền tôi! –Gia Nguyên lướt qua không một giây do dự, gương mặt hắn không có bất kì sự đổi thay nào dẫu là nhỏ nhất.

Tiểu Mạn đứng chôn chân một chỗ, tựa hồ cả người như bám rễ vào đất không nhúc nhích được. Cô gái tóc tết đuôi sam chen đến chỗ Tiểu Mạn, vỗ vai cô và cười hi hi:

Thế nào? Gặp lại chàng thế nào? Anh ta bỏ đi đâu vậy kia?

Thấy Tiểu Mạn chẳng có phản ứng gì, cô gái kia sốt ruột nhìn qua mới giật mình bởi gương mặt rần rụa nước mắt kia, cô hốt hoảng hỏi:

Này Dương Tiểu Mạn? Có chuyện gì xảy ra với bồ vậy?

Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, giọng cô nức nở:

Đó không phải Gia Nguyên đâu Nhật Hạ ơi... đó không thể là Gia Nguyên được... Gia Nguyên không bao giờ nói những lời ấy đâu!Này, nói mình nghe đi! Anh ta rõ ràng là Cao Gia Nguyên mà!

Tiểu Mạn ôm chặt lấy Nhật Hạ, cả người cô run lên bần bật:

Không phải...không phải... Gia Nguyên chưa bao giờ khiến tớ đau thế này!

Nhật Hạ vỗ về bạn, cô nhìn về hướng Gia Nguyên vừa đi khỏi, lòng đầy thắc mắc, Gia Nguyên rốt cuộc đã nói gì Tiểu Mạn nhỉ? Người như anh ta sao lại biến đâu mất rồi khi trở lại lại lạ lùng như vậy? Rõ ràng là có gì đó không ổn ở đây. Nhật Hạ nhớ rằng trước đây, mỗi lần gặp Gia Nguyên xong Tiểu Mạn lại cười cả buổi, gương mặt nhỏ lúc nào cũng rạng rỡ,ngời sáng chứ chẳng đau đớn như lúc này đâu...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Chuông vừa reng một hồi dài ảm đạm báo hiệu tan học. Tiếng học sinh chào thầy cô vang lên ồn ào, nhưng đột nhiên lại bị chen ngang bởi một tiếng đập cửa “ Rầm!”. Tất cả sinh viên đều háu chuyện quay đầu ra cửa, và họ được một phen ngạc nhiên. Người đang hùng hổ tiến vào lớp là Dương Minh Kha, đàn anh của khoa Quản trị Kinh doanh, anh ta làm gì ở đây? Lại còn kéo theo cả một cô gái xinh xắn, trắng trẻo, có mái tóc ngắn màu hạt dẻ, ủa, hình như đó là Dương Tiểu Mạn mà!

Dương Minh Kha đi xồng xộc vào lớp mặc cho giáo viên còn chưa ra ngoài, anh tiến thẳng đến dãy trong cùng, đích là bàn cuối. Tại đó, Gia Nguyên đang đeo tai phone, mặt gác lên hai tay...ngủ ngon lành, cái cảnh nhìn hết sức ngứa mắt. Anh co chân lên và tung thẳng một đập thật mạnh vào chân bàn, lực khủng khiếp ấy làm chiếc bàn lật nhào, tung hê tứ tung sách vở, tất nhiên kẻ đang ngủ ấy bị xô ngã rầm xuống nền. Cả lớp tròn mắt và nuốt khan, trong bụng ai cũng chắc mẩm rằng người lãnh trọn cú đá ấy chắc cũng trọng thương tận gan tủy. Họ tản lờ, vội vã xách cặp ra ngoài, nhưng ghét nhất ở đời cái thói giả bộ không quan tâm mà lại tìm đủ mọi cách để xem lên người ta gây gỗ, thế là mấy chục cái đầu cứ thăm thò thăm thụt ở những ô cửa sổ, cũng chỉ vì mục đích hóng hớt chuyện đời. Tiểu Mạn thấy Minh Kha làm dữ thì hoảng hồn, cô vội lao đến bên cạnh Gia Nguyên, nước mắt trào ra không ngớt:

Gia Nguyên, anh có bị làm sao không? Anh đau không? – rồi cô quay ngoắt sang hét toáng lên với Minh Kha – Anh làm gì vậy? Tại sao lại làm đau anh ấy?Thằng đáng ghét. Ngồi dậy mau! – Minh Kha gầm lên, nắm tay anh siết chặt đến độ bật ra những tiếng răn rắc gai người.

Gia Nguyên nằm sổng soài trên sàn, mép bàn vừa rồi húc một cú mạnh lắm, trúng ngay vào bụng, cả cơ thể hấn bây giờ rất đau đớn. Tiểu Mạn thoạt nhìn thấy sắc mặt Gia Nguyên trắng bệch, hấn lại gặp người lại ôm bụng, hình như có cái gì đó loạn lổ...màu đỏ thắm. Cô bé tá hỏa, lay mạnh Gia Nguyên:

Này... Gia Nguyên...anh đau lắm hả?...ôi! Máu! Là máu!- chiếc áo trắng bây giờ đã thoáng ướt át ở vùng bụng phía bên trái, Tiểu Mạn hoảng thật sự, cô đưa tay ôm lấy Gia Nguyên, mặt bần thần, xuống sắc. Nhưng Gia Nguyên gạt phắt tay Tiểu Mạn ra, hấn từ từ ngồi dậy, tháo tai nghe ra bỏ vào trong túi quần rồi mặc nhiên đứng dậy, phui mình mẩy hết như chẳng bị gì. Hấn dựng bàn lên, sắp lại ghế ngay ngắn, khom người nhặt mấy cuốn sách cho vào ba lô cách bình thân, trong khi máu trên áo mỗi lúc một sẫm hơn và tanh hơn. Xong xuôi, hấn không thèm liếc Tiểu Mạn hay Minh Kha một cái nào, chỉ nhẹ nhàng xách ba lô và kéo vali định ra ngoài. Minh Kha nhìn gương mặt cao ngạo chẳng có chút để tâm đến chuyện vừa xảy ra của hấn mà tức tối, anh kéo ngược hấn lại, xô hấn ra đứng đối diện với mình. Tiểu Mạn bật dậy ngay, cô đẩy Minh Kha cách xa Gia Nguyên:Đù rồi, anh không được làm đau anh ấy. Em ghét cái thái độ này của anh!Còn anh ghét cái thái độ này của hấn!- Minh Kha bỏ ngoài tai sự van nài của Tiểu Mạn, anh đẩy cô sang một bên, mắt gườm gườm nhìn Gia Nguyên không chớp – Mày có tư cách gì mà làm em tao khóc hả? Ai cho phép kẻ như mày nói những lời làm đau nó?

Gia Nguyên liếc Tiểu Mạn bằng cặp mắt dửng dưng rồi sau đó chuyển trọng tâm cái nhìn sang Minh Kha:

Anh là anh trai của cô ta?Mày bị mất trí hả thằng khốn? Hay tâm thần rồi?Tôi không quen hai người!- Gia Nguyên rải từng chữ một,Đùng là điên thật rồi! Thứ như mày tại sao Tiểu Mạn lại thích được chứ? Tiểu Mạn! Tại sao em lại thích cái thằng bỏ rơi em mà không một tiếng xin lỗi thế này? Anh không thể tha thứ cho thằng khốn nạn như hấn!Anh, không được nhục mạ Gia Nguyên!- Tiểu Mạn gào lên, mắt cô ầng ầng nước quay sang Gia Nguyên – Gia Nguyên, em xin lỗi anh... chỉ tại Minh Kha hồ đồ thôi!Em nói anh hồ đồ sao? Còn thằng khốn này hấn đã lừa gạt tình cảm của em kìa!- Minh Kha gầm lên.

Gia Nguyên điềm tĩnh lắng nghe lời đối thoại giữa hai người kia, lúc này hấn mới lên tiếng hỏi Tiểu Mạn:

Trước kia cô là người yêu tôi hả?

Cả Tiểu Mạn và Minh Kha đều sững sốt trước câu nói của Gia Nguyên, Minh Kha sấn đến nắm cổ áo hấn:

Mày mất trí rồi sao? Đến Tiểu Mạn mà mày cũng quên được hả?Phải!- Gia Nguyên nhìn thẳng vào mắt Minh Kha, chất giọng hấn tê buốt, nghe như thấm thấu vào từng sợi thịt- tôi mất trí rồi. Tôi không nhớ ai cả, mọi người, tôi không nhớ ai, kể cả anh và cô ta!

Tiểu Mạn ngỡ rằng tim mình lạnh toát đến ngừng đập, cô không thể tin nổi cái gì mình vừa nghe, lại là lời từ chính miệng Gia Nguyên nói ra, cô run rẩy nói từng từ cách khó nhọc:

Anh...anh... nói bị...mất trí nhớ...à? Tại sao...chứ?Tai nạn làm tôi chấn thương sọ não phải qua nước ngoài điều trị lâu nay! Kí ức của tôi bị xóa sạch rồi!Mày đang nói cái quái gì thế chứ?- thái độ của Minh Kha cũng bất thường không kém.

Gia Nguyên gạt lại cổ áo mình khỏi tay anh ta, từng tiếng một của hấn vang lên cách băng lãnh:

Tôi không có bất kì khái niệm gì về các người đâu! Vì vậy đừng làm những chuyện ngu xuẩn như thế này nữa!

Nói rồi hấn lặng lẽ bước ra khỏi lớp, băng qua những đôi mắt giương to đầy kinh ngạc của lũ háu chuyện mai phục ngoài cửa, cách hấn đi cũng bình thân như chẳng có gì to tát.

Trong lớp, Tiểu Mạn ngồi phịch xuống sàn, hai mắt mở trưng trưng, miệng lắp bắp không thành lời:

Anh ấy bị tai nạn ư? Sao em chẳng biết gì cả? Anh ấy quên em rồi ư?Tiểu Mạn à...Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy? Tại sao anh ấy gặp chuyện kinh

khủng như vậy mà em không biết gì hết- đôi mắt cô mở to nhìn Minh Kha đầy đau khổ - Em phải làm sao đây?

Minh Kha im lặng, chợt anh thấy những đốm máu còn rơi vãi lại trên sàn dưới chân bàn Gia Nguyên, lòng anh cuộn lên một sự khó chịu, anh đã làm bị thương một kẻ mất trí tội nghiệp, tự dưng anh thấy lúc này mình cư xử thái quá, lòng anh chợt lắng lại khi thấy Tiểu Mạn khóc không thành tiếng, con bé cũng đáng thương... Minh Kha cúi xuống dìu em dậy, anh vuốt tóc Tiểu Mạn, chưa xót đỏ lấy con bé:

Tiểu Mạn à, về nhà thôi... đừng khóc nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vết thương do Minh Kha gây ra khiến Gia Nguyên khó chịu, dù trong suốt giờ học hần không tỏ vẻ gì nhưng khi đến giờ giải lao hần lại gặp người xuống ngay. Thình thoàng, vết thương lại nhói lên và ruột gan hần xoắn hết cả lại, đau muốn chết! Lúc đó bị Minh Khang tấn công bất ngờ quá, lại đang ở tư thế thoải mái nhất, Gia Nguyên cũng không lường trước được vết thương lại nặng đến thế. Mới đầu, nó chỉ nhói sơ sơ khiến hần cũng chẳng bận tâm mấy, đến khi về kí túc xá rồi mới biết cả một mảng da bên bụng trái bị cắt khá sâu do cạnh bàn đâm vào. Trong cả tiết hần phải vật lộn với cơn đau cách khổ sở, mới chuyển vào trường đã gặp phải nghiệp chướng, đúng là đen đủi. Cô giáo giảng một hồi mới phát hiện ra vẻ mặt bất thường của Cao Gia Nguyên, lo lắng hỏi:

Gia Nguyên! Em bị làm sao thế? Không khỏe ở đâu à?

Gia Nguyên gắng gượng lắc đầu ra hiệu mình vẫn ổn nhưng sắc mặt trắng nhợt, tóc ướt mồ hôi lại chứng tỏ hần không ổn tí nào. Giáo viên sốt ruột đi xuống, đến nơi cô hoảng hồn khi thấy một vùng áo trắng bị loang lổ màu đỏ au, còn ướt. Chợt, Gia Nguyên gục xuống bàn, hàng lông mày hần khẽ nhíu lại, cô giáo hét toáng lên:

Ôi! Là máu! Sao em lại bị chảy máu vậy? Em bị thương hả?

Những bàn xung quanh bắt đầu dội lên tiếng xôn xao, có người nói:

Đúng là Gia Nguyên đang bị thương đó cô! (rất nặng nữa!)

Cô giáo sợ hãi gọi một số bạn trong lớp đưa Gia Nguyên xuống phòng y tế, nhưng hần ngược lên, gương mặt cố gắng điềm tĩnh hết mức có thể, giọng hần cố để không bị ngắt quãng:

Em có thể tự đi thưa cô! Mọi người không phải phiền như thế đâu! – nói rồi hần nhẹ nhàng đứng dậy, cúi chào cô rồi đi nhanh ra khỏi lớp.

Lớp nhón nháo hần lên, giáo viên gọi một sinh viên gần đó hỏi:

Tại sao Gia Nguyên lại bị như vậy?

Cả bọn bỗng nhìn nhau im như phỗng, không ai dám nói ra, chỉ có một bạn ngồi dãy cuối đánh lảng nói:

Chắc là cậu ấy bị tai nạn. Cũng không có gì đâu cô!

Lớp tiếp tục bài học nhưng cái đầu ai cũng lơ lửng câu chuyện ngày hôm qua, họ nghe Cao Gia Nguyên bị mất trí nhớ do chấn thương sọ não, hèn gì hần cư xử cứ như người khác vậy...

*****

Gia Nguyên bước đi lảo đảo, mắt hần hoa lên, nỗi đau quặng thối khiến hần mặt mày choáng cả người, không gian trước mắt cứ chao qua chao lại và chồng chéo lên nhau. Rồi hần và phải người nào đó đang đi ngược hướng, chẳng rõ là ai, hần cũng không quan tâm mấy, cơn đau vẫn vất này như muốn rút kiệt sức lực của hần, hần không nhìn rõ mặt người kia nữa. Hần gạt người kia ra và cố gắng đi nhanh hơn chút nữa, phòng y tế cũng gần đó rồi, nhưng người kia bỗng giật tay hần lại, nói câu gì đó nghe xa xăm, mù mờ:

Chiếc khuyên tai này... Có quen nhau không? – Gia Nguyên cố nặn ra một câu lạnh nhạt với con người đứng kia. À không...!- Người kia trả lời, trong giọng nói có pha chút bối rối, bất chợt liếc qua gương mặt hệt sinh khí của Gia Nguyên, hần lo lắng hỏi – cậu bị sao vậy? Tránh ra đi! Tôi không đủ sức để nói chuyện lúc này đâu!- Gia Nguyên giật lại tay và đi thẳng không liếc người kia một cái nào.

Bóng Gia Nguyên loạng choạng xa dần, người kia vẫn đứng như trời trồng, miệng khẽ thần thốt:

Đúng là chiếc khuyên ấy, không thể sai được, ánh mắt ấy cũng rất giống...

Người kia chạy nhanh về văn phòng mình, đóng sầm cửa lại, bật máy tính lên kiểm tra danh sách sinh viên. Cậu bạn ngồi bên thấy lạ, bèn lần la hỏi:

Cậu làm gì mà vội vàng vậy chủ tịch? Người như cậu chẳng phải luôn điem tình trước mọi việc sao?

Người kia mắt vẫn dán chặt vào máy, lơ đãng đáp:

Không phải là chuyện của cậu! Cái thằng qui sứ này, sao dám trả lời tớ thế hả? Im đi Minh Kha! Cậu ồn ào quá đấy! Đổ Hồng Quân! Tên máu lạnh! Chủ tịch gì chứ!

Người tên Đỗ Hồng Quân không hề rời mắt khỏi màn hình mặc cho cái tên nhiều chuyện bên cạnh mình đang bốc hỏa, đến khi con chuột của cậu dừng lại ở cái tên Cao Gia Nguyên, cậu búng tay một cái:

Đúng là tài liệu này rồi! Này! Cậu tìm cái gì thế Hồng Quân? - Minh Kha thò đầu qua xem thử, ngay lập tức, mắt anh giãn ra - Cao Gia Nguyên? Cậu biết cậu ấy à? - Hồng Quân ngạc nhiên Phải! Đó là bạn trai của Tiểu Mạn mà! Bạn trai Tiểu Mạn? - Hồng Quân lại ngạc nhiên hơn nữa- thế Tiểu Mạn có biết chuyện đó không? Chuyện gì? Cậu nói thế có trời mới hiểu - Minh Kha sốt ruột, cứ nhắc đến cái gì liên quan đến Tiểu Mạn thì anh lại cảnh giác ngay, (một người anh sốt sắng ấy mà!) Cậu ta hình như bị thương, à không, bị thương nặng mới đúng! Lúc này tớ thấy cậu ta đi đến phòng y tế, mặt trắng bệch, vẻ rất đau đớn, dáng đi thì loạng choạng, tay ôm bụng, tớ không chắc là đúng nhưng có lẽ bụng cậu ấy bị thương chảy máu. Cái gì? - Minh Kha bật dậy, hần nướn khan một cái - cậu nói thật chứ? Nói dối cậu được tiền chắc!

Minh Kha đẩy ghế lao ngay ra khỏi phòng, hần bị thương nặng đến vậy sao? Đầu anh rối bời, có chút lo sợ. Còn lại Hồng Quân ngồi trầm ngâm trong phòng chủ tịch, hần nhìn bức ảnh của Gia Nguyên hồi lâu:

Không đúng... Đôi mắt này khác đôi mắt lúc này... đôi mắt này chỉ duy nhất hai màu đen trắng... còn đôi mắt kia... Hình như có pha chút gì đó xanh thẳm! Minh nhớ, đôi mắt của cô ấy cũng giống như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Phòng y tế...

Gia Nguyên tự băng lại vết thương của mình, vết cắt sâu nên chỉ cần vận động mạnh một chút thì miệng vết thương lại hở và máu cứ thế trào ra theo. Thật là, hần là thế đấy, đi đến đâu cũng gặp chuyện xui xẻo, từ chuyện bé đến chuyện lớn, tất cả đều xui xẻo, ai bảo hần đáng ghét quá làm gì. Hần nhìn hình ảnh mình trên kính tu đưng thuốc, đúng là một cái mặt sắt! Vui cũng không, buồn cũng không, cái mặt chẳng có chút cảm xúc gì cả, ánh mắt thì vô hồn, da thì trắng bệch, cứ như cái thây ma vật vờ nơi nghĩa địa. Nói thế thì có hơi quá nhưng mà chính hần cũng chẳng ưa thích bản thân mình, hần ghét cái bộ mặt sắt này kinh khủng, tại sao hần lại không thể khóc cười thoải mái như mọi người nhỉ? Hần cũng chẳng thể lí giải nổi. Mỗi khi hần cười, cái nụ cười ấy cứ ợng ợng gào thế nào ấy, dẫu vui cách mấy hần cũng chẳng bao giờ có một nụ cười tự nhiên được, hàm cứng đơ và bờ môi nhạt nhẽo. Khi hần buồn hần cũng chẳng thể khóc lóc kêu gào, nhất bao giờ cũng ráo hoảnh, lười nhác quan sát chuyện xung quanh, không đếm xỉa đến bất kì con người nào mình cho là không thân thuộc. Hần thà được là một kẻ bao đồng, thà cười suốt ngày hay lúc nào cũng ủ rũ, khóc lóc hơn là cần cái tâm hồn cứng nhắc này, hần biết mình rõ ràng là một kẻ không chơi được! Cảm giác tự ti ấy khiến hần cứ như sống ở một thế giới khác. Hần luôn là một người cô độc, từ khi sinh ra đã thế...

Dọn dẹp xong băng gạc, thuốc men sạch sẽ, Gia Nguyên định sẽ ngủ một giấc vì con đau tối qua làm hần mất ngủ, giường y tế êm, không gian yên tĩnh đến lí tưởng. Tất nhiên, hần tưởng mình sẽ đánh một giấc dài, nhưng, vừa kịp đặt đầu xuống gối thì đã có kẻ phá đám - Dương Minh Kha!

Gia Nguyên ngồi dậy, hần nhìn Minh Kha đứng đưng như chẳng quen biết. Minh Kha bước đến, anh bỗng dè dặt khi thấy vết máu loang rộng cả một vùng áo trắng của Gia Nguyên đã khô sẫm lại, anh cố tỏ vẻ tự nhiên hỏi:

Cậu ổn chứ?

Gia Nguyên không trả lời, hần chỉ lo sửa lại cái gối rồi lại nằm xuống, nhắm mắt ngủ, coi Minh Kha như không khí. Minh Kha chột dạ, nghĩ thầm chắc hần thù mình ghê lắm, anh gãi đầu:

Tôi xin lỗi về chuyện hôm qua, đó... chỉ là hiểu lầm. lẽ ra tôi không nên hồ đồ như vậy. Cậu bị thương nặng lắm không?

Gia Nguyên vẫn nằm im thín thút, tựa hồ như đã ngủ, Minh Kha lại càng sốt ruột, chẳng lẽ hần giận mình đến thế sao? Thành thật thì hôm qua trong lúc xóc nổ, anh có đá mạnh chân thật, chẳng qua là vì tức giận quá, nhìn Tiểu Mạn khóc lóc như thế hần có biết đâu, con bé nói Gia Nguyên về rồi, con bé đến gặp nhưng hần chẳng quan tâm, hần còn bảo con bé đừng làm phiền hần. Hần đâu có biết việc hần tự dưng biến mất như vậy khiến Tiểu Mạn lo lắng thế nào đâu. Có những đêm Minh Kha thức khuya làm luận văn, ra ban công thấy Tiểu Mạn ôm tấm ảnh chụp nó và Gia Nguyên khóc nức nở, anh thề trong lòng rằng sẽ cho Gia Nguyên một trận ra trò khi hần trở về, ngờ đâu hần lại gặp tai họa như vậy. Anh trút giận lên hần cũng là lẽ thường, tất cả chỉ là hiểu lầm. Minh Kha kéo ghế đến ngồi gần giường Gia Nguyên, anh đan hai tay vào nhau, giọng đầy vẻ hối lỗi:

Tôi thành thật xin lỗi cậu. Tôi thật sự rất tức giận khi biết cậu đối xử với Tiểu Mạn như thế. Cậu không biết con bé đã khổ sở thế nào đâu. Nó đã mất ngủ triền miên đấy, lại còn ôm hình cậu khóc nức nở mỗi đêm nữa. Tôi thương con bé lắm, tất nhiên tôi phải hận kẻ nào làm tổn thương em gái mình chứ. Tôi hoàn toàn không biết chuyện cậu gặp tai nạn, cả chuyện cậu mất trí nhớ nữa. Vậy nên... Đủ rồi! Ôn ào quá!- Gia Nguyên bật dậy, cắt ngang lời “xung tội” của Minh Kha một cách không hề thương tiếc. Ánh mắt cậu trừng xuống, đôi đồng tử đen pha chút xanh thẫm của người ngoại lai hướng thẳng vào Minh Kha. Lạnh ngắt! – Dù anh có nói gì đi nữa thì chuyện cũng đã qua rồi, tôi chẳng chấp nhặt, đặt điều gì với anh hết, cả cô em gái của anh cũng thế. Tôi chỉ xin các người đừng làm phiền tôi, bây giờ tôi với các người như người dung nước lã, hãy quên hết những gì xảy ra trước đây đi, coi như giữa chúng ta không có gì – nói rồi Gia Nguyên bước ra khỏi giường đi thẳng, lòng vô cùng khó chịu. Đừng nói quên một cách dễ dàng như thế! Cậu sẽ làm tổn thương Tiểu Mạn đấy!- Minh Kha gầm lên. Tổn thương?- Gia Nguyên liếc về hướng Minh Kha – nếu đến gần tôi, cô ấy sẽ càng tổn thương hơn nữa.

Minh Kha bước nhanh đến, anh nắm chặt vai Gia Nguyên, nói một cách cương nghị:

Mất trí nhớ có thể lấy lại được, chỉ cần sự cố gắng của cậu... Tôi và Tiểu Mạn có thể giúp cậu làm được điều ấy!

Lấy lại trí nhớ ư? Nhớ tất cả mọi chuyện? Mọi điều trong quá khứ sẽ được sáng tỏ? Minh sẽ biết tất cả? Và mình sẽ biết được cả chuyện ấy... chuyện kinh khủng đã xảy ra với mình? Minh có thể tìm ra được ai đã dựng nên nó? Và TRẢ THÙ?... Hàng loạt câu hỏi xoay vần trong đầu Gia Nguyên, đứng rồi! Là nó! Chính là nó! Thứ hắn đang tìm kiếm là trí nhớ của Gia Nguyên, là quá khứ của Gia Nguyên, là chuyện đã xảy ra với Cao Gia Nguyên trước đây. Hắn muốn biết, hắn muốn hiểu hết. Gia Nguyên chớp lấy tay Minh Kha, siết chặt, ánh mắt hắn mở to khác thường, một ánh mắt lạ lùng đến độ khiến Minh Kha chợt sững lại, giọng hắn không còn tê buốt nữa mà tràn trề hi vọng, hắn hỏi dồn dập:

Thật không? Có thật là tôi có thể nhớ lại không? Anh sẽ giúp tôi ư? Cô ấy sẽ giúp tôi ư? Ờ... - Ánh mắt xanh của Gia Nguyên khiến Minh Kha bối rối, nhưng rồi anh nhanh chóng lấy lại vẻ thường – đúng vậy! Chúng tôi sẽ cố hết sức giúp cậu, trong điều kiện cậu phải hợp tác! Được mà! Tôi có thể làm được! Nhưng tôi phải hợp tác như thế nào? Chỉ cần cậu đối xử tốt với Tiểu Mạn, đừng làm con bé tổn thương là được! Thế nào là đối xử tốt? Cậu đừng lạnh lùng với nó và hãy bảo vệ nó như trước đây cậu từng làm!... vậy à? Cậu làm được không?

Gia Nguyên im lặng một lúc, hắn lên tiếng cách chậm rãi:

Tôi vốn rất ghét những sự phiền toái. Tôi đừng dung với mọi thứ vì tất cả đều phiền toái... Nhưng nếu là cô ấy, thì tôi có thể cố gắng được. Được lắm! Để xem cậu làm được gì với em gái tôi, thỏa thuận rồi nhé!- Minh Kha vỗ vai Gia Nguyên một cái rồi đi ra ngoài. Thực sự, ánh mắt của Gia Nguyên lúc này rất lạ kì, chẳng hiểu sao khi Gia Nguyên nhìn anh như thế thì tim anh đánh thành thịch. Chẳng giống như ánh mắt băng lãnh, lạnh nhạt mà Minh Kha bắt gặp hôm qua, ánh mắt hắn khi này rất sinh động, màu xanh pha quện với đen cách hài hòa, đáng vẻ cong cong của mảnh trăng khuyết. Một đôi mắt rất đẹp!

Còn lại một mình Gia Nguyên trong phòng, hắn lầm nhảm tên Dương Tiểu Mạn, Dương Tiểu Mạn, Dương Tiểu Mạn. Hắn nghĩ rất khó để tiếp cận với một người lạ nhưng chỉ cần giúp hắn có được quá khứ của Gia Nguyên, hắn sẽ cố gắng làm tất cả. Dương Tiểu Mạn là bạn gái của Cao Gia Nguyên? Thì ra kẻ ngốc như anh cũng có cô bạn gái xinh xắn thế à? Phúc đức thật!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Giờ giải lao, Tiểu Mạn chạy vội lên tầng 3, tất nhiên là phòng học của Gia Nguyên, cô đang định sẽ xin lỗi hắn vì chuyện hôm qua. Tiểu Mạn đã rất lo lắng, hình như Gia Nguyên hôm qua thực sự không ổn, trong cái dáng đi bình thản ấy của hắn cô vẫn nhận ra sự khập khiễng dấu rất nhỏ, có vẻ hắn bị thương. Chỉ tại cô nói với Minh Kha, tại cô ngốc, nếu không sẽ chẳng xảy ra xung đột ấy. Tiểu Mạn buồn lắm, tự dưng Gia Nguyên nói chuyện với cô như người dung nước lã khiến cô hụt hẫng kinh khủng. Đúng lúc Minh Kha xuất hiện, chắc thấy cô nước mắt ngấn dài nên nổi cáu với Gia Nguyên. Tính Minh Kha vốn nóng, chỉ cần ai đụng đến cô anh sẽ không tha. Nhưng đối với Tiểu Mạn không gì đau đớn hơn việc Gia Nguyên gặp tai nạn mà cô chẳng biết gì hết, cô tự trách mình vô dụng, đã không ở bên hắn trong thời kì khó khăn lại còn gây thêm rắc rối. Đúng là đồ đáng ghét!

Tiểu Mạn đến lớp, vội hỏi Gia Nguyên, có cậu con trai thò đầu ra đáp:

Gia Nguyên vừa xuống phòng y tế, cậu ấy hình như bị thương nặng lắm, đang học mà máu loan ướt cả áo!

Tiểu Mạn thất đảm, sao cơ sự lại đến nỗi này, Gia Nguyên bị thương nặng vậy sao? Cô phóng vù qua khu y tế, chân rú cả vào nhau, lỗi là tại cô! Tất cả là tại cô! Cô chạy mà chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh, cô va vào nhiều người, rồi tiếp tục bỏ chạy mà không kịp xin lỗi, nước mắt yếu đuối chỉ chực trào ra.

Khi Tiểu Mạn chạy đến cửa phòng, ánh mắt đảo dác của cô bắt gặp Cao Gia Nguyên đang đọc sách, anh ngồi tĩnh lặng trên bậu cửa sổ, gương mặt nhìn nghiêng thoáng qua chiếc mũi thanh tú, ánh mắt chăm chú vào trang sách, mái tóc đen phất hơi gió nhẹ làm cho làn da càng thêm trắng. Cảm giác có người nhìn mình, Gia Nguyên quay ra cửa, Tiểu Mạn đứng đấy thờ hồng hộc, mái tóc ngắn rối và ướt mồ hôi, gương mặt trắng xanh, đôi mắt cô đỏ hoe, ngân ngấn những giọt lệ trong suốt. Hắn nhẹ nhàng đặt cuốn sách xuống, đứng dậy tiến về phía Tiểu Mạn, biểu hiện của hắn chẳng có chút gì giống một người bị thương nặng cả, chỉ trừ chiếc áo trắng hắn đang mang đúng là loan một vết máu lớn thật. Tiểu Mạn nhìn hắn, lòng thất lại, giọng cô run run:

Anh đau lắm hả? Em nghe nói anh xuống đây, em tưởng... Thất vọng hả?- Gia Nguyên hỏi vặn lại. Không! Em không có ý đó! Anh nói cái gì vậy? Em lo

muốn chết!

Gia Nguyên đứng thẳng trước mặt Tiểu Mạn, gương mặt hần không thể hiện cảm xúc nào, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng:

Em lo cho tôi sao?Em... em...- Tiểu Mạn áp a áp ứng, cái vẻ mặt ấy của Gia Nguyên làm cô bối rối.Em là Dương Tiểu Mạn đúng không?Vâng- Tiểu Mạn tròn mắt trước một câu hỏi chẳng liên quan gì đến chủ đề.Em là bạn gái của tôi?...Đúng là rất dễ thương!- Gia Nguyên xoa xoa đầu cô bé như xoa đầu một chú cún, mái tóc nâu mượt chảy qua kẽ tay hần, hần thích những cô gái tóc ngắn, nhìn rất hoạt bát.

Tiểu Mạn hoảng hồn, cô đứng im như phỗng, chẳng biết cư xử ra sao trước hành động kì cục của Gia Nguyên. Chợt cô ngước lên, hai má đỏ hồng, lại áp ứng hỏi:

Anh... ăn trưa chưa...?

Gia Nguyên làm bộ suy nghĩ, lông mày anh khẽ cau lại, nghiêm túc hỏi:

Em định mời tôi ăn hả?

Ồi chào! Sao mà nói thẳng đút ra vậy, có đời nào con gái lại đứng ra mời con trai đi ăn, đúng là ý Tiểu Mạn như thế nhưng Gia Nguyên làm cô ngượng. Thế mà hần ta chẳng nghĩ ngợi gì, gương mặt cô vẽ rất vô tư, cô đành gật đầu xấu hổ:

Vậy đi ăn với em nhé!Được thôi! Có người tốt bụng mời mà! Tôi cũng đang đói!- hần nói một lèo, xong đút tay vào túi đi ra ngoài.

Tiểu Mạn nuốt khan một cái, cô chẳng hiểu nổi tại sao hần lại thay đổi thái độ nhanh như thế, hôm qua hần con chẳng nhìn mặt cô, thế mà...

*****

Tiểu Mạn gọi cho Gia Nguyên phần bánh mì phô mai, cô cũng gọi luôn nước táo cho hần nữa. Gia Nguyên nhìn ly nước táo sóng sánh trên bàn, tròn mắt nhìn Tiểu Mạn:

Sao em biết tôi thích nước táo vậy?Không phải từ trước đến giờ anh vẫn uống vậy sao? ...Vậy hả?Chắc anh không nhớ cái chuyện đã từng trộn chung súp với nước táo đâu nhỉ?Có sao?Đúng là anh không nhớ rồi!

Chợt Gia Nguyên bật cười, Tiểu Mạn sững người ra, đây là lần đầu tiên hần cười kể từ lúc gặp lại, khuôn miệng thanh tú của hần cong lên để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp, Gia Nguyên làm bầm:

Đúng là đồ ngốc!Anh nói gì cơ?À không có gì!- Ngay lập tức khuôn mặt lại trở về trạng thái không cảm xúc như trước, hần thông thả gặm một miếng bánh, Tiểu Mạn cũng bắt đầu dùng bữa. Đến bây giờ hần mới thực sự chú ý đến cô bé. Đó quả là một người xinh xắn, gương mặt nhỏ nhắn được ôm lấy bởi mái tóc ngắn đáng yêu, chiếc mũi nhỏ, bờ môi hồng tươi như cánh hoa anh đào, hai gò má phơn phớt nét hồng hào tươi trẻ, đẹp nhất là đôi mắt trong veo như hồ thu, hàng mi dày cong vút khiến đôi mắt ấy đậm và sinh động lắm. Hèn gì trước đây hần thích cô bé, cái vẻ mềm yếu và trong sáng kia cần một sự che chở, cả cái cách nói chuyện cũng rất chân thành, tiếng nói trong trẻo ưa nghe và những động tác để biểu đạt cái mình muốn nói bao giờ cũng đậm nét trẻ con. Rất trong, rất thánh thiện. Giữa những cái mặt nạ giả dối bao quanh, chợt Gia Nguyên thấy lòng mình ấm lại bởi sự quan tâm của một người mới gặp mặt chỉ 2 lần. Hần cảm thấy không khó chịu khi ngồi bên cạnh một người lạ như thế này, tính hần vốn khoáng, không muốn vào hội của bất kì ai, nhưng thật lạ, sự trong veo mà ngay từ đầu hần nhìn thấy ở Tiểu Mạn lại làm hần dễ chịu. Hần muốn làm quen, muốn kết bạn với một người như thế...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bây giờ là giữa kì, khoa quản trị kinh doanh đang trong một giờ kiểm tra căng thẳng, đề thi lần này có phạm vi rộng, kiến thức nhiều, chỉ cần sơ sẩy một chút là đi toi. Những sinh viên với gương mặt căng như dây đàn, mồ hôi nhễ nhại, thời tiết thì lạnh nhưng trong lòng cứ hừng hực lửa đốt, bài khó quá. Trong khi mọi người đang hì hục cố hoàn thành bài thi cho đúng giờ thì có một kẻ hết sức bàng quan, thậm chí hần còn ngủ gục trên bàn cách ngon lành, giáo viên đến gõ đầu dậy, hần nộp bài và không ngần ngại bước ra ngoài, giáo viên lắc đầu, chắc hẳn cái thằng nhóc đó nửa chữ bẻ đôi cũng không làm được. Ai ngờ, khi lật bài xem thử mới tá hỏa trước những nét chữ gọn ghẽ, trình bày rành mạch đến độ có không một nét gạch bỏ nào, một trang bài thi nếu xét về chỉ mới xét về hình thức thì đã điểm mười rồi! Giáo viên đọc lướt qua và dừng lại ở dòng điền họ và tên – “Cao Gia Nguyên”! Quả là ấn tượng.

*****

Gia Nguyên bước tênh tênh qua các lớp học, hần cắm tai phone vào nghe một bài độc tấu dương cầm. Ngoài trời mưa nhẹ, những giọt mưa trong suốt,

động lại trên mặt kính, rớt vào lòng người một cảm xúc kì lạ, có gì đó thoáng vu vơ... buồn. Mấy ngày qua nghe đồn ầm lên rằng đề thi khó, giáo viên khó, mọi thứ đều khó, làm hấn cứ tưởng đây là một kì sát hoạch gì khủng khiếp lắm, rồi cuộc ra cũng chỉ mấy câu cũ rích trong sách, chán đời!

Đang thong dong một mình, Gia Nguyên bắt gặp một kẻ cũng ra sớm như mình, người dung! Tên kia cao lăm, cái phong thái anh ta đi cũng khác lạ, có chút hơi hướng quý tộc. Dù sao Gia Nguyên cũng chẳng quan tâm lắm, hấn vốn định xuống căn tin ăn sáng, chưa có gì bỏ bụng cả, đói meo! Thế nhưng tên kia hình như có ý chắn đường, anh chàng dứt tay vào túi đứng ngay trước mặt, ở khoảng cách gần thể này Gia Nguyên mới nhìn rõ người kia, hai mắt gặp nhau, cả hai bên đều không một chút dao động, dường như chỉ nhìn cái mình muốn nhìn, hoàn toàn bình thản, tự nhiên. Đó là một tên con trai cao lớn, chiếc áo sơ mi hấn đang mặc được là phẳng bắng, màu da trắng sáng, mái tóc đen dày phủ tai càng làm cho đường nét khuôn mặt trở nên rõ và sắc. Quả là một gương mặt cân chỉnh, rất cân chỉnh là đang khác. Mọi thứ trên gương mặt ấy đều hết sức hài hòa, từ đôi mắt màu cà phê sẫm, đến chiếc mũi thanh tú, cả khuôn miệng cong ngạo nghễ cũng hết như điêu khắc. Thoạt nhìn cứ ngỡ là một tác phẩm nghệ thuật bất hủ về vị hoàng đế băng lãnh, cao ngạo nào đó. Hấn làm người ta cảm nhận được cái thần thái sang trọng, cao quý toát ra một cách không tiết chế của mình, một cách đề áp đảo đối phương! Chỉ tiếc hấn chọn nhầm người, với một kẻ miễn dịch như Cao Gia Nguyên thì cũng chẳng hề hấn gì, hấn ta cứ nhìn anh chàng kia với cái kiểu không quan tâm mấy, mà đúng là hấn không quan tâm thật. Bởi vậy cứ thế hấn lướt qua, nhưng người kia lên tiếng:

Có vẻ bài thi của cậu rất ổn! – một chất giọng nam trầm, lạnh, đầy uy lực.

Gia Nguyên quay lại, nhướn mày:

Cậu khác gì tôi?

Khỏe miệng người kia bắt giắc cong lên, tạo thành một nụ cười bán nguyệt đầy ẩn ý:

Vậy sao? Tôi nghĩ cái đề ấy sẽ làm khó mọi loại sinh viên đấy! Nó có làm khó cậu không? – Gia Nguyên dò xét Cậu nghĩ thế nào?

Gia Nguyên nhún vai, về mình không liên quan đến chuyện này, chẳng cần phải trả lời câu hỏi đó. Người kia cũng không hề tỏ ra bất mãn trước thái độ của cậu, chỉ nhẹ giọng hỏi:

Tôi là ai? Cậu biết không? Cậu trả lời đó không thuộc về tôi! Đừng hỏi người khác những thứ mình đã biết, sẽ nhầm lẫn! Cậu thú vị thật! Thăng thẳng đấy! – Người kia bật cười – giờ cậu đi đâu? Ăn sáng! Muốn đi cùng à? Có thể không? Tùy cậu! Nhưng tôi không thích ngồi cùng bàn với người lạ! Tôi lại muốn!

Gia Nguyên không đôi co nữa, vặn to volume tai nghe lên và lại thong dong bước đi, sau lưng cậu là kẻ lạ mặt kia, anh ta quả là muốn phá đám thật, gương mặt cao ngạo của người đó thoáng qua một cảm xúc rất nhẹ... hình như là đang thú vị về một điều gì...

*****

Màu vàng nhạt của nước táo sáng óng ánh, lóa lên một vạt ánh sáng nhỏ, phản chiếu từ ánh mặt trời xa xăm. Một kẻ ngồi ăn điểm tâm cách chậm rãi, hờ một chút lại uống một ngụm nước táo, có vẻ là thói quen. Người đối diện với ly cà phê đen sóng sánh trong tay, cũng hướng tầm mắt mình về một nơi xa xăm nào đó. Trông họ đối lập hoàn toàn với sự ồn ào xung quanh, chả là ở căn tin mà, có phải nhà riêng của ai đâu. Hai người đấy là trung tâm của mọi ánh mắt, nhất là chàng trai cao lớn có mái tóc đen dày kia, những tiếng xì xầm vang lên khắp mọi nơi. Một nhóm bạn gái ngồi gần đó, mắt dán vào hai anh chàng, miệng không ngớt những lời bàn tán:

Đó chẳng phải là chủ tịch sinh viên Đỗ Hồng Quân sao? Anh ấy có bao giờ vào căn tin đâu.ừ nhỉ! Lại còn ngồi với anh chàng nào đó nữa! Hình như là tân sinh viên chuyển vào hồi giữa kì mà! A... Cao Gia Nguyên phải không? Chắc vậy! Hai người đó quen nhau à? Mình không rõ nữa, trừ phó chủ tịch Dương ra thì ít thấy anh ấy đi với người khác, nhất là tân sinh viên. Anh ta nổi tiếng lạnh lùng mà, khó bắt chuyện mà được hâm mộ nhiều ời là nhiều! Có vẻ mọi người sợ anh ấy! Không hấn do lạnh lùng mà do gia thế quá lớn! Đúng vậy, người như thế chỉ để ngắm thôi, chứ nói đến làm quen thì khó thôi rồi luôn! Tớ cũng nghĩ thế! Nếu xét về góc cạnh đẹp trai, tớ bình chọn cái về lạnh lùng cao ngạo của anh ấy! Tớ thích phó chủ tịch Dương Minh Kha hơn, anh ấy vừa đẹp lại vừa hòa đồng nữa, dù vẫn có khoảng cách lớn nhưng anh ấy không đến độ quá xa xỉ như Đỗ Hồng Quân. Nói đến chủ tịch thì chắc chắn là không với nổi. Chẳng biết vị tiểu thư nào phúc đức có được anh ấy! Chắc đó phải là một mỹ nhân, con của một tập đoàn lớn, hay đại loại như thế! Còn tớ thì chú ý đến chàng kia kia! Cao Gia Nguyên á? Phải! không phải rất đẹp sao? Đúng là đáng về lạnh lùng chết người! Tớ thấy cậu ta không hề thể bồng hai vị trong bang chủ tịch kia nhưng cũng xa xỉ lắm, gương mặt rất lạnh, đồn rằng tính tình cậu ta cũng rất lạnh! Nhưng tớ thích! Điện rồi! tất cả điện rồi, dân đen như chúng ta chẳng bao giờ có cơ hội đâu, đừng mơ nữa! Ê! Đừng phá giấc mộng đẹp của người khác chứ! Nếu không muốn bị về lạnh lùng của mấy người kia đóng băng cho thì đẹp mơ hão đi! Chán thật! cậu chỉ được cái nói đúng!

.....

Những tiếng xôn xao tạo thành một bầu không khí đặc quánh phủ lên Hồng Quân và Gia Nguyên, nhưng họ chẳng để tâm gì, Hồng Quân chăm chú nhìn Gia Nguyên, tuy cảm cúi ăn nhưng không phải Gia Nguyên không cảm nhận được, hấn lên tiếng:

Mặt tôi dính gì? Không có gì! – điểm nhìn của vị chủ tịch vẫn không dao động Thế sao lại nhìn? Vì cậu rất giống một người tôi biết! Ai? Một cô gái!

Gia Nguyên thoáng khựng lại, nhưng rồi lại bình thản ăn tiếp, giọng hấn sắc lạnh:

Đừng đem con gái ra so sánh với tôi, tôi ghét điều đó đấy! Tôi chỉ nói ra cái gì mình thấy! – Hồng Quân mỉm cười – cô ấy cũng có chiếc khuyên tai giống cậu và... Anh không giống một tên lo chuyện bao đồng ờ? Có lẽ tôi nhìn nhầm người! – Gia Nguyên chắn ngang câu nói của anh chàng kia, cậu thả chiếc thìa xuống bàn đánh một tiếng keng, ánh mắt đe dọa hướng thẳng vào người đối diện – nói cho anh biết, tôi ghét nhất những người lo chuyện bao đồng! Bị cậu phát hiện rồi! – Hồng Quân nhún vai một cái – Tôi là một kẻ bao đồng, và khẳng định với cậu, kẻ bao đồng như tôi một khi đã thấy điều thú vị thì không buông tha đâu! Vậy à? – Gia Nguyên đẩy ghế đứng dậy, nhìn xuống bằng thái độ khinh bạc nhất – Thế thì tôi nên tránh xa những

người như anh mới phải!

Hồng Quân bật cười, anh đưa hai tay về đầu hàng:

Chưa có ai dám nhìn tôi bằng ánh mắt đó đâu, cậu làm tôi sợ đấy, nhưng... càng thú vị chứ sao!

Gia Nguyên xoay lưng bỏ đi hẳn, nắm tay siết chặt lại, chiếc khuyên tai là kỉ vật của mẹ, hẳn giữ một chiếc, và chiếc kia nằm trong tay người quan trọng còn lại, chiếc khuyên hình trăng khuyết bằng đá ruby tím này là duy nhất, ngoài người ấy ra, không ai khác trên đời sở hữu được. Gia Nguyên dặn lòng mình phải cảnh giác cao độ với Đỗ Hồng Quân, một con người không tầm thường, ngược lại còn nguy hiểm nữa, biết đâu lại liên quan đến quá khứ của mình.

Hồng Quân ngồi lại, chậm rãi nhấm thử chất lỏng đen sánh, đậm đà. Thái độ đó, ánh mắt đó, chiếc khuyên đó làm anh ấn tượng, anh tự cười mình, sao Cao Gia Nguyên lại giống đến vậy cơ chứ. Một người con trai lạnh lùng, ngang tàn, nói chuyện chẳng nề nang gì, thường nhướn mày thay cho câu trả lời, trên tai lấp lánh chiếc khuyên bằng đá ruby tím nhạt, nhất là ánh mắt của đứa con ngoại lai hài hòa giữa hai gam màu xanh và đen cực kì sinh động. Trước đây rất rất lâu, Hồng Quân đã từng gặp một con người cũng kì lạ như thế, chỉ tiếc người đó là con gái, anh không bao giờ quên được, lúc nào hình ảnh của cô gái cũng sắc nét trong trí nhớ của anh, mặc dù đã rất xa vời...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Gia Nguyên bắt gặp Tiểu Mạn khi lên cầu thang, mắt cô bé sáng trong, cô nở một nụ cười rất rạng rỡ:

Hôm nay anh kiểm tra đúng không?Ừ!Em nghe nói đề khó lắm, anh làm được không? Em tin là anh sẽ không đứng cuối bảng nữa đâu!Anh từng đứng cuối bảng à?Bao giờ chả thế!- Tiểu Mạn cau mày như một ông giám thị già khó tính. Trước đây anh là một tên đầu dốt à?Không phải đâu! Anh so với những người khác không nổi bật lắm nhưng thể thao thì nổi bật nhất trường mà! Anh là ngôi sao trong đội bóng rổ đó!Em an ủi anh?Không...không phải...- Tiểu Mạn luống cuống

Gia Nguyên mỉm cười, xoa đầu cô, hân nhẹ giọng hỏi:

Em đi đâu đây?Ăn trưa, anh ăn chưa?Rồi!A... anh dám đi một mình, không rủ em sao? Em giận!- Tiểu Mạn phồng má vờ giận dỗi.Giận gì chứ?- Gia Nguyên tưởng cô bé giận thật.Vậy anh đi với em nữa đi! Em không muốn ăn một mình!Anh no rồi!Đi mà! Đi! – Tiểu Mạn lay lay tay Gia Nguyên, môi cong lên nhõng nhẽo, nhìn trẻ con lắm. Gia Nguyên tặc lưỡi, thì mình cũng chưa ăn được gì, tên người dưng khi này làm mình bỏ bữa, trời đánh tránh bữa ăn, đánh đâu không đánh cứ nhằm lúc hân ăn mà đánh. Lại gặp phải xui xẻo! Gia Nguyên liếc thấy ánh mắt long lanh của Tiểu Mạn, thôi gạt đầu cho xong! Thế là họ lại đi...

*****

Giờ thi xong, căn tin càng đông, nhộn nhịp hẳn lên so với khi nãy, bao nhiêu tiếng trao đổi bài, tiếng cười nói, tiếng than thân trách phận vì không làm được nửa chữ trong đề. Tiểu Mạn thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn Gia Nguyên, gương mặt hân tỉnh bơ, chắc là bài thi cũng ổn, Tiểu Mạn nhớ trước đây, mỗi khi kiểm tra xong Gia Nguyên lại chạy đến khóc tu tu, bảo rằng giám thị coi gắt quá anh chẳng dùng được miếng phao nào, quay cóp lại càng không, tháng này chắc đứng bét lớp. Tiểu Mạn trách sao anh không ôn tập cho kĩ, Gia Nguyên cười khi khi, hẳn bảo dành thời gian làm phao, không kịp ôn bài. Ôi dào, bó tay với anh chàng ngờ nghệch ấy! Gia Nguyên thấy cô bé nhìn trộm mình, ho khẽ một tiếng:

Anh không làm bài thi được nên đau khổ đến mất cảm giác rồi! Em đang nghĩ như thế chứ gì?

Tiểu Mạn đang nuốt thức ăn, nghe vậy thì nghẹn ngay cổ, cô chộp lấy ly nước nốc cạn, vừa nuốt ngực, Tiểu Mạn vừa tròn mắt lên nhìn Gia Nguyên:

Sao anh đọc được suy nghĩ của em?Cái gì? Em dám nghĩ thế thật hả? – Gia Nguyên cũng sững không kém – Em dám hả?Thì đúng như vậy mà! – Tiểu Mạn bĩu môi cãi lại.Em đúng là...Đúng là cái gì?

Gia Nguyên vừa định mở miệng thì có cái gì rất mảnh xoẹt ngang qua mặt, nhanh như cắt. Vài giây sau, có tiếng “tong...tong” vang lên rất khẽ, Gia Nguyên nghe uồn ứ trên má. Hân nhìn biểu hiện trên mặt Tiểu Mạn, một nét sùng sốt, bàng hoàng choán đầy trong đôi mắt xám tro của cô bé. Gương mặt Gia Nguyên sầm lại, hân liếc về cái vật thể nằm gần chân mình – một lá bài. Chưa nghe câu nói run rẩy của Tiểu Mạn, Gia Nguyên đã đoán được mình vừa bị gì:

Ôi máu! mặt anh chảy máu kìa!- Tiểu Mạn quay vội lại hướng lá bài đã bay tới, ở đó một nhóm người đang đứng, toàn con trai. Hàng lông mày cô chột giần ra, miệng khẽ kêu lên – BG?

Một anh chàng cao to, đầu chít khăn, đáng về bụi bặm, đưa tay vẫy vẫy:

Tiểu Mạn muối muối!

Hắn cùng toán bạn thông thả đi đến, nhìn vết cắt rớm máu trên mặt Gia Nguyên hấn khẽ vuốt xoa:

Cứ tưởng mắt trí nhớ thôi, ai ngờ mắt luôn cả cái khả năng phản xạ nhanh rồi!

Gia Nguyên liếc cậu bạn cách dừng dừng, lại nhảy vào bữa ăn của người ta mà phá đám, đúng là khó chịu. Cậu bạn kia kéo ghế ngồi xuống, với lấy cốc nước táo của Gia Nguyên nốc cạn một hơi, không phải cậu không nhìn thấy vết mặt khó chịu của Gia Nguyên, chỉ là khoái chọc tức hắn. Uống xong cậu mỉm cười:

Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt ám ức ấy! Cậu ghé góm thật đấy nhé, bỏ đội bóng lâu vậy!

Gia Nguyên rút chiếc khăn giấy lau vết máu trên mặt, Tiểu Mạn chống tay, trừng mắt lên nhìn anh chàng bụi bặm nọ:

Đồ đáng ghét! Sao dám làm Gia Nguyên bị thương chứ! Anh hết trò chơi hả? Anh chỉ định làm cậu ta bắt ngờ thôi! Mọi khi cậu ta vẫn bắt lấy và ném lại mà! Người bị thương là anh mới đúng!- Cậu bạn gãi gãi đầu, quả thực không ngờ đến việc Gia Nguyên không phản ứng gì với lá bài. Hắn ta mọi khi nhanh hơn chớp, phản xạ cực tốt, bởi vậy mới làm con ác chủ bài trong đội bóng. Cậu bạn nhìn kĩ Gia Nguyên, hấn gầy đi nhiều, chỉ mới hai tháng mà như bị rút kiệt sức lực vậy, đã thế lại còn trắng trẻo, nhìn lảng tử phát ghét, cậu ta giờ giọng mĩa – Làn da trâu của cậu bôi thuốc gì mà trắng phau vậy, trắng hơn Tiểu Mạn rồi kìa!

Gia Nguyên không trả lời hắn, cậu quay sang hỏi Tiểu Mạn:

Đây là ai? Là BG – basketball group! Họ là anh em kết nghĩa của anh đấy! Anh em kết nghĩa?

Cậu bạn nện một cái cốc đau điếng lên đầu thằng Gia Nguyên đang ngếch mặt ra kia:

Này! Quên ai thì quên chứ làm sao dám quên bọn tớ hả? Thẻ thốt sống chết có nhau mà vậy à? Thằng qui sứ! Hải Đăng, không được làm vậy! Anh ấy bị tai nạn nặng mà! Đến em còn không nhớ được thì anh đòi hỏi cái gì? Hả? Gia Nguyên, sao cậu dám quên Tiểu Mạn mười mười chứ? Muốn chết với bọn tớ à?

Gia Nguyên bỏ thìa xuống, anh quay sang cau mày với Tiểu Mạn:

Em làm gì mà ai cũng hỏi tội anh vậy? Tiểu Mạn thì làm được gì chứ! Chính cậu đã phun graffiti lên cả sân bóng rổ cơ mà! Tôi viết cái gì? “Tiểu Mạn là người con gái tuyệt vời thứ hai trên thế giới!”- cậu bạn tên Hải Đăng cười đắc chí. Vậy ai là người tuyệt vời nhất? VẬY MÃI CẬU MỚI NÓI RA NGƯỜI ĐÓ LÀ EM GÁI TÊN GÌ ĐẤY CỦA CẬU, TIỂU MẠN GHEN LẮM ĐẤY, NHƯNG RỒI CÔ ẤY CŨNG CHẤP NHẬN BÔI VÌ CẬU BẢO TỪ NHỎ ĐÃ COI EM GÁI LÀ QUAN TRỌNG NHẤT RỒI, CHẴNG PHẢI HAI ANH EM CẬU MỒ CÔI NÊN CẬU RẤT QUÍ NÓ SAO? Phải đó, em rất ghen tị với cô em gái gì đấy của anh, nhưng em chẳng phân bì đâu, bởi theo lời anh kể, cô bạn ấy rất rất rất dễ thương, càng so càng buồn nên em chẳng so! – Tiểu Mạn chun mũi kể.

Nắm bàn tay của Gia Nguyên rung lên bần bật, một cảm giác trào nghẹn đến tận cổ, trái tim như bị ai đó bóp chặt, hấn cảm thấy khó thở vô cùng, đau đớn quá... Hải Đăng đang tán chuyện với Tiểu Mạn bất chợt quay sang, chạm ngay ánh mắt Gia Nguyên chùng xuống, hàng mi dày khẽ lay động nhưng ẩn sâu trong đó là một niềm xúc động dữ dội, mặt trắng hắt làm lộ rõ vết cắt vừa khô miệng, Hải Đăng lo lắng hỏi:

Này cậu sao thế? Sao mặt anh trắng bệch vậy Gia Nguyên? Anh khó chịu ở đâu à? – Tiểu Mạn cũng nhận thấy vẻ bất thường ấy.

Gia Nguyên quay mặt sang chỗ khác, trông mặt hấn thoáng qua sắc đỏ au, hấn ghì giọng xuống để ra vẻ bình thường nhất:

Không có gì! Chỉ là có bụi bay vào mắt, cay quá! làm tớ hết hồn! Cái thằng này! – Hải Đăng ngồi thẳng lại, cậu lại bắt sang chuyện khác – Thẻ cậu định khi nào thì quay lại đội đây? Thiếu cậu buồn chết đi được, chẳng ai ném ở vị trí ngoại tuyến được cả, có cậu làm cái hàng rào bê tông cho tụi tớ thì hay biết mấy! Chán như con gián!

Lấy lại được vẻ trầm tĩnh, Gia Nguyên thần nhiên đáp:

Tôi quên cách chơi bóng rổ rồi! Chia buồn! Cái gì? – Cả bọn thét ầm lên làm cả căn tin đứng hình – quên cái gì? Nhắc lại xem nào! Quên cách chơi bóng! Một bước cũng không nhớ! Hơ hơ! Cậu đùa vui quá! – Hải Đăng phá lên cười, chợt lông mày cậu xô lại, gương mặt hết sức đau khổ - Đùa kiểu gì thì đùa chứ đừng đùa kiểu ấy, làm ơn đi, tớ sợ sự khôi hài của cậu đấy! Ai đùa với cậu... nếu bảo chơi cái này thì tôi biết! – Gia Nguyên giật khối ru-bic trên tay một cậu bạn gần đó, mặt tỉnh queo, bàn tay cậu xoay với tốc độ chóng mặt, thoăn thoắt, thoăn thoắt và CẠCH! Khối ru-bic vuông vắn, sáu mặt sáu màu, phân chia rõ ràng từng ô một, tốc độ chưa đầy 15s đã xong và đặt ngay ngắn trước mặt chừng ấy con người. Ai cũng mắt tròn mắt dẹt, hàm cứng đơ, tạm thời đình chỉ mọi hoạt động để chăm mắt vào khối vuông trên bàn.

Gia Nguyên đẩy ghế đứng dậy, bật mp3 lên nghe nhạc, thọc tay vào túi thùng thàng ra ngoài, bỏ lại một đám người bất động, hình như tất cả đã hóa đá. Hải Đăng lắp bắp:

Sao lại có thể như thế được? Quên bóng rổ để tập chơi ru-bic ư? Một chút về bóng cũng không nhớ ư?

Một cậu bạn cũng lắp bắp theo:

Hồi trước có lần nó mượn ru-bic của tớ về nhà chơi đến 5 ngày, nó chỉ xoay đúng được một mặt, thế mà lúc này...

Tiểu Mạn là người sùng nhất:

Bóng rổ là tình yêu của anh ấy mà, hơn nữa chẳng phải anh ấy ghét ru-bic nhất trên đời sao? Ôi Chúa ơi! Hắn điên thật rồi, thằng Gia Nguyên chấp mạch rồi tụi bây ơi – cả đám BG cùng đồng thanh ta thán, từ lúc nào thằng đầu đất chỉ biết thể thao ấy lại biến thành Einstein của Trung Quốc thế? Nói ngày mai tận thể chúng còn tin được chứ bảo thằng Cao Gia Nguyên khoa Quản trị kinh doanh đại học Nam Kinh lấp được khối ru-bic trong vòng 15s thì đầu hàng hai tay hai chân. Làm sao lại có chuyện như thế chứ? Không thể tin được, chắc là mơ tập thể rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cao Gia Nguyên băng ra phía sau trường, Nam Kinh là một ngôi trường đại học có tiếng của Trung Quốc, không chỉ nổi trội về bề dày thành tích mà còn cả về kiến trúc, có thể thấy rất rõ màu xanh đặc trưng của nó – xanh cây cối, xanh ao hồ, xanh thảm cỏ, xanh bầu trời, xanh dây leo... Ngôi trường phản phát nét cổ kính, mát dịu, hiền hòa, quả là rất tươi đẹp!

Gia Nguyên để gió vờn nhẹ tóc, hơi gió thu lạnh làm vành tai thoáng đỏ hồng, gò má cũng hồng hào hơn, hắn nhìn quang cảnh ngôi trường, môi khẽ nhếch lên:

Không hiểu sao một kẻ đầu đất như anh lại vào được ngôi trường danh tiếng này nhỉ? Cao Gia Nguyên đúng là kẻ hay gây bất ngờ, em rất ghen tị!

Nắng nhạt chầy qua bờ vai mảnh khảnh của con người ấy, sáng rực lên như một đôi cánh mềm mại, từng giọt nắng uyển chuyển làm mái tóc đen trở nên óng ánh, tựa hồ được phủ một lớp vàng mỏng. Từ khóe mắt trào ra một giọt lệ trong veo, rất mảnh, giọt lệ len theo gò má, xuống cằm rồi rơi tách lên cánh hoa sứ rụng dưới chân. Gia Nguyên ngồi xuống, mắt hướng về nơi rất xa:

Anh dám nói với bạn gái mình như thế sao? Rằng em là người tuyệt vời nhất trên thế giới... Anh không sợ tổn thương cô bé à? – Gia Nguyên nhắm mắt lại, hít một hơi sâu khi thu âm ướt, mát lạnh – Sao không nói rằng em là kẻ tồi tệ nhất? Anh không hiểu con người xấu xa, nhạt nhẽo như em à? Cao Gia Nguyên đúng là kẻ ngốc, ngốc nhất thế gian, chỉ có kẻ ngốc mới nói những lời như thế...

Bàn tay hắn mân mê cánh hoa sứ trắng muốt, cánh hoa thánh khiết như tâm hồn ai đó nơi xa xôi, chợt hàng mi hắn rung lên, gương mặt thất lại nổi đau không tả, một sự chịu đựng bao trùm lên tâm thế hắn, từng tiếng nói vang lên một nhòai, quặng thắt:

Anh biết không?... Em nhớ anh lắm... nhớ không chịu được... nhớ đến ngạt thở! Em chỉ muốn được gặp anh!

Bỗng, nắm tay hắn siết chặt lại, vò nát cánh hoa mềm rũ trong nháy mắt, đôi mắt ánh lên tia xanh lạnh lẽo, đáng sợ, khuôn miệng thì thào những tiếng rất sồn gai óc:

Em sẽ giết chết kẻ đã làm hại anh, em sẽ giết chết hắn, đồ *****, kẻ như hắn sẽ không thể sống lâu đâu, rồi anh sẽ thấy, em nhất định kéo hắn xuống địa ngục... nhất định vậy!

*****

Gia Nguyên đang uống ngụm trà nóng, trời lạnh! Lớp học ồn ào, xôn xao đủ thứ chuyện, chợt có tiếng ai đó vang lên từ ngoài cửa, chất giọng trong và thanh ngấp trăn sự hứng khởi:

Cao Gia Nguyên! Cao Gia Nguyên! – đúng như dự đoán của Gia Nguyên, là cô bé Dương Tiểu Mạn.

Gia Nguyên đặt cốc trà xuống, đi ra, trong lớp những cái đầu thò ra hóng chuyện, gương mặt Tiểu Mạn ửng hồng, đáng vẻ lí lắc, chắc là có chuyện gì rất vui:

Chuyện gì thế? – Gia Nguyên cau mày. Anh đoán xem nào! – Tiểu Mạn nheo mắt cười toe. Được nhận quà à? Không! Kiểm tra được điểm cao à? Không! Đó là điều tất nhiên rồi! Em là sinh viên gương mẫu mà! Ai đó tỏ tình với em à? Anh bị cái gì vậy? Em có bị điên mới đi khoe chuyện như thế! Thế là cái gì? – Gia Nguyên sắp không chịu nổi cái vẻ bí mật thò thò thụt thụt của cô nàng. Đúng là không biết suy đoán gì hết – Tiểu Mạn tùm tùm, nhón chân lên, thì thào từng chữ một vào tai hắn – Anh đứng nhất toàn khoa kia! Tin nổi không?

Thế mà cứ tưởng cái gì ghê lắm, Gia Nguyên cười khẩy trong ruột, trước giờ toàn thể còn gì, nhưng mà nghĩ lại, hắn đang là một tên đầu đất cơ mà, đành già vờ tròn mắt sững sờ:

Thế á? Em có chắc không? Thật mà, người ta mới dán bảng thông báo kết quả, em đi ngang qua, ghé đầu vào xem thử, đứng hình luôn! Anh không tin đâu, anh thì làm sao đứng nhất được! – Gia Nguyên phẩy phẩy tay, lông mày cau lại, thật ra đang cười thầm Tiểu Mạn. Em cũng không tin, chắc người ta dán nhầm! Đừng coi thường anh vậy chứ! – Hắn mỉm cười xoa đầu cô bé – chắc tai nạn trúng đầu nên thông minh ra! Trường này có mỗi mình anh tên Cao Gia Nguyên thôi nhé! Nhưng mà...

Tiểu Mạn chưa nói hết câu thì Gia Nguyên đã bị ai đó đánh bốp lên đầu một cái, hắn xoa đầu quay lại – là cái toán BG hôm qua, tất nhiên kẻ vừa tặng

hắn cú đánh là Hải Đăng, đúng là thắng bạo lực. Hải Đăng đứng chống nạnh, cả lũ đứng sau cũng dạng hai chân chống nạnh hết như thế, mặt thẳng Hải Đăng hết sức nghiêm trọng:

Tại sao lại như vậy? Sáng nay hình như mặt trời mọc đằng Tây!Phải phải, mặt trời mọc đằng Tây – cả bọn đồng thanh lặp lạiMấy người làm trò gì thế? – Gia Nguyên khoanh tay hếch mặt nhìn khó chịuMặt trời mọc đằng Tây thì tớ tin chứ làm sao tớ tin nổi cậu đứng nhất toàn khoa trong kì kiểm tra vừa rồi chứ!Phải đấy! không thể nào tin nổi! – dàn hợp xướng cả chục giọng tiếp tục ngân lên, cộng thêm tiếng nhón nháo trong lớp nô búng như đàn ong vỡ tổ - cái gì? Cái gì vậy? Cao Gia Nguyên đứng nhất khối à? Kinh thiên động địa rồi! Nói lại nghe xem nào! Có phải tao nghe nhầm không?Là chuyện đó à? Thì sao? Tớ thì không có quyền đứng nhất? - Lông mày Gia Nguyên nhướn lênKhông phải! Chỉ là từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ tớ chưa bao giờ nghe được chuyện gì khó tin như thế! Tớ muốn phỏng vấn bằng cách nào từ học viên đứng bét lớp cậu lại có thể bay lên đỉnh Himalaya được? – Hải Đăng chớp mắt về sừng sốtTớ cũng muốn phỏng vấn, tớ cũng muốn! – cái lũ kia nhón nháo lên.Muốn biết lắm à?Tất nhiên, tụi tớ đang phỏng vấn cậu mà!Ra ngoài đường đứng cho xe đụng chấn thương đầu, qua nước ngoài điều trị hai tháng, mất hết trí nhớ, xong sẽ thành thiên tài – Gia Nguyên nở một nụ cười nửa miệng hết sức đều đặn. Cả trong lẫn ngoài, tất cả đều nuốt khan, thôi, chúng tớ muốn được bình thường hơn.

Thực sự, sự kiện ấy làm thay đổi hẳn tầm nhìn của mọi người về Cao Gia Nguyên, trước kia, cầm tờ giấy báo điểm của hắn ai cũng chép miệng ngán ngẫm, họ nói đùa “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”, giáo viên thường lắc đầu, nói rằng chỉ muốn bỏ đầu hắn ra xem thử nhét thứ gì trong đó mà nửa chữ bẻ đôi cũng làm không xong, tự vấn mình thử bằng cách nào hắn vào được trường đại học danh tiếng này. Đúng là họ cũng có nghe trên thế giới có vài trường hợp sau khi chấn thương đầu bỗng thông minh hẳn ra, có điều chẳng ai ngờ được Cao Gia Nguyên cũng là một người như thế...

Gia Nguyên vốn ghét phiền phức, sau khi đứng đầu bảng điểm mọi việc lại càng phiền phức, bạn bè cứ vây quanh, suốt ngày hỏi chuyện này chuyện nọ, rơi vào tầm ngắm của thầy cô, hồ chút là bị sai tham gia hỗ trợ mấy anh chị khóa trên làm luận án, đầu đầu, Gia Nguyên vầy cò trắng đầu hàng “làm ơn cho tôi xin một phút bình yên!”

Giờ giải lao, hắn lên nhanh ra ngoài, cầu trời đừng gặp đám keo dính chuột ấy, thế mà, vừa ló đầu ra đã dính đạn, lại là đạn của một kẻ cực kì đáng ghét – Đỗ Hồng Quân – Chủ tịch hội sinh viên đại học Nam Kinh. Anh ta thần nhiên chắn đường, tư thế dàn trận đầy ngạo nghễ, nhìn về mặt khó chịu của Gia nguyên, anh chẳng mỉm cười:

Congratulation! Không ngờ cậu làm bài tốt đến thế, điểm tuyệt đối cơ đấy!Chẳng phải anh cũng vậy sao? Đồng hạng nhất còn gì! – Gia Nguyên bước sang một bên tránh khỏi kẻ rắc rối, ánh mắt hắn lạnh lẽo, tiếng nói sắc lại như đông đặc trong không gian – đúng là kẻ thích lo chuyện bao đồng!Tôi vốn vậy mà! – Hồng Quân thọc tay vào túi bước theo. Gia Nguyên đi nhanh, anh chàng cũng bước nhanh theo. Gia Nguyên bực bội cực kì, còn Hồng Quân thì mỉm cười đắc chí, đúng là đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Mọi người ai cũng lấy làm lạ khi chốc chốc lại có một cô bạn người Âu Mỹ xinh xẻo chạy sang réo Gia Nguyên, càng kinh ngạc hơn khi thấy Cao Gia Nguyên không tỏ thái độ lạnh nhạt như mọi khi mà trò chuyện hết sức cởi mở. Ai cũng tự đặt một dấu chấm hỏi to tướng trong đầu: “Cao Gia Nguyên với Dương Tiểu Mạn không phải là một cặp sao? Cô gái này rốt cuộc là ai?”. Có tin đồn Cao Gia Nguyên bắt cả hai tay hay anh chàng đã cấm sừng Tiểu Mạn rồi, cái tin nhầm đó cũng gây ra không ít rắc rối.

Tiểu Mạn tình cờ lướt qua, thấy Cao Gia Nguyên đang cười với cô gái kia, gương mặt anh thân thiện khác thường, dường như chẳng có một sự gượng gạo nào hết, hai người họ hết sức tự nhiên. Đứng ở một góc như thế này, nhìn họ sao đẹp đôi quá, cứ như thanh mai trúc mã. Gia Nguyên không hề biết hắn làm Tiểu Mạn hoang mang đến mức độ nào. Cô bé bên lên đi đến, không dám gọi mà chỉ nắm lấy gấu áo hắn lay lay, Gia Nguyên ngừng cuộc trò chuyện với July, quay sang dừng dừng hỏi theo thói quen, đôi mắt lạnh lạnh:

Là em đấy à?

Tự dưng có cái gì đó trào dâng trong lòng Tiểu Mạn, cái cảm xúc xốn xan khó tả, hình như phải dùng đến hai từ “khó chịu” thì phải. Hàng mi cô khẽ sụp xuống, thoáng qua trên gương mặt nét buồn rất nhẹ, trong tình huống này, cô bé thấy mình không tỏa sáng như cô gái kia trong mắt Gia Nguyên, Tiểu Mạn cảm giác mình không quan trọng mấy, có lẽ thế... Chợt, chất giọng lơ lớ của July vang lên:

Con gái nhà ai xinh thế này?

Tiểu Mạn ngẩn lên nhìn, hơi ngạc nhiên một chút về cách nói chuyện suồng sã kia, đang không biết trả lời thế nào. Bất ngờ, bàn tay Gia Nguyên choàng sang vai Tiểu Mạn, kéo cô lại gần mình, Tiểu Mạn nép vào người Gia Nguyên, cô cảm nhận được hơi ấm, mặt cô bé phút chốc đỏ bừng. Gia Nguyên hướng ánh mắt khinh khỉnh về phía July, miệng héch lên một nụ cười bán nguyệt, hắn phát ra từng chữ một cách đồng dục:

Bạn gái tớ - Dương Tiểu Mạn!

Tiểu Mạn cứng đờ như đá, sự thẳng thắn của Cao Gia Nguyên làm cô sững cả người, giây sau mới quay sang lấp bắp, hai tai đỏ ửng lên:

Anh... anh nói cái gì vậy? Anh chỉ nói sự thật! – Gia Nguyên nhún vai, thái độ tỏ ra mình vô tội. Chà chà! Ghê thật! Cậu làm cô bé đỏ má rồi kia! Đáng yêu quá! – Jully gục gặc cười – nhìn giống tăng băng vậy mà cũng sát gái hen? Sát gái cái gì? Tớ chỉ hứng thú với mỗi Tiểu Mạn thôi! Loại con gái như cậu thì còn lâu nhé!

Tiểu Mạn lúc này gương mặt đỏ như gấc, cô lúng túng quá, khẽ véo Gia Nguyên một cái, anh không biết tim cô đang đập mạnh như muốn nổ tung ra được mất. Cô vội vàng cúi đầu chào Jully, ấp úng nói:

Em xin lỗi... em nhớ có chuyện chưa làm xong... hẹn gặp chị sau! – Tiểu Mạn không dám nhìn thẳng mặt Gia Nguyên, chỉ thì thầm – Cả anh cũng vậy... em đi trước đây!

Chưa để Gia Nguyên nói gì thêm cô đã phóng vút đi, chạy thật nhanh đến chân cầu thang, cô nghe mặt mình nóng rang, tim đập liên hồi... hạnh phúc quá đi mất! Không ngờ anh lại nói những lời đó ngay trước mặt người chị xinh đẹp kia, đó có lẽ chỉ là bạn thật, tại Tiểu Mạn quá nhạy cảm thôi, Gia Nguyên đúng là rất yêu quý cô.

Còn lại Jully với Gia Nguyên vẫn đứng ngoài hành lang, cô bạn cười lí lắc:

Còn dám cưa cả gái nhà lành cơ đấy, cậu đúng là cao tay thật! Cậu nghĩ thế sao? – Mặt Gia Nguyên nghiêm túc khác thường. Vậy chứ nghĩ thế nào nữa? – Jully hơi ngạc nhiên trước thái độ ấy. Tớ thực sự rất quý mến cô bé Tiểu Mạn ấy. Đó là người đặc biệt của Gia Nguyên, vậy nên với tớ cô ấy cũng đặc biệt. Cô bé đó... rất thánh thiện! Cứ trong suốt như một món pha lê vậy. Cô bé cũng dễ vỡ như Cao Gia Nguyên!

Jully im lặng, không nói gì thêm, thì ra với Cao Khiết Sam, người đặc biệt của Gia Nguyên cũng là người cô trân quý, dường như tất cả mọi thứ liên quan đến Gia Nguyên Sam đều hết mực trân trọng. Sự chân thành ấy đôi lúc khiến Jully nghĩ rằng không phải chỉ Gia Nguyên dễ vỡ, Tiểu Mạn dễ vỡ, mà cả chính Cao Khiết Sam nữa, có lẽ cô không nhận ra điều đó, rằng cô thực chất cũng vô cùng mong manh...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tiểu Mạn nhất quyết kéo Gia Nguyên bằng được đến sân bóng rổ, hẳn chẳng biết làm gì ngoài việc thờ dài. Lúc này hẳn vô cùng muốn đến thư viện, ôi trời, hẳn nhớ mấy cuốn sách chết được mất.

Sân bóng rổ đúng như miêu tả của Hải Đăng, cả bờ tường bên trái đều được phủ kín bằng những nét graphiti ngộ nghĩnh, dòng chữ màu xanh lá pha vàng nổi chóc lên, rất trẻ con: “Tiểu Mạn là người tuyệt vời thứ hai trên thế giới!”, ở dưới còn kí tên Cao Gia Nguyên một cách nguệch ngoạc. Gia Nguyên khẽ cười, mắt hần đảo xuống sân, nơi những anh chàng cầu thủ di chuyển nhanh thoăn thoắt, trái bóng cam cam tung lên liên tục, di chuyển có chip điều theo một quỹ đạo lạ lùng. Nổi bật trong nhóm đó là Hải Đăng, cậu bạn bụi bặm và ngổ ~ Lần đầu được diện kiến anh chàng chơi bóng, tốc độ di chuyển đáng nể và những pha tấn công sắc sảo, Gia Nguyên chẹp miệng:

Hải Đăng cứ như con sóc, cậu ta nhanh thế thì anh có cơ hội nào vượt qua chứ? Chẳng qua là anh không nhớ thôi, em nghe Hải Đăng kể lần đầu anh gia nhập đội bóng đã khiến ai cũng sững sờ đấy! – Tiểu Mạn mỉm cười. Thế à? Như thế nào nhỉ? Anh ném lọt rỏ khi đứng tận cuối sân bên này, chưa kể, anh còn phòng ngự chắc như bê tông nữa, em có xem nhiều lần rồi, khả năng phản xạ của anh hơn hẳn Hải Đăng đấy! Hải Đăng bảo anh làm cậu ấy tâm phục khẩu phục! Anh bây giờ chắc ném chả vào trái nào đâu nhỉ? – Gia Nguyên cười khỏ, vuốt cằm về suy tư.

Tiểu Mạn không trả lời, đầu óc cô bé đang lộn xộn những mảnh ghép kí ức, có lần cô cũng tự hỏi, sao kĩ năng ném bóng bách trúng bách phát của Gia Nguyên lại thể hiện lằng xẹt ngay từ buổi đầu gặp nhau. Cô nhớ lại những ngày rất xa...

Lúc ấy Tiểu Mạn đang ôm một xấp tài liệu dày cộm chạy thốc tháo lên phòng hiệu trưởng, hình như cô đang vội chuyện gì đó, đám tài liệu này cần được nộp gấp. Đang cắm đầu lao như điên thì có một vật thể đâm sầm vào đầu Tiểu Mạn, cô lao đảo và ngã huych xuống đất, tài liệu bị hất tung cả lên. Tiểu Mạn do quá trớn nên ngã khá đau, cô khó chịu nhìn xung quanh, phát hiện một quả bóng rổ lăn lóc gần chân mình. Có tiếng bước chân rầm rập chạy đến, bụi hất lên làm mắt Tiểu Mạn cay xè, cô nghe tiếng hỏi lo lắng của ai đó:

Này bé ơi! Em có bị làm sao không? Anh xin lỗi nha! Cái thăng qui sứ! Ném đầu không ném, trúng con gái người ta rồi kia, tội tao không chịu trách nhiệm đâu! – lại có những tiếng khác chen vào.

Tiểu Mạn xoa trán ngẩng lên, đau quá, nhưng chợt đồng tử cô sững lại trước người đang cúi xuống nhìn mình chăm chăm. Anh chàng cao ráo, gương mặt hết sức thanh tú với cặp mắt đen cong cong như mảnh trăng khuyết sinh động, chiếc mũi thanh cao và khuôn miệng hài hòa, đôi lông mày gọn ghẽ của anh cau lại, ánh nhìn đầy lo lắng hướng vào cô. Tiểu Mạn nuốt khan, lắc đầu ra hiệu mình vẫn ổn, nhưng chợt nhớ đến xấp tài liệu bay tứ tung của mình cô hốt hoảng, khẽ thốt lên:

Chết rồi! Trễ rồi! Em nói trễ gì vậy? Tài liệu của em! – Tiểu Mạn hồi hã nhặt chúng lên. Anh chàng kia thấy vậy cũng mau mắn làm theo, luôn miệng xin lỗi. Tiểu Mạn bảo không sao, cô có thể làm được, nhưng anh chàng rút xấp tài liệu của cô rồi phóng lên phòng hiệu trưởng trong chớp mắt. Cô đứng sững như trời trồng. lát sau, cô thấy anh nhảy chân sáo đến, miệng huyt gió một điệu nhạc vui tai, nở nụ cười tươi rói – Anh nộp tài liệu giúp em rồi đấy, vừa

kịp lúc vẫn thư đông đầu, xin lỗi em, coi như huê nhè! – Xong anh lại phóng vù vào sân bóng, chưa kịp cho cô buông câu trả lời. Tiểu Mạn ngẩn ngơ, lần đầu tiên có người làm cô ấn tượng đến thế, con người ấy rất lạ lùng, tự dưng cô bé thấy vui vui.

Hôm sau, ngay trong căn tin đầy ắp người, Tiểu Mạn thấy anh chàng kia ngồi uống nước táo ngon lành, trong khi mấy cô bạn xung quanh cứ tút tút. Về mặt anh rất bàng quan, Tiểu Mạn có cảm giác như anh ở một thế giới khác đến, chợt anh ngẩng lên, nhìn thấy Tiểu Mạn thì vẩy tay lia lịa, miệng cười toe toét:

A! cô bé xinh xắn hôm qua kia!

Tiểu Mạn ngượng chín mặt, anh chàng bỏ hẳn cái chỗ đám bạn nữ đang ồn ào kia đi phăng phăng đến Tiểu Mạn, anh thả vào tay cô một bịch bánh qui bơ, mỉm cười:

Ăn đi! Cho em đấy!

Tiểu Mạn lắc đầu, cô định bỏ đi vì ngượng quá, ai ngờ anh chàng chạy vù đi trước, nhưng thoảng lại tai cô một câu rất rõ:

Em xinh xắn, nhưng đôi mắt em buồn lắm, nhìn rất trống trải đấy!

Tiểu Mạn sững người, lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả, cô đã giấu rất kỹ, rất sâu, sao người đó có thể phát hiện ra cách dễ dàng như vậy? Rõ ràng sự trống trải trong cô chỉ mình cô biết, làm sao chỉ bằng ánh mắt mà người ấy có thể nói như thế? Tiểu Mạn quay lại, phóng tầm nhìn theo bóng con người kia, tìm cô đập rất mạnh, cô tự hỏi:

Bằng cách nào anh lại biết điều đó? Chẳng phải đó là bí mật của em sao?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Gia Nguyên khẽ cốc đầu Tiểu Mạn một cái, cô bé sực tỉnh, dòng hồi ức miên man bị dán đoạn và tan mất vào tiềm thức, cô ngơ ngác nhìn Gia Nguyên:

Anh vừa nói gì vậy? Anh bảo trận đấu kết thúc rồi, mặt em sao cứ lơ lửng như người mất hồn thế?

Tiểu Mạn không nói gì, cô chỉ khẽ thở dài, nhìn xa xăm rồi chẹp miệng:

Em rất muốn xem anh đấu bóng rổ như trước kia! Anh không biết đâu, trên sân bóng nhìn anh cứ như một điểm sáng di động vậy... rất sáng!

Gia Nguyên cũng nhìn xa xăm, môi hần thấp thoáng một nụ cười rất nhẹ, giọng điệu pha chút tình nghịch:

Có vẻ trước kia em hâm mộ anh lắm thì phải, chắc hẳn anh phải là một tay cầu thủ cừ khôi? Đúng vậy! Em rất hâm mộ! Em cũng mong có ngày mình biết chơi bóng rổ để cùng anh vào sân! Trẻ con quá! – Gia Nguyên xoa đầu Tiểu Mạn – Vậy thì anh chơi nhé? Thật không? Nhưng anh bảo quên tất rồi mà? – Tiểu Mạn tròn mắt kinh ngạc. Quên thì quên, nhưng anh có bảo là anh hoàn toàn không chơi được đâu? – Gia Nguyên nháy mắt, thông dong đi vào sân, thầm nghĩ rằng cần làm gì đó cho Tiểu Mạn, không hiểu sao hần lại cảm giác được bên trong đôi mắt trong veo của cô bé một nỗi buồn lạ, khó gọi tên, nếu có gọi, thì chắc đó sẽ là... sự trống trải.

Hải Đăng thấy Gia Nguyên bước vào thì cũng ngạc nhiên không kém, mắt cứ căng ra, cậu ném vút trái bóng cam đang xoay tròn trên tay mình về phía Gia Nguyên, một lực rất mạnh! ... Thoáng qua tai Gia Nguyên âm thanh gì đó như tiếng xé không khí, bằng cảm nhận của trực giác, hần đưa tay lên ngang đầu, đỡ trái bóng nhanh như chớp, một giây chưa đầy, trái bóng đã nằm gọn ghẽ trong lòng tay, trọn vẹn. Cả sân đấu ồ lên, cậu bạn Hải Đăng khẽ mỉm cười, bước đến đánh bốp một phát lên đầu Gia Nguyên, môi trề ra cả thước:

Thế mà bảo quên, thẳng quỳ, làm tớ tưởng thật! Chụp bóng thì chứng minh được gì? – Gia Nguyên cau mày khó chịu nhìn Hải Đăng, tên đó chuyên đánh bỏ lên đầu người khác thì phải. Tốc độ phản xạ của cậu vẫn chưa mất đâu! Tin tớ đi! Tránh ra! Ôn ào quá! – Gia Nguyên gạt Hải Đăng qua một bên, lạnh lùng tiến thẳng vào giữa sân. Để xem bản lĩnh của cậu đến đâu! – Hải Đăng mỉm cười ranh ma, ánh mắt sáng lên đầy hứng thú. Cậu chàng lao vào sân, ra hiệu cho cả đàn em tủa vào vây lấy Gia Nguyên, Hải Đăng hếch mặt lên đầy thách thức – Nếu cậu thực sự là Cao Gia Nguyên tớ từng biết thì hãy phá vỡ hàng rào phòng ngự này và ghi điểm đi!

Gia Nguyên thờ dài, cái lũ ruồi bọ này chỉ được cái phá đám đúng lúc, ánh mắt hần bỗng đánh lại, lóe lên những tia xanh đầy kiêu bạc, miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt hết sức khiêu khích:

Tôi sẽ không nhường các cậu đâu! Ai cần cậu nhường? – Hải Đăng ra hiệu bắt đầu trận đấu, trái bóng trên tay Gia Nguyên một lần nữa được tung lên, đầy kiêu hãnh...

Phía sau cửa vào sân, một bóng người thoáng hiện ra, mái tóc vàng óng bồng bềnh, đôi mắt xanh như màu da trời chăm chú nhìn từng đường đi nước

bước của Cao Gia Nguyên, hàng lông mày lá liễu khẽ nhướn lên, môi nở một nụ cười ruồi rất nhẹ:

Cậu không thể hiện thì cũng rất nổi bật rồi, nhập vai tốt đấy... nhưng để lộ sơ hở nhiều quá!

...

Sân bóng đầy những tiếng reo hò, Tiểu Mạn căng thẳng theo dõi thân ảnh Gia Nguyên đang di chuyển thoăn thoắt trên sân. Cái dáng mảnh khảnh, từng bước xoay người linh hoạt, luồn lách qua những anh chàng cầu thủ cao lớn cách dễ dàng. Mặc cho những áp lực vây quanh nhưng thái độ của Gia Nguyên vẫn điềm tĩnh, cao ngạo, tựa như chẳng xá gì trời cao đất dày, cứ thế mà lao lên phía trước không nề hà. Hải Đăng đứng phòng thủ ngay trước mặt Gia Nguyên, bất chợt, khoe miệng Gia Nguyên nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, khẽ thì thầm những âm thanh như nuốt lọt vào lại:

Sơ hở! – và hấp, trái bóng bị ném mạnh xuống nền, lọt qua chân Hải Đăng không sai một li một nét, thoát cái đã chẳng thấy Gia Nguyên đâu nữa. Khi Hải Đăng xoay người phản xạ cũng là lúc tiếng hoét còi vang lên lẫn át những âm thanh hỗn loạn khác, trái bóng của Gia Nguyên đã lọt lưới, và hấn hiện đang đứng ở một cự li... rất xa! – cái vị trí mà không phải là ai muốn cũng có thể dễ dàng ném vào như thế, vị trí ấy chỉ dành cho những con người một khi đã ném là bách phát bách trúng!

Trận đấu ngừng lại, những thành viên khác thờ dốc, mình bóng nhảy mồ hôi, không ngờ được mới thoáng chốc mà hàng rào phòng ngự của mình đã bị chọc thủng hoàn toàn. Hải Đăng siết chặt bàn tay, tiến thẳng về phía Gia Nguyên, hấn ta vẫn đang đứng đó, khoanh tay, mặt tỉnh rụi. Cậu chớp lấy vai hấn, chất giọng pha đầy nghi hoặc:

Nói đi! Tại sao lại là kiểu chơi bóng này? Ý cậu là gì? – Gia Nguyên cau mày. Cách cậu ghi điểm vừa nãy chẳng phải là của bóng rổ đường phố sao? Cậu rõ ràng chưa bao giờ chơi bóng rổ đường phố cả!

Gương mặt Gia Nguyên bỗng dưng lạnh hấn, hấn hất tay Hải Đăng ra, ánh mắt sắc lạnh, thoáng chốc u ám, hấn nở một nụ cười bán nguyệt:

Thì sao? Dù gì thì cậu cũng đâu có thắng được tôi! Đừng nói kiểu đó, chúng ta đã quy định rõ ràng rằng bóng rổ của chúng ta phải khác biệt với cái thể loại bóng rổ điều tra và bạo lực kia rồi! Cách cậu chơi bóng rất hoang dã và đường phố! Chúng ta có luật riêng, đừng mang những thứ tự do của cậu vào để phá vỡ nó. Muốn nghĩ sao thì tùy cậu! – Gia Nguyên nhún vai, bỏ đi. Tổ hoàn toàn ghi nhận tài năng của cậu, phản xạ của cậu vẫn rất nhạy, nhưng nên nhớ sân bóng này chỉ dành cho những ai hiểu luật!

Gia Nguyên không đáp trả gì thêm, chỉ đứng dưng đeo cái quai cặp ba lô lên và ra hiệu cho Tiểu Mạn ra ngoài. Cô bé chạy theo, lòng đầy thắc mắc, Gia Nguyên vẫn thế, vẫn có biệt tài bóng rổ, nhưng trong trí nhớ của cô, anh luôn thân thiện với chiến hữu, anh chơi vừa bản năng lại vừa rất nghiêm chỉnh, bao giờ cũng tạo đã tốt nhất cho mọi người trong đội ghi điểm, nói cách khác, có vẻ như anh muốn san sẻ ánh hào quang của mình cho tất cả mọi người, anh muốn ai cũng hạnh phúc vì lập được chiến công. Hình như cái vẻ âm áp ấy của anh đã được thể hấn bằng sự cao ngạo và lạnh lùng, anh tự phân ranh giới cho mình và đứng uy linh một mình, chẳng cần đến ai, len lỏi giữa rất nhiều người, nhưng không hiểu sao Tiểu Mạn lại cảm giác rằng thân ảnh của Gia Nguyên trên sân bóng... rất cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trên cái bàn đá tròn ở một góc sân trường đại học Nam Kinh, có bốn con người đang tùm tùm làm gì đó. Một cô bé tóc ngắn, màu nâu, đang hí hửng mở chiếc hộp hồng xinh xắn; một anh chàng tóc cũng nâu nâu, mặc chiếc áo đồng phục, có băng đen ở tay, thêu dòng chữ màu vàng rất sắc sảo: “Student Council” (hội học sinh), một cô nàng Âu Mỹ, mái tóc óng ánh dưới mặt trời như được phủ vàng, và một tên con trai mảnh khảnh, đôi mắt hài hòa cong cong đáng trắng khuyết, chống cằm tư lự nhìn xa xăm...

Tiểu Mạn nở nụ cười rạng rỡ, giọng cô vang lên trong vắt:

Ngan ngữ có câu: “xây nhà Tây, cưới vợ Nhật, ăn cơm Tàu”. Là con gái Trung Hoa, em cũng muốn đảm đang, em đang tập nấu ăn nè! Tiểu Mạn trở tài gì vậy? Thấy em hí hục trong bếp cả ngày hôm qua! – Minh Kha nhìn cô em gái, mỉm cười hiền lành, lúc nói chuyện với cô bé, anh bao giờ cũng dịu dàng hết mực, khác hấn với cái kiểu kiêu kiêu bạc người khác vẫn hay bắt gặp. Tiểu Mạn muốn sau này thành vợ đảm hả? – Jully nháy mắt tình nghịch, cô làm Tiểu Mạn đỏ bừng mặt, lén lút liếc nhìn Gia Nguyên. Mặt cô bé càng đỏ hơn khi thấy Gia Nguyên cũng đang nhìn mình. Jully cứu nguy, liền đổi đề tài – Em làm món gì đây? Com nắm ả! – Tiểu Mạn vừa nói, vừa cẩn thận gấp những nắm com ra chiếc đĩa hoa, cô bé cũng khéo tay quá chừng, nắm com nhìn rất đẹp mắt, gạo trắng tinh, nén chặt thành những khối tam giác hay hay. Cô lấy dao nhựa, cắt đôi nắm com ra, bên trong có nhân gì đó màu hồng hồng, đỏ đỏ. Com nắm nhân gì? – Jully tò mò nhìn mẩu nhân màu đỏ hồng bên trong, nổi bật trên nền gạo trắng. Em làm thử nhân tôm, không biết có ngon không nữa? Tôm hả? – Jully lập tức theo phản xạ đánh mắt nhìn sang Gia Nguyên.

Hấn trầm ngâm nhìn nắm com đặt ngay ngắn trên đĩa trước mặt mình, lông mày khẽ cau lại. Minh Kha không hài lòng về thái độ ấy của Gia Nguyên, anh lên tiếng hỏi:

Thế nào? Có vấn đề gì sao? Vấn đề gì? Trước đây chẳng phải anh thích ăn hải sản lắm à? Nhất là tôm? – Tiểu Mạn chớp mắt, ngạc nhiên.

Jully khẽ đá chân Gia Nguyên, hần quay sang, bắt gặp cái cau mày đầy ảm ý của cô. Cô nàng cười cười:

Chà! Trông ngon quá nhỉ? Nhưng Tiểu Mạn này... Ngon quá! – Chưa để cho Jully nói hết câu, Gia Nguyên đã chen ngang vào, hơn nữa còn cho cả nắm com vào mồm nhai nhóp nhép, gương mặt hoàn toàn không chút cảm xúc, ánh mắt hần đánh lảng sang hướng nào đó. Gia Nguyên...?- Jully thì thào trong miệng, lòng đầy thần thốt, có lẽ Tiểu Mạn không thấy, có lẽ Minh Kha không thấy, nhưng cô thì thấy rất rõ nắm tay Gia Nguyên đang siết lại mỗi lúc một chặt, gân xanh bắt đầu nổi lên.

Gương mặt hần vẫn bình thản như không, thỉnh thoảng lại mỉm cười với Tiểu Mạn vẻ rất hài lòng. Minh Kha thấy diễn biến tốt, cũng ăn ngay, tấm tắc khen ngon. Jully thỉnh thoảng lại liếc sang Gia Nguyên, theo dõi những biểu hiện trên gương mặt hần, cô nhận ra trên trán hần bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi. Gia Nguyên từ tốn ăn hết nắm com trên đĩa của mình, hần đẩy ghế đứng dậy:

Ba người cứ ngồi đây nhé, tôi nhớ ra có chút chuyện chưa làm ở phòng văn thư, có gì thì gặp nhau sau! Anh đi đi! Kẻo lỡ việc! – Tiểu Mạn hồi thúc, còn Minh Kha chỉ gật đầu lấy lệ. Riêng Jully, thái độ của cô bề ngoài đang hết sức bình thường, nhưng thực chất bên trong lại ngổn ngang lo lắng. Cô chăm chú dõi theo Gia Nguyên đang khuất dần sau những sinh viên khác. Sắp có chuyện rồi...

...

Gia Nguyên vừa len ra được khỏi căn tin thì đã nhấc bước không nổi, hần dựa hần người vào bờ tường, từ từ khuỵu dần xuống. Tròng ho sù sụ ập tới khiến cả người hần rung lên bần bật, lông mày hần cau lại đầy khó chịu, cổ họng hần ngứa ngáy, có cái gì như bầu vào thanh quản làm hần gấp người lại vì ho, nước mắt bắt đầu giàn ra, cay xè. Hần thở dốc, tim đập mạnh, hai tay cố nén chặt lồng ngực lại để đẩy tiếng ho vào trong, nhưng có vẻ không ổn, hình như hần đi quá sự cho phép của mình rồi thì phải. Hần có cảm giác da đang tê rần rần lên như có điện chạy trong từng mạch máu, từng số thịt. Tóm lại một cảm giác...rất khó chịu!

Bất chợt, một giọng nam trầm vang lên, quen thuộc, lập tức trong đầu Gia Nguyên hiện ra một người – Đỗ Hồng Quân:

Cậu làm gì ở đây vậy? Không phải... chuyện của... anh!- Gia Nguyên trả lời xen lẫn những tràng ho dài. Trông cậu không ổn tí nào! Bị sao vậy? – Dù vẫn là những âm thanh đều đều nhưng Gia Nguyên dễ dàng nhận ra sự lo lắng pha loảng trong câu hỏi của Hồng Quân. Nắm tay hần siết chặt lại, hần vuốt ngực mình, quay sang liếc nhìn Hồng Quân, ánh mắt hần nửa như đe dọa, nửa như dừng dừng, tiếng hần vang lên ngắt quãng, đầy mệt mỏi – Đi đi! Đừng làm phiền tôi! Bỏ mặc cậu sao? Tôi là kẻ bao đồng mà! Sao làm được chuyện đó? – Hồng Quân nhếch mép cười – tôi đưa cậu đến phòng y tế nhé? Anh đang mĩa tôi đấy à? – ánh mắt Gia Nguyên mỗi lúc một hần học, hần chỉ muốn tổng cổ cái tên khó ưa ném sang bên kia trái đất ngay lập tức.

Hồng Quân thọc tay vào túi, quay đi một lúc, lát sau trở lại với chai nước khoáng trên tay, ngồi thụp xuống, chìa ra trước mặt Gia Nguyên:

Uống đi! Cho dịu con ho lại!

Gia Nguyên lúc đầu không chịu, nhưng lát sau cổ họng bỗng rất không chịu được nữa đành giật lấy chai nước, tu một hơi. Hồng Quân nở nụ cười nửa miệng, thích thú nhìn Gia Nguyên uống nước:

Tôi chưa gặp ai cứng đầu như cậu, trước giờ chỉ toàn thấy những kẻ gọi dạ bảo vâng cả. Cậu muốn là ngoại lệ à?

Gia Nguyên thả chai nước xuống, thở dốc, con nóng rất nguôi được một chút, hần nheo mắt nhìn anh chàng kia:

Ý anh là gì?

Hồng Quân không đáp, chỉ nhún vai một cái. Vừa lúc đó, có người hối hả chạy đến, là Jully, cô nàng đỡ Gia Nguyên dậy, liếc nhìn cái chai nước khoáng lẩn lóc dưới chân, cúi đầu chào Hồng Quân:

Cảm ơn anh!

Tôi đi trước! – Hồng Quân lại coi Jully như không khí, chỉ nói với mỗi Gia Nguyên rồi bỏ đi hần.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Jully cẩn thận diu Gia Nguyên lại một cái ghế đá gần đó, nhìn trước ngó sau không thấy ai, cô mới tức giận quát lên: Cậu bị điên à? Hết trò chơi rồi hay sao mà dám làm chuyện đó? Nhỏ tiếng lại đi! Tớ có chết được đâu! – Gia Nguyên vẫn ngoan cố cãi lại, trong khi tóc hần đã ướt nhẹp mồ hôi, tay hần gân xanh đang nổi cuộm lên. Tớ cấm cậu đùa kiểu đó đấy. Cậu biết rõ mình bị dị ứng với tôm nặng như thế nào mà còn cố tình ăn được à? Bác sĩ đã bảo phải hạn chế tối đa việc đó cơ mà. Cậu đã từng một lần suýt chết vì ăn phải nó, không nhớ sao? Tớ chỉ muốn họ không nghi ngờ, Gia Nguyên chẳng phải rất thích tôm sao? Đó lại là món ăn do Tiểu Mạn làm, lí do gì phải từ chối chứ? – Gia Nguyên điềm tĩnh đáp trả, không hề chú ý sự tức giận, căng thẳng

trên mặt July. Dù gì thì cậu cũng không nên làm mấy chuyện ngu xuẩn ấy. Tớ nhắc lại, cậu mà còn hành xử ngu ngốc một lần nữa thì tớ sẽ báo cho bố Aiden biết đấy! Tùy cậu!- Gia Nguyên quay sang nhìn chỗ khác. Hắn đang rất mệt mỏi, July có thể sẽ khiến hắn nổi giận. Chuyện cậu ra mặt trên sân bóng rổ tớ không can ngăn gì, nhưng chắc cậu không biết rằng lối chơi bóng rổ đường phố của cậu không thể che mắt mọi người được lâu đâu! Làm gì thì cũng nên cân nhắc kĩ một chút. Đừng nói nữa, cậu làm tớ mệt mỏi đấy! Tớ cần nghỉ một chút, đừng có mà hé răng ra với Tiểu Mạn, nhất là với Minh Kha, nghe không?

July cũng thôi không cãi và nữa, cô cúi xuống đỡ Gia Nguyên lên phòng y tế, lấy thuốc cho hắn uống và bắt phải ngủ một giấc, nếu không muốn bị cô tống vào bệnh viện. Hắn cũng chẳng hơi sức đâu mà đòi co với cô nàng, chốc chốc lại ho thốc tháo, thiếp đi lúc nào không hay...

July chống cằm nhìn gương mặt còn lấm tấm mồ hôi của hắn, lại cái dáng vẻ khốn khổ ấy... cái dáng của những người hay chịu đựng. Sao hắn lại thích tự chuốc họa vào thân thế không biết. Gia Nguyên vốn rất nhạy với hải sản, hắn dị ứng nặng với tôm, chỉ cần ăn một chút là hắn sẽ khó chịu mấy ngày, July là bạn thân nên biết rõ điều đó hơn ai hết, tại sao hắn lại phải cố gắng như thế chứ. Đầu phải hắn có thể giống người đó hoàn toàn được, hắn bắt chước sở thích của người đó ư? Thiết nghĩ, hắn càng bắt chước thì lại càng phải chịu đựng. July thực sự rất ghét cái bộ dạng khổ sở tùy tiện này của hắn. Nhắc đến chuyện bóng rổ đường phố, cô chợt nhớ lại, hắn cũng là một tay cừ khôi trên sân bóng đường phố nước Anh, đã từ rất lâu rồi, và đó là một bí mật...

*****

July thích bóng rổ từ nhỏ. Bóng rổ năng động, bóng rổ khỏe khoắn, bóng rổ mạnh mẽ. Nhưng tập bóng trong sân trường thì thật là lí thuyết, cô không biết mình có khá hơn chút nào qua mấy tháng trời tự tập không. Bóng rổ đường phố thì không cho con gái tham gia, đó là thế giới riêng của tụi con trai, bóng rổ đường phố không chơi theo bất kì một qui luật nào, chơi xấu, đánh nhau, gian lận,... làm thế nào thì làm, chỉ cần giành được bóng cho mình. Bóng rổ đường phố tóm gọn trong hai chữ BẠO LỰC! Thế thì con gái làm gì có vẻ vào cửa...

July quyết định cắt tóc ngắn, mặc áo phông rộng, quần bò rách, giày ba ta,... và khẩu trang. Cô cải trang thành con trai, xin gia nhập đội bóng rổ đường phố gần trường học. Chẳng ai phát hiện, họ cho rằng đó là một thằng nhóc nhỏ bé, khá dễ thương, bị dị ứng với bụi nên lúc nào cũng mang khẩu trang, nó lại ham học hỏi và siêng năng luyện tập nên các đàn anh rất thích thú khi nhận nó làm đệ tử. July chơi bóng tiến bộ nhanh, và chơi một cách rất hoang dã, chẳng theo qui luật nào, vì cái dáng thấp bé giữa những gã to lớn nên hắn rằng cô rất giỏi lừa lách, đặc biệt là trò gạt chân người ta... rất có cá tính.

July gặp cô bé đó trong một buổi chiều mùa hạ, nó đứng bên kia hàng rào, nhìn cô chăm chăm. Nó là một cô bé đẹp, nắng cháy dài trên đôi vai nó như đôi cánh vàng trong, mái tóc nó dài, nâu đen, phản lại ánh mặt trời lấp lánh tựa hồ có rải kim sa, làn da trắng xanh, lộ rõ một vẻ gì đó yếu đuối, mong manh, đôi mắt đặc biệt của nó hướng thẳng vào July không giấu giếm một nỗi niềm mơ hồ. Điều khiến July chú ý là bộ đồng phục lấm lem, bờ môi chảy máu và những vết bầm tím trên tay nó. July thả trái bóng xuống, tiến lại gần nó, nghiêng đầu hỏi:

Cậu làm gì ở đây? Sao cậu được vào trong đó? – Nó hỏi, ánh mắt nó vẫn nhìn July không chớp, July bị ấn tượng với một đôi mắt với đồng tử đen pha xanh thăm nhìn rất sâu và khó đoán, đường nét cong cong như trăng khuyết sinh động. Đó hẳn là một đứa con lai. Ý cậu là sao? Tớ ở trong đội bóng nên phải tập trong đó – July trả lời. Không phải cậu là con gái à? Sao có thể vào? Cậu... cậu nói cái gì thế? – July hết hồn, không tìm được lời nào bào chữa, chả phải tóc cô đang ngắn cùn, cô đang mặc áo quần rộng thùng thình, lại bịt mặt kín mít, sao biết được? Cậu không cần phải giả vờ. Con gái hay con trai, chỉ cần nhìn sơ qua là tôi đã biết, thấp và gầy, tiếng nói lại trong như thế, cậu không thể nào là con trai được. Cậu cải trang con trai để được vào đây ư? – Con bé nói mà gương mặt nó thậm chí một chút biểu cảm cũng không có, lạnh tanh. Không phải đâu... tớ... tớ là con trai! – Gương mặt July đang đỏ bừng lên, tai cô cũng ửng đỏ. Cậu giúp tôi vào với! tôi cũng muốn tham gia! Không được đâu! Cậu là con gái. Nguy hiểm lắm. cậu không biết bóng rổ đường phố bạo lực vô địch không?

Cô bé im lặng, sau đó, bờ môi còn rỉ máu của nó nhếch lên một cách bí ẩn:

Tôi sẽ nói cho họ biết cậu là con gái. Hoặc là cậu giúp tôi? Cậu... - July nuốt khan, nếu bí mật bị lộ thì lập tức cô sẽ bị đá ra ngoài, còn nếu con bé này im lặng thì coi như vẫn ổn... chỉ bằng giúp nó? – Cậu mà có bị sao thì tôi không chịu trách nhiệm, tôi chỉ giúp cậu vào đội, ok? Được thôi! - ánh mắt nó cong lên như cười, một vẻ gì đó rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

July biết tên cô bé nọ là Sam, nó cũng đã cắt phẳng tóc, cụt ngắn, cũng mặc áo phông, quần bò, giày thể thao, nhưng nó không thêm bịt mặt. Chẳng sao, gương mặt nó lúc đó tự dung lại thấy giống con trai lạ lẫm, chẳng có gì phải giấu giếm, chỉ cần thay đổi một chút là đã có thể trở thành người khác dễ dàng như vậy. Không có gì đáng nghi ngờ, con bé hôm trước bây giờ chẳng khác gì một tên nhóc ít nói, hơi gầy. Ổn!

July chỉ nó chơi bóng, đàn anh chỉ nó chơi bóng, nó tự luyện tập. Chẳng mấy chốc đã vượt qua July, rồi vượt qua cả mấy ông to xác, cốt cán. Nó là đứa có tài phản xạ nhanh như chớp, dù người ta có phòng ngự chắc như bê tông, chỉ cần có nó vào đội bóng, hàng rào phòng ngự bị lật nhào ngay lập tức. Nó trở thành con át chủ bài từ lúc nào không biết, trưởng thành giữa những tiền bối một cách độc lập, dũng mãnh, uy linh. Người ta vẫn gọi nó là Storm (bão), một kẻ bách chiến bách thắng, không nhún nhường trước bất kì ai, với nó, bóng rổ không có trật tự, quy luật nào, nó chiến đấu hoàn toàn

hoang dã và bản năng. Cái vóc dáng mảnh khảnh của nó hẳn phải bị những trò bạo lực đe dọa, nhưng không có vẻ thế, bởi nó luôn lách quá nhanh, di chuyển quá nhanh, vào lưới quá nhanh, mọi thứ đều quá nhanh. .. đến độ không cần nắm đấm, không cần gian lận, không cần thủ đoạn dư thừa nào nó vẫn chơi cách cừ khôi, buộc người ta phải thán phục. Có một đạo, cái tên Storm nổi như cồn trong giới bóng rổ đường phố, nhắc đến Storm, những đàn anh chỉ lắc đầu mỉm cười: “cái thằng đó trời phú cho nó cái khả năng phản xạ ấy, vũ bão như nó thì có ma nào đỡ nổi”... ..

Jully và con bé tên Sam trở thành bạn thân, rất thân. Jully sau này mới biết mình học cùng trường với nó. Cái hôm đầu gặp nhau, câu nói cuối cùng của con bé đã để lại ấn tượng sâu đậm cho cô: “Tôi muốn mạnh mẽ như cậu. Tôi muốn xóa hết những vết thương này”. Jully nhớ rằng, những vết bầm tím trên tay chân cô bé đó ít dần, ít dần rồi mất hẳn. .

*****

Tiểu Mạn gặp chuyện. Thực sự như thế, là em gái của Dương Minh Kha nhưng Tiểu Mạn trong mắt mọi người chỉ như một con bé không có người chống lưng, người ta rất sợ Dương Minh Kha nhưng Dương Tiểu Mạn thì không hề. Chẳng hiểu sao lại có cảm giác Tiểu Mạn là con bé rất dễ bắt nạt. .

Tan học, mọi người về gần hết, trên sân chỉ còn thừa thớt vài bác bảo vệ, Tiểu Mạn ở lại sắp xếp tài liệu cho phòng văn thư. Cô về trễ. .

Vừa đi đến cầu thang, cô thấy một toáng người đứng đó, toàn con gái. Hẳn là người dung nên Tiểu Mạn cứ thế lướt qua, không nghĩ ngợi gì. Tuy nhiên. . cô bị chặn đường. Giữa đám người bước ra một cô gái nhuộm tóc vàng cháy, rực rỡ như nắng, cô ta cao ráo và xinh đẹp, Tiểu Mạn nghĩ thế khi cô gái đó mỗi lúc lại càng tiến gần đến Tiểu Mạn. Cô gái nhìn Tiểu Mạn, hàng lông mày nhướn lên, khóe môi cô cong, mở ra một nụ cười hiền hòa, thân thiện:

Thật là ngây thơ, thật là thánh thiện, thật là một thiên thần!

Tiểu Mạn ngây người ra, chẳng hiểu cô ta vừa nói gì, cơ hồ không hề nghĩ rằng đang bình luận về mình. Rồi cô thấy những cô gái kia cũng cười, có cô còn cao giọng:

Phải đấy. Ngây thơ như thiên thần thế kia. Hay là chúng ta nhầm người rồi nhỉ? Cô có đúng là Dương Tiểu Mạn không? Các chị là ai?- Tiểu Mạn chớp mắt, không hiểu chuyện. Dương Tiểu Mạn, Dương Tiểu Mạn? – Cô gái tóc vàng cười phá lên – Tôi cứ nghĩ phải là một con nhóc xấu xí, cao ngạo lắm chứ, ít ra cũng phải xấu xí hơn tôi, cao ngạo hơn tôi. Không ngờ. . - Đôi mắt cô nàng bỗng trợn lên một cách hung dữ, ngay lập tức ả lao tới chụp lấy gương mặt Tiểu Mạn bằng những cái móng sơn đỏ lòe của mình. Giọng ả trở nên cao vút, đầy điệu ngoa- Lại là con bé xảo quyệt này! – Tay ả bóp mạnh mặt Tiểu Mạn, nó làm cô bé đau, những móng tay nhọn hoắt cắm vào da, ả rít lên qua từng kẽ răng – Mày dùng gương mặt ngây thơ này để mê hoặc người yêu tao chứ gì?

Nhanh như chớp ả vung tay tát Tiểu Mạn một bạt tai mạnh như trời giáng. Cô bé bật ngửa, ngã xuống nền, cái tát làm mắt cô như hoa cả lên. Có những tiếng cười khặc khặc phát ra từ trong cổ họng của đám người đó. Cô hoảng hốt chống tay ngồi dậy, sững sờ nhìn họ, cái quái gì đang diễn ra thế? Giọng cô vang lên run rẩy:

Mê hoặc bạn trai chị là sao? Tôi không bao giờ làm mấy chuyện đó. Mấy chị làm người rồi! Tao biết ngay là mày sẽ nói mấy lời đó mà, mày tưởng trung cái bộ mặt nai tơ của mày ra là tui ta sẽ tin răm rắp à? Con nhỏ ngu ngốc? – ả khịt mũi, ánh mắt sáng quắc lên đầy cay độc. Tôi thực sự không hiểu các người đang nói lung tung chuyện gì. Tôi không cướp bạn trai của ai cả! Nó bảo chúng ta nói lung tung kia. Ý nó là chúng ta đang dựng chuyện đấy! – Một cô gái tóc đỏ rít lên, quăng cho Tiểu Mạn cái lườm sắc lẹm. Đừng nói nhiều nữa, xù nó đi! – ả tóc vàng gầm lên, sự độc ác bây giờ mới hiện nguyên hình trên khuôn mặt xinh đẹp được tô son trét phấn kĩ càng – Mày đừng mơ cướp được Vĩnh Huy của tao, tao cho mày biết thân, biết phận đồ xảo trá, đáng kinh tởm!

Chúng lao tới điên cuồng, không để cho Tiểu Mạn thanh minh thêm bất cứ lời nào. Vang lại những lời phi nhõ cay độc nhất. . .

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Gia Nguyên đứng đợi Tiểu Mạn ở cổng trường, hẹn sẽ đưa cô đi mua quà sinh nhật cho Minh Kha. Đợi mãi, đợi mãi không thấy cô ra, hẳn lại quay vào trường. Đã trễ lắm rồi, phòng văn thư chắc cũng đã đóng cửa, cô bé làm gì lâu vậy?...

Gia Nguyên bước đi giữa sân trường không một bóng người, ánh nắng chập choạng buổi chiều tối trườn dài trên vai hắt, khắc tạc lên một bóng hình cô độc. Cái bóng mảnh khảnh của hắt đổ dưới sân trường, từng bước đi nhẹ nhàng, thong dong càng làm hình ảnh hắt trở nên yếu đuối, cô lẻ lạ thường. .

Hắn đi loay quanh lên phòng văn thư, qua dãy phòng học có lớp của Tiểu Mạn, vẫn chẳng thấy cô bé đâu. Gia Nguyên gọi tên cô, không có tiếng trả lời nào, hắn vòng lại, định đi xuống cầu thang phía tây, vẫn gọi tên Tiểu Mạn. Khi hắn đi xuống cầu thang, hắn chợt thấy cô bé đang đứng yên như phỗng giữa một đám người toàn nữ. Hắn lên tiếng:

Tiểu Mạn? Ai vậy? Bạn trai của em hả? – Cô gái tóc vàng vuốt vai Tiểu Mạn đầy thân tình, mỉm cười ngọt ngào. Nhưng phía sau thì đang cầm chặt những móng tay nhọn hoắt vào lưng cô bé, chỉ cần Tiểu Mạn hé răng nửa lời thì chúng sẽ cắm vào da thịt cô ngay lập tức. À nhìn Gia Nguyên, nở nụ cười hiền hậu, giọng vang lên ngọt xót – Bạn em đẹp trai thật đấy! Đúng rồi. Tiểu Mạn may mắn thật! – Mấy cô gái kia cũng mỉm cười, những nụ cười thật tự nhiên, không chút gượng gạo.

Gia Nguyên lướt nhìn đám người nọ bằng ánh mắt dừng dừng, hần như nín thở:

Đây là ai, Tiểu Mạn? Em... - Tiểu Mạn ngược đôi mắt đầy vẻ hãi hùng lên nhìn Gia Nguyên, giọng cô run rẩy, chợt những móng tay phía sau bắt đầu cắm mạnh vào lưng cô, đau điếng – Đây... đây là bạn em... bạn của em đó! Sao em lại áp úng kiểu đó chứ! Chúng ta là bạn rất thân mà! – Cô gái có mái tóc đỏ rục lên giọng trách móc. Đi thôi. Tôi đợi em lâu quá! – Gia Nguyên kéo Tiểu Mạn về phía mình. Rồi rời hẳn khỏi chỗ đó.

Chúng vuốt ngực, thờ phào nhẹ nhõm, à tóc đỏ cắt cái giọng chanh chua lên đầy vẻ khinh miệt:

May mà hần gọi tên Tiểu Mạn lớn vậy chúng ta mới biết hần đang đến. Con bé đó thật biết nghe lời, bảo nó im thì nó im ngay, chẳng hiểu sao Vĩnh Huy lại mê nó nữa. Tớ tưởng anh ta chỉ hứng thú với thể loại như cậu thôi chứ! - À đánh mắt về cô nàng tóc vàng. Tức thật, tớ chưa kịp rạch nát cái bộ mặt giả tạo của nó! Mới cho có vài cái tát thì chẳng bỏ bằng gì.

À tóc vàng châm một điếu thuốc, hơi khói rít qua kẽ răng, phả vào không khí một làn trắng nhạt...

...

Gia Nguyên liếc nhìn gương mặt trắng hắt của Tiểu Mạn, mái tóc rối bù vừa được vút lại cách xơ xài, để ý kỹ thì hần còn thấy vấy cô bé lấm tấm những vết bẩn, lưng áo cũng phớt qua một chút bột đỏ của mảng son tường và dù đã được che cách khéo léo, hần vẫn nhận ra những dấu móng tay sâu hoắm nơi cổ cô bé. Hần dẫn Tiểu Mạn ra ngoài cổng, cô bé cứ đi theo như người vô hồn, đôi mắt cô mờ to, trống rỗng, nỗi sợ hãi choán ngợp tâm trí không để Tiểu Mạn chú ý thêm bất cứ điều gì, kể cả lời Gia Nguyên đang văng vẳng bên tai:

Xem ra trễ quá rồi, không đi mua quà được nữa, hay là ngày mai rồi đi? Tôi gọi taxi đưa em về nhé?

Tiểu Mạn vẫn không phản ứng gì. Gia Nguyên lay nhẹ vai cô, kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Cô bé giật mình, lúc này mới tỉnh táo lại, giọng cô vẫn phẫn phất nét bản thân:

Anh vừa nói gì? Em về taxi được chứ? Tôi có chút chuyện cần giải quyết! Được rồi, em có thể tự về, anh đi đi! – Tiểu Mạn mỉm cười yếu ớt, một nụ cười rất gượng.

...

Chiếc xe taxi màu vàng vừa đi khuất, đôi mắt Cao Gia Nguyên bỗng tối sầm lại, nắm tay hần siết chặt, cuộn lên những đường gân xanh. Hần lao nhanh lại vào trường, từng bước đi lạnh lẽo đến đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Đám người kia vẫn còn đứng đấy, chất giọng chua ngoa, không lọt tai của chúng thì nhau vang lên:

Cái con Tiểu Mạn khốn nạn ấy có gì mà trai theo nó nhiều thế nhỉ? Tao chỉ muốn móc đôi mắt nai tơ giả tạo của nó ra. Khốn nạn thật! Thứ như nó chỉ đáng rác rưởi, cướp bạn trai người khác ư? Con trai hần phải mê cái bộ mặt thánh thiện của nó lắm. Đến tao còn không thấy ghét được thì bảo sao tụi con trai không chuộng? Đúng là thứ rác rưởi, cần bả, tao sẽ không để nó mê hoặc Vĩnh Huy lần nữa đâu. Tao phải cho anh ấy biết bản chất hồ li tinh của nó mới được! Thế thì tôi đoán đúng rồi! – Một chất giọng trầm lạnh vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng. Từ trên cầu thang, một thân ảnh dần hiện lộ, gương mặt quen quen, là kẻ chúng vừa gặp lúc nãy. Gia Nguyên từ từ đi xuống, hần nhìn chăm chăm cô gái có mái tóc vàng cháy như nắng. Chúng cảm như hần, giật mình, không biết cư xử thế nào. Cô gái tóc đỏ chợt bật cười ha hả, nhìn Gia Nguyên hết sức niềm nở: Ồ! Bạn trai Tiểu Mạn đây mà! Anh vừa nói đoán đúng cái gì vậy? Anh quay lại đây làm gì thế? – Những người kia cũng gượng tự nhiên như không có gì xảy ra, phụ họa theo cô nàng. Làm gì à? – Gia Nguyên nhếch miệng lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt bí ẩn. Hần bước đến, đứng đối diện với cô nàng tóc đỏ rục, đang nhìn hần nuốt khan một cái. BỐP!- cái âm thanh gai người vang lên giữa không gian tĩnh mịch của thời khắc hoàng hôn chập choạng sáng tối. Chúng trợn mắt lên nhìn cô nàng tóc đỏ bị đám một cái ngã chúi ra nền, hần vừa đám à - một cú rất mạnh. Máu từ miệng ả bật ra, vẻ bàng hoàng hiện ra không giấu giếm. Chúng chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì hần đã quay sang cô nàng tóc vàng cháy, ánh mắt hần đánh lại một màu tối sầm, sáng lóe lên những tia xanh lạnh rung mình, răng hần nghiền kín kết vào nhau. Rồi hần chộp lấy cô nàng xô mạnh vào tường, tay hần siết lấy cổ ả một cách không chút nể hà, khoan nhượng nào, gân xanh trên tay bắt đầu nổi lên. Gia Nguyên rít từng chữ qua kẽ răng – Cô đã làm gì Tiểu Mạn? Tôi... không làm gì cả? - À cảm giác như sắp ngạt thở đến nơi, tiếng nói đứt quãng. Bao biện ư? - Gia Nguyên mỉm cười, ánh mắt đáng sợ của hần rọi thẳng vào cái vẻ bảo chữa lúng túng của ả - Nói dối! – BỐP! – lại một cú đám gai người của hần được tung ra. Lũ người ấy dứm cả lại, hoảng loạn nhìn nhau... Anh dừng lại đi! Đánh con gái anh

không thấy mình hèn kém sao? – Một à nói lớn, giọng à run rẩy.

Gia Nguyên liếc nhìn à bằng thái độ kinh tòm, tay hấn nắm lại :

Nắm đấm của tôi không phân biệt trai gái! Động đến Tiểu Mạn thì các cô sẽ không trở về bình yên với tôi đâu! Chúng tôi chỉ cảnh cáo nó. Chính nó đã quyến rũ bạn trai của tôi. Lại còn chối đây đây! Quyến rũ ư? – Lòng mảy Gia Nguyên nhướn lên nghi hoặc Chính miệng Vĩnh Huy đã nói tôi không là cái thá gì so với nó, anh ấy đòi chia tay với tôi. Tất cả là do Tiểu Mạn! - À tóc vàng lấp bắp nói.

Gương mặt Gia Nguyên lại trở về trạng thái lạnh lẽo, giọng hấn vang lên lạnh thấu xương:

Thế là các người gây sự với Tiểu Mạn? Tại sao không nhìn lại mình với cái thằng bạn trai dờ người của cô đấy? Đúng là gàn dở! Tôi... - à lúng túng.

Gia Nguyên không muốn đôi co thêm gì với đám tiện nhân ấy, hấn lại đút tay vào túi, băng lãnh rải từng chữ một:

Tôi nhắc lại, nếu còn động tới Tiểu Mạn một lần nữa thì tôi sẽ không để mấy người ra về với gương mặt lạnh lặn như thế này đâu. Thậm chí tôi dám đảm bảo sẽ làm các người biến mất luôn đấy! Đừng chọc giận tôi! –hấn gằn giọng- Xinh đẹp thôi rồi!

Xong, hấn quay lưng bỏ đi, không quên để lại một cái lườm sắc như dao, đến độ kẻ nào rơi vào tầm nhìn của hấn đều cảm giác sống lưng mình có luồng gì đó chạy rần rần, cái lạnh tràn vào tận xương tủy...

*****

Trời về đêm, lạnh lẽo... Không khí mùa thu đặc lại dưới những ánh đèn vàng như giăng cả một tấm màn sương mù khổng lồ trong không gian. Gió vi vu thổi qua những tán lá của cây cổ thụ ven đường, rít lên những âm điệu trầm bổng tựa hồ tiếng đàn vĩ cầm trong miền quá khứ xa xôi nào đó. Gia Nguyên trở về kí ức xa, từng bước đi như lạc vào đêm thu lạnh, nỗi buồn ấy dai dẳng, cứ khi nào nhớ về anh, hấn thấy lòng mình xôn xao đầy những mảnh kí ức buồn...

Giữa một rừng người, hấn bao giờ cũng thấy lạc lõng. Xã hội này là một xã hội dối trá, và ai cũng sống với nhau bằng những chiếc mặt nạ. Chỉ có anh mới trải tất cả lòng mình ra với hấn, chỉ có anh mới hiểu thấu hấn, kể cả khi hấn không nói gì... Mọi người vẫn bảo anh ngốc, anh trẻ con, anh ngờ nghệch, nhưng không ai biết anh tinh tế dường nào, anh nhạy cảm dường nào. Đứng trước anh hấn cứ như trong suốt, anh như đọc được suy nghĩ của hấn, anh biết tất cả, anh hiểu tất cả, Cao Gia Nguyên thực chất không hề ngốc nghếch như ai đó nghĩ. Cao Gia Nguyên chỉ là không nói ra mà thôi, hấn nhận ra điều đó từ rất lâu rồi...

Chiều nay có một đám người gây sự với Tiểu Mạn. Gia Nguyên biết vậy khi bắt gặp cô đứng giữa đám người ấy với gương mặt trắng bệch, hoảng sợ, đôi mắt trống rỗng. Chỉ cần nhìn thôi cũng biết chúng đã phi nhô cô bé như thế nào. Hấn đã quá quen với những dạng người đó, kí ức của hấn bị hoen ố một mảng cũng bởi chính chúng. Những kẻ đó rất hay giả vờ, chúng có thể diễn kịch bất cứ khi nào chúng muốn, chúng luôn luôn đeo mặt nạ. Hấn nhớ lại một kí ức xa, khi hấn còn là một đứa con ngoại lai bị kì thị giữa cái cộng đồng toàn người ngoại quốc, cái kí ức nhuộm màu đen do chúng tạo ra – kí ức về “về xinh đẹp thôi rồi”...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Cao Khiết Sam vẫn hay bị bạn gọi là thứ vô loài, chúng bảo thật đáng buồn cho một đứa nửa Âu, nửa Á, không ra thể loại gì. Ngay từ đầu khi vào ngôi trường ấy, cô đã là một kẻ cô độc, không bạn bè, không cảm thông. Sam thừa hiểu rằng mình đang bị ngấm tấy chay. Và cô cũng biết trong mắt chúng, cô chỉ là một con bé cao ngạo, lạnh lùng sắt đá, dù cô chẳng có thứ gì quý giá đủ để trưng ra cái vẻ cao ngạo đáng ghét ấy...

Trong lớp Sam, người được yêu quý nhất là Rachel Lynes. Nếu không ai ưa nổi Sam, thì ngược lại, Rachel luôn được lòng mọi người. Không chỉ ở sự hiền lành, nữ tính, tốt bụng mà còn ở vẻ xinh đẹp rạng ngời. Rachel Lynes quả thực là cô bé xinh đẹp, một vẻ đẹp hoàn thiện hiếm thấy. Mái tóc hạt dẻ óng ả, xoắn thành từng búp thanh thoát, bông bênh như mây. Gương mặt trái xoan cân chỉnh với đôi mắt màu tím trong rất ấn tượng. Sự ngây thơ, hiền dịu bộc lộ trong ánh nhìn của cô dành cho mọi người, tất nhiên, ai cũng yêu ánh nhìn đó... Chỉ có điều, dù vẻ bề ngoài ấy có hoàn hảo đến bao nhiêu thì vẫn không thể che giấu được bản chất thực sự. Xảo quyệt, thủ đoạn, điêu trá – con người như thế thật rẻ mặt biết chừng nào...

Sam không thích Rachel, ngay từ lần gặp đầu tiên đã thế, khi nó nhìn cô mỉm cười dịu dàng, ánh mắt tím trong của nó sáng rõ, Sam đã cảm nhận được len lỏi đâu đó một sự dối trá, giả tạo. Không có cơ sở gì, nhưng Sam cho rằng trực giác của cô không bao giờ sai...

...Giờ học thể dục, Sam xin ở lại lớp vì cảm thấy nhức đầu, Rachel cũng viện lí do đau chân nên cũng không học, còn ai cũng ra sân. Rachel bước đến, nở nụ cười khoan hòa với Sam – cái nụ cười không thể nào tự nhiên hơn, nó cất lên chất giọng ngọt ngào:

Chúng ta rất ít nói chuyện với nhau đúng không? Mà có vẻ như cậu cũng đâu có nói chuyện với ai. Sao thế nhỉ? Cậu không thích mình à?

Sam không trả lời, chỉ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chợt, cái khuyên tai bằng đá ruby tím trên tai cô làm Rachel chú ý:

Ồ, Sam, cậu có chiếc khuyên tai đẹp quá đi mất. Tại sao lại có thứ đá rubi tím kì diệu này nhỉ, trông nó sáng lấp lánh cứ như kim cương ấy. Tớ cũng muốn có một chiếc khuyên như vậy. Chào ôi, thật là muốn có đó!

Đi chỗ khác đi! Đừng lải nhải nữa! – Sam cau mày nhìn nó khó chịu, cách nhấn nhá câu chữ của nó chứng tỏ nét ngây thơ thái quá. Thật giả tạo!

Sao lại khó chịu thế? Cho tớ mượn xem thử nào? – Rachel như phốt lò lòi Sam, nó tiến tới định mở chiếc khuyên ra.

Thật tùy tiện! – Sam gạt tay nó ra, lạnh lùng nói.

Ôi, Sam, cậu thật đáng sợ, tớ làm gì cậu chứ? – Rachel cau mày ra vẻ sợ hãi trước thái độ của Sam.

Đừng có tùy tiện động vào đồ của người khác khi chưa được đồng ý! Cậu không biết đó là phép lịch sự tối thiểu à? – giọng Sam vẫn đều đều nhưng thừa hiểu cô đang khó chịu.

Phép lịch sự tối thiểu? Cậu nói gì thế nhỉ? Đáng lẽ ra tớ phải là người nói câu đó chứ? – Rachel nheo mắt – chưa có ai dùng thái độ khiếm nhã như cậu để trả lời tớ đâu nhé! Tớ muốn nó!

Tùy cậu thôi! Nhưng đừng mơ chạm vào đồ của tôi! – Sam nhún vai.

Tớ muốn nó! – Rachel lặp lại câu lúc này, giọng gắt ra.

Cậu nghĩ cậu muốn là có được sao?

Tớ muốn nó! – ánh mắt Rachel không còn khoan hòa nữa, cách nó nói giống như thể Sam phải nghe theo lời nó, và nó đang là nữ hoàng.

Sam không nói thêm gì nữa, đứng dậy định đi ra khỏi lớp, kiểm một chỗ khác khuất mắt nó. Nhưng chợt, cô nghe một tiếng XOẢNG!... Sam quay lại, thấy chậu hoa phong lan bên cửa sổ bị ném xuống đất, vỡ tan tành. Rachel nhìn Sam, vẻ thần tốc:

Sam! Sao cậu lại làm vỡ nó? Chậu hoa này là của cô giáo mà!

Cậu đang làm trò gì vậy? Rachel? – Sam cau mày, cái gì chứ, rõ ràng là Rachel vừa ném nó xuống sàn.

Rachel làm điệu bộ phui tay, nó nhìn Sam, mỉm cười đáng yêu:

Chà phải cậu vừa ném nó xuống sàn sao? – ánh mắt nó bỗng sáng lên, màu tím đục lại, nó khoanh tay nhìn Sam đầy thách thức – Rồi sao? Mọi người sẽ tin lời ai? Họ sẽ nghĩ mình vừa nói dối ư? Họ sẽ nghĩ mình vừa đổ tội cho cậu ư?...Không bao giờ có chuyện đó, rõ chưa Sam?

Cậu đang tính gây chuyện với tôi à? – giọng Sam vang lên đầy vẻ khinh miệt.

Thì sao nào? Cậu muốn chống lại tôi trước mà! – Rachel hếch mặt lên kiêu hãnh.

Sam im lặng, sau đó mỉm cười và chậm rãi nói:

Quả là tôi đoán không sai! Ngay từ đầu cậu đã đeo mặt nạ rồi!...Chỉ tiếc mọi người không đủ tinh táo để nhận ra. Cậu diễn kịch xuất sắc quá!

Vậy à?... – Rachel mỉm cười ngạo nghễ - cậu cũng tinh tường quá nhỉ?

Nó bỗng hùng hổ tiến về cái bàn Sam đang đứng, đập đầu xuống bàn một cái BỐP rõ to. Khi ngược lên, trán nó bầm tím, rách một đường nhỏ, đủ để cho máu chảy xuống thái dương bên phải. Nó còn tự cào cho mái tóc mình rối bù lên, sau đó, tát vào mặt mình mấy cái thật mạnh, đến độ hai má nó ửng đỏ dẫu hai bàn tay. Rồi, nó mỉm cười qui quyết, xô âm cái bàn của Sam xuống, ghé sát vào tai Sam thì thầm từng chữ:

Vậy để tao cho mày xem thế nào mới là diễn kịch thật sự nhé!

...

Rachel gào lên cách đầu đón, tiếng nó vọng ra ngoài hành lang, kéo hết mọi sự chú ý. Và chỉ trong giây lát, những tiếng bước chân dồn dập đã vang lên. Người người đổ ào vào lớp. Một cảnh tượng đập vào mắt...

Sam đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh lại, gương mặt không chút cảm xúc. Còn Rachel... ôi! Chuyện gì vừa xảy ra với cô bé vậy? Rachel đang ngồi bệt xuống sàn, nước mắt đã chảy rơi, đôi mắt màu tím trong của cô bé đang mở to đầy vẻ bản thân, cả người cô run lên, bật ra những âm thanh ngắt quãng, choán ngập sự hãi hùng:

Tớ làm gì sai? Tớ đã làm gì sai?...Tại sao... lại đối xử với tớ như thế?

Một cô bé, tóc tết sam, chạy đến ngồi thụp xuống, lay nhẹ vai Rachel:

Rachel...Chuyện gì vừa xảy ra thế? ...ô! Rachel, trán cậu đang chảy máu kia! – Cô bé kia thực sự hốt hoảng, mặt xám lại.

Rachel quay sang nhìn cô bạn, môi bặm lại, bật khóc không thành tiếng. Giáo viên vào lớp, rẽ đám đông bước qua, một cảnh tượng hỗn loạn đập vào mắt cô. Vừa thấy Rachel, cô đã bụm miệng kinh ngạc:

Rachel đáng thương, tại sao con lại ra nông nỗi này?

Rachel được dịp vỗ về lại càng khóc lớn hơn, vẻ đau khổ tột độ hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp, những tiếng nấc nghẹn ngào cùng hơi thở dồn dập khiến hàng mi cô bé rung lên. Rachel nhìn giáo viên, đôi mắt màu tím xao động dữ dội:

Con...con không có làm gì cả! Cậu ấy...đã...đánh con!

Cậu ấy? – Giọng giáo viên hòa với sự xôn xao của những học sinh chĩa thẳng vào Sam không chút giấu giếm. Sam vẫn đứng yên như tượng, đôi mắt màu xanh mỗi lúc lại càng đanh lại lạnh lẽo.

Vâng...là Sam! – Giọng Rachel run rẩy, pha đầy sự hãi hùng – con chỉ xin cậu ấy cho xem chiếc khuyên tai kia, nhưng cậu ấy bỗng dưng nổi giận, si và con là một đứa xấu xa, Sam dùng mọi lời lẽ để lẩn tránh. Con nói con chỉ mượn xem chứ có làm gì Sam đâu. Cậu ấy hất ngã bàn và lao đến đánh con – Nói đến đây, những tiếng nấc nghẹn ngào chen vào cách khôn khéo, mỗi lúc lại càng dành được niềm cảm thương sâu đậm.

Hiện trường như thế, nạn nhân như thế, Sam với cái gương mặt vô cảm, lạnh lẽo đó...không nghi ngờ gì nữa, điều Rachel nói đúng là sự thật. Rachel là cô bé ngoan ngoãn, tốt bụng với mọi người, lại vô cùng hiền lành, Rachel không thể nào dựng chuyện được. Lắng nghe từng chữ mà Rachel nhả ra, ai nấy đều thấy Sam là kẻ xấu nét không thể tin được. Tất cả những ánh mắt khinh miệt, thậm chí là kinh tởm như tạt hết vào Sam, không một ai đứng ra nói rằng Sam không sai, không có ai đủ tỉnh táo để nhận thấy vẻ mặt Sam quá điềm tĩnh cho một chuyện như thế, cũng không ai phát hiện ra Rachel đang diễn kịch. Họ chỉ nhìn Sam bằng tất cả căm ghét như nhìn cái đứa xấu xa, dễ tiện, bỉ ổi nhất họ từng bắt gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Sam thờ ơ lướt qua những cặp mắt đang găm vào cô và cô khựng lại ở gương mặt kiêu hãnh với nụ cười bán nguyệt hết sức xảo trá của Rachel. Thì ra là vậy, thì ra điều Rachel Lynes muốn chỉ có thế. Sam đã hiểu!

Sam! Có thật là em đã làm thế với Rachel không? – Giọng giáo viên vang lên hằn học, cô nhìn Sam với vẻ khinh miệt hết sức.

Sam im lặng,... biện minh ư?...thật nực cười! Cô ngẩng cao đầu, ánh mắt kiêu bạc, sắc lạnh đâm thẳng vào Rachel:

Vâng! Em đã làm điều đó.

Không thể tin được! Tại sao em có thể làm điều kinh khủng này chứ? Thật là một kẻ bạo lực. Bước ngay lên phòng hiệu trưởng cho tôi! Tôi sẽ làm việc với phụ huynh của em. Đồ hư hỏng!

Vâng thưa cô! – Sam cúi đầu lễ phép, vừa mỉm cười nhìn vẻ mặt sùng sốt của Rachel. Khi lướt qua cô nàng, Sam thì thầm một câu lạnh gai người, pha bằng thái độ kinh tởm nhất của cô, và chỉ mình Rachel nghe thấy:

Về xinh đẹp thôi rửa!

...

Cái Rachel muốn không phải thái độ đó. Lẽ ra Sam phải gào toáng lên để thanh minh, đáng ra nó phải khóc thét để chứng minh nó đúng, đáng lẽ nó phải lấp bấp “em không làm thế, em không làm thế”...tại sao kẻ thua cuộc là nó mà Rachel lại cảm thấy khó chịu thế này? Lẽ ra cô mới phải nói nó là “về xinh đẹp thôi rửa” trước mặt tất cả mọi người. Đáng lẽ Rachel phải vui mừng mới đúng, đáng này, cô chỉ thấy cay đắng thôi, Rachel cảm giác như chính cô mới là kẻ bị nhục mạ. Gương mặt kiêu bạc ấy của Sam làm Rachel bứt rứt, khó chịu kinh khủng, hay kẻ thua cuộc trong trò chơi này là cô?...Không thể nào có chuyện như thế! Rachel Lynes này chưa bao giờ thất bại trước ai. Cô sẽ làm cho nó sống không bằng chết mới được...

*****

Aiden ngồi trầm ngâm khi Sam về, ông gọi cô đến. Aiden nhìn cô, không tức giận, cũng không buồn rầu:

Thầy hiệu trưởng vừa gọi cho bố.

Con biết – Sam trả lời, hoàn toàn điềm tĩnh – Bố muốn trách con không? Con sẵn sàng rồi đây!

Điều thầy nói có đúng là sự thật không Sam?

Bố nghĩ sao? – miệng Sam nhếch lên một nụ cười bán nguyệt.

...Bố không tin con đã cư xử thế với Rachel Lynes. Con không phải là đứa nói dối!

Sam mỉm cười, cô tiến đến, nhẹ nhàng thom lên má Aiden, cô thì thầm vào tai ông:

Cảm ơn vì đã tin con. Chỉ có mình bố tin con... cảm ơn bố!

Aiden cũng nhìn con trù mến. Sau đó Sam về phòng, còn mình Aiden ngồi lại nơi phòng khách, ông tự cười mình:

Làm sao bố có thể nghi ngờ con chứ? Con rất giống Eris... Cô ấy cũng không biết nói dối!

...

Đêm ấy, có tin nhắn từ hộp thư thoại của Sam, người gửi là Gia Nguyên: “chat bé Sam ơi?”. Sam bật khung trò chuyện lên, Gia Nguyên cũng đang online:

Gia Nguyên: hôm nay sao rồi, bé Sam?

Sam: bình thường!

Gia Nguyên: Sam này, anh mới bắt được một con bọ cánh cứng tuyệt đẹp! Anh gửi hình qua cho em nhé?

Sam: anh vẫn chơi mấy trò đó sao? Trẻ con quá!

Gia Nguyên: Sao thế? Đẹp mà!

Sam: ...

Gia Nguyên: Sam ơi?

Sam: vâng?

Gia Nguyên: Em không vui à? Có chuyện gì với em sao?

Sam khựng lại, nhìn màn hình đăm đăm, Cao Gia Nguyên, sao anh lại có thể biết được? Chúng ta cách nhau cả một khoảng trời, anh không nhìn thấy em, anh không gặp em, sao ngay cả tâm trạng em anh cũng biết? Tiếng gõ máy tanh tách vang lên, mắt Sam đỏ au:

Sam: Sao anh biết?

Gia Nguyên: ... tự dung thấy vậy. Em đang buồn chuyện gì? Nói với anh được không nhóc?

Sam: Anh chỉ sinh trước em mấy phút mà sao dám gọi em là nhóc chứ? – nước mắt Sam long lanh, tựa hồ chỉ cần một cái chớp thật nhẹ thì sẽ lập tức trào ra.

Gia Nguyên: (^^)! Thì anh muốn làm anh trai! Làm anh trai mới bảo vệ được bé Sam mà! Nói anh nghe đi! Anh là chuyên gia tâm lý đây!

Sam: ... Tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, họ giả dối, và không ai tin em, Gia Nguyên ạ...

Kẻ ở Trung Hoa, người ở Anh Quốc, xa xôi, không thể gặp mặt... Thế mà, anh ấy vẫn hiểu cô như hiểu mình, chỉ có mình anh biết cô đang tổn thương như thế nào, chỉ có mình anh không nhìn vào vẻ lạnh lùng, cao ngạo của cô để phán xét, chỉ có mình anh gạt đầu ủng hộ cô khi ai cũng quay lưng... Cao Gia Nguyên, chỉ cần anh là Sam có thể chấp nhận mọi thứ, Gia Nguyên là ý nghĩa duy nhất giúp cô bám víu lại cuộc đời điều tra giả dối này...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Tiểu Mạn sau chuyện ấy có vẻ trầm tính hơn. Cô ngồi bên cạnh Gia Nguyên, thỉnh thoảng thở dài thườn thượt. Gia Nguyên xoa đầu cô, giọng trù mến:

Trông em thật giống mấy bà lão, suốt ngày chỉ biết thở ra!

Vì em buồn...

Em biết không...Tiểu Mạn này! Tôi nghĩ đôi mắt em buồn – Gia Nguyên ngẩng lên nhìn bầu trời cao vợi vợi, trong vắt, không một gợn mây – trông thật trống trải!

Tiểu Mạn im lặng, mắt cô bỗng nhiên ươn ướt, sống mũi cay cay, cô mỉm cười nhìn Gia Nguyên:

Trước đây anh từng nói thế rồi!

Vậy sao? – Gia Nguyên ngạc nhiên

Em đã từng thắc mắc tại sao anh lại có thể biết được bí mật ấy ngay từ lần đầu gặp mặt...Em nghĩ chẳng ai thấy được sự trống trải trong em, vì em đã cố giấu rất kĩ.

Nhưng anh biết?

Phải! Anh biết!

Con gió vi vu, hất nhẹ những cọng tóc mai đen nhánh của Gia Nguyên, tựa hồ rót vào tai những âm thanh của kí ức... Cao Gia Nguyên, có lẽ với anh, mọi người đều trong suốt cả, anh có nghĩ mình thật tinh tế và nhạy cảm không? Anh chẳng ngốc tí nào!

Tiểu Mạn cũng ngước lên nhìn trời, giọng cô vang lên trong veo, đượm buồn:

Xung quanh em có rất nhiều người...nhưng lúc nào em cũng cảm thấy cô đơn cả, lúc nào em cũng cảm thấy trống trải.

Em không có bạn đúng không? – giọng Gia Nguyên dịu nhẹ

Tiểu Mạn sững người trước câu hỏi của hắn, mắt cô mở to đầy kinh ngạc:

Sao anh biết?

Em có rất nhiều bạn. Nhưng chẳng ai là bạn thực sự của em cả, xung quanh em chỉ toàn những kẻ đeo mặt nạ ?

Vâng... - hàng lông mày cô bé rũ xuống buồn bã – Em biết tất cả bọn họ chỉ làm bạn với em vì gia thế lớn. Họ chỉ chơi với tiền bạc, thực chất thì chẳng ai quan tâm em. Họ không phải là bạn, em biết, họ chỉ đang lợi dụng em, có lẽ họ nghĩ em là một con bé ngốc nghếch, có nhiều tiền, bảo gì làm nấy. không ai trong bọn họ thực sự là bạn...

Tiểu Mạn là cô bé nhạy cảm. Em cũng thông minh đấy chứ, ít nhất không bị chúng lừa dối! – Gia Nguyên nhìn cô mỉm cười.

Tại sao anh lại hiểu đến vậy? Em nghĩ người luôn có bạn bè vây quanh như anh chắc chưa bao giờ trải qua cảm giác này chứ?

Gia Nguyên im lặng một lúc, trong hần tạt qua ngồn ngạn kí ức, bạn bè vây quanh ư? Hắn từ khi sinh ra đã là đứa trẻ cô độc, ngay bây giờ vẫn thế. Bạn bè là thứ gì với hắn? Một thứ giả dối, sao rỗng và chuyên lợi dụng. Khi không còn gì để lợi dụng, chúng sẽ ngoảnh mặt đi cách đáng sợ. Hắn đã từng có bạn bè sao? Phải! Thứ bạn bè kiểu như Rachel Lynes với vẻ xinh đẹp thoả rữa. Gương mặt Rachel Lynes hiện lên với nụ cười bán nguyệt xảo trá...Từ sau xích mích đó, hắn hoàn toàn bị cô lập giữa mọi người, chúng nghe theo lời Rachel, hành hạ hắn, có vô số cái bẫy được giăng ra, có bao nhiêu điều phi lí đổ lên hắn. Bị đánh ư? –đã từng! Bị sỉ vả ư?-đã từng! Bị *** hại ư? –đã từng!...tất cả cay đắng hắn đều đã trải qua, tất cả những thủ đoạn hắn đều đã va vấp hết. Sau mọi chuyện, thứ duy nhất còn đọng lại trong tâm hồn hắn như một vết ô là những cái mặt nạ. Con người sống với nhau có tình cảm gì đâu, toàn bộ là một chuỗi giả dối, đều là giả dối cả!

Gia Nguyên trả lời câu hỏi của Tiểu Mạn với ánh mắt trùng xuống, không buồn, không giận,...chỉ hiện lên một sắc vô cảm:

Anh đã trải qua...tất cả!

Không khí giữa hai người chợt chùng xuống, Tiểu Mạn cảm thấy lòng mình nặng trĩu, tuy Gia Nguyên không nói gì, nhưng hắn rằng anh có quá khứ không suôn sẻ...cả hai đều là những con người trống trải, cô độc. Tiểu Mạn muốn đổi chủ đề, cô kéo Gia Nguyên ra khỏi tâm trạng nặng nề:

Đừng nói những chuyện thế này nữa, chán chết mất...à! Gia Nguyên, anh có dự định gì cho lễ hội Mùa Đông?

Lễ hội Mùa Đông? Thứ gì thế?

Sao anh cứ như ở trên trời rơi xuống vậy? – Tiểu Mạn tròn mắt ngạc nhiên – Mọi người đang hưng khởi như điên vì vụ này mà!

Anh không quan tâm! – Gia Nguyên trả lời với thái độ bàng quan – Anh chả hứng thú gì với mấy cái phong trào ấy! Phận phức lắm!

Sao có thể như thế chứ? – Tiểu Mạn chống nạnh, cau mày như giám thị khó tính – Anh thật là thiếu trách nhiệm đó, không hăng hái với hoạt động trường lớp gì hết. Thụ động quá không tốt đâu!

Nhưng anh không muốn đến những nơi ồn ào, khó chịu ! – Gia Nguyên cau mày vặn lại – Anh ghét phong trào!

Không được! Không được! Nhất định anh phải tham gia. Cao Gia Nguyên phải tham gia!

Sao em hăng hái thế? Không tham gia cũng đâu có chết!

Nghe nói mọi người khoa Quản trị kinh doanh đang lên kế hoạch diễn kịch. Em cũng muốn tham gia, phải đăng kí bắt thăm đấy! Em không muốn vào đội kịch một mình đâu! Gia Nguyên tham gia đi! Em đăng kí cho!

Anh thực sự không hứng thú Tiểu Mạn à!

Em sẽ giận anh đó! – Tiểu Mạn phồng má, mặt xịu xuống như trẻ con, hàng mi dày sụp xuống buồn bã. Cô ngước lên nhìn Gia Nguyên, ánh mắt long lanh, trong vắt như gương, vẻ khản khoản chân thành. Gia Nguyên mặt mỉm cười, không biết từ chối kiểu thế nào cho phải, cuối cùng hắt thở hắt ra, nhìn Tiểu Mạn, rồi gật đầu.

Thật nhé! Anh đồng ý rồi nhé! – Mặt cô bé sáng rỡ lên, nụ cười trên môi rạng ngời.

Em đúng là cục nợ! – Gia Nguyên lăm bằm. Nhưng Tiểu Mạn chẳng quan tâm, cô đang rất vui, kéo được hân vào là vui rồi. Gia Nguyên sẽ vào đội kịch với cô. Lễ hội Mùa Đông năm nay hẳn rất thú vị đây...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

“Hắn là Adam- một hôn quân bạo chúa, không có tình yêu, chỉ biết sống bằng tàn nhẫn và cay độc. Nàng- một công chúa xinh đẹp, thánh thiện, trắng trong như hoa huệ - bị lời nguyền của phù thủy làm trái tim đóng băng. Người ta gọi nàng là Eva – nữ hoàng của tuyết trắng, cao ngạo, lạnh lùng, không hề biết đến khái niệm yêu thương. Hơi lạnh xâm lấn khắp tâm hồn nàng, hóa đôi mắt đen tuyền trở nên một màu xanh lạnh lẽo. Đôi mắt ấy chưa một lần xao động...”

Nàng ngủ say, cuộn mình trong tấm thảm dệt từ muôn ngàn hoa tuyết trắng xóa. Người ta mang tấm thảm đi, mang luôn cả nàng...

Hắn mở yến tiệc mùa đông, ngồi trên ngai vàng cao sang, lướt nhìn vạn vật cách băng lãnh. Nhạc trời lên, những thanh âm vang vọng cả vương quốc. Tấm thảm trắng được trải dài đến tận chân hoàng đế. Và nàng hiện ra trong sự sùng sốt của mọi người...

Nàng vẫn ngủ say, vẻ xinh đẹp lạ thường của nàng, sự kiêu hãnh và cao ngạo của nàng khiến hoàng đế không thể rời mắt. Cả vương quốc chìm trong im lặng, họ dõi theo từng hơi thở buốt giá của nàng...

Nàng tỉnh dậy, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo, nhìn hoàng đế. Họ gặp nhau, định mệnh hé mở...

Hoàng đế yêu nàng bằng một tình yêu hoang dại, với hoàng đế, nàng là báu vật duy nhất trên đời. Còn nàng vẫn chưa hề biết đến tình yêu. Nàng hỏi:

Tình yêu là gì?

Hoàng đế cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi mềm như nước của nàng, hắn đáp:

Đó là tình yêu!

Bỗng nhiên, từ khóe mắt nữ hoàng tuyết lặn ra một giọt trong vắt như pha lê. Nàng khóc. Nàng không hề biết rằng, nụ hôn của hoàng đế là cách duy nhất để hóa giải lời nguyền...

Lời nguyền biến mất, tuyết của nàng bắt đầu tan ra. Và nàng cũng tan theo. Hoàng đế bế nàng trên tay, nàng đang tan biến vào không gian, nàng nhìn vào đôi mắt thật sâu của hắn, một nụ cười phớt qua trên môi nàng:

Tôi cũng yêu người...

Nàng biến mất, kéo theo cả bóng tối, cay đắng và sự tàn nhẫn vốn có của hoàng đế. Nàng đã cảm hóa hắn. Từ đó, ngày nàng ra đi, tuyết bao giờ cũng phủ trắng xóa vương quốc kia, phủ trắng cả mái đầu hoàng đế. Hoàng đế mỉm cười, dịu dàng nâng niu những bông hoa tuyết, trắng trong như nước mắt nàng, người thì thầm:

Nữ hoàng tuyết...ta luôn yêu nàng!”

...

Mặt Tiểu Mạn rung rung, nước mắt sắp trào ra đến nơi, cô thờ dài xúc động:

Thật là buồn, thật là lãng mạn...

Em định tham gia vào thứ vở vắn này à? – Gia Nguyên nhìn Tiểu Mạn cau có – Kịch gì mà nội dung suýt suýt thế!

Anh đúng là không hiểu chuyện, suýt suýt thế nào được, lễ hội mùa đông mà trình diễn “Nữ hoàng tuyết” thì còn gì lãng mạn bằng chứ? Cảm xúc của nó chẳng phải rất hợp với mùa đông sao?

Nhưng...

Thôi! Không bàn cãi nữa! Em đã đăng kí cho anh rồi, có hối hận cũng chẳng được gì đâu! – Tiểu Mạn cắt ngang lời Gia Nguyên bằng một nụ cười ranh ma. Cái con bé này!

...

Gia Nguyên đang thăm rùa cái vở “Nữ hoàng tuyết” gì đó của khoa Quản trị kinh doanh chọn. Kịch gì mà... thực sự thì hần sắp đổ bệnh vì chán đây. Không hiểu sao Tiểu Mạn lại khẳng khái tham gia cho bằng được. Chả là hai người họ đang chen với một đám người nữa, đăng kí vào đội kịch, và Gia Nguyên đang phát cáu lên vì phải chờ đợi kết quả. Hần thấy thật vô bổ và phí phạm thời gian. Tiểu Mạn ơi, em thật là rắc rối mà...

...

Người thư kí của khoa bước lên bục, lật tờ danh sách diễn viên ứng cử vào đội kịch, giọng cô vang lên đồng đặc:

Như các bạn đã biết, khoa chúng ta quyết định diễn vở “nữ hoàng tuyết” cho lễ hội Mùa Đông của trường năm nay. Và qua kết quả bất thăm hoàn toàn ngẫu nhiên, chúng tôi đã chọn được những diễn viên sau:

Vai nữ hoàng tuyết: Dương Tiểu Mạn, lớp 36k12, năm nhất.

Vai tể tướng: Hoàng Duy, lớp 37k12, năm hai

Vai phù thủy: Đỗ Nhật Hạ, lớp 35k12, năm hai

Vai mẫu hậu: Hoàng Yến, lớp 36 k12, năm nhất

Vai đức vua cha: Nguyễn Minh Nhật, lớp 34k12, năm ba

Vai cận vệ: Cao Gia Nguyên, lớp 37k12, năm hai

Vai người hầu: Hoàng Chu Thái, lớp 34k12, năm ba. Một số diễn viên quần chúng, vai phụ nhỏ, và còn một vai hoàng đế chờ người tiến cử.

Mặt Tiểu Mạn sáng bừng, cô lay mạnh Gia Nguyên, mỉm cười sung sướng:

Xem kia Gia Nguyên, em vào vai nữ hoàng tuyết kia! Anh tin nổi không?

Gia Nguyên chẳng nói gì, hần đang khó chịu, tự hỏi tại sao giữa một tá người như vậy mà hần vẫn bị dính vào đội kịch. Tiểu Mạn cười mãi, cô hớn hờ:

Anh là vai cận vệ đó! Thế là anh phải theo cạnh em suốt. Chà hồi hộp quá, vai hoàng đế còn chưa quyết định xong.

Tiểu Mạn vừa nói xong câu đó thì bỗng mọi người dạt ra. Từ phía ngoài, một dáng người cao ráo tiến vào, có những tiếng xì xầm vang lên. Anh ta với phong thái cao ngạo như bậc trưởng giả, quý tộc. Mái tóc đen nhánh, phủ tai, đôi mắt đen lạnh, dáng đi thong dong, điềm tĩnh, toát ra một thần thái sang trọng lạ lùng – là chủ tịch hội sinh viên, Đỗ Hồng Quân. Hồng Quân liếc nhìn Cao Gia Nguyên, mỉm cười bí ẩn. Anh tiến thẳng lên bục, từng bước đi dứt khoát, không chút nề hà, do dự. Hồng Quân đứng trên bục, nhìn mọi người bằng đôi mắt dừng dừng, và khi chạm phải cái cau mày của Gia Nguyên, ánh mắt anh lóe lên một tia thích thú kì lạ. Giọng anh thông trầm, sắc lạnh:

Nếu vai hoàng đế chưa chọn được, thì tôi có vinh hạnh được tham gia không?

Mọi người sững sờ trước câu hỏi của Hồng Quân, họ ngạc nhiên không phải không có lí, chủ tịch chưa lần nào tham gia vào mấy việc thế này, hơn nữa, anh còn rất ít xuất hiện trước đám đông. Vì có gì lại hứng thú với vở “nữ hoàng tuyết” của khoa Quản trị kinh doanh chứ? Thế nhưng làm gì có ai dám hé răng ý kiến, chỉ biết im như thóc. Đỗ Hồng Quân mỉm cười:

Im lặng tức là đồng ý. Mọi người không ai phản đối thì tôi tham gia vậy. Được không thư kí Bạch Mai?

Thư kí Mai hoảng hốt, gạt đầu cái rụp, cô run run tiến lên bục, giọng cô cũng không điềm tĩnh mấy:

Vậy...tôi xin chốt lại danh sách đội kịch một lần nữa. Vở “nữ hoàng tuyết” sẽ do các diễn viên sau đây đảm nhận:

Vai nữ hoàng tuyết : Dương Tiểu Mạn, lớp 36k12, năm nhất.

Vai tể tướng: Hoàng Duy, lớp 37k12, năm hai

Vai phù thủy: Đỗ Nhật Hạ, lớp 35k12, năm hai

Vai mẫu hậu: Hoàng Yên, lớp 36 k12, năm nhất

Vai đức vua cha: Nguyễn Minh Nhật, lớp 34k12, năm ba

Vai cận vệ: Cao Gia Nguyên, lớp 37k12, năm hai

Vai người hầu: Hoàng Chu Thái, lớp 34k12, năm ba.

Vai hoàng đế: Chủ tịch Đỗ Hồng Quân.

Gia Nguyên bỏ ra ngoài trước, rất khó chịu vì tên rắc rối Đỗ Hồng Quân. Chẳng biết hắn nghĩ gì mà muốn tham gia, còn cái kiêu cưỡi nửa miệng hết sức đều đặn của hắn nữa, Gia Nguyên phát cáu lên được. Tiểu Mạn chạy theo, cười nói tíu tít. Trời ngả bóng hoàng hôn, chiều rồi, và một ngày nữa lại sắp trôi qua với những cảm xúc hỗn độn trong lòng Cao Gia Nguyên. Một cánh nhạn nơi cuối trời, chao nghiêng, bé xíu trong màu rán đỏ của mặt trời, trời hơi se lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tiểu Mạn đóng vai nữ hoàng tuyết Eva, thực sự mà nói thì cái vẻ thánh thiện của cô quá hợp với Eva trước khi bị lời nguyên thay đổi. Chẳng cần diễn xuất gì nhiều, cứ để tự nhiên, Tiểu Mạn cũng đã có thể là một công chúa Eva hoàn hảo. Tuy vậy đến khi diễn xuất vai nữ hoàng thực thụ thì Tiểu Mạn không đủ tố chất...

Tại phòng tập kịch...

Dương Minh Kha đang chăm chú theo dõi Tiểu Mạn tập kịch, cô bé có vẻ rất hăng hái, nụ cười bao giờ cũng rạng rỡ trên môi, có đứa em gái đáng yêu như Tiểu Mạn thì còn gì thích bằng. Anh cũng chú ý cả Cao Gia Nguyên nữa, chỉ đóng vai cận vệ, đứng yên bên cạnh Tiểu Mạn nhưng dường như hắn rất có sức hút, chẳng hiểu được tại sao mắt cứ dán vào hắn nữa. Hắn đứng một chỗ, trầm tĩnh, lạnh lùng. Có điều thú vị là Gia Nguyên chưa gì đã thuộc hết kịch bản, Tiểu Mạn quên hoài, còn hắn nhắc liên tục cho cô bé, dù chẳng cầm manh giấy kịch bản nào trong tay...tất nhiên đứng lấy từng chữ một...

Tiểu Mạn cau có nhìn Gia Nguyên, hỏi:

Em sao vậy?

Đoạn này khó quá, em tập mãi mà chẳng nắm bắt được chút thần thái nào của Eva. Gương mặt em muốn bắt cần đòi, muốn lạnh lùng, cao ngạo gì cũng chẳng được, em thấy nó cứ thế nào ấy.

Đâu? Đưa đây anh xem!

Gia Nguyên lướt qua đoạn lời thoại dài, hắn im lặng một lúc. Sau đó, hắn thả bộ cuốn kịch bản xuống sàn, lùi xa Tiểu Mạn một bước. Gương mặt hắn ngược lên, ánh mắt lạnh lẽo chĩa thẳng vào Tiểu Mạn. Từ khung cửa sổ lớn, ánh nắng tạt qua, đổ dài trên vai hắn sáng lấp lánh như ánh vàng. Gương mặt Gia Nguyên hoàn toàn vô cảm, làn da trắng như trong như lọc, mái tóc đen nhánh đổ xuống trắng lộ lên sự sắc sảo của khuôn mặt, đôi mắt phản chiếu ánh nắng tựa hồ như xanh hơn và cô độc hơn...Một phong thái cao ngạo chưa từng thấy. Bàn tay hắn nhẹ nâng lên, tưởng như đang hứng lấy những bông tuyết trắng xóa trong tưởng tượng, bờ môi nhạt của hắn nhếch nhếch và chất giọng lạnh lẽo đến tê rân cột sống vang lên rõ mồn một:

Ta muốn phủ trắng gian sơn này bằng sự lạnh lẽo, ta muốn đóng băng mọi trái tim. Muốn hoa phải đều phủ tuyết lạnh, mọi cây cối phải run rẩy, sông hồ và biển cả phải đông lại. Nước sẽ ngừng chảy, mặt trời sẽ ngừng chiếu sáng, ta muốn phủ tuyết khắp nơi, ta muốn sự cô độc và tang tóc tràn mọi nẻo. Ta muốn tuyết của ta làm mờ hết vạn vật, để tất cả mọi người đều thấy rằng... - Gia Nguyên đưa hai tay lên như một vị chúa tể, mắt ánh những tia xanh rờn, uy linh nghiêng trời, từng chữ một vang lên đầy băng lãnh – Ta là Eva, nữ hoàng tuyết!

Khi lời thoại kết thúc, cả phòng tập có một sự yên lặng bất thường, Gia Nguyên đảo mắt quanh, không chỉ bắt gặp đôi mắt đang tròn lên kinh ngạc của Tiểu Mạn mà còn nhận ra mọi người đang đổ dồn ánh mắt về hắn cách sững sờ. Hắn thấy khó chịu kinh khủng, ai cũng đang nhìn hắn chăm chăm như nhìn một vật thể lạ, hắn cau mày nhìn Tiểu Mạn, cả cô bé cũng đang đơ ra như pho tượng sống:

Đấy, em cứ diễn như thế thôi, anh thấy cũng đâu có khó!

Tiểu Mạn vẫn im như phỗng, lát sau cô mới hoàn hồn lau mồ hôi đang vã ra ướt cả trán, miệng không ngừng lắp bắp:

Sao... sao anh... có thể đóng đạ vậy chứ?

Hả? – Gia Nguyên tỏ vẻ không hiểu cô bé đang nói gì

Chúa ơi, Gia Nguyên, thần thái của anh khủng khiếp quá, em cứ tưởng mình đang nhìn một Nữ hoàng Eva bằng xương bằng thịt cơ đấy!

Sao em lại đánh đồng anh với phụ nữ chứ? Anh là con trai mà! – Gia Nguyên nhăn nhó, hần cúi xuống nhặt lấy cuốn kịch bản thả vào tay Tiểu Mạn –
Này, tự em đi mà diễn, anh chả hứng thú với mấy thứ này – Xong hần bước nhanh ra khỏi phòng tập, định bụng xuống căn tin kiếm cái gì ăn, đối nhử từ.

...

Trong phòng lúc này dội lên những tiếng xôn xao, mọi người nhìn nhau nuốt khan. Đúng như Tiểu Mạn nói, ban nãy nhìn Cao Gia Nguyên diễn cứ như thấy Eva bằng xương bằng thịt, sự cao ngạo và băng lãnh thể hiện đạt đến nỗi không phân biệt được đó là bản chất thực sự hay đơn giản chỉ là hần đang diễn. Nếu khả năng diễn xuất của hần mà khủng đến mức độ ấy thì chẳng biết phải liệt hần vào hạng diễn viên cao cấp nào mới xứng đây... nhưng nói thì nói, có lẽ người kinh ngạc nhất chính là Dương Minh Kha. Tận lúc này rồi anh vẫn chưa thoát khỏi sự sững sờ, vẫn ngồi đơ ra như tượng sống, cảm xúc trong lòng vô cùng phức tạp. Anh không thể hiểu nổi tại sao ban nãy Cao Gia Nguyên lại xinh đẹp lạ lùng đến thế, cứ như thể hần là một cô gái, một cô gái đích thực. Gương mặt cao ngạo của hần, thần thái lạnh lùng đến cô độc của hần, giọng nói tê buốt của hần, đôi mắt dưới ánh nắng xanh biếc của hần, vàng hào quang từ nắng lấp lánh trên mái tóc hần... Quả thực quá giống Eva. Minh Kha tưởng như tim mình đang đập loạn nhịp cả lên, sự chú ý của anh không còn hướng vào cô em gái Tiểu Mạn nhỏ nhắn nữa, anh cứ nhìn hoài về phía cửa, nơi bóng người đó vừa đi khuất. Tiếng xôn xao mãi vẫn chưa dứt được...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

Những ngày tập luyện cực nhọc của khoa quản trị kinh doanh trôi qua một cách chóng vánh. Mới đó mà đã đến lễ hội mùa đông, cả ngôi trường đại học Nam Kinh được trang hoàng rực rỡ. Những cây cỏ thụ trên sân trường bắt đầu phủ những bông tuyết trắng xóa, khắp nơi treo đầy băng rôn màu sắc, những bức áp-phích giới thiệu về lễ hội Mùa Đông giương lên rầm rộ, đẹp nhất là sân khấu của trường với những đèn pha hoành tráng, những màn hình LED lớn bố trí xung quanh, và những tấm voan phấp phới trong gió đầy chất hữu tình. Mọi thứ đã đi vào khuôn hoàn chỉnh, đêm nay, lễ hội sẽ chính thức bắt đầu...

Âm nhạc trời dậy, những ánh đèn pha sáng lóa, rọi sáng bùng sân khấu, những ngõ ngách tối tăm của ngôi trường rộng lớn như được chiếu sáng bởi sự huyền ảo, ồn ào của dòng sinh viên tập nập. Ai cũng cố chen lấn đến gần sân khấu nhất để được thưởng thức trọn vẹn chương trình tối nay. Tiết mục nhảy của lớp 31k10, khoa kế toán, mở màn bằng tiếng nổ bùm và cả cơn mưa kim tuyến đồ xuống, tiếng hò hét cổ vũ đầy phấn khích vang lên ồ ồ, những vũ công lao mình ra sân khấu, đắm trong cơn mưa kim tuyến, ánh đèn làm không khí thêm nóng và không gian chói lóa sắc lấp lánh...

...Bên trong phòng chuẩn bị...

Tiểu Mạn thực sự xinh xắn trong bộ váy nhiều tầng bằng vải voan trắng, đôi mắt màu xám tro nhìn long lanh lạ thường, gương mặt sáng bừng, gò má hồng hào. Cô đội trên đầu vòng hoa lớn kết bằng những bông lưu ly trắng, nhìn thánh thiện vô cùng. Cao Gia Nguyên xuất hiện trong bộ lễ phục triều đình, dây cúc áo bằng kim loại sáng lóa, mái tóc đen rủ xuống trắng đầy nét lãng tử. Mấy cô gái cứ dán mắt vào hần không thôi. Hần bước đến, lặng nhìn Tiểu Mạn, lại xoa đầu cô như một đứa bé:

Em xinh xắn quá! Công chúa Eva!

Anh cũng rất bảnh mà, mấy cô kia đang dán mắt vào anh kia! – Tiểu Mạn mỉm cười khoan hòa, gương mặt hồng lên đáng yêu. Thấy cái cúc áo trên cùng của Gia Nguyên chưa cài kỹ, Tiểu Mạn đứng lên định giúp. Nhưng, cô bỗng khuyu người xuống, lông mày cau lại. Gia Nguyên vội đỡ cô, hần lo lắng hỏi:

Sao thế Tiểu Mạn, có gì không ổn à?

Tự dưng Tiểu Mạn thấy bụng mình đau quặn cả lên, cảm giác khó chịu như thể cả dạ dày đang co rút lại. Gia Nguyên dìu cô ngồi xuống ghế, hần nhìn cô bé chăm chú:

Em ổn không vậy?

Em không biết... Bụng em đau quá... hình như cơn đau dạ dày lại tái phát rồi! – Tiểu Mạn ôm bụng, mặt nhăn lại, giọng nói vang lên cách khó nhọc.

Trời ạ! Sao lại là lúc này chứ? – Gia Nguyên cau mày lo lắng – em có diễn được không vậy?

Em không biết... nhưng...đau quá!

...Hay là...bỏ đi?

Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, tay siết chặt bụng, nước mắt cô ứa ra trong veo, đôi mắt thoáng sắc đỏ au:

Không đâu...em nhất định phải diễn...Mọi người ai cũng tin tưởng em cả. Em không thể...đem công sức của họ ra đổ sông đổ bể được!

Tiểu Mạn ngốc! Đau vậy thì làm sao diễn được chứ?- Gia Nguyên lo lắng đến phát cáu với cô bé, lễ hội này là cái thứ gì mà phải nhọc công như vậy, hần chỉ muốn đưa cô đến phòng y tế ngay thôi.

Gia Nguyên lau văng trán ướt đầm mồ hôi của Tiểu Mạn, rồi chạy đi lấy thuốc cho cô bé. Hần ép Tiểu Mạn uống cho bằng được. Sắp đến tiết mục của khoa Quản trị kinh doanh rồi, trông hần càng cuống quýt hơn bao giờ hết. Tiểu Mạn cố gắng giữ thái độ bình thường nhất, mặc cho những cơn nhói khó chịu trong bụng mình đang tung hoành ngang dọc. Cô run run đứng đây, tiến về phía cánh gà, liếc mắt ra ngoài thấy khán giả đứng chật kín quanh sân khấu, cô bé hít sâu, nắm tay siết chặt một sự quyết tâm mãnh liệt, dù có thế nào cô cũng muốn được diễn...

*****

Âm nhạc trôi lên những giai điệu du dương trầm bổng, luồng ánh sáng quét dọc sân khấu và dừng lại trên một bóng dáng mảnh mai đang từ từ lộ diện. Những bước chân nhẹ bổng, từng bước một xuống cầu thang, bộ váy trắng bông lên như đám mây xốp. Nàng công chúa Eva hiện ra trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Nàng có đôi mắt đen, mái tóc dài như suối óng ánh dưới luồng sáng vàng nhạt, gò má ửng hồng, đầy tươi trẻ. Đầu nàng đội một vòng hoa kết từ những bông lưu ly trắng, những mép váy uyển chuyển, lướt giữa muôn ngàn hoa, nàng cất tiếng hát trong như ngọc, tiếng hát vi vu theo ngọn gió, lan tỏa trong tim mọi người một cảm giác dễ chịu đến kì lạ. Khán giả say sưa ngắm nhìn nàng công chúa thanh cao, sự thánh thiện của nàng toát ra một cách hoàn toàn tự nhiên, từ những hành động, đến ánh nhìn, đến tiếng hát thánh thót của nàng...có gì đó rất âm áp, rất chân thành. Nàng là công chúa Eva, công chúa của muôn hoa, người người yêu, nhà nhà yêu, mọi thần dân đều hết lòng trân quý nàng. Eva càng thánh thiện bao nhiêu thì cảm giác về sự tồn tại mong manh của nàng càng mãnh liệt bấy nhiêu...Làn khói xám lan dần trong không khí, hơi lạnh từ từ tỏa ra, ánh sáng đèn trở nên nhạt dần, dường như rất yếu ớt, Eva gục xuống...Lời nguyện đã bắt đầu ứng nghiệm..Tấm màn nhung từ từ hạ xuống trong sự thốn thức của nhiều người, trái tim họ rung lên những nhịp cảm thương cho nàng công chúa bất hạnh...

...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Tiểu Mạn không phải chỉ gục xuống theo kịch bản mà thực sự thì cô nàng đã ngất xỉu hẳn. Con đau phải chịu đựng như rút kiệt sinh lực của cô bé, khi làn khói vừa nhả ra trong không trung, cơn đau dạ dày lên đến đỉnh điểm và Tiểu Mạn đã ngất ngay trên sân khấu. Có điều dường như không ai nhận ra điều đó, nếu có nghĩ thì họ chỉ nghĩ rằng Tiểu Mạn diễn quá đạt, Eva ngất đi nhìn cứ y như thật....

Không phải Eva ngất mà là Tiểu Mạn ngất. Gia Nguyên đóng vai cận vệ, lúc nào cũng đứng cạnh cô nên có thể nhìn rõ từng biểu hiện mặt trên gương mặt ấy, và hần nhận ra cơn đau của Tiểu Mạn nghiêm trọng thế nào. Cô không thể diễn tiếp nữa, có lẽ đành bỏ cuộc cho rồi, vở kịch này cô bé có cố gắng đến đâu cũng không hoàn thành trọn vẹn được...

Gia Nguyên nhanh chóng đưa cô nàng đến phòng y tế, Tiểu Mạn lên cơn sốt tức thì. Ngoài kia, khoa quản trị kinh doanh đang tá hỏa vì người đóng vai chính gặp sự cố. Tất nhiên người đang sốt vó nhất là Dương Minh Kha. Anh biết rõ Tiểu Mạn bị đau dạ dày bẩm sinh, những cơn đau thường xuất hiện bất ngờ, và mỗi lần nó đến là cô bé lại sống dở chết dở. Vừa lo cho em gái, vừa gánh trách nhiệm xử lí vụ lộn xộn này, Minh Kha như muốn nổ tung cái đầu. Tiểu Mạn nằm cụp giường rồi, anh không thể để cô bé tiếp tục diễn, hơn nữa ở đây chỉ có mỗi mình Tiểu Mạn giữ cặp lense màu xanh, không ai có kính áp tròng màu xanh để có thể đóng thế. Màn ảnh LED to tướng ngoài sân khấu quay cận cảnh khuôn mặt nên không có mắt xanh thì nhất định không được. Đã vậy vai nữ hoàng còn khó kinh khủng, cái vẻ lạnh lùng cao ngạo đó thì biết ai đóng cho xứng, cũng chẳng ai trong vòng bọn họ thuộc lòng thoại của nữ hoàng...Tóm lại lúc này đội kịch đang rối beng cả lên vì không có ai chịu trách nhiệm vai nữ hoàng Eva được cả, nếu vậy thì công sức mọi người chuẩn bị, mọi người hào hứng tập luyện, mọi người hăng hái tham gia đem đồ sông đồ biển hết chắt?

...Gia Nguyên đi ra, định lấy chai nước khoáng cho Tiểu Mạn, hần biết cái phòng kịch đang sắp nổ bùm vì những lời ta thán và sự thất vọng tràn trề kia. Không có Tiểu Mạn thì còn diễn cái quái gì nữa? Dù vậy hần vẫn tỏ ra dửng dưng, chẳng chút quan tâm đến tình hình. Minh Kha đang suy tính nát óc, bỗng anh khựng lại khi bắt gặp Cao Gia Nguyên đứng uống nước gần đó. Một hình ảnh đập vào trí nhớ anh, Cao Gia Nguyên đứng dưới ánh nắng, gương mặt sắc lạnh, kiêu bạc, đôi mắt phản màu nắng xanh thẳm, thần thái băng lãnh, uy linh nghiêng trời...Đúng rồi, vẫn còn một người có thể đóng Eva. Minh Kha búng tay cái phóc, anh cười phá lên:

Tôi đã chọn được người đóng thế rồi!

Ai? Ai vậy? – Cả phòng nhốn nháo, mọi người vây kín lấy anh.

Cao Gia Nguyên! – Minh Kha chỉ thẳng vào mặt đứa đang uống nước phía bên phải mình. Ai cũng đồng loạt quay sang nhìn.

Gia Nguyên nghe nhắc đến tên mình, sặc nước, kéo theo một tràng ho sù sụ. Hắn cố vút ngực để thở, rồi quay sang nhìn Minh Kha bằng ánh mắt đe dọa:

Đùa có giới hạn thôi, chỉ có những tên điên mới phát ngôn kiểu đó

..Tự xưng bao trùm lên cả phòng tập là một sự im lặng đáng ngờ. Gia Nguyên nhìn quanh, hắn giật thót mình khi hàng chục cặp mắt long lanh đang chĩa thẳng vào hắn, hắn cau mày giận dữ - này, sao không ai phản đối thế? Chẳng lẽ mấy người nghe lời tên Minh Kha này hả?

Không ai đáp trả, chỉ có những ánh mắt hướng vào Gia Nguyên mỗi lúc lại càng long lanh hơn, long lanh đến đáng sợ. Hắn nuốt khan, giọng gằn xuống cố tỏ ra lạnh lùng:

Này nhé, tôi không phải là thằng biến thái đến độ đóng vai phụ nữ đâu nhé. Chọn người khác đi, tôi không muốn dính vào mấy thứ vớ vẩn này đâu!

Gia Nguyên oi... - những ánh mắt chớp chớp cảm động – sao tại này không nghĩ tới cậu sớm hơn nh? Gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của cậu, đôi mắt ánh xanh của cậu, thần thái của cậu, giọng nói của cậu,...ôi, một Eva thực sự - chúng thờ dài sung sướng.

Gia Nguyên nghe thế, da gà da vịt sùng lên lộp lộp, chúng tỏ hắn cứ như tỏ một quý bà vậy. Hắn quay phắt đi, định bỏ ra ngoài, nhưng chưa kịp làm gì đã bị một tiếng hét tập thể làm giật mình:

Đứng lại đó! Ai cho cậu đi hả?

Hắn cau có quay lại. Rẽ đám người, Dương Minh Kha bước đến, gương mặt hết sức nghiêm trọng:

Ngoài cậu ra thì không ai ở đây có thể đóng Eva được cả. Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm đem công sức của mọi người đi đổ sông đổ bể à?

Thôi đi! Đừng có nói mấy chuyện nực cười đó nữa, tôi nhất định không đóng đâu! – Gia Nguyên gằn giọng, ánh mắt hắn đánh lại đầy giận dữ, nắm tay hắn siết chặt.

Minh Kha nhìn hắn, im lặng một lúc, rồi dịu giọng:

Thế Tiểu Mạn thì sao? Cậu chẳng phải đã hứa với tôi rồi sao? Cậu sẽ không làm tổn thương con bé mà!

Chuyện đó thì có liên quan gì chứ? Đừng có đem Tiểu Mạn ra để ép tôi!

Cậu nghĩ tôi ép cậu sao? Con bé sẽ nghĩ thế nào nếu nó biết vì nó mà vở kịch của toàn khoa bị bể? Cậu không nghĩ điều đó sẽ làm nó tổn thương sao? Tiểu Mạn vốn rất nhạy cảm mà, chẳng lẽ cậu không biết? Hơn nữa cậu còn hoàn toàn có khả năng giúp Tiểu Mạn, cậu định bỏ mặc con bé à? Cậu nghĩ điều gì sẽ khiến con bé thực sự hạnh phúc?...Tiểu Mạn chỉ hạnh phúc khi vở kịch nó tham gia thành công trọn vẹn.

... - Gia Nguyên thực sự bối rối, lí lẽ Minh Kha đưa ra làm hắn không còn đường bao biện, hắn liếc nhìn mọi người, ánh mắt họ đang nhìn hắn đầy van lơn, đầy khẩn nài. Gia Nguyên cố gắng điềm tĩnh, hắn phải tìm cho ra một lí do gì đó để bào chữa – Tôi đâu có thuộc lời thoại của Eva!

Đồ ba xạo! – Cả đám hét lên – lí sự cùn à? Suốt ngày nhắc thoại cho Tiểu Mạn mà bảo không thuộc là thế nào?

Váy của Eva may theo kịch thước Tiểu Mạn sao tôi có thể mặc vừa chứ? – Gia Nguyên vẫn ngoan cố tìm lí do khác.

Chuyện đó thì cậu không phải lo. Váy của Tiểu Mạn có độ co giãn, dáng cậu mảnh khảnh thế này chui vừa là cái chắc!

Nhưng mà tôi là con trai thì giả Eva thế nào được? – Lí do cuối cùng hắn có thể đưa ra là đây.

Trên đời làm gì có từ “không thể” chứ! – Một chất giọng tiếng Trung lơ lớ bất ngờ vang lên. Gia Nguyên quay phắt lại...quả nhiên là July! Gương mặt cô nàng tỉnh rụi, trên môi nở một nụ cười ranh mãnh – để tớ giúp cậu. Bộ cậu không nhớ tớ là ai à?

Gia Nguyên kéo đầu July ra ngoài, đến nơi khuất người, hắn gầm lên:

Cậu bị điên rồi hả?

Điên là điên cái gì? – July chớp mắt

Làm như vậy không phải dán cái mác “tôi là con gái” lên mặt tớ sao? Cậu định giết tớ à?

Trời ơi... tưởng gì, chuyện nhỏ như con thỏ! – July cười phá lên – Cậu mà vào tay tớ thì sẽ khác hẳn nghe chưa! Cậu tưởng tài trang điểm của tớ tầm thường lắm chứ? Tớ đảm bảo không ai nhận ra đâu! Với lại ở đây ai chả nghĩ cậu là con trai. Lo xa vừa vừa thôi chứ!

Không được đâu! – Gia Nguyên cứng đầu

July nhìn hắn mơ màng, đôi mắt cô lấp lánh như những cô thiếu nữ được chiêm ngưỡng thần tượng của mình:

Ôi Sam! Tớ muốn nhìn lại cậu khi là con gái... xinh đẹp biết bao!

Gia Nguyên đến nước này thì đành cảm như hén, chẳng còn lí do gì để hấn có thể không bị lôi vào vụ dở hơi này nữa. Ngay cả đến Jully mà còn không đứng về phe hấn thì trên quả địa cầu này còn ai có thể cảm thông cho hấn được. Hết cách thực rồi, bế tắc thực rồi, bước đường cùng thực rồi!

...Gia Nguyên bị Jully lôi xoắn xoạch vào phòng trang điểm. Ngoài kia, dàn hợp xướng sắp chấm dứt khúc hòa tấu, màn hai của vở kịch chuẩn bị kéo lên...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Bất ngờ...

Một làn mưa xộp trắng đỏ ào xuống, xộp nhẹ bông, trắng ngần dưới ánh đèn, tạo hiệu ứng như một cơn mưa tuyết. Mọi thứ trắng xóa, mọi người nheo mắt nhìn tấm màn đang từ từ kéo lên, một tiếng vĩ cầm cao vút ngân dài, len lỏi trong không gian, những trái tim đập mạnh vì hào hứng...

Khi làn mưa tuyết vơi dần, mọi thứ bắt đầu hiện ra rõ nét, có những tiếng ồ lên từ phía bên dưới khán đài. Trên màn hình LED bố trí xung quanh sân khấu, ống kính máy quay hướng thẳng vào nhân vật đang ngồi ở trung tâm.

Hoàng đế Adam ngồi trên ngai vàng, đầu đội một vòng nguyệt quế bằng bạc sáng chói, tay cầm cây quyền trượng chạm khắc tinh xảo, ánh sáng sân khấu như khiến cho người phát ra hào quang, một vầng sáng bạc huyền nhiệm bao quanh. Mái tóc màu đen dày của người phủ qua tai, đôi mắt ánh lên một màu đen lạnh lùng, từng đường nét trên khuôn mặt cân chỉnh như điêu khắc. Adam ngồi trên cao, nhìn xuống bằng ánh mắt kiêu bạc, sắc lạnh, một tư thế làm hiện rõ cái thần thái cao ngạo của bậc vương giả, vua chúa, tiếng hát người vang lên thông trầm. Những tiếng nhạc cao vi vút của bản hòa tấu Silent Night như tan vào không gian, kẻ hầu người hạ tập nập, quần thần, vũ công lui ra lui vào nhộn nhịp, không khí triều đình đầy hân hoan chào đón lễ hội mùa đông...

...

Mọi thứ vẫn cứ rực rỡ, nhộn nhịp như thế cho đến khi người ta mang tấm thảm dệt từ hoa tuyết vào. Từng nếp một của tấm thảm mở ra trong sự hồi hộp của mọi người, tấm thảm trải dài đến tận chân hoàng đế... và nàng hiện ra, như một phép màu. Tiếng nhạc tắt ngấm, cả hội trường im phăng phắc, dưới phía khán đài không hề phát ra bất kì động tĩnh nào. Cả vương quốc lặng ngấm nàng...

Eva vẫn đang say giấc, từng hơi thở buốt giá, ngay cả khi đang ngủ, nàng cũng thật lạnh lẽo. Mái tóc màu khói nhạt rải trên thảm hoa, óng ánh dưới luồng sáng dịu nhẹ của đèn pha, vòng hoa lưu ly trắng trên đầu đã đông cứng và trong suốt như pha lê, bộ váy trắng phủ chân với những đường viền ren bông lên như mây, đôi hàng mi cong vút khép chặt, bờ môi mềm tựa hồ như nước làm tôn lên sắc trắng kì lạ của làn da. Nàng nằm đó, ngay dưới chân hoàng đế, giấc ngủ sâu không cho nàng thấy được sự sùng sốt tốt cùng trên gương mặt người. Hoàng đế Adam nhìn nàng kinh ngạc, thực sự vô cùng kinh ngạc, người không thể rời mắt khỏi nàng đầu chỉ một giây, mỗi người khẽ mấp máy câu gì không rõ, dường như người không thể tin vào những gì đang in rõ trên đồng tử mắt mình. Hoàng đế lặng người đi...

Trên màn hình LED, góc quay hướng thẳng vào nhân vật đang nằm trên tấm thảm hoa tuyết, từng đường nét trên khuôn mặt nàng hiện lên rõ mồn một. Hàng mi dày khẽ rung rung... nàng từ từ mở mắt. Đôi mắt dưới ánh đèn pha của nàng xanh thẳm, những tia màu xanh loan từ đáy mắt tựa như một mặt hồ đầy sóng, cái nhìn của nàng như bóp nghẹt trái tim những người đang theo dõi. Eva ngược nhìn hoàng đế, một cái nhìn hoàn toàn vô cảm, thần thái của nàng là một sự pha trộn hoàn hảo giữa chất cao ngạo, với sự kiêu hãnh, lạnh lùng, khó đoán và một chút yếu đuối, ủy mị. Nàng đứng dậy, cất tiếng hát, từng bước đi nhẹ như lướt, tiến về phía hoàng đế, mép váy của nàng bông bành động vào những bông hoa tuyết bằng xộp trắng... và một lần nữa, cơn mưa tuyết lại đổ xuống, không gian ánh lên duy nhất một màu trắng xóa. Khán giả hò hét vì sự phấn khích chưa từng thấy, những tiếng bàn luận vang lên xôn xao khi bức màn của phân cảnh hai từ từ khép lại...

Họ kháo nhau không ngớt về nhân vật mới vừa xuất hiện, gương mặt vừa rồi rõ ràng không phải nàng công chúa thánh thiện xuất hiện ở phân cảnh một. Đôi mắt màu xanh cong cong đáng nét mảnh trắng khuyết trông cực kì sinh động, từng chuyển động rất nhỏ cũng làm toát lên sự kiêu hãnh, lạnh lùng cách tự nhiên, đó không phải là diễn, đó cứ như là tổ chất có sẵn trong máu. Cô gái ấy là ai? Một gương mặt chưa từng bắt gặp bao giờ, một Eva bằng xương bằng thịt?

[MUSIC] Bất ngờ... một làn mưa xộp trắng đỏ ào xuống, xộp nhẹ bông, trắng ngần dưới ánh đèn, tạo hiệu ứng như một cơn mưa tuyết. Mọi thứ trắng xóa, mọi người nheo mắt nhìn tấm màn đang từ từ kéo lên, một tiếng vĩ cầm cao vút ngân dài, len lỏi trong không gian, những trái tim đập mạnh vì hào hứng...

Khi làn mưa tuyết vơi dần, mọi thứ bắt đầu hiện ra rõ nét, có những tiếng ồ lên từ phía bên dưới khán đài. Trên màn hình LED bố trí xung quanh sân khấu, ống kính máy quay hướng thẳng vào nhân vật đang ngồi ở trung tâm. Hoàng đế Adam ngồi trên ngai vàng, đầu đội một vòng nguyệt quế bằng bạc

sáng chói, tay cầm cây quyền trượng chạm khắc tinh xảo, ánh sáng sắc nhọn như khiến cho người phát ra hào quang, một vầng sáng bạc huyền nhiệm bao quanh. Mái tóc màu đen dày của người phủ qua tai, đôi mắt ánh lên một màu đen lạnh lùng, từng đường nét trên khuôn mặt cân chỉnh như điêu khắc. Adam ngồi trên cao, nhìn xuống bằng ánh mắt kiêu bạc, sắc lạnh, một tư thế làm hiện rõ cái thần thái cao ngạo của bậc vương giả, vua chúa, tiếng hát người vang lên thông trầm. Những tiếng nhạc cao vi vút của bản hòa tấu Silent Night như tan vào không gian, kẻ hầu người hạ tập nập, quần thần, vũ công lui ra lui vào nhộn nhịp, không khí triều đình đầy hân hoan chào đón lễ hội mùa đông...

...Mọi thứ vẫn cứ rực rỡ, nhộn nhịp như thế cho đến khi người ta mang tấm thảm dệt từ hoa tuyết vào. Từng nếp một của tấm thảm mở ra trong sự hồi hộp của mọi người, tấm thảm trải dài đến tận chân hoàng đế... và nàng hiện ra, như một phép màu. Tiếng nhạc tắt ngấm, cả hội trường im phăng phắc, dưới phía khán đài không hề phát ra bất kì động tĩnh nào. Cả vương quốc lặng ngấm nàng...

Eva vẫn đang say giấc, từng hơi thở buốt giá, ngay cả khi đang ngủ, nàng cũng thật lạnh lẽo. Mái tóc màu khói nhạt rải trên thảm hoa, óng ánh dưới luồng sáng dịu nhẹ của đèn pha, vòng hoa lưu ly trắng trên đầu đã đông cứng và trong suốt như pha lê, bộ váy trắng phủ chân với những đường viền ren bông lên như mây, đôi hàng mi cong vút khép chặt, bờ môi mềm tựa hồ như nước làm tôn lên sắc trắng kiêu của làn da. Nàng nằm đó, ngay dưới chân hoàng đế, giấc ngủ sâu không cho nàng thấy được sự sùng sốt tột cùng trên gương mặt người. Hoàng đế Adam nhìn nàng kinh ngạc, thực sự vô cùng kinh ngạc, người không thể rời mắt khỏi nàng dẫu chỉ một giây, mỗi người khẽ mấp máy câu gì không rõ, dường như người không thể tin vào những gì đang in rõ trên đồng tử mắt mình. Hoàng đế lặng người đi...

Trên màn hình LED, góc quay hướng thẳng vào nhân vật đang nằm trên tấm thảm hoa tuyết, từng đường nét trên khuôn mặt nàng hiện lên rõ mồn một. Hàng mi dày khẽ rung rung... nàng từ từ mở mắt. Đôi mắt dưới ánh đèn pha của nàng xanh thẳm, những tia màu xanh loàn từ đáy mắt tựa như một mặt hồ đầy sóng, cái nhìn của nàng như bóp nghẹt trái tim những người đang theo dõi. Eva ngược nhìn hoàng đế, một cái nhìn hoàn toàn vô cảm, thần thái của nàng là một sự pha trộn hoàn hảo giữa chất cao ngạo, với sự kiêu hãnh, lạnh lùng, khó đoán và một chút yếu đuối, ủy mị. Nàng đứng dậy, cất tiếng hát, từng bước đi nhẹ như lướt, tiến về phía hoàng đế, mép váy của nàng bông bồng động vào những bông hoa tuyết bằng xốp trắng... và một lần nữa, cơn mưa tuyết lại đổ xuống, không gian ánh lên duy nhất một màu trắng xóa. Khán giả hò hét vì sự phấn khích chưa từng thấy, những tiếng bàn luận vang lên xôn xao khi bức màn của phân cảnh hai từ từ khép lại...

Họ kháo nhau không ngớt về nhân vật mới vừa xuất hiện, gương mặt vừa rồi rõ ràng không phải nàng công chúa thánh thiện xuất hiện ở phân cảnh một. Đôi mắt màu xanh cong cong đáng nét mảnh trắng khuyết trông cực kì sinh động, từng chuyển động rất nhỏ cũng làm toát lên sự kiêu hãnh, lạnh lùng cách tự nhiên, đó không phải là diễn, đó cứ như là tố chất có sẵn trong máu. Cô gái ấy là ai? Một gương mặt chưa từng bắt gặp bao giờ, một Eva bằng xương bằng thịt?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Đỗ Hồng Quân từ lúc tấm màn khép lại vẫn chưa thoát khỏi sự sùng sốt, anh nhìn đắm đắm con người đang đứng trước mặt mình. Gia Nguyên liếc nhìn Hồng Quân cách dùng dụng, xen vào chút khó chịu:

Anh nhìn tôi cứ như thể tôi đến từ hành tinh khác vậy?

Tôi... chỉ là không thể tin vào mắt mình. Cậu tại sao lại đóng vai Eva? Dương Tiểu Mạn đâu?

Tiểu Mạn bị đau dạ dày, giờ cô bé đang sốt cao, không diễn được! – Hấn đáp cụt lùn rồi quay lại cái gương phía sau, nhấn nhá nhìn mình. Lạy Chúa lòng lành, sao hấn có thể trong bộ dạng thế này chứ?

Từ phía trong cánh gà, mọi người ủa ra vây lấy Gia Nguyên, những cặp mắt lại long lanh đến nỗi cả da gà, da vịt:

Chao ôi, Cao Gia Nguyên... chúng tớ quả thực không chọn lầm người mà. Cậu sinh ra để diễn cái vai này đấy!

Mấy người làm nhảm cái quái gì thế? – Gia Nguyên tức tới gần giọng

Cậu không nhận ra mình xinh đẹp thế nào đâu... - ánh mắt chúng mơ màng – ôi... Eva!

Tôi là con trai! Tôi là con trai nghe không? Mọi người xem tôi là tên biến thái à? – Gia Nguyên tưởng như mình phải hét vào mặt chúng thì sự cáu bẳn trong hấn mới có thể dịu lại. Hấn tức chết mất.

Ai chả biết cậu là con trai... nhưng mà... tại sao ngay từ đầu tụi mình không chọn cậu vào vai Eva luôn nhỉ? Nghĩ lại thấy tiếc quá!

Gia Nguyên muốn tháo ngay bộ tóc giả và lau sạch bộ mặt đầy son phấn của mình, hấn đang rủa July vì đã làm hấn trở nên nữ tính đến đáng sợ thế này. Ai đời đang là con trai mà bắt đi thoa son trét phấn, mặc váy đầm, rồi còn đóng nữ hoàng này nọ... thật là điên rồ. Nếu không vì Tiểu Mạn, hấn sẽ đập cho lũ hóng hớt trước mặt một trận ngay lập tức. Nhưng kẻ hấn muốn bóp cổ nhất chính là cái tên thủ vai hoàng đế đang nhìn hấn, miệng nhếch lên tạo

thành một nụ cười bán nguyệt hết sức bí ẩn. Hắn ghét nụ cười đó, cực kì ghét, hắn không cho đó là nụ cười bí ẩn, hắn nhất quyết cho rằng đó là nụ cười đều đặn và biến thái. Đồ Hồng Quân chết tiệt!

*****

Lễ hội đã kết thúc trong niềm thỏa mãn của tất cả người tham dự. Ai cũng cảm thấy lễ hội năm nay thật hoành tráng và nếu bỏ qua nó là một sự lãng phí lớn. Điều làm họ bàn tán không ngớt là vở kịch “nữ hoàng tuyết” của khoa quản trị kinh doanh. Đó không còn là một vở kịch nữa, mà phải gọi đó là một tác phẩm nghệ thuật công phu và điêu luyện. Họ rất thích nàng công chúa Eva thánh thiện ở phần cảnh một, nhưng cái họ muốn tán mắng với nhau không phải nàng công chúa ấy, họ đang chia sẻ âm âm những bức ảnh chụp vị hoàng đế uy linh nghiêng trời – chủ tịch Đồ Hồng Quân và nhất là nữ hoàng tuyết không xác định danh tính. Người đóng Eva còn là một bí ẩn, chính sự bí ẩn đó lại càng làm cho nàng cuốn hút hơn. Tự lúc nào, bức ảnh chụp hoàng đế và nữ hoàng tuyết nhìn nhau lại trở thành đề tài bàn tán nóng hổi. Cuộc tao ngộ của hai con người ấy đã lu mờ hết sự vinh quang của những người còn lại...

Đồ Hồng Quân biến mất tầm ngay khi công bố bế mạc lễ hội. Anh ta đi đâu rồi?...

...Hồng Quân chẳng đi đâu cả, anh chỉ về nhà, lặng lẽ vào phòng và đóng cửa lại. Anh lấy một chai whisky trên kệ, rót đầy vào chiếc cốc thủy tinh trong suốt, đựng sẵn một viên đá lạnh. Cầm ly rượu, anh tiến đến, kéo chiếc thọa nhỏ của bàn làm việc ra, thò tay vào sâu phía trong, Hồng Quân lấy ra tấm ảnh đã cũ. Anh lững thững ngồi lên bậu cửa, hướng mắt nhìn ra bầu trời đêm trắng xóa những bông tuyết. Hơi gió lạnh tấp vào mặt, quần lay mùi thơm nồng của rượu Whisky, Hồng Quân lắc lắc viên đá nhỏ trong ly, màu rượu vàng óng dưới ánh đèn, anh uống một ngụm...

Nhìn chăm chú tấm ảnh trên tay, đó là ảnh một cô bé độ mười tuổi, góc ảnh này rõ là chụp lên nhưng cô bé trong bức ảnh lại xinh đẹp vô cùng. Mái tóc nâu đen dài qua vai, suôn óng, ánh nhìn dừng dừng, lạnh lùng của đôi mắt cong như trăng khuyết, đồng tử pha quện hài hòa giữa hai gam màu xanh và đen, làn da trắng như trong như lọc, trên tai lấp lánh chiếc khuyên bằng đá ruby tím. Hồng Quân mỉm cười, đôi mắt anh ánh lên những tia dịu dàng, giọng anh thì thâm như tan vào không gian đầy gió và tuyết bên ngoài:

Tôi biết ngay là em mà...ngay từ đầu đã là em... làm sao tôi có thể không nhận ra em chứ...Cao Khiết Sam? Đúng vậy...ngay từ đầu đã là em rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Tình yêu thời thơ ấu là một điều thiêng liêng, không gì có thể lấy nó đi của bạn. Nó luôn còn đó, neo lại trong sâu thẳm tâm hồn bạn. Chỉ cần một ký ức nào tìm tới giải phóng cho nó, lập tức nó sẽ xuất hiện trở lại, kể cả với đôi cánh đã bị làm cho gãy gập.” (Trích: “Người Trộm Bóng”. Tác giả: Marc Levy).

...Hương vị cay xè nơi đầu lưỡi, mùi thơm nồng của rượu Whisky làm cho tâm trạng Hồng Quân lơ lửng, ánh nhìn anh phiêu diêu, hướng ra ngoài không gian vô tận được pha loãng giữa màu đen đặc của đêm và màu tuyết trắng bạc dưới ánh trăng sáng. Tìm anh gọn lên một chút thốn thức, những kỉ niệm từ những ngày rất xa chợt ùa về như những bông tuyết đang khê khằng đậu trên tóc anh, anh nhắm mắt, thả cho tâm hồn mình lãng đãng...những hơi thở nhẹ nhẹ như tan vào vô thức, dẫu đặt vào miền kí ức xa xăm, tất cả những kỉ ức ngồn ngang từ từ được sắp xếp lại...và một lần nữa, trong đầu óc Hồng Quân, hình ảnh người con gái ấy mới thật sắc nét, sinh động làm sao...

...

Khi Hồng Quân còn là một cậu nhóc ở độ tuổi 11-12, cậu rất hay cáu bẳn với mọi người. Lí do thứ nhất – Hồng Quân là cậu chủ, ai cũng kính trọng, ai cũng sợ. Cậu luôn có cảm giác khi cậu làm sai bất cứ điều gì, không ai dám lên tiếng chỉ bảo, không ai thẳng thắn để nhận xét về cậu, dường như quanh cậu toàn những cái mặt nạ giả dối và những cái miệng dẻo chuyên nịnh hót. Đôi lúc, cậu thậm chí khát khao ai đó mắng vào mặt cậu, để chứng tỏ họ còn xem cậu là một người bình thường chứ không phải một thứ gì đó đem trưng bày trong tủ kính, đựng vào sẽ vỡ, chẳng ai chịu nói thật với cậu cả... Lí do thứ hai – mâu thuẫn với lí do thứ nhất, tức là trong Hồng Quân luôn ý thức được vị trí của mình, gia thế của mình, cậu tự cho mình là cậu chủ và bắt mọi người phải theo ý cậu tuyệt đối, Hồng Quân nghĩ rằng, một khi cậu mở lòng ra với những người bề dưới, cậu không còn là chủ nhân thực sự nữa, do đó, cái thái độ hách dịch và băng lãnh của cậu cũng đến cách hiển nhiên mà thôi... thể nhưng khi cô ấy xuất hiện, mọi quan điểm của cậu đã hoàn toàn bị đập đổ. Cậu chưa từng nghĩ rằng, trên cái quả đất mà ai cũng đeo mặt nạ này lại có một con người thẳng thắn và lạ lùng đến thế...

Bố Hồng Quân đi làm từ thiện ở một trại trẻ mồ côi. Cậu thấy thật điên rồ khi ông bắt cậu đi theo, ở lại đó một tuần và làm quen với những đứa trẻ bản thủ ấy. Cậu nghĩ mình sẽ chiến tranh lạnh với bố về quyết định kì quặc của ông, nhưng ông đã nói thế này: “Nếu con muốn là người thừa kế của ta thì con phải là người hoàn hảo. Trong các mặt hoàn hảo ấy có cả các mối quan hệ xã hội, con không phải chỉ sống với giới thượng lưu mà đôi khi con cần phải bắt tay với cả những con người dưới đáy xã hội. Ngay cả điều ấy mà con không hiểu thì chính con mới là kẻ bản thủ chứ không phải những con người bất hạnh kia!”. Hồng Quân rất tức giận, tuy không cãi lại bố nhưng cậu quyết sẽ không động tới bất kì người nào ở nơi đó, sự bản thủ như một thứ vi-rút, chỉ cần chạm vào tức là cậu cũng không còn sạch sẽ nữa, thật kinh tởm!

... Ở cái trại đó, mặc dù bố bảo cậu cố gắng hòa nhập, chính ông cũng làm gương bằng cách ăn mặc hết sức giản dị, hoạt bát như những người quản trẻ

chính hiệu, nhưng dường như lời giáo huấn của ông chẳng thấm vào cậu được chút nào. Hồng Quân vẫn sử dụng những thứ vương giả nhất, sang trọng nhất, cậu luôn tách mình ra xa đám trẻ. Những đứa trẻ tóc tai rối bù, mặc chung một kiểu đồ đã vàng ố, nghịch đất, nghịch nước làm lem cả người, chúng luôn tròn mắt nhìn cậu cách sợ sệt, vì chúng biết cậu là con trai của cái ông gì đó đã cho trại của chúng tiền để ăn uống cả mấy năm nay, chúng có vẻ biết thân biết phận và chẳng bao giờ dám bén mảng lại gần cậu. Hồng Quân lấy làm hài lòng về điều đó.

Tuy nhiên, cậu lại chẳng đắc chí được bao lâu. Ngày thứ 4 ở trại, một chuyện hết sức khó chịu đã xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Mấy đứa trẻ thi nhau nghịch cát, sau đó chúng lại hăng hái tham gia trò rượt đuổi. Có lẽ do mãi chơi, chúng không chú ý Hồng Quân đang đi thong dong gần đó. Cho đến khi một đứa vấp chân ngã oạch xuống, bùn đất văng tứ tung, bắn vào đôi giày và chiếc quần dài màu trắng của Hồng Quân một mảng bùn đen xỉ. Cậu nhóc bị ngã lom khom bò dậy, cậu nhìn thấy ai đó mang đôi giày trắng tinh đang đứng trước mặt mình, lòng vô cùng hoang mang, vì cậu thừa biết đó là ai. Hồng Quân trừng trừng nhìn vào vết bùn bắn thiêu dính trên giày và quần mình, nắm tay cậu từ từ siết lại, đôi mắt đen lạnh của cậu đánh lại, ghim thẳng vào thẳng nhóc đang run rẩy nhìn mình. Thằng nhóc đó trông thật bẩn thỉu khi mặt mũi lem nhem đất cát, đôi mắt đen lầy, cong cong như mảnh trăng khuyết của nó mở to, đầy kinh hãi. Nó vội vã đứng dậy, cúi đầu xin lỗi Hồng Quân lia lịa. Trong khi đó, đám trẻ con bắt đầu co giò chạy trốn, chúng cũng đang sợ chết khiếp, trên sân đất sau, chỉ còn mỗi Hồng Quân đang đứng nhìn thẳng nhóc kia đầy khinh miệt. Hai tay cậu nhóc xoa xoa vào nhau, mắt nó đỏ hoe như sắp khóc:

Xin lỗi anh, thật sự tôi không có cố ý đâu!

Hồng Quân liếc nhìn những vết bẩn trên người mình mà khó chịu kinh khủng, cậu cảm thấy buồn nôn, càng khó chịu hơn khi cái thằng nhóc đang lay lục, van xin cậu chẳng khác gì một con chó. Nắm tay cậu siết chặt lại, giọng cậu vang lên cay nghiệt đến đáng sợ:

Thứ như mày thật bẩn thỉu và kinh tởm, đồ vô giáo dục! – Hồng Quân tưởng như cậu sẽ giáng một cú đấm thật mạnh vào mặt nó. Nhưng nắm tay cậu vừa gờ lên thì bất ngờ... Ồ!...Hồng Quân có cảm giác như mình vừa bị tưới thứ chất lỏng gì đó lên đầu, những giọt nước lăn vào mắt cay xè, chỉ một giây sau cậu nhận ra mình đang ướt nhẹp như chuột lột.

Vuốt nước trên mặt, cậu quay phắt lại, và hết sức bất ngờ khi thấy một người cầm cái xô lớn đang đứng ngay sau lưng cậu... một cô bé! Cô bé thả bộp cái xô xuống nền đất, nó kêu lên một tiếng rõ to và lăn mòng mòng. Cô bé có mái tóc nâu đen, dài ngang vai, đôi mắt cong cong có đồng tử pha quyền giữa hai gam màu đen và xanh nhìn cậu đầy ác cảm. Gương mặt ấy... Hồng Quân quay sang nhìn thẳng nhóc bên trái đang kinh ngạc tột độ. Giống nhau quá...sinh đôi?

Cô bé thần nhiên vòng qua bên kia, đỡ lấy người anh trai mặt lem đầy bùn đất đang sững sờ nhìn mình, lướt qua Hồng Quân với gương mặt không cảm xúc, cứ như thể anh chàng đang là không khí vậy. Hai người vừa đi được mấy bước, Hồng Quân đã găm lên đầy giận dữ, đôi mắt cậu vẫn lên những tia đỏ như máu:

Đứng lại đó!

Cô bé quay sang, nói nhỏ gì đó với anh mình, cậu anh gục đầu, đôi mắt đỏ hoe, rồi cậu chạy mất hút. Còn mình cô đứng nguyên tại chỗ, từ từ xoay lại nhìn Hồng Quân, mắt cô ánh lên những tia xanh lục, lạnh ngắt. Hồng Quân hùng hổ tiến đến, cậu nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, siết chặt. Cô bé đau điếng, nhưng không hề thể hiện bất cứ biểu cảm nào ngoài cái nhìn lạnh lẽo ghim thẳng vào Hồng Quân. Thái độ ấy- không hề sợ sệt, không hề lo lắng cũng không hề run rẩy, nó cứ đứng đưng, cơ hồ Hồng Quân cảm thấy cô bé chẳng có chút gì gọi là bị áp đảo bởi mình. Cậu gần giọng xuống, nhìn cô đầy đe dọa:

Cô có biết mình vừa làm gì không?

... - Cô bé im lặng, ánh mắt lạnh lẽo vẫn dán vào cậu không chút xao động, nao núng. Hồng Quân lại siết chặt hơn, cậu thừa biết cô ta đang đau đớn, chỉ là cố giấu đi, cậu giận dữ gần giọng – tại sao không trả lời? Cô có biết mình vừa động đến ai không?

Cô bé dùng toàn lực vùng ra khỏi tay cậu, ánh mắt cô nhìn cậu như đang nhìn thứ đáng khinh miệt nhất trên thế giới, giọng cô vang lên, lạnh đến gai người:

Người nhà giàu đều như thế này cả sao? Thật giả dối. Nếu từ đầu đã mang cái mặt nạ hảo tâm đáng kinh tởm đó thì tốt hơn đừng vác mặt đến đây!

Hồng Quân đến sững cả người khi nghe những lời đó:

Cô là thứ ăn cháo đá bát đây hả? Chẳng lẽ cô không biết cô đang sống bằng tiền của nhà tôi chu cấp cho sao?

Cô bé cười khẩy:

Anh nghĩ tôi cần đến những thứ đó sao? Anh nghĩ tôi không biết anh xem chúng tôi là một đám chó con bẩn thỉu và háu đói chứ gì?... À, quên mất, thậm chí anh còn bảo chúng tôi là thứ vô giáo dục cơ mà! Không phải con chó nào cũng biết ơn người cho nó ăn đâu!

Cô... - Hồng Quân giật lấy tay cô bé, nhưng chưa kịp làm gì thì cô đã hất tay cậu ra, đôi mắt xanh của cô nhìn cậu giận dữ - đừng có chạm vào tôi! Tôi bẩn thỉu thế này chạm vào không sợ mình cũng sẽ bẩn sao?... Nhưng anh cũng nên biết, những kẻ nào suốt ngày mang mặt nạ mới là kẻ bẩn thỉu nhất!

Chỉ có những đứa không cha, không mẹ mới phát ngôn kiểu đó! – Hồng Quân rải từng chữ cách cay độc...và cậu bị ăn một cái tát ngay khi vừa nói xong, cậu đưa tay lên má, chạm vào đầu bàn tay vẫn còn đỏ bầm, mắt trừng trừng nhìn cô bé. Cậu ngạc nhiên khi thấy đôi mắt vốn lạnh ngắt chỉ mấy giây trước đó bỗng đỏ hoe, bờ môi mềm như nước của cô rung lên...tay cô siết chặt lại, trước khi bỏ đi, giọng cô vẫn vang lên đầy băng lãnh bên tai Hồng Quân – Những kẻ nhà giàu thì đâu hiểu cuộc sống này là gì. Đồ hách dịch. Đồ ích kỉ, giả dối!

...

Đứa trẻ nào cũng biết chuyện động trời gì vừa xảy ra, cô bé đứng độ Hồng Quân hỏi chiều là Cao Khiết Sam. Đứa nào cũng biết trong trại trẻ này, đó là cô bé ít nói nhất, lạnh lùng nhất, ...và chỉ cần ai đụng đến Cao Gia Nguyên thì sẽ không yên với cô. Kể cả đó là người tai to mặt lớn cỡ nào, chỉ cần đụng đến Gia Nguyên, Khiết Sam sẽ làm đến cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Hồng Quân đã tắm đến tận ba lần vì thứ nước cô bé đổ lên đầu cậu hỏi chiều, dù đã sạch sẽ đến bất thường nhưng cậu vẫn cảm giác rất bức bối, khó chịu. Sự khó chịu ấy ở không phải do cơ thể khó chịu mà do tâm trạng cậu đang hết sức khó chịu. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu có người nhìn cậu bằng ánh mắt khinh bạc và nói những lời không một chút nề nang như thế. Chính cậu cũng ý thức được sự hống hách của mình, chính cậu hiểu rõ ham muốn bắt mọi người phải nể phục và kính trọng mình bao giờ cũng túc trực trong cậu. Nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ sẽ có một người thẳng thắn nói cậu như vậy. Hơn nữa, đó lại là một con bé ở trại mồ côi, không cha không mẹ, sống nhờ tiền từ thiện của gia đình cậu. Cậu nhớ lại chuyện hỏi chiều, cậu ấn tượng với cô bé đó không chỉ vì cách hành xử của cô mà còn vì trông cô khác hẳn những đứa trẻ kia. Mái tóc suôn mượt dài đến vai, cô mặc váy đầm trắng tinh, không phải chất vải pha len đã vàng ố cậu thấy ở những đứa khác, áo váy cô sạch sẽ, hoàn toàn không dính một vết bùn đất nào, trên tai lấp lánh một chiếc khuyên hình trăng khuyết chạm khắc tinh xảo bằng đá ruby tím. Gương mặt thì thật lạ lùng, từng đường nét như thể điêu khắc, làn da trắng đến khác thường, và đôi mắt đặc biệt của một đứa con lai. Dáng vẻ thoát nhìn thật yếu đuối, nhu nhược nhưng hành động và lời nói lại hết sức cao ngạo, băng lãnh. Cứ như cô ta thuộc tầng lớp trên – quý tộc, vương giả...

Đầu óc Hồng Quân như rối tung cả lên, cậu đang tự gạt mình rằng đó là một con bé hỗn xược, kiêu ngạo, ăn cháo đá bát...nhưng cậu cũng biết rất rõ rằng suy nghĩ thực sự của mình là gì...

...Cô bé đó quá lạ lùng, quá bản lĩnh, dám nói ra những gì mình nghĩ, dám thẳng thắn nhận xét người khác, dù cô ta chẳng có gì, chẳng có sức mạnh, chẳng có tiền bạc, chẳng có địa vị. Hồng Quân chẳng phải từ rất lâu đã ước gì có người nói thẳng ra rằng cậu quá hách dịch, quá ích kỉ, quá kiêu ngạo đó sao? Cậu thực ra không phải thế, chỉ là cậu muốn người ta chú ý đến mình, muốn người ta đừng xem cậu như thứ gỗ đá, hay thứ gì đó trưng bày trong tủ kính, chỉ để ngắm chứ không dám lại gần. Trên trái đất này, cậu cứ tưởng ai cũng đeo mặt nạ cả chứ, ngay cả cậu cũng đang đeo mặt nạ đấy thôi, nhưng cậu làm, có người vẫn sống trung thực và bản lĩnh đến thế còn gì...cô bé đó không hề đeo mặt nạ!

...

Dưới tán cây rộng, màn đêm đặc lại, khắp nơi chỉ một màu đen, khí lạnh len lỏi vào từng sợi thịt...cô bé mười tuổi co ro người vì lạnh, bờ môi nó tím tái, làn da trắng bệch hiện lên chỉ chút những mạch máu. Nó ngược nhìn lên ánh cửa sổ còn sáng đèn ở tầng ba khu dành cho khách, ánh mắt xanh đánh lại sắc lạnh...

*****

Hôm sau Hồng Quân dậy rất sớm, cả đêm cậu không thể nào ngủ được, lúc nào trong đầu cậu cũng hiện lên hình ảnh một cô bé ngoại lai có ánh mắt lạ lùng và thái độ cũng lạ lùng. Cậu muốn gặp cô ta, muốn nhìn thấy đôi mắt xanh pha đen của cô ta, cậu muốn biết cô ta là ai, tại sao lại có cung cách khác hẳn những đứa trẻ mồ côi ở đây, tại sao lại được mặc đầm trắng thay cho những bộ áo pha len ố vàng...

Hồng Quân miên man suy nghĩ mà không nhận ra mình đã đi loanh quanh ra khu vườn rộng phía sau trại trẻ. Khi ngược lên, cậu hết sức sửng sốt...

Sam ngồi co lại dưới gốc cây táo, đầu gục hẳn lên hai tay, bộ váy đầm trắng hôm qua lấm lem bùn đất, ướt nước mưa. Nghe tiếng động, cô bé khẽ cựa mình, mặt môi ngấn lên.

Hồng Quân bàng hoàng khi nhận ra người trước mặt mình là cô bé hôm qua. Cậu thấy mái tóc và bộ áo đầm như đêm mưa cả đêm, ướt nhẹp, làn da trắng đến thấy rõ những đường gân xanh và những mạch máu nhỏ li ti, bờ môi tím lại, nhất là đôi mắt đỏ ngầu, kiểu như người thức trắng đêm... Cậu lao ngay tới, tim đập như thất lại:

Này, cô làm gì ở đây? Hà?

Cô bé không trả lời, chỉ nhìn cậu đắm đắm – một ánh nhìn đầy uất hận và khinh bạc. Cậu ngồi xuống, chộp lấy tay cô, làn da ngấm nước mưa lạnh ngắt, cậu hỏi dồn dập:

Cô ở đây cả đêm sao? Tại sao lại ngủ ngoài này? Đêm qua trời mưa...

Cô bé giằng lấy tay, đứng bật dậy, giọng cô vang lên khản đặc :

Tại sao ư? Anh hỏi tôi tại sao?...Tại tôi dám đụng đến con trai nhà tài phiệt của nước này chứ sao nữa! – cô vừa nói, vừa cười một cách cay đắng – bản thù thế này mà dám đụng đến quý tử nhà người ta...một đứa vô giáo dục đấy! Một đứa không cha, không mẹ đấy!

Sao cơ...? – Hồng Quân như không tin vào tai mình – Ý cô là ...do tôi?

Cô bé không nói thêm một lời nào nữa, chỉ cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, cười cứ như đang khóc, cô quay lưng bỏ đi, từng bước liêu xiêu... Hồng Quân cũng bật dậy, cậu chồm tới định quát vào mặt cô bé, nhưng chưa gì...cô đã đổ ào cả người xuống, ngã ra đất. Cậu đứng im như tượng, sững sờ nhìn cô, giọng cậu vang lên, choán đầy lo sợ:

Này...cô sao thế? Này... - Vừa chạm vào da cô bé, Hồng Quân đã rút tay lại ngay, nó lạnh đến đáng sợ - Tĩnh lại đi! Tĩnh lại... - Cô bé vẫn hoàn toàn bất động.

Cậu hoảng hốt, nhấc bổng cô bé lên tay mình, rồi lao vù ra khỏi vườn, vào khu trại. Làn da cô mỗi lúc một trắng, bờ môi mỗi lúc một sẫm lại, thân nhiệt hạ hẳn so với bình thường...cô bé đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mê sảng. Ôm thân hình nhỏ nhắn nhẹ như bông trong tay mình, Hồng Quân cảm giác đầu quay cuồng, chưa bao giờ cậu thấy lo sợ như thế, vừa chạy, vừa liếc nhìn gương mặt bất động kia, tim cậu thất lại từng hồi, làm ơn nói rằng cô không sao đi...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Khi mở mắt ra, Sam thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trắng, trong một căn phòng cũng được sơn trắng, trên trần nhà có đèn chùm bằng pha lê trong suốt. Cô bé chống tay ngồi dậy, đầu đau như búa bổ...nó đảo mắt nhìn xung quanh và khựng lại khi bắt gặp một thân ảnh cao, ngồi trên bậc cửa sổ màu trắng, tấm rèm lớn phát phơ. Cậu ta quay lại, ngạc nhiên nhìn Sam:

Cô tỉnh rồi sao?

Sam nheo mắt nhìn cậu, song, nó không thèm trả lời, há tung chăn ra, trèo xuống giường, đi một mạch ra cửa. Nhưng nó chưa kịp ra thì đã bị cậu giữ lại, Hồng Quân kéo nó vào lại rồi thả nó đánh phịch một phát lên chiếc ghế bành bọc da màu trắng. Sam khó chịu nhìn cậu, nó định nói gì đó, nhưng Hồng Quân đã cắt lời:

Đề tôi nói trước được không?

... - Cô bé héch mặt nhìn sang chỗ khác

Này...tôi chỉ muốn nói...xin lỗi thôi

...- Sam vẫn im lặng, nó không liếc Hồng Quân lấy một cái, gương mặt thờ ơ như không hề quan tâm tới lời cậu, tuy vậy, không phải nó không nghe.

Xin lỗi cô...thực tình thì chuyện hôm qua tôi không hề biết. Tôi không bao giờ có ý đối xử với cô như thế. Và chuyện tôi đã nói những lời nặng với anh em cô...tôi nghĩ mình không nên nói vậy. Xin lỗi vì đã xúc phạm cô!

Sam nghe xong cơ hồ chẳng có biểu hiện gì, nó chỉ nhếch mép, cười ruồi một cái rất nhẹ:

Xin lỗi một đứa vô giáo dục, một đứa không cha, không mẹ thế này anh không cảm thấy nhục sao?

Không hề! – Giọng Hồng Quân thông trầm rần rờ. Sam hơi bất ngờ trước câu trả lời của cậu, nó cứ nghĩ nhất định cậu sẽ tức giận, nó nheo mắt nhìn

Hồng Quân – vậy ư? Anh không nói dối đấy chứ, con trai nhà tài phiệt? Không phải anh muốn nhìn thấy tôi thể thảm lắm sao?

Đừng nói vậy, Cao Khiết Sam! Thú thật tôi chưa bao giờ xin lỗi bất kì ai. Nhưng trong chuyện này tôi biết, tôi là người có lỗi – cậu nhìn thẳng vào mắt Sam, không chút lảng tránh.

Sam im lặng, cô chỉ thở ra, và cười nhạt. Song, đứng dậy, bỏ đi. Giọng Hồng Quân lại vang lên:

Vậy cô có tha lỗi cho tôi không?

Sam xoay người, cô nhìn về chân thành và lo lắng hiện rõmồn một trên gương mặt vốn cao ngạo của Hồng Quân, đôi mắt sẫm lại khó hiểu:

Đúng là một kẻ hách dịch, ích kỉ, kiêu ngạo!

Cô... - Hồng Quân sững người, nắm tay cậu siết lại, tim nhói một nhịp, dâng lên một cảm giác khó chịu kinh khủng.

Nhưng... ít ra không quá tệ như tôi nghĩ! – đôi mắt trắng khuyết của Sam cong lên như cười, và cô bé bước đi hẳn.

Hồng Quân đứng như trời trồng, cậu ngăn người nhìn theo, môi mấp máy:

Nói vậy là... đã nhận lời xin lỗi chưa?

...

Khi bóng Sam khuất hẳn, Hồng Quân mới bật cười, ánh mắt cậu choán đầy sự hứng thú và phấn khởi. Cậu chẳng hiểu nổi tại sao chỉ với một câu nói nửa nạt nửa dỗ của cô bé mà làm cậu vui đến thế.

Sam không biết cô đã làm cậu lo lắng như thế nào đâu. Quân không lí giải được tại sao cậu lại lo lắng như vậy. Cậu vốn chẳng lo lắng cho ai, vì cậu chẳng quan tâm đến ai ngoài bản thân. Nhưng cái giây phút Sam ngắt ngay dưới chân cậu đã làm cậu như chết đứng. Cậu thực sự sợ hãi, cậu đã rất sợ cô bị làm sao... và cô cũng không hề biết cậu đã tức giận như thế nào với người quản lí trại trẻ. Cậu đã đuổi việc ả ngay lập tức. Con mụ đàn bà độc ác! Xem ả ta đã làm gì với một cô bé mười tuổi! Đuổi nó ra ngoài cả đêm, trong khi trời mưa và lạnh ngắt, chỉ vì nó bảo vệ anh trai mình...

Không, nhưng người Hồng Quân đang tức giận nhất là chính cậu. Cậu là lí do của mọi vấn đề. Đuổi người quản lí trại chẳng qua là giận cách em thót, cậu đang giận chính mình đây này. Cậu đã xúc phạm Sam, cậu đã bảo anh trai cô là đồ bẩn thỉu, vô giáo dục, cậu đã găm vào mặt cô là thứ mờ côi, không cha không mẹ. Tất cả là tại sự hách dịch và kiêu căng của cậu. Cậu đã rất giận mình, vì vậy, cậu mới nói xin lỗi...

Hồng Quân chưa từng xin lỗi ai, và đây là lần đầu tiên, nhưng cậu cảm thấy rất hài lòng vì mình đã xin lỗi. Cậu đã làm đúng!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Mấy ngày sau đó, ngày nào, Hồng Quân cũng bám theo Sam như một cái đuôi. Ngoài Sam ra, cậu không tìm thấy bất cứ điều thú vị nào khác nữa ở nơi này. Sam không chơi trò nghịch cát, đuổi bắt âm ỉ như những đứa con trai, cô bé cũng không hái hoa, bắt bướm, chơi búp bê như những đứa con gái khác. Cô thường chỉ ngồi lặng lẽ hàng giờ, khi thì đọc sách, khi thì đi thong dong trong khu vườn phía sau trại, khi thì lặng lẽ trồng một cái cây non, có khi chỉ ngồi chăm chú nhìn cậu anh trai chơi bóng đá. Chỉ mới biết cô, nhưng Hồng Quân nhận ra người anh trai song sinh kia đặc biệt với cô như thế nào. Và anh để ý, chỉ khi nào nói chuyện với anh trai, cô mới cười tươi rói, đôi mắt sinh động, ấm áp, rất tự nhiên...

Hồng Quân rất hứng thú với cô bé kì lạ. Cậu biết thế, vì khi cô nói ra điều gì cũng đặc biệt, và chưa bao giờ nói thừa một câu một chữ. Cậu rất thích ngắm đôi mắt lạ lùng của cô, dù bao giờ cô cũng nhìn cậu cách lạnh lẽo. Cậu rất thích nói gì đó với cô, dù cô chẳng quan tâm cậu nói gì. Cậu rất thích nhìn cô trồng cây, dù cứ mỗi lần trồng, cô lại thẳng tay hất đất lên giày cậu. Cậu thích cách cô đọc sách, dù cho mọi thứ có ồn ào và náo nhiệt đến đâu cô vẫn tập trung được. Cậu thích cách cô nhướn mày, nhún vai thay cho câu trả lời. Thích cả chiếc khuyên hình trăng khuyết lấp lánh trên tai cô...

Hồng Quân đã chụp lên Sam rất nhiều lần, chỉ cần cô lơ là một chút là chiếc máy ảnh trên tay cậu lại bấm tanh tách...

Chính vì hứng thú với cô bé như thế nên khi rời trại, cậu đã rất chán nản. Cậu đi, tất cả mọi người đều ra tiễn, trừ Sam. Cậu không buồn, vì cậu biết tính cô bé vốn thế, cô chẳng quan tâm ai ngoài người anh trai song sinh đâu...

Về đến nhà, khi xách vali lên, cậu thấy trên đó lủng lẳng một nhánh anh đào rất nhỏ. Cậu neho mắt nhìn dòng chữ được khắc tỉ mỉ trên nhánh cây: “Bớt hách dịch đi! Sẽ không quá tệ đâu!”. Hồng Quân bật cười, cậu thừa biết ai là tác giả rồi.

Quân đem nhánh cây cắm vào cái lọ pha lê trên bàn học, rút xấp ảnh chụp cô bé ra nhìn. Cậu thầm nghĩ, chắc chắn, kì nghỉ hè năm nay cậu sẽ đến thăm trại lần nữa, nhất định phải gặp Sam. . .

...Nhưng khi Hồng Quân trở lại, cậu được tin, cô bé tên Cao Khiết Sam đã được một kiến trúc sư người Anh tên Aiden nhận nuôi. Còn anh trai cô, cũng được ai đó nhận nuôi nốt. Mọi điều cậu đều bỏ ngoài tai, vì lúc ấy, trong đầu cậu chỉ còn một mớ cảm xúc ngổn ngang: Em đi rồi, tôi còn đến đây làm gì?...Em đang ở đâu vậy? Cao Khiết Sam?

*****

Hồng Quân sức tỉnh giấc, đã hơn ba giờ sáng. Anh đã ngủ gục sao? Và đã mơ về Sam?...Hồng Quân day day hai bên thái dương, li rượu vẫn sóng sánh dưới ánh đèn vàng, trời vẫn mù mịt, đêm vẫn đen, tuyết vẫn rơi... mọi thứ vẫn bình thường. Hồng Quân nhìn bức hình trên tay mình, anh cười:

Từ ngày mai...tôi biết phải cư xử thế nào với em đây? Chúng ta có duyên với nhau đúng không? Cao Khiết Sam?

Anh cảm thấy hơi nhức đầu, khép cánh cửa sổ lại, Hồng Quân tắt đèn, nằm lẩn ra giường định đánh một giấc. Nhưng mắt anh cứ mở thò ló, trong đầu anh từ từ tái hiện lại sự xuất hiện của Gia Nguyên trong vở kịch Nữ Hoàng Tuyệt đêm qua. Hồng Quân cố nhắm mắt, thế mà vẫn trần trọc mãi, anh ngán ngẩm thở dài:

Em không biết mình xinh đẹp thế nào đâu!...ôì! Đau cái đầu quá! Mai còn phải làm luận án nữa...

Sau một hồi, cuối cùng, anh chàng cũng thiếp đi mất, và trong đầu vẫn rất rõ nét hình ảnh một nữ hoàng tuyệt bằng xương bằng thịt...

*****

Trong bệnh viện...

Tiểu Mạn trông khá nhợt nhạt trong bộ đồ bệnh nhân kẻ sọc hồng, nhưng mà vẫn xinh. Cô nhìn Gia Nguyên, chốc chốc lại cười phá lên. Hấn cau có, vò đầu rồi bứt tai, vẻ đau khổ ghê lắm. Chả là họ đang xem lại ảnh và video hôm lễ hội Mùa Đông của trường đại học Nam Kinh. Ngắm đi ngắm lại tấm ảnh chụp nữ hoàng tuyệt Eva trong bộ đầm trắng bông bành, Tiểu Mạn cứ lí lắc mãi, giọng cô vang lên trong veo:

A!!! Ghen tị với anh quá đi mất. Sao lại xinh đẹp thế này cơ chứ?

Này, thôi đi nhé! Đừng có lời mấy tấm hình kinh dị đó ra nữa, dẹp đi! – Gia Nguyên cau bẳn.

Gì chứ? Đẹp thế này còn gì, xinh hơn cả em. Ai ngờ anh già gái đạt thế - mắt Tiểu Mạn lim dim, má ửng hồng, cô chep miệng tiếc rề – Ôi! Tại sao anh không phải là con gái nhỉ? Như vậy thì sẽ trở thành mỹ nhân đó. Xinh đẹp biết bao!

Cái con bé này! – Gia Nguyên cốc đầu cô một cái đau điếng, rồi đập luôn cái laptop lại, hấn cau mày, giọng gằn xuống ra vẻ giận dữ - Tất cả là vì em đấy nhé! Vì em mà tôi phải làm mấy cái thứ chết tiệt ấy. Đã ốm yếu rồi còn ham, không tham gia vào có chết được đâu. Lần sau đừng có lời tôi vào đám rối beng ấy nữa, đau đầu chết đi được!

Biết rồi! – Cô bé xịu mặt, hàng mi sụp xuống buồn bã – em có muốn như thế đâu. Bệnh đau dạ dày này bẩm sinh đã có rồi, nó tái phát lúc nào sao em biết được!

Thể trạng em chẳng tốt tí nào! – Gia Nguyên nhăn nhó – bé tí thế này lại còn bệnh với tật.

Anh đang bêu rếu ngoại hình em đấy hả? – Tiểu Mạn nhướn mày, mắt tròn lên như con nít. Gia Nguyên trong ruột tức cười, nhưng hấn vẫn làm bộ tỉnh bơ, chỉ nhún vai một cái rồi đứng dậy đi thẳng. Khi đến cửa, hấn xoay người nhìn cô bé, lông mày cau lại đầy nghiêm khắc:

Giữ gìn sức khỏe cho cẩn thận đấy! Còn xảy ra chuyện tương tự thì đừng trách tôi giận em!

Rõ! – Tiểu Mạn đưa tay lên trán nghiêm nghị kiểu quân lính chào sếp. Đợi Gia Nguyên đi hẳn, cô mới bật cười, má hồng lên – anh ấy lo cho mình...thật là vụng về quá!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

... Một chồng tài liệu dày cuộm thả bịch xuống trước mặt Gia Nguyên, anh bạn trưởng lớp đồng dặc lên tiếng:

Cậu đem cái này lên văn phòng, thảo luận với chủ tịch để đóng dấu từng hồ sơ, rồi nộp lên phòng văn thư nhé!

Tại sao lại là tôi? – Gia Nguyên bỏ cuốn sách xuống, lạnh lùng đáp.

Cậu được giáo viên giao việc phụ trách khóa trên làm luận án tốt nghiệp chứ gì nữa. Đây, phần của cậu đây!

Gia Nguyên nhìn đồng tài liệu, thoáng nghĩ đến văn phòng chủ tịch, hần thở dài:

Không nhờ người khác làm được sao?

Không! – trưởng lớp đáp gọn lỏn rồi bỏ đi.

Gia Nguyên day day hai bên thái dương, thái độ ấy chắc lại là đang than thân trách phận đây. Hần đứng dậy, ôm tài liệu rồi lững thững đi đến phòng chủ tịch. Hần biết rõ mình sắp gặp ai rồi, chán đời thật!

...

Hồng Quân đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, anh thờ ơ đáp lại tiếng gõ cửa:

Vào đi!

Cánh cửa mở ra, Gia Nguyên bước vào, khó chịu nhìn cái tên đang ngồi chỗ bàn làm việc. Tên đó hình như vẫn chưa biết ai vừa đến, anh chàng cứ dán mắt vào cái máy tính, giọng vang lên đều đều:

Cần gì đây?

Đóng dấu hồ sơ! – Hần đáp, thả cái bộp xấp tài liệu xuống bàn. Hồng Quân nghe giọng liền ngẩng lên – Là cậu à? Tại sao lại ở đây?

Đóng dấu đi! Dài dòng quá! – Gia Nguyên cúi kính

Hồng Quân liếc nhìn xấp giấy dày rồi mỉm cười, lại cái kiểu cười nửa miệng mà Gia Nguyên luôn cho là đều cáng. Anh hắng giọng:

Tự xưng tôi chẳng có cảm hứng đóng dấu thứ gì cả?

Này, đừng dờ dờ nữa! Tôi đang bực bội đấy!

Chà sợ quá! – Hồng Quân giơ hai tay lên trắng, vẽ đầu hàng, nhưng miệng vẫn mỉm cười – Giờ tôi phải qua thư viện rồi. Muốn tôi đóng dấu cho thì mang sang đây đi!

Ý anh là bắt tôi phải khiêng cái đồng này qua tận bên đó à? – mắt Gia Nguyên nheo lại, hần nghĩ đó lại là một câu nói đùa. Nhưng không có vẻ thế, Hồng Quân chỉ nhún vai một cái rồi bỏ đi, hần còn nói vọng lại – Nếu không muốn bị trễ hạn qui định thì tự hiểu lấy.

Nắm tay Gia Nguyên siết chặt, hần gằn giọng giận dữ:

Tên chết tiệt! Hần cố tình chơi mình đây mà!

Nói đi nói lại, cuối cùng Gia Nguyên cũng phải ôm chồng tài liệu lê từng bước nặng nề đến thư viện, miệng lầm bầm rủa.

*****

Đến nơi, Gia Nguyên thấy Hồng Quân đang đứng nói chuyện với một cô gái. Cô bé ấy mới xinh xắn làm sao chứ, hình như cùng tuổi với Tiểu Mạn, hai má cô đỏ bừng, mắt cảm chặt xuống đất, lúng túng. Nhìn là hiểu ngay, Gia Nguyên ngán ngẩm tự vấn:

Kẻ đều cáng, kì cục như hần mà cũng có người mê sao? Đúng là ngớ ngẩn!

Khi hần vào thư viện, tụi bóng rổ B.G cũng đang cười nói oan oan trong đó. Thăng Hải Đăng to mồm nhất, xem tên đó đang làm trò gì kia! Hần là diễn viên múa cột chắc. Hải Đăng đang ngồi trên chiếc thang chữ A, xếp sách lên những kệ cao nhất, hoa tay múa chân, miệng thì liến thoắng ra lệnh cho mấy thằng đàn em phía dưới chuyển sách lên. Thấy Gia Nguyên đến, chúng la ré ôm tụi cả lên, Hải Đăng cười tít cả mắt:

Thằng nhóc kia! Làm gì ở đây hả? Muốn xếp sách chung với tụi này không?

Đi mà làm trò nhảm nhí của mấy người!

Hải Đăng cau mày, cậu chống nạnh, hét lên:

Cái thằng khó ưa! Anh em, lôi đầu nó lại đây nhập hội!

Chúng ào tới, lấy thủ thuật ruồi bu kiến đậu kéo Gia Nguyên đến. Gia Nguyên ngược nhìn Hải Đăng, lông mày hần cau lại như dính cả vào nhau, hần khó

chịu nói:

Cậu điên à? Đã bảo tôi không làm mà!

Không nghe, không thấy, không biết! – Hải Đăng đáp với bộ mặt tỉnh bơ, cậu chỉ thẳng đến cái kệ kế ngay phía sau, giọng ra lệnh – Xếp hết mấy thùng sách dưới đất lên đó đi!

Này... - Gia Nguyên định nói gì đó nhưng chưa kịp thốt ra đã bị chúng chặn họng bằng một tiếng gầm và những cặp mắt sáng đầy chất hồ báo – Bảo làm gì thì làm đi! Cầm nói nhiều!

Và rốt cuộc hẳn cũng phải vác cái xác ra phía sau xếp sách nếu không muốn bị bọn BG hồ báo ấy xé xác.

...

Cô nàng năm nhất ngược nhìn Hồng Quân bằng cặp mắt nâu to tròn, hai má đỏ hây, giọng cô đầy hồi hộp và run rẩy:

Em thích anh lâu rồi... thực sự rất thích! Em vào trường này cũng vì muốn gặp được anh!

Vậy à? – Hồng Quân lơ đãng đáp, vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến lời tỏ tình của cô bé kia. Mắt anh đang dán vào một mục tiêu duy nhất – anh nhìn Gia Nguyên đang xếp từng cuốn sách to tướng lên kệ, mắt ánh lên những tia thích thú pha chút dục dăng.

Em có thể hỏi anh một câu được không?

Nói đi! – mắt anh vẫn nhìn Gia Nguyên, không có một chút xao động nào dù nhỏ nhất.

Anh thích kiểu con gái như thế nào?

Hồng Quân im lặng, anh ngắm nhìn con người đang cúi húi trong kia một lúc, sau đó mới trả lời:

Người tôi thích phải khác hoàn toàn những người con gái khác. Phải có đôi mắt cong như trăng khuyết, phải có chiếc khuyên tai bằng đá ruby tím trên tai... À, phải đổ nước lên đầu tôi, phải hắt đất lên giày tôi, phải khắc tặng tôi một nhành anh đào, phải nói thẳng vào mặt tôi không khoan nhượng, nói rằng tôi là một tên hách dịch và ích kỉ!

Cô bé nghe anh nói một tràng mà sững sờ đến cao độ, mặt cô đơ ra như tượng sống, cô không biết phải ứng xử sao lúc này. Nhưng dù anh có nói thế nào thì cô vẫn thích, giọng cô run run:

Em làm bạn gái anh được không? Em sẽ cố gắng trở thành mẫu người anh thích nhất! Em cố gắng được mà!

Không! – Hồng Quân băng lãnh trả lời, anh không nhìn cô, mắt vẫn theo dõi duy nhất một người – Không bao giờ có người thứ hai như thế! Và cô không thể cố gắng đâu!

Hồng Quân vừa nói xong câu đó thì chợt mắt anh trợn lên, đồng tử giãn rộng, tim thắt lại. Anh lao như điên vào bên trong thư viện, bỏ mặc cô bé vẫn đứng chôn chân ở dưới tán cây anh đào lớn. Một trái tim nữa lại tan vỡ...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Hải Đăng và tụi BG đang bàn tán ồm tỏi về một cô ca sĩ mới nổi nào đó, chúng múa may, nhảy nhót theo điệu nhảy sexy của cô nàng. Trong lúc hăng quá, chúng xô đẩy nhau và vô tình ngã lên cái kệ sách lớn. Gia Nguyên đang cặm cụi xếp sách ngay phía sau nó...

Chiếc kệ kêu lên cọt két và trong nháy mắt đã đổ nhào ra phía sau, những cuốn bách khoa toàn thư rơi từ trên xuống như thác. ẦM!...tiếng động gai người vang lên, tích tắc theo sau nó là một sự im lặng đáng sợ. Những chàng trai đắm đắm nhìn cái kệ và những cuốn sách nằm la liệt, sự kinh hãi choán đầy trong mắt, Hải Đăng nuốt khan:

Gia nguyên...?

*****

Gia Nguyên co ro người lại, đưa hai tay lên che đầu, những cuốn sách thi nhau đổ ào xuống chân, mắt hấn nhắm chặt lại, thân thể bất động chỉ còn biết

chờ cho cả cái giá lớn ngã lên mình.

Nhưng...1s...2s...rồi 3s, hấn vẫn chẳng cảm nhận được bất kì động tĩnh nào. Gia Nguyên từ từ mở mắt...hấn kinh ngạc.

Một thân ảnh cao lớn đứng chắn ngay trước mặt Gia Nguyên, anh chàng đang dùng tay phải đỡ cái giá lại, miệng vẫn thờ hồng hộc, trán đầm mồ hôi, đôi mắt nhìn Gia Nguyên chăm chăm, choán đầy sự bồn thần. Là Đỗ Hồng Quân...

Hải Đăng và đám bạn ngay lập tức nhào vào kéo cái giá đứng lên, gạt mớ sách hỗn độn dưới chân, cậu nhồi người ra sau xem tình hình. Thấy chủ tịch, cậu vội thụt người lại. Đám BG cũng nhao nhao tò mò, nhưng Hải Đăng suyt một tiếng dài, ra dấu im lặng, rồi hất mặt ra phía cửa thư viện. Cả đám hiểu ý, vọt lẹ.

Hồng Quân vẫn nhìn Gia Nguyên không dứt, một lúc sau, anh mới thờ hất ra, rồi cười nhạt:

Tốt quá...cậu không sao...

Nói rồi, anh bỗng ngồi thụp xuống, lồng mày cau lại. Gia Nguyên cũng ngồi, hấn liếc cánh tay vừa đỡ lấy giá sách của Hồng Quân, nó có màu đỏ bầm do những mạch máu nhỏ trên da bị vỡ:

Gãy tay rồi!

... - Hồng Quân không đáp, cánh tay anh đang rất đau.

Đồ điên! – Gia Nguyên buông một câu làm anh đó người, mắt tròn lên, giọng hấn lại đều đều – Tại sao lại làm thế?

Tại sao à?... Thì tại tôi là một kẻ bao đồng chứ sao! Thấy người ta gặp nguy chẳng lẽ không cứu? – Hồng Quân cố nặn ra một nụ cười, tất nhiên trong mắt Gia Nguyên lại là một nụ cười đều cẳng nữa.

Gia Nguyên nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh của anh, hấn nhếch mép:

Nói dối!

Nghĩ sao tùy cậu! – Hồng Quân nhún vai một cái. Song anh đứng dậy, nhưng vết thương lại nhói đau làm anh khẽ kêu lên. Gia Nguyên lắc đầu – Đã bảo gãy tay rồi mà. Còn cố!

Hấn cũng đứng dậy, cầm lấy cánh tay không đau của Hồng Quân lôi đi, anh ngạc nhiên hỏi:

Đi đâu vậy?

Phòng y tế! Hồi thừa! – Gia Nguyên lăm bầm. Hấn ngoảnh mặt đi chỗ khác, nói thật nhanh – coi như lần này tôi nợ anh!

Hả? Cậu vừa nói gì cơ? – Hồng Quân giả vờ không nghe thấy, ngo ngác hỏi, dù anh biết rõ Gia Nguyên sẽ không trả lời câu hỏi này đâu, vì hấn chẳng bao giờ nói thừa nửa chữ. Anh bèn hỏi chuyện khác – vậy chồng tài liệu đó tính sao đây?

Gãy tay rồi còn kí kết cái gì nữa, tôi sẽ xin gia hạn nộp! – hấn cúi kính đáp.

Hồng Quân không nói gì nữa, anh liếc nhìn Gia Nguyên đang nắm chặt lấy tay mình (chả là hấn đang lôi anh đi sên sệt), anh mỉm cười...nụ cười ấy có gì đó rất trẻ con...

*****

Kí đi! – giọng Gia nguyên vang lên lạnh lẽo. Hồng Quân không đáp, mỉm cười gượng cánh tay bó bột của mình lên và nhún vai một cái. Gia Nguyên bóp trán, đau đầu thật, hấn gằn giọng:

Vậy thì đóng dấu đi!

Hồng Quân lại đưa tay lên, cười đều như trên người hấn, và anh lắc đầu kiêu hãnh. Gia Nguyên gần như hét vào mặt anh:

Anh định chơi mèo vờn chuột đến bao giờ hả? Tôi vừa bị trừ điểm thi đua vì nộp luận văn trễ đấy. Tên xấu xa!

Chứ tay bó bột rồi thì kí gì thế nào được? – Hồng Quân tròn mắt lên về vô tội

Đóng dấu thì ảnh hưởng gì hả?

Không thích! – Anh chàng buông một câu ngắn gọn rồi lại mỉm cười. Ôi trời, anh ta đang thử độ nhẫn nại của Gia Nguyên đây mà, mặt hấn sầm lại đến đáng sợ. Gia Nguyên cắn môi, hấn cố nuốt cục giận xuống, giờ mà chủ tịch không kí thì người chịu thiệt là hấn, hấn phải khoan nhượng hơn nữa sao? Hấn thờ dài một tiếng, chán nản nhìn Hồng Quân:

Anh đang cố tình hành hạ tôi đúng không?

Đâu có! Tôi làm gì ác độc thế. Tôi rất nhân ái mà!

Vậy sao không kí đi? – Gia Nguyên gầm lên. Hồng Quân lại nhướn mày và đưa cánh tay bó bột lên, giọng anh vang lên đầy vẻ châm chích:

Tại ai?

...

Nãy giờ đã hơn cả chục lần Hồng Quân khiêu khích hấn bằng câu đó. Hấn còn biết cãi thế nào chứ, tên này rõ ràng thừa nước đục thả câu, nhưng chỉ cần Gia Nguyên mạnh động một chút xúu thôi, anh ta sẽ không đóng dấu hồ sơ luôn thì nguy. Hấn đang bị giáo viên dồn đến tận ngõ cụt, tên chủ tịch xấu xa này không ra tay nghĩa hiệp đã đành, còn đổ dầu vào lửa. Phiền ơi là phiền...

Cuối cùng, Gia Nguyên đành hít sâu và cố nặn ra một nụ cười mỉm gượng gạo, mắt hấn thì trừng trừng nhìn anh chàng, từng tiếng của hấn rít lên qua kẽ răng:

Giờ anh muốn gì? Thừa vị chủ tịch nhân ái? Tôi có thể làm gì cho anh đây?

Để xem nào... - Hồng Quân gõ gõ tay lên mặt kính của bàn làm việc, ra chiều suy nghĩ dữ lắm. Lát sau, anh A lên một tiếng rồi cười cười về gian xảo:

Giờ nhé, tay phải gãy rồi nhé, do cậu nhé, tôi không có làm gì được với cánh tay bó bột thế này nhé? Vì thế tôi đang rất chán!

Thì sao nào? – Gia Nguyên nheo mắt đầy nghi hoặc, anh ta lại đang giờ trò đùa thì phải.

Dẫn tôi đi chơi! – Hồng Quân nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt đen lạnh, nở nụ cười phảng phất nét mỉa mai.

Đi chơi? – Gia Nguyên tròn mắt lên ngơ ngác, hấn tắc lưỡi – tôi không hiểu!

Thôi! Mặc kệ cậu, tôi nói rồi đấy! Muốn không bị trừ điểm oan nữa thì chiều thứ 7 dắt tôi đi chơi. Còn không thì... - Hồng Quân đưa tay trái lên xoẹt ngang cổ như người ta cắt tiết heo, mắt trợn dọc lên. Song, thản nhiên nhún vai một cái.

Tôi với anh? – Gia Nguyên lại hỏi, gương mặt hấn thán thốt thực sự.

Hồng Quân gạt đầu cái rụp. Đôi mắt Gia Nguyên mở to, đồng tử màu xanh pha đen của hấn giãn rộng, môi mấp máy:

Đồ Hồng Quân là thằng điên! – Hấn đứng phắt dậy, quăng luôn xấp tài liệu đó, đi thẳng ra cửa. Hồng Quân gọi theo, giọng pha đầy chất cười cợt, giễu nhại – 5 giờ chiều thứ 7, tại Cánh Cổng Phương Đông. Không đi thì khỏi hồ sơ gì hết nhá, bị trừ điểm tôi không chịu trách nhiệm đâu!

...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Gia Nguyên đi thẳng đến bờ tường trước mặt và đập đầu một cái bốp rỏ to,...hấn lại đập cái nữa...và một cái nữa. Ôi Trời, hấn biết làm thế nào đây? Bất ngờ, một giọng tiếng Trung lơ lớ vang lên sau lưng hấn:

Chị đã bảo thằng này có vấn đề rồi mà! Em cứ không tin.

Bây giờ thì em tin rồi... - Một giọng trong trẻo nữa vang lên đầy thán thốt.

Gia Nguyên quay phắt lại, thấy July và Tiểu Mạn đứng chính ỉnh phía sau lưng từ lúc nào, hấn thờ hất ra một tiếng và xoa xoa cái trán bầm tím của mình, hắng giọng hỏi:

Hai người làm gì ở đây vậy?

Tớ phải hỏi cậu câu đó mới đúng chứ! – July nhướn mày, cô nhìn Gia Nguyên một lượt rồi lắc đầu kiểu khinh bỉ - cậu không biết nhìn cậu giống một đũa mới ra trại tâm thần thế nào đâu!

Này, ăn nói thế đấy hả? – Gia Nguyên cốc một phát đau điếng lên đầu cô nàng.

Chứ gì nữa? Tự dưng anh cứ đứng một mình rồi đập đầu vào tường là sao? Hiện tượng gì đây?- Tiểu Mạn chẹp miệng ngán ngẩm.

Cả em cũng thế sao Mạn? – Gia Nguyên nhăn mặt.

Haiz...- Tiểu Mạn thở dài, rồi cô bé nở một nụ cười nhẹ - Em với chị Lưu Ly tìm anh có chuyện đây!

Gia Nguyên nghiêng đầu, lông mày nhướn lên, hần tò mò hỏi:

Gì thế?

Chiều thứ 7 này sinh nhật Minh Kha, chúng ta đi chơi nhé?

Chiều thứ 7? Sinh nhật Minh Kha?...À, đúng rồi, hôm trước chúng ta mới đi mua quà cho hần mà. Quên mất! – Gia Nguyên đáp, ra chiều suy nghĩ.

Thế được không?

...à...không được! – Gia Nguyên thở hắt ra, gãi gãi đầu, bối rối.

Tại sao chứ? – Jully tròn mắt, Tiểu Mạn cũng tròn mắt theo.

Do tên chủ tịch đáng kính của mấy người đấy. Cái tên thừa nước đục thả câu!- Gia Nguyên đáp vẻ tức giận. Hần liếc nhìn những cặp mắt đang tròn lên đáng sợ, khó sờ nói tiếp – Hần bắt tổ đưa hần đi chơi. Hần đang chán vì bị gãy tay, không làm việc được.

Chẳng lẽ tại anh? – Tiểu Mạn gần như thốt lên.

Gia Nguyên không đáp, chỉ lặng lẽ gạt đầu trong im lặng, một lát sau, hần mới tặc lưỡi:

Chiều thứ 7, tại Cánh Cửa Phương Đông, nếu anh không đến thì hần sẽ không đóng dấu hồ sơ cho anh đâu. Anh mới bị trừ điểm vì nộp trễ hạn đây! Tức chết đi được!

Anh Quân xấu quá! – Tiểu Mạn cau mày, vẻ giận dữ như con nít. Cô quay sang nhìn Jully, cô nàng cũng đang im lặng. Hai người nhìn nhau dăm dăm như thể nói chuyện bằng mắt... Rồi bất chợt cùng mỉm cười hết sức gian xảo. Gia Nguyên cau mày, hần hỏi về khó chịu:

Hai người đang bàn tính gì thế?

Có gì đâu! – Tiểu Mạn cười ranh ma.

Rồi sẽ khác biệt... - Jully bỏ lửng nửa câu về vô cùng bí hiểm, cô nháy mắt với Gia Nguyên một cái rồi nắm tay Tiểu Mạn kéo đi.

Gia Nguyên nhìn theo đầy thắc mắc, hần lại đập đầu vào tường một cái bốp nữa, miệng lẩm bầm:

Rốt cuộc là gì nữa đây trời? Làm ơn để tôi yên đi!

...Đến tối về, Gia Nguyên mới nhận ra vết bầm tím trên trán mình, đau, hần ngán ngẩm lắc đầu, có lẽ Jully bảo hần giống đũa mới trốn trại diên cũng đúng. Nhìn phát ghét...

*****

Chiều thứ 7, tại Cánh Cửa Phương Đông...

Khi Gia Nguyên đến đã thấy Hồng Quân đứng ngay cổng.

Ánh nắng chiều đông yếu ớt chảy dài trên bờ vai anh như phát ra một luồng sáng nhạt, mái tóc đen dày phủ qua tai hơi óng ánh, gương mặt cân chỉnh như điêu khắc hút bao ánh nhìn vụng trộm. Anh đứng dựa lưng vào bờ tường, chiếc áo da đen khoác ngoài mang vẻ gì đó rất bụi bặm, không giống một hình ảnh Hồng Quân lịch lãm, cao ngạo người ta vẫn thấy...

Gia Nguyên dứt tay vào túi thong dong bước đến, hần bắt gặp cái cau mày của Hồng Quân. Anh chàng chỉ tay vào chiếc đồng hồ ánh kim lấp lánh trên tay, giọng nghiêm khắc:

Trễ 7 phút 48 giây! Phạt!

Diên! – Gia Nguyên lờm anh chàng một cái sắc lẹm, thâm rủa trong đầu.

Mau lên! – Hồng Quân hối thúc, song, nắm đầu hần kéo thẳng vào trung tâm giải trí không chút ngần ngại, mặc cho mọi người đang nhìn hai người cách lạ lùng. Hai chàng trai đẹp như hoa thế kia sao lại đi chung với nhau? Có phải hai người họ...?

...

Hồng Quân đang chăm chú nhìn lên bảng quảng cáo điện tử, thì bất chợt, có ai đó vỗ vai anh. Anh quay lại...tròn mắt lên ngạc nhiên:

Minh Kha?

Gia Nguyên cũng quay sang bên trái, bất ngờ nhận ra một cô nàng Tây Âu có mái tóc vàng óng và một cô bé nhỏ người xinh xắn đang nhìn mình cười ranh ma. Hần khē A lên một tiếng như đã hiểu vấn đề:

Bí mật của hai người là đây hả?

Thấy sao? Bám đuôi giò không? – Jully nháy mắt đa tình.

Tiểu Mạn hùng hổ bước đến trước mặt Hồng Quân, hai tay chống nạnh, lông mày nhướn lên vẻ chất vấn:

Anh Quân xấu lắm! Dám bắt nạt Gia Nguyên!

Gi chứ? – Hồng Quân chớp mắt nhìn cô bé vội vè vô tội – Cậu ấy làm gãy tay anh thì phải đền bù gì đó chứ! Anh sắp chết vì không thể làm được gì đây này!

Thôi thôi! Cái tội cậu đánh lè tôi chả chấp! Nhưng mà... – Minh Kha nện một cú lên đầu anh chàng, anh nói mà gần như quát – bạn thân với nhau 7 năm rồi rồi mà không nhớ sinh nhật tôi là sao? Thăng quỹ sứ!

Hồng Quân xoa xoa đầu, hần nhần nhí đáp:

Ừa? Hôm nay là sinh nhật cậu hả?

Còn hỏi thế á? – Minh Kha không thương tiếc nện tiếp một cú nữa. Hồng Quân bị cốc đau điếng, lườm Minh Kha một phát sắc lẹm, anh cúi kinh đáp – Ai bạn thân với cậu! Đã thế thì khỏi nhớ làm gì!

Cái thằng... – Minh Kha định đập Quân nhưng Tiểu Mạn vội xen vào, cô gục gặc cười – được rồi, được rồi! Tính anh Quân vốn xấu, anh hai đừng chấp làm gì! Đã đến đây rồi thì phải chơi đã chứ!

Đứng đó! – Jully ním cười tán thành. Gia Nguyên thấy có người đến phá đám, sung sướng như mở cò trong bụng, hần liếc nhìn gương mặt bí xị của Hồng Quân mà trong đầu cười nắc nẻ, chắc anh chàng đang bức lắm, tất cả là nhờ hần ăn ở tốt đấy thôi. Gia Nguyên tẩn hần một tiếng, làm bộ hơi khó chịu vì bị bám đuôi – Nói cũng đúng! Đã đến đây thì phải chơi chứ! Phải không chủ tịch nhân ái? – hần đánh mắt qua Hồng Quân, giọng châm chọc. Hồng Quân hít sâu một hơi đẩy chịu đựng rồi nặn ra một nụ cười nửa miệng gian xảo như mọi khi, vờ bỏ ngoài tai lời Gia Nguyên, anh nhỏ nhẹ đáp – Phải rồi! Đi thôi mọi người!

...

Bộ ba Tiểu Mạn, Jully, Minh Kha thấy công cuộc phá đám thành công thắng lợi khē nháy mắt với nhau đầy vui sướng. Gia Nguyên rút tay vào túi đựng đinh đi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về mặt khổ sở của Hồng Quân đầy hả dạ.

Cuộc vui chính thức bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Khu giải trí lớn nhất của Tô Châu dường như đông đúc hơn mọi ngày, tiếng cười nói xôn xao, tiếng giầy, tiếng nhạc, tiếng phát ra từ những trạm Game hòa lẫn vào nhau tạo nên một khung cảnh nhộn nhịp...

Người ta có vẻ chú ý đến nhóm người vừa bước vào khu trò chơi - toàn nam thanh nữ tú. Một anh chàng cao mặc chiếc áo da đen bóng đầy bụi bặm đi trước, gương mặt toát ra thứ thần thái sang trọng đến kì lạ, bên cạnh là một anh chàng khác cũng rất cao, dáng đi mạnh mẽ, đầy nam tính.

Phía sau lại là một anh chàng nữa nhưng thấp và mảnh khảnh hơn, gương mặt lạnh như băng, có đôi mắt rất lạ lùng, còn hai cô gái, một cô xinh đẹp đậm chất Tây Âu và một cô bé có mái tóc ngắn màu nâu cùng gương mặt hết sức đáng yêu lẻo đẻo bên cạnh.

...

Tiểu Mạn hát Karaoke đạt 100 điểm, nhưng Minh Kha còn bảo cái máy ngu ngốc, cô bé hát hay thế mà chấm có mỗi 100, lẽ ra phải cao hơn nữa...

Rồi mấy người họ thi nhau bắn súng, Minh Kha nhìn to xác vậy mà rẻ tiền, mới vào đã bị knock out ngay từ vòng gửi xe, July vừa hét vừa xả đạn như điên vào những tạo hình Zombie gớm ghiếc như phản xạ vốn có của một người khi thấy ma, Hồng Quân chẳng thèm nhắm bắn mà cũng giết được một đồng quái vật, tuy vậy, lại mất mạng vì rớt xuống cống cách lằng xẹt, Gia Nguyên cũng không phải tay vừa gì, bắn khá chuẩn. Song, điều làm ai cũng hết hồn là bé con Tiểu Mạn chơi thắng đến khi về nước, cô bé chỉ bắn mỗi ba điểm của hình nhân : sọ, tim và cổ họng... chưa từng nghĩ một cô gái nhỏ nhắn như Tiểu Mạn lại có thể sát thủ đến thế.

... July hăng hái ném bóng rổ vào lưới. Mọi người ngạc nhiên khi thấy cô gái có vẻ mảnh mai, yếu đuối kia lại ném bóng như thần, vào liên tục, liên tục. Gia Nguyên nhún vai, có gì đâu, hẳn thấy cũng thường thôi, hẳn vào chơi và ai cũng căng mắt lên mà nhìn điểm trên bảng điện tử tăng chóng mặt.

Hồng Quân cuối cùng cũng có cơ để móc ngoe Gia Nguyên, anh nhếch môi cười nhạt:

Cái trò ném bóng này thì tầm thường quá! Ai chả làm được, có giỏi thì qua đo sức mạnh với trò đập búa tạ bên kia kia! Tôi chắc là cậu cũng không với nổi mức tối thiểu đâu!

Gia Nguyên nhướn mày, hẳn nở một nụ cười bán nguyệt:

Anh chắc chứ?

Tất nhiên – Hồng Quân nhún vai – yếu như sên thì có gì mà không chắc!

Vậy nếu không phải thì anh tính sao đây?

Bao trọn rạp chiếu phim! Cậu muốn thử sức không? Mức tối thiểu là mốc 50! Ok?

Tôi nữa! – Minh Kha chen vào cách vô duyên, anh đưa tay lên khoe cơ bắp, mặt tràn trề kiêu hãnh – Vì hôm nay là sinh nhật tôi nên cậu cũng phải làm gì đó cho tôi chứ! Nếu tôi thắng thì cậu sẽ phải trả tiền cho mọi chi phí hôm nay đấy!

Chấp nhận! Nhưng cậu mạnh nên phải tính từ mức 150! – Hồng Quân tự tin đáp trả.

Không để hai người đó đối chất nữa, Gia Nguyên nắm đầu chúng qua phía bên kia, sẵn sàng nhập cuộc cá độ. Tiểu Mạn và July cá rất hăng, Tiểu Mạn cá là Minh Kha sẽ thắng, vì anh rất mạnh, còn July cười, cô cá Gia Nguyên thắng chắc. Hồng Quân khoanh tay đợi tin thua cuộc từ cả hai người kia.

RẦM! – Tiếng búa giáng xuống một phát mạnh mẽ, mọi người ồ lên khi thấy thang điểm đỏ trên bảng điện tử tăng vùn vút. Minh Kha nhìn mốc điểm 200 đỏ chói mà cười nhún nhở, anh hếch mặt lên nhìn Hồng Quân vẻ đắc thắng rồi quay sang nhìn Gia Nguyên bằng tia khiêu khích. Hồng Quân không quan tâm Minh Kha thắng hay thua, anh chỉ đang cười thầm trong ruột vì nghĩ đến chuyện cái đáng mãnh khảnh kia sẽ làm được những gì.

Gia Nguyên cầm búa lên, mọi người xung quanh nhìn hẩn, người lắc đầu, người cười cợt kiêu hời chút khinh thường, con trai gì mà nhìn mãnh khảnh thế? Còn thử mấy trò đo sức mạnh thế này nữa! Đúng thật là...

Gia Nguyên nhìn mức điểm không đồ chất chứa, hẳn hít sâu, miệng thoáng qua một nụ cười rất nhẹ kèm theo một tiếng thì thầm “Thốn Quyền!”... RẦM! Ai nẩy căng cả tai và mắt lên kinh ngạc vì âm thanh vừa rồi. Hồng Quân đang khoanh tay đầy kiêu hãnh thì chợt nụ cười trên môi anh tắt hẩn, mắt anh mở trung trung nhìn mức điểm 250 sáng rực cùng tiếng tín hiệu báo điểm cao vang lên

Tít...tít...tít...không ngớt. Gia Nguyên bình thần thả cây búa xuống, hẳn quay lại nhìn Hồng Quân, đôi mắt xanh của hẳn sáng lên đầy cao ngạo. Minh Kha đứng bên cạnh đơ ra như tượng sống, lắc đầu nhìn Gia Nguyên, miệng lẩm bẩm:

Lạy Chúa! Không thể tin được!

Chúc mừng! Cậu đã thắng rồi đấy! Khó tin nhỉ? – Hồng Quân mỉm cười trong sự ngạc nhiên, anh đưa tay lên gỡ đầu – thế là hôm nay mất nhiều tiền đây!

Gia Nguyên không đáp gì, hẳn quay sang nhìn cô bé Tiểu Mạn đang tròn cả hai mắt lên và nở một nụ cười kiêu hãnh. July nhún vai tỏ vẻ chả có gì đáng ngạc nhiên cả, cô nói với Tiểu Mạn :

Thấy chưa? Chị đã bảo rồi mà! Tin chưa cung?

Dạ rồi! – Tiểu Mạn đáp, mỉm cười nhìn lại Gia Nguyên đầy ngưỡng mộ...

*****

Trong rạp phim...

Mọi người lại một lần nữa được dịp hết hồn khi Tiểu Mạn cầm ra một xấp vé toàn thể loại phim bắt hủ: “bóng trắng”, “vụ thảm sát kinh hoàng”, “kì án trong đêm”, “Khuya lạnh”, “đầu trường chết chóc”,... cô bé xòe từng bộ phim ra, giọng hớn hỏ:

Thế nào? Xem phim gì đây? Em chọn sẵn mấy bộ ở đây rồi này!

Giờ anh mới biết em giang hồ thế đấy Tiểu Mạn! – Hồng Quân lắc đầu về không tin – nhìn vậy hóa ra cũng bạo lực gớm nhóc nhỉ?

Cũng thường thôi! Xem phim máu me mới hứng chứ! – Tiểu Mạn lên tiếng thanh minh.

Chị tưởng em thích phim hoạt hình hay phim Hàn Quốc?- Jully hơi lấp bắp, cô nàng có vẻ đang chuẩn bị lên cơn đau tim.

Gia Nguyên quay sang nhún mảy nhìn Minh Kha. Anh chàng đáp lại bằng cái nhún vai vô tội, ý nói “tôi có biết gì đâu! Nó tự chọn đấy chứ!”...

Cuối cùng, Tiểu Mạn cũng dụ khị được mấy người này xem “Vụ thảm sát kinh hoàng”. Cô bé cười tít cả mắt, lòng đầy hứng khởi, trong khi mấy người còn lại mỗi người thờ dài một kiêu. Họ vào phòng chiếu. Đèn tắt hết, một màn hình rộng lớn trước mặt sáng lên, trong cả căn phòng lớn, chỉ có năm người ngồi trên dãy ghế vip. Phim bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

“...Cô gái bước đi thật trọng, không khí yên lặng quá, sự bất an trong cô càng đông cứng lại, luồng khí lạnh xâm lấn dần trong từng sợi thịt, một cảm giác ròn rợn và gấp gáp, hơi thở cô khó nhọc hơn. Bất chợt, đập vào mắt cô những đốm máu rơi vãi trên sàn nhà, máu...?”

Cô gái run run lần theo dấu máu dưới chân mình, máu dẫn đường cô đến một cầu thang lớn, sơn trắng toát, cô lần lên từng bậc thang một, gương mặt hiện rõ nét căng thẳng, mái tóc đen dày đã ướt đầm mồ hôi. Những nấc thang cuối cùng... có cái gì đó đang hiện ra trước mắt...

Một thân ảnh quen thuộc, người ấy đang nằm ở đây, đầu gối trên một vũng máu lớn, chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm màu máu khô đặc, cái mùi tanh tươi ấy xộc vào mũi cô, nhưng dường như cô chẳng cảm thấy gì cả...Anh trai?... Đó là anh trai mà...tim như ngừng đập, trước mắt cô là những vòng xoáy đỏ, rất nhiều vòng xoáy, cô bị cuốn vào đó... quay cuồng... quay cuồng... từng bước điên dại, đầu óc cô trống rỗng, anh sao vậy? Sao lại nằm đây? Bàn tay cô vuốt nhẹ mặt anh, dừng lại ở nhân trung...không một hơi thở...lạnh ngắt. Cô gái lấp bắp miệng trong sự hãi hùng tột độ:

Không...không... anh ơi! – ...Tiếng thét xé gan xé ruột của cô vang lên, một nỗi đau không lời nào diễn tả...”

...

Gia Nguyên cảm thấy cổ họng mình như bị ai đó bóp nghẹt, ruột gan cồn cào một cảm giác đau đớn kinh khủng. Những hình ảnh liên tiếp đập vào võng mạc – cái chết, máu, tiếng hét, hơi thở,... chúng kéo về những mảng kí ức thương tâm, nhuộm màu của máu.

Trong đầu hần, những hình ảnh về cái chết của người đó hiện lên rõ hơn bao giờ hết. Gia Nguyên cảm thấy khó thở, tim hần siết lại, những vết thương quá khứ tưởng như đã được thời gian làm dịu đi một chút, bỗng phút chốc lại rớm máu.

Hần run lên từng đợt, đôi mắt xanh thoáng chốc đã đỏ au, nắm tay hần siết chặt lộ lên những đường gân xanh xám...

...Hồng Quân bình thân nhóp nhép miếng bông ngô, tỏ vẻ không hứng thú mấy với bộ phim máu me kia. Anh quay sang trái, vô tình bắt gặp những biểu hiện trên gương mặt trắng hắt của Cao Gia Nguyên. Anh ngạc nhiên, giọng pha đầy lo lắng:

Sao thế?

Tiểu Mạn với Minh Kha lập tức quay sang nhìn, cô bé thốt lên:

Mặt anh trắng bệch vậy Gia Nguyên? Anh khó chịu ở đâu à?

Gia Nguyên đứng bật dậy, hất đổ cả túi bông ngô và lon coca xuống thảm, hần lao nhanh ra ngoài. Hồng Quân định đuổi theo nhưng ngay lập tức bị Jully cản lại, cô điềm tĩnh dặn dò:

Không ai được đến gần Gia Nguyên lúc này. Đợi đến khi nào cậu ấy bình tĩnh lại hãy đến. Đừng làm cậu ấy khó xử!

Cậu ấy bị sao vậy? – Minh Kha lo lắng hỏi

Không sao đâu! Ổn cả thôi! – Jully cũng đứng dậy, cô nói nhanh – Tôi đi xem tình hình thế nào. Nhớ là đừng động đến cậu ấy lúc này, Gia Nguyên rất dễ kích động đấy!

Nói rồi, cô chạy ra ngoài. Ba người còn lại ngồi yên trong rạp, phim vẫn chiếu, nhưng dường như chẳng ai xem được nữa...

...

Gia Nguyên chạy nhanh vào phòng vệ sinh, hấn va phải một người đàn ông lạ. Gia Nguyên không kịp xin lỗi, hấn đi vào, ngay lập tức nôn thốc tháo vào bồn, nước mắt hấn lăn xuống miệng một vị đắng ngắt, lòng hấn khó chịu vô cùng.

Gia Nguyên vực mạnh nước vào mặt. Hấn nhìn vào gương, bắt gặp gương mặt mình trắng hắt với đôi mắt đỏ au - gương mặt giống hệt người đó, đau đốn giống hệt người đó, chịu đựng giống hệt người đó. Ngay lúc này, một cảm giác đau thông thống như lan tỏa trong từng số thịt...

...

Jully bôn chồn đứng ngoài phòng vệ sinh, cô gọi tên hấn, một hồi mới thấy hấn bước ra, mặt ướt nhẹp nước. Cô bước đến ôm chầm lấy hấn, thì thấm trong những giọt nước mắt nóng bắt đầu trào ra khỏi đôi mắt đầy lo lắng:

Nào! Khóc đi! Sam!

Không! – Gia Nguyên đáp bằng chất giọng lạnh lẽo.

Khóc đi! Cao Khiết Sam! – Jully kiên nhẫn lặp lại.

Không! – bờ vai Gia Nguyên hơi run run.

Đừng cứng đầu nữa! Đừng tự chịu đựng nữa! Cậu kìm nén lắm đủ rồi! – Jully nói gần như quát lên.

Gia Nguyên lại đáp “không” nhưng nước mắt hấn đã trào ra không ngớt. Những giọt lệ đắng thấm ướt cả bờ vai Jully, như xuyên thủng nỗi đau vào lòng cô. Cô vỗ nhẹ vai hấn, dịu dàng nói:

Không sao đâu! Tớ hiểu, tớ hiểu mà! Cậu đang đau đớn lắm! Tớ hiểu mà!

Những tiếng nấc nghẹn ngào dịu dần đi trong cái ôm ấm áp của Jully. Hai người đứng lặng như thế một hồi rất lâu...

...

Người đàn ông lạ mặt đứng phải Gia Nguyên khi này vẫn đang rất bàng hoàng, ông rút điện thoại ra, lướt lướt màn hình. Một chốc, trên màn hình điện thoại đã hiện ra hình ảnh một người thanh niên, dáng cao cao, đôi mắt cong như trăng khuyết với đồng tử đen tuyền, môi ông mấp máy:

Rõ ràng hấn đã chết, không thể nào sai được. Vậy... người khi này... - ông hơi ngập ngừng nhớ lại đôi mắt xanh của Gia Nguyên, rồi lắc đầu quả quyết – đúng vậy, hấn đã chết rồi. Có lẽ là người giống người thôi, hay mình trông gả hóa cuộc cũng nên. Chắc chắn đó không phải là Cao Gia Nguyên... vì hấn đã chết từ lâu rồi...

*****

...sau khi mọi thứ đã ổn, Gia Nguyên quay vào rạp phim với gương mặt điềm tĩnh vốn có. Những người kia mặc dù trong lòng lo lắng nhưng ai cũng tỏ thái độ bình thường hết mức có thể, đúng như lời dặn dò của Jully. Họ ra ngoài trước khi phim kết thúc, dừng lại ăn uống, mua sắm thỏa thích rồi chia tay ra về. Minh Kha đưa Tiểu Mạn về, tiện thể cho Jully quá giang. Còn Gia Nguyên định bắt taxi, nhưng Hồng Quân nhất quyết bảo anh sẽ chờ hấn, hấn cũng chẳng thêm từ chối làm gì, dù sao hành xác Hồng Quân được cái nào thì hay cái ấy. Những chiếc xe lăn bánh...

Gia Nguyên không về ký túc xá, hấn nhìn đồng hồ thấy mới 8h kém, bảo Hồng Quân đưa đến một nơi. Xe dừng lại trước một vũ quán Tuyệt Quyền Đạo lớn. Hồng Quân liếc nhìn Gia Nguyên với vẻ ngạc nhiên:

Ý cậu là nơi này hả? Vũ Quán Tuyệt Quyền Đạo?

Đúng! – Gia Nguyên mở cửa bước xuống, hấn quay lại, xua xua tay như đuổi tà, giọng lạnh lẽo – Anh có thể về!

Hồng Quân nhướn mày, anh nhòm người nhìn vào trong vũ quán, tò mò hỏi:

Bộ cậu học môn võ này hả?

Gia Nguyên gật đầu, Hồng Quân lại mau mắn hỏi tiếp:

Để làm gì vậy?

Gia Nguyên im lặng một lúc, sau đó hấn lặng lẽ đáp bằng một câu bỏ lửng:

Trước đây là để tự vệ...

A, ra vậy, Hồng Quân nhướn mày lên vẻ thú vị, nhưng không để anh nói thêm nữa, Gia Nguyên đóng sập cửa xe lại, hấn giục:

Về đi! Đưa tôi đến đây được rồi, lát nữa tôi về taxi!

Ồn không?

Anh xem tôi là con gái chắc? – Gia Nguyên khó chịu đáp rồi quay đầu bước nhanh vào trong vũ quán, không thèm đôi co thêm nữa...

...

Gia Nguyên mặc bộ đồ Kungfu đen, hần chào thầy giáo rồi vào luyện tập ngay. Gia Nguyên luyện tập liên tục, hần đánh vào hình nhân gỗ bằng những đòn điều luyện và linh hoạt, có vẻ của một người giàu kinh nghiệm trong môn võ này. Hình như hần đã học từ rất lâu rồi.

...Mồ hôi toát ra ướt đầm trán Gia Nguyên, đã gần 9h nhưng hần vẫn chưa chịu nghỉ, trong đầu hần vang lên câu hỏi của Hồng Quân. Học để làm gì ư? Gia Nguyên nhếch mép nở một nụ cười nhạt, đôi mắt đánh lại những tia xanh lạnh lẽo:

Trước đây là để tự vệ... nhưng bây giờ là để...giết người!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Khi đến cổng biệt thự, Hồng Quân thấy một con lamborghini bạc bóng lộn đậu ngay trong sân. Anh gọi một cô hầu gái gần đó hỏi:

Ai đến vậy?

Cô hầu gái cúi đầu kính cẩn đáp:

Là... tiểu thư Rachel Lynes, thưa cậu chủ!

Rachel? – Đôi mắt đen của Hồng Quân tối sầm lại, giọng anh vang lên lạnh lẽo. Người hầu hơi giật mình, cúi chào rồi vội vã chạy đi chỗ khác.

Hồng Quân ngửa cổ hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, miệng lầm bầm:

Rachel, Rachel, Rachel...ôi trời!

*****

Rachel đang nhâm nhi tách hồng trà và thư thả lật từng trang sách, mái tóc hạt dẻ dưới ánh đèn vàng ấm áp như óng ánh hơn, những búp tóc mềm mại thả bồng bênh, đồ dài trên bờ vai mảnh khảnh. Chiếc váy ren đen điểm xuyến những hoa văn trong suốt làm lộ ra làn da cánh tay và cổ trắng muốt, đường viền váy đáp nhẹ trên tấm thảm đỏ được thêu thùa tinh xảo...trông Rachel thật sự rất xinh đẹp, rất quý phái...

Nghe tiếng gót giày, cô ngẩng lên, đôi mắt tím đầy ấn tượng lướt một lượt, dừng lại ở con người đang đứng nơi thềm cửa – Đỗ Hồng Quân. Hồng Quân tiến vào, anh thả mình đánh phịch một cái lên chiếc ghế bành da đối diện Rachel, thờ dài nhìn cô:

Này Mít! Em qua đây làm gì vậy?

Anh yêu! Sao mới gặp mà anh đã nặng giọng vậy chứ? – Rachel cau mày trách cứ, một giây sau, trong đôi mắt buồn bã đã long lanh nước – Gọi Mít là thế nào?

Đấy! lại gương mặt mít ướt ấy. Không gọi em là Mít thì gọi là gì hả? – Hồng Quân nhún vai. Anh rót trà vào ly, nhâm nhi một ngụm rồi ngẩng lên nhìn cô đầy nghi hoặc – Nói đi! Qua đây làm gì?

...Qua gặp hôn phu! – Rachel mỉm cười, ánh nhìn cô thật dịu dàng, ý nhị - Bố giục cưới nhau đấy!

Vậy à? – Hồng Quân lạnh lẽo đáp, anh cầm ly trà lên, sẫm soi một lúc, rồi bất ngờ thả xuống...Choang! – tách trà vỡ tan tành... Anh băng lãnh nhìn Rachel – một cái nhìn hoàn toàn vô cảm, giọng anh vang lên thông trầm – Nói với bố em “hôn nhân của chúng ta” sẽ “như thế” đấy!

Rachel liếc tách trà, mắt ánh lên sự thú vị, bất giác cô mỉm cười, lại một nụ cười dịu dàng, hiền thực:

Em đã muốn thứ gì, thì thứ đó phải là của em... và cả anh cũng thế! – dường như cô đang cố tình nhấn mạnh hai từ “của em”, thái độ rất tự tin, không hề bất mãn một chút nào trước hành động vừa rồi của Quân, cô tiếp tục nói – tuần sau em sẽ nộp hồ sơ vào đại học Nam Kinh, em cần một cái đóng

dầu của anh đấy, vị chủ tịch kiêu hãnh ạ!

Muốn học đầu thì tùy em... - Hồng Quân bỏ lưng nửa câu rồi đứng dậy về phòng, không thềm nói thêm tiếng nào với Rachel.

... Rachel lại nhâm nhi tách hồng trà của mình, hương trà thơm và vị ngọt ngào quán nơi đầu lưỡi làm cô dễ chịu. Cô liếc nhìn quanh nội thất của tòa biệt thự sang trọng, môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng:

Anh sẽ là của em... trên đời này không bao giờ có thứ em muốn mà không có được. Hãy đợi đấy Hồng Quân!

*****

“Khi cái mũi tên đen của số phận đã bắn trúng bạn, cả cuộc đời bạn sẽ là một chuỗi ngày xui xẻo.”

Gia Nguyên liếc nhìn đồng hồ sợ, lại thở dài đến nảo ruột. Chợt, hần chú ý đến một tập vuông vẫn có bìa màu vàng nhạt. Gia Nguyên cầm lên, xem xét kĩ, cái này nhìn quen quen... rồi hần A lên một tiếng:

Hồ sơ thi nghề của Tiểu Mạn đây mà! Ừa... hình như cái này mai phải nộp rồi!- hần nghiêng đầu, chớp mắt một cái – vậy... cô bé để quên?

... Gia Nguyên đứng dậy cầm tập hồ sơ đi nhanh ra ngoài. Không biết giờ này Tiểu Mạn đã về chưa. Hần thấy một cô bé có hai bím tóc dài đi băng qua trước mặt, gọi giật lại:

Này, Nhật Hạ!

Gi ạ? – Cô bé tên Nhật Hạ, người ở trong ban thư kí với Tiểu Mạn, quay lại, thấy Gia Nguyên, cô hơi ngạc nhiên.

Tiểu Mạn đâu? – Hần hỏi cụt lùn.

À... dạ, hình như cô ấy vừa đi với phó chủ tịch Dương!

Biết họ đi đâu không?

Em không biết... cơ mà, thấy họ vừa đi về phía công phụ đấy!

Gia Nguyên bỏ lưng cuộc trò chuyện, chạy vội đi, Nhật Hạ ngẩn người, mắt tròn lên tò mò:

Anh ấy làm gì mà gấp dữ vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

... Công phụ của trường bao giờ cũng tấp nập, mới tan học nên lại càng đông đúc. Gia Nguyên nhẩn mặt lướt qua đám sinh viên đang cười nói òm tòi. Hần hết nhóm lên, rồi lại hụp xuống, nhìn mãi chẳng thấy cô bé đâu... hay là về mất rồi?

Bất chợt, khi ngoái đầu sang phải, hần bắt gặp một bóng dáng mảnh mai với mái tóc nâu ngắn, xúng xáo xúng xính bên cạnh một thân ảnh cao lớn – A! hai người họ kia rồi. Gia Nguyên thở phào nhẹ nhõm, hần rẽ qua đám sinh viên, định chạy nhanh đến. Nhưng... hần khựng lại ngay lại, đôi đồng tử màu xanh đen giãn rộng...

Minh Kha và Tiểu Mạn say sưa trao đổi vấn đề gì không biết, ngang nhiên rào bước qua vạch kẻ đường trắng, cơ hồ không hề chú ý đến đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh... Một chiếc ô tô lao nhanh đến, có lẽ tài xế bấm tốc độ, hay có lẽ hần không để ý... chỉ biết chiếc xe đang phóng với tốc độ khủng khiếp.

Mọi người nghe thấy một tiếng hét thất thanh. Họ giật mình, ngẩn lên nhìn... Tiểu Mạn nghe ai gọi tên mình, dứt ngang cuộc trò chuyện, cô quay lại phía sau, còn Minh Kha theo phản xạ, anh ngẩn người ra. Họ thấy... chiếc ô tô đen đang lao thẳng đến và... Cao Gia Nguyên!

... Kítttt – tiếng lốp xe thắng gấp cả xuống mặt đường nghe đau cả tai... và... RẦM!... một âm thanh khiến người ta rùng mình.

Cả Tiểu Mạn và Minh Kha đều bị đẩy rất mạnh từ phía sau, hai người ngã hần vào lề. Một đồng bụi tống vào mặt khiến Minh Kha ho sù sụ, anh lồm cồm bò dậy, vẫn chưa định hình nổi cái gì vừa xảy ra. Tiểu Mạn bị ngã khá đau, cô bé nhẩn mặt chống tay ngồi lên, bụi tấp vào mặt, cay xè đôi mắt, một giây sau, nước mắt đã giàn ra ướt nhòa khuôn mặt nhỏ. Hai người nghe tiếng xôn xao lớn...

Minh Kha lúc đã tỉnh táo hơn, sức nhớ đến con người lúc này lao như điên về phía hai anh em. Anh đứng phát dậy, xô mạnh những người gần đó ra. Họ vây kín cả đường...

...

Lấp ló sau những tiếng xôn xao, một thân ảnh dần dần in rõ trên đồng tử Minh Kha. Vòng ngực anh đứng sừng lại, phản ánh một màu đỏ nhầy nhụa... Người ấy đang nằm đây, ngay trước mũi xe, cái dáng mảnh khảnh đồ dài trên con đường nhựa, chiếc áo trắng loan lỗ máu...

CAO GIA NGUYỄN! – Tiếng hét của Tiểu Mạn như xé toạt cái không gian đường xá ồn ào, những tiếng còi xe inh ỏi, những tiếng bàn tán trở nên im bật...

...

Âm thanh của chiếc còi xe cứu thương vang từng hồi gấp gáp, từng tiếng một vang xa dần, xa dần, cho đến khi người ta không còn thấy cái màu đỏ xoay vần của chiếc đèn tín hiệu nơi ngã rẽ cuối phố.

Một tai nạn vừa xảy ra...

*****

Tiếng những chiếc bánh xe nhỏ bằng sắt lăn xoành xoạch trên nền gạch men,

những y bác sĩ khăn trương lấp bình dẫn khí, đẩy nhanh chiếc giường di động vào phòng cấp cứu...

Tiểu Mạn ngất xỉu ngay trên đường đưa đến bệnh viện, cô bé đã nhanh chóng được chuyển vào một phòng bệnh ở khoa hồi sức. Cơ thể bé nhỏ ấy dường như cạn hẳn sinh lực khi chứng kiến cảnh tai nạn kia. Đây là một cú sốc, không chỉ với Tiểu Mạn mà còn với cả Minh Kha nữa.

Minh Kha ngồi trên dãy ghế bên ngoài phòng cấp cứu, gương mặt thần thờ, đôi mắt đen trống rỗng. Cái cảm giác bất an và lo sợ choán ngập cả tâm trí, không hiểu sao tìm anh như bị ai đó siết chặt...

Khi nhìn thấy chiếc ô tô đen lao thẳng đến và thấy Cao Gia Nguyên, Minh Kha đã nghĩ mình bị ảo giác, trong đôi mắt anh lúc đó tạt lên một sự sợ hãi khủng khiếp, anh không muốn người ấy chạy về phía anh, Minh Kha không muốn Gia Nguyên gặp nguy hiểm...Lẽ ra sự lo lắng ấy phải dành cho Tiểu Mạn, anh thực sự không hiểu, chẳng lẽ Cao Gia Nguyên với anh còn quan trọng hơn cả cô em gái?...làm sao lại có chuyện như thế? - Không thể nào! - Liếc nhìn cánh cửa khép chặt của phòng cấp cứu, Minh Kha cảm thấy khó thở...

...

Một bác sĩ rời khỏi phòng cấp cứu với tập hồ sơ vàng trên tay. Minh Kha liền bật dậy, anh bồn chồn hỏi:

Tình hình thế nào rồi bác sĩ?

Người bác sĩ điềm tĩnh đẩy kính lên, chăm chú nhìn vào mấy chữ nguệch ngoạc ghi trên bìu giấy, giọng ông ôn tồn:

Không có chấn thương gì nặng, chỉ bị đụng phải một số phần mềm. Cái này thì hồi phục nhanh thôi, nhưng...cô ấy bị mất khá nhiều máu!

Không nguy hiểm chứ?

Vâng, nhìn sơ bộ là vậy. Có điều, cô ấy cần chuyển máu gấp!

Minh Kha nhẹ nhàng thở phào...nhưng, khoan đã, anh ngẩn lên, ngạc nhiên nhìn bác sĩ:

Ông không nói nhầm người đấy chứ? Cô ấy là ai?

Thì cô gái vừa được cấp cứu tức thì chứ ai nữa! – bác sĩ tròn mắt đáp lại.

Không, không! Có lẽ ông nhầm người rồi! – Lòng mảy Minh Kha cau lại – người mới được cấp cứu là con trai!

Anh nói gì thế nhỉ? – Bác sĩ giờ tập hồ sơ vàng lên trước mặt Minh Kha, trên đó ghi rõ họ tên người được cấp cứu – Cao Gia Nguyên đúng không?

Minh Kha gật đầu xác nhận. Bác sĩ bật cười, ông lại đẩy kính lên, nhìn gương mặt thất sắc của anh bằng ánh mắt hơi giễu cợt:

Tôi nghĩ người nhầm là anh mới đúng! Cao Gia Nguyên là con gái!

Từng tiếng một “nhẹ nhàng” rót vào tai Minh Kha như sấm sét, anh lắc đầu không tin, lại hỏi lần nữa, nhưng bác sĩ vẫn khẳng khái Cao Gia Nguyên là con gái... Đầu Minh Kha trống rỗng, cái cảm giác choán đầy trong tâm trí lúc này là sự vỡ lẽ. Anh đuổi theo người bác sĩ, giọng quả quyết:

Nếu đó đúng là con gái thì xin ông xác nhận giúp tôi một điều!

Anh lại muốn gì nữa đây? – Bác sĩ ngán ngẩm nhìn chàng thanh niên cao lớn.

Cậu ấy trước đây đã từng bị chấn thương sọ não chưa ạ? – đây là lí lẽ cuối cùng giúp Minh Kha tin chắc Gia Nguyên là con trai. Anh chắc chắn câu trả lời sẽ là “có!”

Người bác sĩ lại lật lật hồ sơ... một giây sau, ông nhìn Minh Kha, chớp mắt:

Não bộ hoàn toàn bình thường. Tôi khẳng định, không có bất cứ dấu hiệu nào của việc đã từng bị chấn thương cả. Cậu nên tin tôi đi! Đó là con gái! – Nói rồi ông bỏ đi hẳn.

Minh Kha đứng yên như tượng, chân anh dường như bị bám rễ dưới đất không thể cử động được. Đôi đồng tử đen lại liếc nhìn cánh cửa phòng cấp cứu vẫn còn khép kín, môi anh mấp máy từng chữ khó nhọc:

Cao Gia Nguyên...cậu là...con gái?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Gia Nguyên đã được chuyển sang khoa hồi sức, chỉ là bị mất máu nên không có gì đáng lo ngại cho lắm...

Minh Kha đứng ngay cạnh giường, anh chăm chú nhìn cái dáng người mảnh khảnh đang nằm bất động. Đầu hắn được băng một dải gạc trắng sạch sẽ và kĩ càng, bộ đồ xanh nhạt của bệnh viện khiến hắn trông càng nhợt nhạt, yếu đuối hơn bao giờ hết. Gia Nguyên tựa hồ đang ngủ say, đôi mi dày khép chặt, những sợi tóc mái hơi dài phủ xuống trắng, nhưng không đủ để che khuất sự sắc sảo của đôi mắt ấy. Rồi đến chiếc mũi cao thanh tú và bờ môi nhạt, mềm như nước. Minh Kha thở ra, anh xoa hai thái dương về một mối:

Từ gương mặt đến bàn tay, bàn chân, rốt cuộc có điểm nào giống con trai... tại sao ngay lúc đầu mình không thể nhận ra nhỉ? – Anh lại nhìn Gia Nguyên chăm chú, tìm đập lệch một nhịp, giọng anh như thì thầm – Rốt cuộc cô là ai? Sao lại có gương mặt giống hệt Cao Gia Nguyên như thế, cô gái?

...

Khi Minh Kha trở vào phòng bệnh, anh ngạc nhiên thấy Gia Nguyên đã tỉnh. Hắn ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường, hai tay đan chặt lấy nhau- cái hành động thể hiện sự mất bình tĩnh, gương mặt trắng hắt của hắn lộ rõ vẻ thất thần, hoảng sợ. Chưa bao giờ Minh Kha thấy biểu hiện ấy ở con người lạnh lùng kia.

Gia Nguyên giật mình khi nghe tiếng giày, hắn ngẩn lên, bắt gặp Dương Minh Kha, ánh mắt hắn rối bời suy nghĩ, môi hắn khép chặt thành một đường thẳng.

...Minh Kha lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng đáng sợ, giọng anh đều đều, hoàn toàn bình thường:

Cậu tỉnh rồi đấy à? Có còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Đôi mắt xanh rọi thẳng vào Minh Kha, hai tay Gia Nguyên lại siết chặt thêm, môi hắn nhếch lên bật ra những âm thanh ngắt quãng:

Nói đi... anh biết rồi đúng không?... Anh đã biết sự thật rồi...đúng không Kha?

Minh Kha hơi khựng lại, anh đã định tỏ ra không biết gì, nhưng có lẽ không qua nổi mắt Gia Nguyên. Minh Kha nhún vai nhẹ, anh tiến đến chiếc ghế đặt bên cạnh giường, thả mình xuống đó. Anh nhìn Gia Nguyên một lát, theo dõi những chuyển biến cảm xúc trên gương mặt hắn, rồi nhẹ nhàng gặt đầu, giọng anh vang lên thông trầm:

Đúng vậy! Tôi biết!

Anh đã nói với những ai? – Bờ môi nhỏ của Gia Nguyên bặm chặt.

Không ai cả!

...thật không? – Đôi mắt xanh mờ to, những chuyển động xôn xao dưới đáy mắt như một làn sóng nhẹ, ánh nhìn đó thật sinh động.

Minh Kha lại gặt đầu, nhưng rồi anh ngược lên, nhìn thẳng vào mắt Gia Nguyên, sự cương nghị, lãnh đạm bộc lộ rõ nét:

Tôi cần biết cô là ai? Cô có thể giải thích!

...Gia Nguyên im lặng, hấn cúi gằm mặt nhìn những ngón tay mình đan chặt vào nhau, đầu óc ngổn ngang suy nghĩ... Song, hấn cũng nhìn thẳng, không lúng túng nữa, gương mặt dường như ngay lập tức trở lại trạng thái lạnh lẽo:

Tôi không làm hại đến Tiểu Mạn, và không bao giờ có ý định đó!

Đừng nhắc đến Tiểu Mạn, tôi muốn biết về cô. Tại sao cô lại giả làm Cao Gia Nguyên? Mục đích của cô là gì?

Tôi cũng không hề có ý định làm hại đến anh! – Gia Nguyên tiếp tục hướng vấn đề theo ý của mình.

Đã nói tôi không quan tâm cô có làm hại anh em tôi hay không, tôi chỉ muốn biết cô là ai?

Tôi là em song sinh của Cao Gia Nguyên! – Hấn đáp bằng chất giọng lạnh đến tê buốt, dường như đang cố tình trấn áp Minh Kha.

Song sinh? – Minh Kha nhướn mày – Vậy anh trai cô đâu? Tại sao cô lại đóng giả cậu ấy?

...Tôi không thể trả lời câu hỏi này! – Gia Nguyên nhìn đi chỗ khác, cố tình lẩn tránh đôi mắt đen cương nghị của người kia.

Tại sao?

Vì... - Gia Nguyên nhắm mắt lại, hấn hít một hơi sâu, từng tiếng thở thì như tan vào không gian tĩnh lặng – Nếu nói ra...tôi sẽ... mất mạng!

Minh Kha điếng cả người trước thứ âm thanh nhẹ bằng vừa rót vào tai mình, tim anh đập những nhịp rất mạnh, đến độ có thể lắng nghe thấy. Gia Nguyên lúc này mới hướng ánh nhìn đến trực diện, hấn cố tình nhấn mạnh từng chữ:

Anh sẽ giữ bí mật chứ?

Nhưng... - Minh Kha cau mày, thoáng nghĩ đến em gái, anh lại cảm thấy có được chút bình tĩnh – Khi mọi chuyện vỡ lở, cô sẽ làm tổn thương Tiểu Mạn!

Tiểu Mạn tổn thương...hay tôi mất mạng? – Gia Nguyên lại thì thầm

...tôi... - Minh Kha thật sự đang rất khó xử.

Hai người nợ tôi một mạng! – hấn chỉ vào cái đầu bó gạc trắng toát của mình, và liếc bình chuyền máu treo lơ lửng nơi đầu giường – Hai người nợ tôi!

Minh Kha im lặng, anh nhìn gương mặt nhợt nhạt của Gia Nguyên, chợt nhớ đến hình ảnh hấn nằm bất động trước mũi xe, đầu gối trên một vũng máu, lòng anh như lắng lại, pha sự xót xa mãnh liệt...và rồi, anh nhẹ nhàng gạt đầu. Gia Nguyên nhìn anh hài lòng. Hấn thấy đau đầu, lại nằm xuống nghỉ...

...

Minh Kha vừa khép cửa phòng hồi sức lại, anh áp mặt nhanh vào tường, che đi đôi mắt đỏ au, cay xè, anh muốn suy xét lại hành động của mình. Cái gạt đầu của anh có thể làm Tiểu Mạn đau khổ, khi biết được, chắc nó sẽ tổn thương lắm. Con bé vốn yếu đuối và nhạy cảm, chắc nó sẽ khóc rất nhiều... nhưng lúc này, anh không hiểu sao người anh muốn bảo vệ nhất lại là Cao Gia Nguyên. Anh chấp nhận một lần trở thành người anh xấu xa, ích kỉ. Minh Kha chấp nhận để em gái anh đau còn hơn là đẩy Cao Gia Nguyên vào nguy hiểm. Anh muốn hấn an toàn...

*****

Rachel thích thú ngắm gương mặt nhìn nghiêng lãnh đạm của Hồng Quân, anh đang chăm chú xem tài liệu. Cô hít hơi trà nóng thoảng hương bách thảo thơm ngát, rồi nhấp một ngụm... Ngón tay cô gõ gõ trên mặt cửa kính, Rachel quay lại, chất giọng của cô vang lên thẳm đượm sự dịu dàng, ảm áp:

Hồng Quân! Em muốn nhập học sớm, anh lo hồ sơ nhanh hơn được không?

Chuyện đó Dương Minh Kha sẽ lo! – Hồng Quân mắt dán vào tài liệu, lạnh lùng đáp.

Cái anh bạn thân của anh đấy hả? – Rachel nhướn mày – vậy anh liên lạc với anh ấy nhanh đi!

Hồng Quân thờ dãi, anh thả xấp tài liệu xuống, cau mày nhìn Rachel, giọng mệt mỏi:

Này Mít! Em phiền thế? – Thế rồi anh cũng phải lờ chiếc di động ra, lướt đến danh bạ đến tên Minh Kha, gọi.

...

Minh Kha bắt máy, giọng có chút không vui:

Chuyện gì “thằng mặt sắt”?

Cậu đang ở đâu mà ồn vậy? – Quân nhăn mặt khó chịu.

Hành lang bệnh viện!

Bị gì à?

Không phải tôi...

Vậy hả? – Hồng Quân chỉ cần biết đến đó, không phải Minh Kha thì anh chẳng thêm quan tâm. Anh định nói về chuyện hồ sơ, nhưng Minh Kha đã tiếp tục câu nói bỏ lửng của mình – ... mà là Cao Gia Nguyên!

Đôi mắt đen lạnh của Hồng Quân mở to, choán đầy sự sững sốt, âm thanh phát ra từ điện thoại như sét đánh, xen lẫn tiếng ồn ào, những tạp âm chói tai... một thoáng anh bất động... bàn tay Hồng Quân siết chặt, giọng anh hơi mất bình tĩnh:

Tại sao cậu ấy lại ở đó?

Tai nạn giao thông! – Minh Kha đáp.

Từ bao giờ?

...mới chiều nay!

Không nói thêm câu nào nữa, Hồng Quân đứng bật dậy, hất đồ cả xấp tài liệu, anh giật vội chiếc áo vest đen vắt trên thành ghế, rồi lao nhanh ra ngoài. Rachel ngạc nhiên, cô gọi vội theo:

Này! Quân! Anh đi đâu thế?

Nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng mở cửa chiếc cổng tự động và tiếng động cơ xe êm ru phóng vù qua. Cô nghiêng đầu, chớp mắt một cái:

Sao gương mặt anh ấy căng thẳng dữ vậy? Có chuyện gì quan trọng lắm à?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Chiếc mũ trần bạc phóng vù qua cổng đón xe của bệnh viện...

Tiếng đóng cửa xe vang lên rất mạnh, Hồng Quân chạy thẳng vào bên trong, bắt gặp Minh Kha đang nói chuyện với một cô y tá trên đại sảnh. Anh bước nhanh đến, hỏi vội:

Gia Nguyên đang ở phòng nào?

Minh Kha giật mình quay lại, chỉ mới giây trước anh còn nói chuyện với Hồng Quân qua điện thoại mà bây giờ hắn đã lù lù ở đây. Gương mặt vốn lạnh băng của Hồng Quân hiện rõ nét căng thẳng, trán anh đầm mồ hôi, có vẻ đã tất tả lao đến. Minh Kha héch mặt về dãy phòng hồi sức phía tây, giọng đều đều, pha lẫn sự vội vã:

Phòng 302!

Cậu ấy có sao không? – lòng mảy Hồng Quân cau lại.

Không nguy hiểm, nhưng mất nhiều máu, hồi sức cũng nhanh thôi!

Hồng Quân không hỏi thêm câu nào nữa. Đến phòng 302, anh nhẹ nhàng đẩy cửa...

...Gia Nguyên vẫn đang ngủ, túi chuyển dịch chứa thứ nước màu vàng trong chậm rãi chảy qua ống xilanh, gương mặt hắn tĩnh tại, lạnh lùng cả trong giấc ngủ.

...Hồng Quân đứng bên cạnh giường, nhìn hắn thật lâu, mắt anh khẽ nhắm lại, từng tiếng thì thầm như tan nhanh trong miệng:

Mau khỏe lại đi! Tôi rất ghét nhìn thấy em như thế này...đừng làm tôi lo lắng vậy chứ! Đừng có bị làm sao hết!

Anh cúi xuống khẽ vén mó tóc đen óng rũ xuống mắt hấn, chạm vào làn da trắng mịn và suột qua đôi mi dày. Mỗi anh khẽ cong lên thành một nụ cười mỉm rất dịu dàng:

Rốt cuộc em có điểm nào giống con trai nhỉ? Cao Khiết Sam?

Lông mày Gia Nguyên nhói nháu lại, hấn cự mình, vẻ khó chịu của một người bị phá giấc ngủ. Hồng Quân chỉnh lại cái ống chuyền dịch bị lệch sang một bên, kéo chiếc chăn lên đến cổ hấn, rồi âm thầm đi ra ngoài...

...Gia Nguyên tỉnh dậy, hấn có cảm giác như vừa gặp anh trai, một bàn tay rất ấm đã chạm vào trán hấn, không rõ là mơ hay là thực, chỉ có cảm giác nó rất sống động...

*****

“Cái gì đến rồi nó sẽ đến. Dù muốn hay không, nó cũng sẽ đến. Vì nó là Số Phận...”

Gia Nguyên đã trở lại trường học và tiếp tục bận rộn với đồng hồ sơ. Lớp trưởng đến gõ gõ lên bàn Gia Nguyên, hấn thở hắt ra rồi ngước lên nhìn người đối diện bằng ánh mắt chán nản:

Lại nữa hả? Làm ơn bảo người khác đi!

Cậu lớp trưởng nhướn mày, lắc đầu kiên quyết. Gia Nguyên gục mặt xuống bàn, hấn lăm bầm:

Tại sao lại cứ là tôi chứ?

Vì cậu đứng nhất khoa! – cái câu trả lời cũ rích không biết đã nghe bao nhiêu lần. Cậu lớp trưởng khoanh tay, mỉm cười vui vẻ - vậy nhá! Đến nhờ chủ tịch đóng dấu đi! Chúc cậu may mắn! Đừng để bị trừ điểm oan như lần trước!

Ôi trời... - Gia Nguyên vò đầu đến rối bù cả tóc.

Hấn một mồi đứng dậy, ôm chồng hồ sơ đủ màu lững thững đi đến phòng chủ tịch...

...

Khi đẩy cửa vào, hấn bắt gặp một thân ảnh đang ngồi trên chiếc ghế sofa trắng đặt giữa phòng. Cô gái nghe tiếng động, ngẩng lên nhìn Gia Nguyên...ánh mắt hai người giao nhau...

Vẻ sang trọng của cô ta toát lên hoàn toàn tự nhiên, từ ngoại hình đến cung cách ăn mặc và cả cách uống trà. Mái tóc màu hạt dẻ của cô bông lên như mây, chảy qua bờ vai, xoắn lại thành từng búp mượt mà. Chiếc áo dạ cổ lông khéo léo ôm lấy cái dáng mảnh mai, thả dài xuống tận thảm. Đôi mắt cô có màu tím trong, đầy vẻ dịu dàng, nữ tính... ánh nhìn đó hướng thẳng vào Gia Nguyên.

Còn hấn thì đứng bất động như một pho tượng. Song, hấn cúi gằm mặt xuống, tiến đến thả bộ chồng hồ sơ trước mặt Hồng Quân, không hé răng nửa lời. Gia Nguyên lao nhanh ra ngoài...

Hồng Quân ngạc nhiên, anh còn chưa kịp hỏi đây là hồ sơ gì nữa. Thái độ vừa rồi của Gia Nguyên hết sức kì cục. Khi ngước lên, anh đã vô tình bắt gặp ánh mắt xanh của hấn xao động dữ dội, gương mặt hơi thất sắc. Chẳng biết có chuyện gì không ổn?

...

Rachel cau mày, ngón tay cô nhịp nhịp trên mặt kính về suy tư, cô quay sang Hồng Quân:

Người vừa nãy là ai vậy anh?

À...- Hồng Quân thôi nhìn về phía cánh cửa vừa khép lại, giọng anh đều đều – là Cao Gia Nguyên!

Cậu ấy làm gì ở đây thế?

Đó là người phụ trách hỗ trợ những sinh viên năm cuối bảo vệ luận án. Thầy cô đang nhấm cậu ấy vào chức phó chủ tịch thứ hai.

...vậy à? – Rachel chớp mắt. Cô đứng dậy, tiến về phía cửa sổ.

... lớp kính của cánh cửa phủ một lớp sương mỏng. Ngón tay thon dài của Rachel di di trên lớp sương. Hơi nước mát lạnh làm tê cả đầu ngón tay. Tay lướt nhanh qua, để lại khoảng trống khô ráo, hiện lên trên mặt kính vài chữ nhật nhòa “Cao...? Họ Cao?”

Lông mày Rachel cau lại, rõ ràng người lúc nãy quen vô cùng, dường như đã gặp ở đâu đó rồi. Nhưng...đây là lần đầu tiên cô đến trường này mà, quen ai được nhỉ?

Trong đầu Rachel từ từ tái hiện lại gương mặt lúc nãy. Cái dáng mảnh khảnh ấy rất quen, rồi làn da trắng như trong, như lọc, nhất là đôi mắt – cái đôi mắt cong như mảnh trăng khuyết, hài hòa hai gam màu xanh và đen, của một đứa con ngoại lai. Họ Cao à...? Cao...?

Rachel nhắm mắt lại, hàng mi đen dày của cô khẽ rung rung... và bất chợt, ánh lấp lánh của viên đá ruby tím đập vào trí nhớ cô... người lúc nãy trên tai có đeo một chiếc khuyên hình trăng khuyết. Chiếc khuyên ấy chẳng phải là của... Cao Khiết Sam sao?

Mắt Rachel mở ra, cô nhìn trừng trừng vào khoảng không gian trắng xóa sau lớp sương đọng trên cửa, miệng mấp máy một câu gì đó nghe không rõ, từng âm thanh như tan ngay trong miệng:

Là cô...Cao Khiết Sam! Cao Gia Nguyên là cô!

... Bờ môi ngọt ngào của Rachel khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt bí ẩn.

...

Gia Nguyên ra khỏi phòng chủ tịch, hần lao nhanh đến góc khuất của cầu thang. Gia Nguyên chống tay, mặt quay vào tường, thở dốc, giọng hần vang lên từng tiếng ngắt quãng, đôi mắt xanh mờ to, xao động dữ dội:

Tại sao lại ở đây? Tại sao cô lại ở đây? ...Rachel Lynes?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Jully đang đứng liếc mắt đưa tình với một anh chàng khôi ngô tuấn tú cùng khoa thì bất ngờ nhìn thấy Gia Nguyên. Hần đi lững thững, đôi mắt xanh ngắt như một kẻ vô hồn. Trong chớp mắt, Jully đã bay vèo từ tầng hai xuống. Cô nàng chặn đường Gia Nguyên lại, mặt mày lo lắng:

Này, nếu còn cảm thấy đau đầu do tai nạn lần trước thì nên đi khám lại đi nghe chưa!

Gia Nguyên ngẩn lên, hần nhìn Jully chăm chăm, khiến cô nàng tự dung thấy hơi chột dạ. Lát sau hần mới mở miệng:

Jully... cô ta đến đây! Cô ta đã đến đây!

Jully chớp mắt một cái. Cô chớp lấy mặt Gia Nguyên, véo mạnh hai má hần đến độ ửng đỏ, rồi xoa xoa mái tóc đen nhánh của hần cho rối bù lên như tổ quạ. Cô nhìn hần, chợt bật cười ha hả:

Lặp lại câu lúc nãy đi! Bộ dạng này mới hợp với câu đấy! Giống thằng trốn trại quá đi mất!

Tớ không đùa! – Gia Nguyên nói với giọng điệu hơi gắt, hần xoa xoa hai bên má bị véo đau điếng, rồi phui lại tóc tai.

Jully bật cười lớn hơn, xem mặt hần kia, lại còn cái vẻ khó chịu ấy nữa chứ, đúng là giống... Gia Nguyên không thèm đôi co với cô bạn thân lắm chuyện nữa, hần lặng lẽ buông một câu:

Rachel Lynes đến!

Nụ cười trên môi Jully như đông lại, gương mặt từ vẻ phè phỡn đáng ghét chỉ trong chớp mắt đã chuyển sang sự sững sờ tốt độ. Cô nàng ngập ngừng, hai hàng lông mày như xô cả vào nhau:

Cậu vừa nói ai cơ? ...Rachel á?

Gia Nguyên gật đầu. Gương mặt Jully lập tức chuyển sang một sắc tối sầm:

Không phải vì quá hâm mộ tớ mà cô ta dọn qua tận đây sống chứ? – Jully vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy, cô lăm bắm một mình – Quên mất! Đây không phải là lúc đùa!

Cô im lặng, ngược nhìn Gia Nguyên một hồi, rồi thản thốt kêu lên:

Cậu...nhất định sẽ bị lộ đấy!

Gia Nguyên nhắm mắt, trút một hơi thở dài thườn thượt:

Nếu cô ta muốn thế...

...

Gia Nguyên đi trước, không nói thêm một câu nào với July. Hắn rẽ vào nhà vệ sinh, định rửa mặt để tỉnh táo lại, lúc này những cảm nhận của hắn có chút gì đó mơ hồ, không rõ ràng nữa.

Gia Nguyên vừa bước vào. Ngay từ một góc khuất, thân ảnh ấy lộ diện, nụ cười mỉm bí ẩn trên môi vẫn chưa tắt...

*****

Gia Nguyên vực mạnh nước vào mặt. Những giọt nước lạnh ngắt chảy qua kẽ tay, lướt qua làn da mẫn một cảm giác mát lạnh, tụ lại ở cằm những giọt lớn, rơi tong tong lên bề sứ trắng. Hắn ngước lên nhìn mình trong gương qua đôi mi nặng trĩu nước và...giặt mình...

Một thân ảnh đứng chênh vênh ngay phía sau đang trừng trừng nhìn hắn trong gương. Đôi mắt tím kia mở to, dán vào gương, quan sát từng chuyển biến trên gương mặt ướt đầm nước của hắn, bờ môi kia cong lên tạo thành một nụ cười thoáng nét ma quỷ...

Gia Nguyên quay phắt lại, hắn vuốt nước trên mặt để nhìn thật rõ, hắn nghĩ mình bị ảo ảnh. Nhưng... người ấy vẫn đứng yên nhìn hắn bằng cái dáng vẻ kiêu hãnh nhất.

Đôi mắt xanh của Gia Nguyên đánh lại một màu lạnh lẽo, cô tịch, giọng nói hắn hoàn toàn điềm tĩnh:

Ra ngoài!

Rachel Lynes nhướn mày, có vẻ hơi ngạc nhiên trước thái độ của Gia Nguyên, từng tiếng một của cô vang lên thật ngọt ngào:

Sao cậu có thể đuổi tớ nhỉ?... Bạn thân lâu ngày mới gặp chẳng lẽ cậu không lịch sự hơn một chút được sao?

Tôi là bạn thân của cô sao? – Gia Nguyên liếc nhìn Rachel, môi nhếch lên.

Dù gì thì cũng gần bó với nhau tận 7,8 năm trời rồi còn gì! Tớ nhớ cậu vô cùng! Tìm cậu mãi...thì ra cậu ở đây! – Rachel mỉm cười, một nụ cười không thể tự nhiên hơn.

Ra ngoài mau! – Gia Nguyên gầm lên, ánh mắt hắn nhìn Rachel không tồn tại một xúc cảm nào, đầu là nhỏ nhất.

Rachel nhún vai về bình thản. Cô đảo mắt nhìn căn phòng vệ sinh nam mình đang đứng, liếc nhìn gương mặt vô cảm Gia Nguyên rồi cười rất ý nhị:

Cậu lại đuổi tớ sao?...Nhưng đây cũng đâu phải là nơi dành cho cậu... Cao Khiết Sam?

Nắm tay Gia Nguyên siết chặt, im lặng một lúc, hắn mới mở miệng:

Cô muốn tổ giấc?

Rachel lại theo dõi những chuyển biến của Gia Nguyên, thích thú đáp:

Nhìn mặt cậu kia! Về hoảng sợ này là sao? – tiếng cười khục khặc đã bắt đầu vang lên trong cổ họng cô nàng – Cậu sợ tớ sao?

Trả lời câu hỏi của tôi! – Gia Nguyên lạnh lẽo gằn giọng.

Cái đó... - Rachel cố tình bỏ lửng câu trả lời như một cách khó chịu để trêu ngươi hắn. Song, cô nhẹ nhàng mỉm cười - ... còn tùy vào trò chơi của tớ! Để xem... tài năng diễn kịch của cậu đến đâu!

Vậy sao? – Gia Nguyên nhướn mày, nụ cười của hắn trở nên băng giá. Hắn quay lưng bỏ đi, không để lại thêm một câu chào hỏi nào với người bạn lâu năm không gặp.

...

Khi Gia Nguyên đã đi hẳn, Rachel liếc nhìn mình trong gương, chỉnh lại chiếc áo dạ cổ lông sang trọng. Từng tiếng thì thầm của cô xoắn xuýt theo bờ môi hồng đang cong lên thành một nụ cười bán nguyệt:

Cảnh này đã xem bao nhiêu lần trong phim rồi nhỉ?... Nhưng tôi đâu có ngu ngốc như chúng nó. Tổ giấc ư? Rồi tôi sẽ được lợi gì?... Để xem kịch hay có phải thích hơn không?... Cao khiết Sam, cứ chuẩn bị cho tốt vào, xem ra cô lại khiến tôi thích thú rồi đấy!... rồi tôi sẽ tước đoạt từng thứ một của cô!

Chương 47

Thời gian lặng lẽ trôi, nhuộm lên không gian một màu trắng đục của những ngày cuối đông lạnh lẽo. Những nhánh băng lăng lơ nhẵn nhụi theo gió, chốc chốc lại khẽ va vào mặt kính của cửa sổ. Hơi lạnh buốt theo gió chui qua khe cửa, len lỏi vào căn phòng bật đèn sáng, xuyên thủng vào từng sợi thịt khiến cho tay chân bắt đầu tê cứng.

Người giáo viên già đẩy kính lên, đôi mắt vẫn tinh anh dù đã đậm vết chân chim, quét nhanh một lượt xuống bên dưới lớp. Ông chợt dừng lại ở một tên học trò...

Hắn gục đầu lên hai tay, hình như đang đánh một giấc rất say. Người giáo viên nhủ mầy, nhắc viên phấn lên và...CỐC! – viên phấn trắng chọi ngay đầu thẳng nhóc đó một phát mạnh ớn sùnn. Hắn ngẩng dậy, xoa xoa cái trán, đưa mắt nhìn thầy bình thần. Người giáo viên mỉm cười khoan hòa, mắt ông nheo lại:

Kể tôi nghe, cậu mơ thấy những gì? – chiếc kính tụt xuống tận chóp mũi, ông nói gần như quát ầm lên – Đang giờ thi mà ngủ là sao? Thái độ gì đấy hả?

Tên học trò gãi gãi đầu, hắn đứng dậy, cầm tập bài làm lên để ngay ngắn lên bàn của giáo viên, thần nhiên đưa tay lên che miệng để ngáp dài một tiếng. Song, hắn lững thững bước ra ngoài trong cái nhìn sững sốt của cả thầy lẫn những người còn lại.

Thầy giáo bực mình, miệng lăm bầm rủa:

Đã không biết làm thi ít nhất cũng phải tỏ thiện chí chút chứ! Có cần phải thế không? – Ông lật mạnh bài làm ra, cười khẩy...nhưng, một giây sau, nụ cười trên môi ông đông cứng lại, người giáo viên thần thốt kêu lên – Ôi trời! Không thể tin được...nó làm xong hết rồi hả?

...

Gia Nguyên khó chịu xoa xoa cái trán, hắn chep miệng:

Ông thầy đầu hói này, sao mạnh tay thế chứ? Người ta buồn ngủ thì phải ngủ thôi, dám nện phấn lên đầu mình...đau chết đi được!

Hắn cầm tai nghe vào phone, chọn một bản hòa tấu vĩ cầm nhẹ nhàng và thả cho đầu óc mình lâng lâng theo từng nốt nhạc bay bổng. Tiếng vĩ cầm thật thanh, thật trong, tựa hồ như rót vào lòng người những cảm xúc mơ hồ dễ chịu, không thể gọi tên... Bản nhạc này đã xưa lắm rồi, tự dưng muốn nhắc cây vĩ cầm lên, nhắm mắt lại, mà kéo, mà hòa vào nguồn cảm hứng tưởng như đang dâng trào trong tâm hồn. Gia Nguyên cứ thế bước đi trong vô thức...

Khi bản nhạc kết thúc, hắn dừng lại. Hình như hắn đã đi hơi xa so với cái phạm vi mình vẫn thường lẩn quẩn trong ngôi trường này, thư viện – căn tin – lớp Tiểu Mạn và phòng chủ tịch. Khu bên này hắn chưa từng đặt chân đến, thực ra thì cũng gần thôi, chẳng qua là vì hắn lười.

Để xem nào, Gia Nguyên ngẩng đầu lên, hắn nheo mắt đọc tên từng phòng một: “câu lạc bộ Mỹ thuật”, “câu lạc bộ kịch”, “câu lạc bộ múa”,...mắt hắn dừng lại ở Câu lạc bộ Âm Nhạc.

Gia Nguyên nhướn người lên, tò mò nhìn qua khung cửa.

Căn phòng vắng lặng, thì đang là giờ thi mà. Môi Gia Nguyên bất chợt nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉm vẻ hứng thú, hắn mạnh dạn đẩy cửa vào trong...

... đúng là câu lạc bộ âm nhạc! Đâu đâu cũng có nhạc cụ cả. Gia Nguyên liếc nhìn mọi thứ, thờ nhẹ. Ngay trên bục là một cây dương cầm trắng, được chạm khắc những đường sóng hoa văn tinh xảo, tay Gia Nguyên lướt nhẹ trên những phím, vang lên tiếng tong tong vui tai. Bên phải là những cây saxophone màu vàng sáng chói, những cây kèn tây bạc nhỏ xinh, rồi đến cơ man nào là trống, ghita, ghita điện, sáo, cello, đàn kéo Akkodion, có cả những loại ukulele nhỏ đủ màu với bốn dây,...

Gia Nguyên từ từ lặn xuống cuối gian phòng đầy nhạc cụ, đôi mắt xanh xôn xao trước vật thể trước mắt – một cây vĩ cầm màu cánh gián, hơi chuyển sang sắc đỏ. Ngón tay hắn khẽ chạm vào lớp sơn bóng của mặt trước, có lẽ cây đàn làm từ gỗ của cây vân sam, hai bên sẽ là gỗ thông, từng đường nét thật sắc sảo. Hắn nhẹ nhàng nhắc cây đàn ra khỏi chiếc hộp duyên dáng, cầm lấy chiếc vĩ...

Gia Nguyên để đàn lên vai trái, cầm tựa nhẹ vào đuôi cây đàn. Chiếc vĩ dài với những sợi cước trắng áp nhẹ lên bốn dây đàn sáng óng...những âm thanh đầu tiên vang lên, trong trẻo, cao vút...

Những ngón của bàn tay trái linh hoạt chạy trên các sợi dây, tay phải kéo chiếc vĩ khi nhanh khi chậm theo một nhịp điệu luyện. Mắt Gia Nguyên nhắm lại, hàng mi dày khép chặt, gương mặt tĩnh tại như để từng nốt nhạc xuyên thủng vào tâm hồn mình.

Bản nhạc này ra đời bao lâu rồi, hắn không nhớ, nhưng hắn nhớ rất rõ lần đầu tiên mình nghe thấy nó ở đâu... trong một ngôi nhà thờ với trần là những chùm đèn pha lê trong suốt, có những cây trụ lớn chạm khắc hoa văn tinh xảo, kể về cuộc đời của Đấng Cứu Thế, rồi tiếng vị mục sư thông trầm vang

rộng khắp nhà thờ “...Đời tôi vốn tràn những lệ đắng...nhưng Chúa đã cứu tôi bằng tình yêu mệnh mông, tuyệt vời...”

...tiếng vĩ cầm ấy đi sâu vào tâm thức, kết tinh lại trong trí nhớ hần như một hạt ngọc tuyệt đẹp.

Gia Nguyên mãi miết chơi đàn. Tường như bản nhạc ấy sẽ kéo dài vô hạn, nhưng, hần dừng phụp một cái, cắt đứt tất cả mọi cảm hứng đang tuôn trào... hần cảm thấy hơi ngứa, dường như có ai đó đang nhìn hần chòng chọc từ phía sau.

Gia nguyên quay phắt lại... và mắt hần tròn lên. Phía sau hần là một phòng chật ních người, chưa kể đến những cái đầu đang ló nhỏ ngoài cửa sổ. Tất cả bọn họ đang nhìn hần bằng một ánh nhìn sừng sốt đến nín thở. Hần chẳng biết ứng xử thế nào trong tình huống này, đứng trơ ra như phỗng. Ai nấy đều im thin thít...

Chợt, một giọng nam vang lên giữa những cái đầu lóc chóc:

Cậu...chơi hay quá!

Lúc này mọi người mới giật mình, họ nhìn Gia Nguyên không chớp mắt, đầu gật lia lịa về ủng hộ nhiệt tình với ý kiến kia, miệng lúng búng: “Đúng đó! Đúng đó!”

Mọi người dạt ra, nhường đường cho anh chàng sinh viên lúc này tiến lên. Cậu ta nở một nụ cười thân thiện:

Cậu biết chơi từ khi nào?

...7 năm trước! – Gia Nguyên hơi ngập ngừng, cảm thấy khó chịu vì ai cũng đang dán mắt vào hần.

Thảo nào... lại điều luyện đến thế! – khuôn miệng anh chàng lại càng mở rộng hơn nữa để nụ cười hiện ra thật thoải mái. Anh im lặng một lúc, rồi đưa tay ra bắt – Chào mừng cậu đến với câu lạc bộ Âm Nhạc!

...không...tôi... - Gia Nguyên cứ để bàn tay của anh chàng kia lơ lửng, không bắt trả. Nhưng anh ta mạnh dạn tiến đến, nắm lấy tay cậu, vui vẻ nói – Từ nay cậu sẽ trở thành thành viên của chúng tôi! Cây vĩ cầm ấy là của cậu! Cậu sẽ chơi chính trong giàn hợp xướng của trường!

Mắt Gia Nguyên lại càng mở to hơn, hần lóng ngóng nhìn mọi người. Ai nấy đều mỉm cười, những nụ cười hết sức thân thiện, họ thích tiếng đàn của Gia Nguyên...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Gia Nguyên! Gia Nguyên! – một giọng trong trẻo vang lên ngoài cửa lớp học. Gia Nguyên bỏ cuốn sách xuống, nhìn ra, mỉm cười nhẹ nhàng.

Mái tóc của cô bé rối bù cả lên do chạy nhanh, hai má cô đỏ hồng, thở dốc. Gia Nguyên nhướn mày nhìn cô, hần chớp mắt:

Lại gì nữa? Có cần phải chạy đến mức đầu rối lên như tổ quạ thế không?

Tiểu Mạn đỏ mặt, cúi xuống để cho bàn tay ấm áp của Gia Nguyên xoa xoa mái đầu mình. Song, cô nàng ngẩng lên, đôi mắt xám tro nhìn hần long lanh, miệng nở một nụ cười đáng yêu:

Đoán thử nào?

Được quà!

Không phải!

Ai đó vác “cưa” đến lớp!

A! không phải mà! – cô nàng cau mày, lắc đầu nguầy nguậy.

Vậy...điểm thi cao hả?

Tại sao lúc nào anh cũng chỉ có được mấy lí do nghèo nàn đấy nhỉ? – Cô nàng ngấm thở dài.

Gia Nguyên nhếch môi, mỉm cười, hần nhỏ nhẹ hỏi:

Chứ em muốn tôi trả lời thế nào? Thôi cái trò khơi trí tò mò này đi! Nói tôi nghe thử!

Chán anh quá! – Tiểu Mạn bủi môi, rồi lại hí ha hí hửng – có tận hai tin vui! Anh muốn nghe tin nào trước đây!

Tùy em! – Gia Nguyên nhún vai, cúi đầu xuống, sẵn sàng để cho cô bé thì thầm vào tai mình như mọi khi.

Anh lại đứng nhất toàn khoa! Em mới xem thông báo điểm! Tuyệt quá đi mất!

Thế à? – Gia Nguyên đáp giọng lơ đãng, chuyện ấy có gì để mừng thế chứ? Đứng nhất có đào lên mà ăn được đâu?...Nhưng hần lại tiếp tục đóng vai một tên ngờ nghệch, mắt tròn lên ngạc nhiên – em xem kĩ chưa đấy? Hay vội quá lại nhìn nhầm?

Không có đâu! Em đã soi kĩ lắm rồi! Lần này em chắc chắn đấy! – Tiểu Mạn cười tít cả mắt, có vẻ rất sung sướng.

Gia Nguyên lắc đầu, hần bắt đầu chuyển sang cái tin thứ hai:

Còn tin vui kia thì thế nào?

A, cái đó... - Tiểu Mạn nháy mắt tinh nghịch – anh sẽ được chơi trong giàn hợp xướng vào đại lễ tháng tới! Em nghe đội trưởng câu lạc bộ Âm Nhạc thông báo như vậy! Cao Gia Nguyên là cây violin chính, anh có khúc solo rất dài!

Cái tin này thì đúng là bất ngờ thật, Gia Nguyên thích vĩ cầm, ngay từ nhỏ đã thích rồi, được chơi chính trong giàn hợp xướng lớn vậy hần phải rất tuyệt. Hần mỉm cười, lại xoa xoa mái tóc nâu ngắn của Tiểu Mạn cách thích thú, giọng hần vang lên có phần vui vẻ:

ừ! Cảm ơn em về tin tốt lành! Trưa nay, anh dẫn em đi ăn nhé?

Tiểu Mạn chỉ đợi có thể và gật đầu cái rụp, cô bé nhanh nhẹn chạy về lớp, vừa bay nhảy vừa khẽ hát, hết như niềm vui của một đứa trẻ được người ta tặng cho những viên kẹo ngọt ngào...

*****

Tháng tới, trường Đại học Nam Kinh, một ngôi trường danh tiếng bậc nhất Trung Quốc, sẽ chính thức kỉ niệm 90 năm thành lập trường. Đây được xem như một đại lễ hết sức long trọng. Tất cả các khoa đang ráo riết chuẩn bị cho sự ra mắt hoành hào trước bàn dân thiên hạ...

Mấy nữ sinh đi qua, thỉnh thoảng lại nhóm người nhìn vào căn phòng lớn nằm gần cuối dãy tầng hai, những đôi mắt lúng liếng, miệng cười nói xôn xao:

Đấy! Họ lại luyện tập nữa kia!

Tớ muốn vào xem quá đi mất. Không được vào, ức chế thật!

Vì là kỉ đại lễ nên giàn hợp xướng lần này rất hoành tráng nha! Nghe họ hòa tấu mà tim muốn vỡ ra ấy!

Chà, chà...tiếng vĩ cầm mượt mà thế! Ai solo hay nhỉ?

A... cái này tớ mới đọc trên bảng thông báo lúc nãy! Hình như là...Cao Gia Nguyên, sinh viên năm hai, khoa Quản trị kinh doanh!

Tài năng thật!

Ừ...mong đến đại lễ quá, tớ muốn xem tiết mục hòa tấu của họ!

...

Câu lạc bộ Âm Nhạc trong giai đoạn gấp rút này luyện tập hăng hái hơn bao giờ hết.

...Cây vĩ được kéo theo nhịp chậm dần, rung nhẹ để những âm thanh thoát ra ngân thật trong, thật xa. Bản nhạc kết thúc... Gia Nguyên mở mắt ra, bắt gặp nụ cười hài lòng của mọi người. Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên rầm rần, hần khẽ gật đầu đáp lại.

Yên, anh chàng trưởng câu lạc bộ Âm Nhạc, lại mau mắn bắt tay Gia Nguyên như mọi khi, nụ cười trên môi anh hết sức thân thiện:

Tốt lắm Gia Nguyên! Cứ giữ phong độ này thì cậu sẽ làm rung tim khán giả đấy!

Cảm ơn! – Gia Nguyên điềm đạm đáp, hần nhanh chóng rút tay về, có vẻ khó chịu khi bắt tay người khác.

Yên lại cười, anh hít một hơi thật sâu, rồi đồng dạc tuyên bố với tất cả thành viên trong câu lạc bộ:

Bản “Amazing Grace” này chơi vĩ cầm là êm dịu nhất. Tôi nghĩ nên giao cả lời đầu cho Gia Nguyên, cậu ấy sẽ mở màn cho tiết mục hòa tấu của chúng ta! Được không?

Gia Nguyên nghe thế, hơi giật mình, hấn vội lên tiếng phản đối:

Không được đâu! Tôi là thành viên mới, không thể để tôi mở đầu được! Kì đại lễ này long trọng như vậy, không phải sẽ rất mạo hiểm sao?

Có gì phải sợ? – Một thành viên khác mỉm cười, anh đưa ngón tay cái lên, thay cho cách nói “number one” – đó không phải là mạo hiểm! Chỉ là chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào kinh nghiệm của một người bảy năm chơi vĩ cầm như cậu thôi!

Đúng! Chúng tôi tán thành với ý kiến của Yên! Cậu sẽ mở màn! – tiếng của vài người khác vang lên.

Gia Nguyên liếc nhìn những ánh mắt tin tưởng dành cho mình, hấn hơi ngập ngừng:

Nhưng...tôi...

Không nhưng nhì gì cả! Cứ quyết định thế đi! – Yên nháy mắt cổ vũ rồi vỗ vai hấn một cái đầy thân tình. Song, anh vỗ tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục luyện tập – Nào, bắt đầu lại! Gia Nguyên trước...

...

Mái tóc hạt dẻ mềm mại, bông bênh, uyển chuyển theo từng bước đi. Cô gái đến bên phòng tập của giàn hợp xướng, ghé đôi mắt tím vào bên trong, liếc nhìn cái dáng mảnh khảnh đang say sưa hòa theo từng đường kéo của cây vĩ cầm duyên dáng. Bờ môi cô khẽ nhếch lên, chất giọng thanh trong, ngọt ngào khe như tan trong miệng:

Chà...được ưu ái thế cơ đấy! Để rồi xem cậu làm được những gì... Tôi sẽ khiến cậu bị chà đạp! Nhớ lấy... Cao Khiết Sam!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Trời cuối đông lạnh oi là lạnh, sinh viên nào cũng phải mặc áo khoác thật dày, đầu đội mũ len, cổ choàng khăn, tay mang găng, chân đi bít,... thật cẩn thận, tránh cho mình khỏi bị cảm.

Ấy thế mà vẫn có một bé con ăn mặc phong phanh, chỉ choàng một chiếc áo dạ quoa loa. Mái tóc nâu ngắn của cô bé lắc lư theo từng nhịp chân, gương mặt ửng hồng vì lạnh, vừa đi, cô vừa ngâm nga một bài đồng dao của trẻ con...

Gia Nguyên khi xuống cầu thang, bắt gặp Tiểu Mạn trong bộ dạng đó, liền gọi giật lại. Cô bé tung tăng chạy đến, mặt hớn hờ:

Gia Nguyên! Chuyện gì vậy?

Sao lại ăn mặc thế này? – Gia Nguyên cau mày khó chịu.

Cô bé nhìn lại mình một lượt, rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt xám tro mở tròn:

Thì sao? Có gì không ổn ạ?

Cái con bé này! - Gia Nguyên cốc nhẹ lên đầu cô, hấn nhăn nhó gần từng chữ- Đã ốm yếu rồi mà còn mặc phong phanh thế! Cảm lạnh thì làm sao?

Cô bé A lên một tiếng như đã hiểu chuyện, liếc nhìn Gia Nguyên, tủm tỉm cười:

Anh đừng lo! Em khỏe lắm! Nhìn nè! – Nói rồi cô cũng bày đặt giương cánh tay trắng như bột lên để khoe cơ bắp, hai má hồng hào – Không có bệnh tật gì đâu!

Còn cãi cùn nữa! Đáng ghét thật! – Gia Nguyên vừa lăm bầm, vừa tháo cái khăn choàng màu lam của mình xuống. Xong, hấn choàng cho Tiểu Mạn, quấn nhiều vòng cẩn thận. Thoáng chốc, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mạn đã ẩn xuống dưới cái khăn, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn và chiếc mũi nhỏ xinh xắn.

Cô bé nhìn Gia Nguyên chớp mắt, hai má đỏ bừng, lúng búng nói trong miệng:

Bộ anh không lạnh hả?

Em có thấy tôi đang run như cây sậy đây không?

Thế... còn cái này? – Cô chỉ vào chiếc khăn to ụ hần vừa quấn cho mình

Hỏi nhiều quá! Vào lớp đi! – Hần đẩy cô bé đến cửa lớp rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tiểu Mạn nhìn theo, tim đập rộn ràng, cô bé nở một nụ cười hạnh phúc...

...

Khi đang bê xấp tài liệu đến phòng chủ tịch trên tầng ba, Gia Nguyên thấy Minh Kha đi về hướng ngược lại. Hai người chạm mặt...

Anh cau có nhìn Gia Nguyên, hần chỉ mặc độc một cái áo choàng đen, thật là phong phanh trong thời tiết lạnh cắt da cắt thịt như thế này. Anh chặn hần lại, giọng lo lắng:

Cậu không sợ bị cảm lạnh hay sao mà ăn mặc thế?

Hả? – Gia Nguyên nhìn lại mình một lượt, hần ngẩn lên, đôi mắt xanh pha đen khẽ chớp một cái – Bộ có chuyện gì à?

Thế trạng đã yếu rồi mà còn phong phanh kiểu đó! – Minh Kha chép miệng lắc đầu.

Này! Tôi khỏe lắm nhé! – Gia Nguyên một tay giữ tài liệu, đưa cánh tay còn lại vừa trắng nõn, vừa gầy đét lên khoe cơ bắp, hần héch mặt cao ngạo – đừng có xem thường!

Thôi thôi... bớt chém gió đi! Nhìn phát nản! – Minh Kha nhướn mày, anh nhanh chóng mở chiếc khăn choàng cổ, có họa tiết màu xanh của mình ra, choàng lên cổ Gia Nguyên, rồi cẩn thận quấn mấy vòng, khiến cảm rồi miệng hần mất hút sau lớp khăn dày ụ. Hần nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn Minh Kha:

Anh cho tôi mượn hả?

Anh chàng khẽ gật đầu. Đôi mắt của Gia Nguyên chợt cong lên như cười, đồng tử xao động như những đợt sóng, bờ môi nhạt của hần khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm. Hần vui vẻ nói:

Cảm ơn! A... ảm quá! – Song, hần thùng thảng bỏ đi thẳng đến phòng chủ tịch.

...Gia Nguyên không hề biết rằng Minh Kha đã vịn lấy lan can từ lúc nào, mắt anh mở to, nhìn trung trung vào khoảng không gian trước mặt, hai tai ửng đỏ, anh thì thầm trong sự sững sốt của chính mình:

Điên thật rồi! Minh điên thật rồi! Sao lại hành động vậy chứ? Đã quyết tâm chi xem cô ấy như một đứa con trai rồi mà... tại sao còn hành động kiểu đó?

...

Gia Nguyên đập cửa bước vào chứ chẳng thềm gỗ như mọi khi. Y như dự đoán của hần, tên chủ tịch kia lại dán mắt vào màn hình máy tính. Gia Nguyên tiến đến, thả bộ xấp tài liệu lên bàn anh ta, giọng hần đều đều:

Này! Kí!

Hồng Quân liền ngẩn lên, nụ cười ranh mãnh vốn túc trực trên môi anh chợt đông cứng lại. Anh nhiu mày nhìn chiếc khăn choàng cổ có thêu những hoa văn màu xanh sắc sảo:

Cái này không phải của Minh Kha chứ?

Của anh ta đấy! – Gia Nguyên thần nhiên đáp – Anh ta cho tôi mượn!

Tháo ra đi!- giọng Hồng Quân có vẻ khó chịu.

Đừng tưởng làm chủ tịch thì muốn gì cũng được nhé! – Gia Nguyên lạnh lẽo đáp, có gì mà tên chủ tịch ấy phải khó chịu chứ?

Tháo ngay! – Hồng Quân gắt lên.

Gia Nguyên ngạc nhiên trước thái độ đó, chưa để cho hần nói thêm lời nào, Hồng Quân đã đứng phắt dậy giật chiếc khăn ra. Anh nhanh chóng lấy chiếc khăn đen có chạy những đường sóng trắng thật tinh xảo choàng nhanh vào cổ Gia Nguyên. Hần tức tối, vừa định quát lên thì anh đã suy một tiếng dài, ra hiệu phải im lặng, song, anh điềm nhiên nói:

Không nói nhiều! Choàng nó cho tôi! Nếu làm trái tôi không kí đồng này!

Gia Nguyên cắn môi, nhìn tên chủ tịch bằng ánh mắt hình viên đạn, trong đầu hần đang rửa bán sống bán chết cái tên vô duyên hết sức kia. Đợi Hồng Quân kí xong, hần giật phăng lấy xấp tài liệu rồi bước nhanh ra ngoài, bỏ ngoài tai câu nói phản phất nụ cười ma mãnh của Hồng Quân: “Cầm được bỏ

ra đấy!”

...

Cậu bạn ngồi bàn trên quay xuống, ngạc nhiên nhìn Gia Nguyên, cậu tò mò hỏi:

Này, cậu làm gì mà này giờ thay đến tận ba cái khăn choàng thế?

Hỏi nhiều quá! – Gia Nguyên gất lên một tiếng rồi gục đầu lên hai tay, để mặc cậu bạn kia mở hai mắt thô lỗ nhìn hần như sinh vật lạ.

*****

Ngày cử hành đại lễ kỉ niệm 90 năm thành lập trường đại học Nam Kinh...

Ngay từ sáng sớm, những con đường xung quanh ngôi trường cổ kính này đã đậu kín xe hơi. Dòng người đông đúc đổ vào hội trường lớn bên khu A, tiếng chào hỏi, những cái bắt tay, những nụ cười làm cho sự lạnh lẽo của ngày cuối đông tan biến, thay vào đó là ánh nắng đầu xuân ấm áp, nhuộm vàng khoảng sân rộng, cây cối xanh tươi, trời trong vắt...

Bên trong hội trường...

Còn tận nửa tiếng nữa mới hành lễ mà hội trường đã chật người. Dường như khắp bốn phương người ta đều đổ về đây: giáo sư, tiến sĩ, thạc sĩ, giảng viên đại học, cựu sinh viên, sinh viên... chưa bao giờ cái hội trường rộng lớn này lại ồn ào, náo nhiệt đến thế. Sự phấn khởi lan tỏa trên từng gương mặt hào hứng của những người bên trong cánh gà. Đúng là chuyện 90 năm mới có một lần.

Phòng chuẩn bị...

Những người trong gian hợp xưởng đều mặc vest trắng tinh, trông thật sang trọng và hòa nhã. Họ tất bật chuẩn bị những khâu cuối cùng.

... Bàn tay khéo léo của Jully chỉnh chiếc caravat trên cổ Gia Nguyên lại ngay ngắn. Song, cô vỗ vai hần một cái, miệng cười toe toét:

Chà! Đẹp trai nhất xóm rồi đấy!

Trông rất là lãng tử! – Tiểu Mạn hai tay chấp lại với nhau, đôi mắt xám tro nhìn Gia Nguyên với vẻ long lanh lạ thường. Hần xoa xoa đầu cô bé, đáp lại lời khen bằng một nụ cười dịu dàng.

Tiểu Mạn đưa ngón tay cái lên, ra hiệu “number one”, gương mặt cô bé càng thêm rạng rỡ với nụ cười đầm thắm, giọng cô trong như ngọc:

Em sẽ cổ vũ anh hết mình! Anh làm tốt nhé!

Ừ! – Hần điềm tĩnh đáp lại.

À... anh phải tươi tỉnh lên, như em nè! Đừng có mang bộ mặt ủ dột đó ra trước mọi người, nhìn kì lắm! – cô bé lên giọng hệt như cô giáo giảng bài.

Gia Nguyên chỉ cười, thoáng liếc cái gật đầu cổ vũ của Minh Kha, anh chẳng nói gì cả, hay là chẳng biết nên nói gì, vẻ lúng túng này thường ít bắt gặp ở anh chàng... Không thấy Hồng Quân đâu, có lẽ giờ này anh ta đang ngồi ghế chủ tọa ở hội trường rồi. Thôi mặc kệ, hần chẳng quan tâm làm gì...

...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Khi Jully, Tiểu Mạn và Minh Kha đi rồi, một người khác xuất hiện, bất ngờ đứng trước mặt Gia Nguyên từ lúc nào, hệt như bóng ma.

Rachel đưa tay ra bắt, trên môi nở nụ cười khoan hòa, ánh mắt thân tình nhìn Gia Nguyên:

- Nào! Để tôi chúc cậu hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao nhé!

Gia Nguyên nhướn mày, đôi mắt xanh nhìn Rachel lạnh lẽo, gương mặt vô cảm như vốn có. Hần quay lưng bỏ đi, mặc cho bàn tay cô gái kia vẫn lơ lửng giữa không trung, đó là một cách cự tuyệt thẳng thừng.

Đôi mắt tím của Rachel nhắm lại, cô hít một hơi thật sâu rồi chợt bật cười khoan khoái:

- Ái chà! Còn lạnh lùng thế cơ đấy! – Xong, bờ môi hồng khép lại, từ từ cong lên thành một nụ cười ma quỷ, màu tím trong của mắt thoáng chốc đã trở nên tối sẫm, sắc đục lan tỏa dần trong đáy mắt tựa khi người ta nhò mực vào nước – Được rồi Sam! Thế thì tôi đành phải nói “chúc cậu MAY MẮN” vậy!

... Đại lễ chính thức bắt đầu...

Trong hội trường tất cả đã yên vị, chất giọng trầm tịch của Hồng Quân lan tỏa khắp không gian rộng lớn. Bài diễn văn kết thúc, anh điềm tĩnh bước xuống trong tiếng vỗ tay của mọi người. Sau đoạn cắt băng khai mạc sẽ là tiết mục hòa tấu...

Người cuối cùng rời khỏi phòng chuẩn bị là Gia Nguyên. Hắn hít một hơi thật sâu, đồng tử vẫn mang sắc xanh lạnh lùng, không chút xao động, bàn tay cầm cây vĩ siết chặt.

Hắn bước lên cầu thang... Ở tầng hai, tất cả thành viên trong câu lạc bộ Âm Nhạc đã sẵn sàng, đợi chờ từng giây phút cắt băng khai mạc trôi qua.

...

Trên đầu cầu thang tầng hai, đôi mắt tím sáng lên kì lạ. Cô gái dõi theo từng

bước chân của Gia Nguyên, sự ma quái toát ra từ nụ cười mím bí ẩn. Bàn tay trắng như ngọc cẩn thận vịn nắp bình mực. Tim cô đập từng nhịp kiêu hãnh...1...2...3...thứ nước đen ngòm từ bình mực trút ào xuống dưới. Tiếng cười khúc khích phát ra trong cuốn họng, nháy mắt, cô gái đã lấn mình vào bóng tối sau góc khuất cầu thang, mái tóc hạt dẻ bông lên như mây rồi vụt biến. Tiếng rơi bộp của vỏ bình mực vào sọt rác êm như không...

...

Những thành viên trong giàn hòa tấu nhìn nhau bằng ánh mắt khích lệ. Nghe thấy tiếng giày lên cầu thang, đoán chắc Cao Gia Nguyên đến, họ đồng loạt quay lại, định nở nụ cười thật tươi. Nhưng, ngay lập tức, nụ cười trên môi họ đông cứng lại...

Cái dáng mảnh khảnh ấy tiến dần đến, từ trên đầu hắn, một dòng mực đen làm ướt cả tóc, chảy xuống khuôn mặt, loăn lổ trên chiếc áo vest và áo sơ mi trắng. Những giọt mực đen tuyền chảy dọc theo cánh tay, đọng lại ở mu những ngón tay đang siết chặt lấy cây vĩ cầm những giọt lớn, đánh tong tong xuống đôi giày cũng màu trắng của hắn.

Gia Nguyên ngược nhìn họ bằng đôi mắt xanh lạnh lẽo, không tồn tại một chút sinh khí nào, gương mặt trắng hắt của hắn làm cho thứ nước bầu đầy hai bên thái dương càng sẫm màu, bờ môi nhạt thét cũng đọng mực... Còn họ đáp lại hắn bằng ánh mắt sững sốt và sự nín thở trong câm lặng.

Yên tiến đến, anh nhìn Gia Nguyên như không tin nổi vào mắt mình:

- Lạy Chúa! Chuyện gì thế này?

- Ôi Gia Nguyên, cái quái gì thế? Thứ mực này ở đâu ra vậy? – Những tiếng xôn xao khác chen vào – Ai đã làm thế? Ai khiến bộ dạng cậu thành ra như vậy? Khiếp quá!

Gia Nguyên vẫn nhìn họ bằng ánh mắt vô hồn, hắn đọc thấy nơi mắt họ đang phản chiếu điều gì - một hình ảnh gớm ghiếc, bộ đồ vest vốn trắng tinh đã nhuộm loăn lổ bởi một thứ mực đặc quánh và nồng nặc mùi, mái tóc đen bết lại, gương mặt ướt sũng mực...niệm hắn khô cứng không một lời giải thích.

Yên thực sự mất bình tĩnh, giọng anh run run:

- Cậu không thể diễn với bộ dạng thế này được. Không thể!... Nhưng nếu không có cậu mở đầu thì tiết mục này còn gì nữa?

- Phải! Chúng ta không thể chơi nếu không có tiền tấu bằng vĩ cầm. Bản hòa tấu chỉ có giá trị đặc biệt ở khúc ấy.

- Vậy...chẳng lẽ chúng ta phải... - một người khác khó nhọc nói từng chữ.

Những ánh mắt hoảng sợ và thiếu thiện cảm bắt đầu dồn vào Gia Nguyên. Hắn vẫn bất động như một pho tượng...

...

Bất ngờ, một thân ảnh xuất hiện sau lưng hắn, mọi người chuyển tiêu điểm nhìn, họ bắt gặp một cô gái hết sức xinh đẹp. Cô bước nhanh đến, sững sốt nhìn Gia Nguyên. Cô run rẩy:

- Gia Nguyên...có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Bộ dạng này...

Hắn quay lại nhìn cô, đôi mắt xanh không một chút xao động. Chất giọng ngọt ngào ấy đi với điệu bộ lo lắng kia thật là một sự kết hợp hoàn hảo, cô gái rút chiếc khăn tay ra, ân cần lau mực trên mặt hắn, đôi mắt tím của cô rung rung nước như sắp khóc:

- Ai đã bày ra trò ác độc này chứ?...Thật xấu xa!

Cô như sức nhớ ra điều gì đó, nhìn quanh mọi người một lượt, thần thốt kêu lên:

- Sắp đến tiết mục hòa tấu rồi... phải làm sao đây?

Họ căn môi, im lặng nhìn Gia Nguyên. Trưởng nhóm Yên lắc đầu, anh thờ hất ra:

- Tôi không biết... thực sự không biết nên làm gì! Tiết mục này không có Gia Nguyên thì hỏng. Nhưng cậu ấy không thể ra sân khấu với hình ảnh này.

- Vậy là không diễn được sao? – Cô gái cổ tình nhún nhá cụm từ “không diễn được” khẽ đánh mắt về Gia Nguyên. Không ai nói gì, nhưng họ thừa biết lời buộc tội ấy hướng vào ai, đầu óc họ xáo trộn.

Cô lại cẩn thận lau mực trên mặt hấn, nói với một vẻ thờ ngậy lạ lùng:

- Chắc có ai đó ghét cậu lắm mới chơi trò này. Cậu có kẻ thù sao?

Gia Nguyên vẫn im lặng, đôi mắt xanh của hấn đánh lại nhìn cô cách lạnh lẽo. Mọi người không biết, chứ hấn thì biết rất rõ, kẻ thù mà cô ta nhắc đến là ai. Gương mặt kia ngậy thờ thật, ánh mắt kia đang căng thẳng thật... nhưng nhìn sâu vào mà xem... sau cái mặt nạ ấy, chắc hấn lại là một nụ cười điêu trá, thỏa mãn hệt như trong quá khứ.

...

Giọng người dẫn chương trình vang lên đầy hứng khởi:

- Vâng, tiết mục quý vị đang chờ đợi nhất sẽ được trình diễn ngay sau đây! Xin mời giàn hợp xướng với tiết mục hòa tấu “Amazing Grace”!

...

Trong đầu Gia Nguyên đang xoay vần với những câu hỏi. Bây giờ bỏ cuộc ư? Không thể ra diễn với bộ dạng này ư? Những buổi luyện tập trước đây vứt đi ư? Công sức của mọi người đổ ào ra bể ư? Kẻ thù ư? Bị ghét ư?...

Gia Nguyên gạt mạnh bàn tay ân cần của Rachel, hấn thờ ra một hơi, nhún mảy nhìn cô và nở một nụ cười nhạt, giọng hấn vang lên băng lãnh, ánh nhìn hấn cao ngạo đến khác thường:

- Một người bị mười người ghét thì đáng sợ... nhưng, một người được cả mười người yêu mới thật gồm ghiếc!

Bàn tay hấn siết chặt lấy cây vĩ, nhìn mọi người trấn tĩnh, hấn gật đầu chào và nở một nụ cười nửa miệng:

- Tôi ra trước...

Nói rồi, hấn thần nhiên bước ra sân khấu. Tóc hấn phát mạnh, lưng thẳng, đầu ngẩng cao. Từng bước chân mạnh mẽ, không một chút nề hà, không quay đầu lại. Cái tư thế thật sự cao ngạo, thách thức, như muốn nói “hãy mở mắt to ra mà xem, hồi kẻ được mười người yêu!”...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Từng bước chân của Cao Gia Nguyên như bị nuốt gọn bởi làn sóng xô xao dội lên từ phía dưới khán đài. Những tiếng thì thầm, những hành động chỉ trỏ, sự thẳng thốt lên đến cao độ:

- Cái quái gì thế? Cậu sinh viên kia lên sân khấu với bộ dạng đó ư?

- Hướng dẫn chương trình vừa bảo là tiết mục hòa tấu mà? Thăng diễn này chui từ đâu ra vậy?

- Ôi Trời, tên đó làm gì thế? Hấn là ai?

...

Cả Hồng Quân và Minh Kha đều ngồi sát sân khấu, hai người nhòm dẩy, sững sờ nhìn Gia Nguyên. Minh Kha kêu lên khe khẽ như không tin vào mắt mình:

- Người cậu ấy đầy mực...

Tiểu Mạn, July tới sầm mặt mày, lặng người đi, chẳng hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra với Gia Nguyên, tim họ đập rất mạnh, phần vì hồi hộp, phần vì lo sợ, thậm chí là cả thất vọng nữa.

...

Gia Nguyên bình thản đón nhận mọi chỉ trích, phong thái hần hiềm tĩnh đến kì lạ, đôi mắt xanh quét một lượt hội trường. Song, hần bước ra giữa sân khấu, nơi đặt micro chính, tay gõ gõ lên đầu chiếc mic, tạo nên thứ âm thanh như tiếng thước của giáo viên gõ lên bàn mỗi khi lớp ồn ào. Cả hội trường tròn mắt lên, im bật.

Hần hít một hơi thật sâu, rồi đồng dục tuyên bố:

- Đừng nghĩ tôi bản! Đây không phải là bản, mà là... thời trang!

Một thoáng im lặng. Sau đó, hội trường nổ ra một tràng cười như nắc nẻ. Gia Nguyên nhướn mày, hần cũng nở một nụ cười nhạt, ngón tay lại gõ gõ trên mic:

- Chắc mọi người nghĩ tôi đang diễn tấu hài? – Hần nhún vai một cái, gật đầu đồng ý với họ, nhưng chỉ một giây sau, đôi mắt hần đánh lại lạnh lẽo, đầu hần ngẩng cao, từng tiếng một vang lên rần rờ – nhưng thật tiếc, tôi không đùa!

...

Bên trong cánh gà, những thành viên còn lại đang căng mắt ra nhìn Gia Nguyên, hai tay siết chặt lại trong nỗi hoang man vô tận. Họ nhìn nhau, mồ hôi vã ra ướt đầm cả trắng.

Rachel khoanh tay, cô nghiêng đầu nhìn Gia Nguyên, song chớp mắt một cái, miệng cong lên ngạo nghễ:

- Đừng cố quá! Cố quá coi chừng quá cố đấy!

...

Ánh đèn sân khấu chảy trên vai Gia Nguyên, tô đậm thêm sự loang lổ của những vết mực đen. Phong thái hần thật cao ngạo, cách hần nhìn người ta cũng không hề dè chừng hay kiên nhẫn một chút nào. Hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc ngược lên, nhìn thẳng, và bắt đầu nói:

- Sau đây, chúng tôi sẽ chơi bản “Amazing Grace”. Bản nhạc này được một vị mục sư sáng tác trong hoàn cảnh hết sức đặc biệt.

Ngày xưa, ông ta là một tay buôn bán nô lệ khét tiếng, gieo rắc bao đau khổ, kinh hoàng, tổn thương cho người khác, thế nhưng, chẳng bao giờ ông cảm thấy tội lỗi về những điều mình gây ra. Hệt như một ác ma bản thủ! – Gia Nguyên cố tình nhấn mạnh cụm từ “ác ma bản thủ”, thừa hiểu được hần đang ám chỉ về bản thủ của chính mình bây giờ. Thấy mọi người chăm chú nghe, Gia Nguyên lại tiếp tục câu chuyện bằng chất giọng trầm ấm đến kì lạ - Thế rồi, trong một lần đi buôn, tàu ông gặp phải bão tố. Biển dữ dằn với những đợt sóng lớn, gió vật điên cuồng như con thú hoang, mưa như thác trên trời trút ào xuống, sóng dập dềnh...con tàu chao đảo, gần như bị sự hung dữ của thiên nhiên nuốt chửng. Chính lúc ấy, ông đã cầu xin được cứu giúp, với tấm lòng tan vỡ. Và kì tích đã xảy ra...

Người buôn nô lệ được cứu bởi lòng yêu thương của Thượng Đế. Ông đau đớn nhận ra sự bản thủ của bản thân, cầu xin được mọi người tha thứ. Ông quyết tâm từ bỏ con người cũ, sống mới hoàn toàn, trút bỏ đi tất cả tâm hồn bản thủ để tiếp nhận lấy sự cứu rỗi của Thượng Đế. Từ một con buôn xấu xa, độc ác, người đàn ông này đã trở thành một vị mục sư, sống cuộc đời nhân ái, yêu thương mọi người.

Đó chính là tâm thế để ông viết ra áng nhạc bất hủ “Amazing Grace” tức “Ân điển diệu kì”.

Gia Nguyên kết thúc câu chuyện bằng một nụ cười nhẹ. Hần không nói gì nữa, chỉ gật đầu chào mọi người, rồi lặng lẽ đặt cây vĩ cầm duyên dáng lên bờ vai mảnh khảnh, cầm tựa vào vùng đệm. Mắt hần nhắm lại, chiếc vĩ dài nhấc lên, áp vào những sợi dây đàn bằng kim loại sáng chói.

Ánh đèn sân khấu vẫn rọi sáng duy nhất một mình hần. Cả khán đài im lặng đến nín thở, Gia Nguyên đã khéo léo dẫn trái tim họ vào câu chuyện kia, để rồi khiến nhịp đập của cả ngàn trái tim như hòa tan vào những tiếng vĩ cầm đầu tiên.

Độc nhất trong hội trường lúc ấy là âm thanh cao vút, diệu kì, luyến láy theo từng đường kéo vĩ đầy say mê của cái bóng hình lặng lẽ trên sân khấu.

*****

Rachel nhướn mày, cô nhìn những thành viên đứng trong cánh gà, đôi mắt tím đượm sắc lo âu, giọng thân tình:

- Gia Nguyên có vẻ ổn nhĩ? Cậu ấy xử lí tốt đấy!

- May mắn thật! – Yên thờ nhẹ, gương mặt có chút hi vọng – Không biết kẻ nào đã bày cái trò hèn hạ ấy!

- Kẻ nào ư? – Cô nhíp nhíp ngón tay lên cằm, ra chiều suy nghĩ – Ai đó ghét cậu ấy...hoặc là...chính cậu ấy chẳng?

Mọi người quay phắt lại cau mày nhìn cô, Yên chớp mắt ngạc nhiên:

- Cô vừa nói cái gì? Cô nói Gia Nguyên tự đổ mực lên đầu cậu ấy?

- Một cách dễ làm cho mình nổi bật thôi mà! – Rachel mỉm cười, nhún vai một cái như thể “với người như hân thì chuyện đó cũng thường thôi”.

- Gia Nguyên không như thế! – Yên tức giận nói

- Tôi cũng nghĩ vậy! Gia Nguyên là người tốt mà! – Rachel ngay thơ đáp lại, rồi cô nhẹ nhàng trấn tĩnh anh – Chỉ đơn giản là tôi liệt kê ra mấy giả thuyết về kẻ đã bày cái trò bỉ ổi ấy. Tôi chẳng có ý đã động gì tới cậu ấy đâu!

Yên thôi không nói gì với cô nàng nữa, nhưng Rachel thì há dạ quan sát thái độ của mọi người, vì cô thừa biết đầu óc họ đang bị xáo trộn bởi những hoài nghi về Gia Nguyên. Chỉ một lời nói thôi cũng đủ để giữ chân họ rồi...

Đôi khi ta thấy người khác thay đổi...thực ra không phải vậy...chỉ là...chiếc mặt nạ của họ

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Gia Nguyên đã tấu hết lời đầu của mình một cách hoàn hảo, song, hân hạ đàn xuống, quay đầu nhìn về phía những thành viên trong cánh gà ra hiệu.

Nhưng đáp trả lại sự trông đợi của hân là sự lúng túng, dè chừng. Họ không dám nhìn thẳng hân, vẫn đứng như chôn chân tại chỗ.

Lông mày hân khẽ cau lại, gương mặt sầm đi, cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, tại sao họ lại im lặng lúc này chứ? Ánh mắt hoài nghi đó là sao?... Họ bỏ cuộc ư?...Lòng hân cuộn lên những đợt sóng, tìm khe thất lại một nhịp. Hụt hẫng.

Gia Nguyên thở hắt ra một hơi, hàng mi dày trùng xuống về thất vọng, đôi mắt xanh của hân lại trở về trạng thái lạnh lẽo, vô hồn, vậy là...họ không hợp tác với hân nữa? Tiết mục hòa tấu chấm hết?

...

Bất ngờ, từ phía dưới khán đài, một giọng hát vút cao vang lên trong sự im lặng đến ngạt thở:

Amazing Grace (Ấn huệ kì diệu)

How sweet the sound (Ồi nghe thật ngọt ngào biết bao)

That saved a wretch like me (Điều đó đã cứu vớt kẻ bất hạnh như tôi)

I once was lost (Tôi đã một lần mất mát)

But now I'm found(Nhưng giờ đây tôi như được tìm lại)

Was blind but now I see (Tôi đã mù quáng nhưng bây giờ tôi đã hiểu)

... Mọi người quay lại nhìn, họ ngạc nhiên khi bắt gặp một thân ảnh nhỏ nhắn. Cô bé với mái tóc nâu ngắn và gương mặt sáng ngời từ từ đứng dậy, cô nhẹ nhàng rời chỗ ngồi, từng bước tiến lên sân khấu.

Đồng tử của đôi mắt xanh giãn rộng, từng đợt sóng cuộn lên xôn xao, Gia Nguyên sững sờ, dõi theo người con gái đang tiến đến chỗ hân.

Tiểu Mạn nhìn hân mỉm cười, đôi mắt xám tro long lanh nước như sắp khóc. Chiếc áo choàng trắng dài, chạm cả thảm đỏ, từng bước đi uyển chuyển khiến mép vãi bông nhẹ. Ánh sáng vàng của sân khấu bao quanh Tiểu Mạn như gắn vào cô bé một đôi cánh huyền nhiệm. Tiếng hát cô mỗi lúc một cao và trong...Tiểu Mạn đang hát ca khúc “Amazing Grace”.

Rồi lại có thêm một giọng nữ cất lên từ bên dưới, trầm hơn, ấm hơn:

Twas grace that taught (Chính ân huệ ấy đã dạy tôi)

My heart to fear (Trái tim tôi sợ hãi)

And grace that feared relieved (Và ân huệ ấy đã xoa dịu nỗi sợ hãi)

How precious did (Thật quý giá biết bao)

Cô gái sai những bước chân tự nhiên, mái tóc vàng như ánh nắng rực rỡ, khẽ đung đưa, cô ra hiệu với Gia Nguyên bằng một cái nháy mắt ủng hộ. Đó là July!

Hồng Quân với Minh Kha nhìn nhau khẽ gật đầu, đứng dậy và kiêu hãnh tiến lên chỗ Gia Nguyên đang đứng... Minh Kha nhìn hân, đôi mắt anh lúc ấy cũng đỏ au, anh vỗ nhẹ vai Gia Nguyên một cái để truyền sức mạnh, rồi bước thẳng đến cây piano trắng, dạo một khúc nhạc điều luyện.

Còn Hồng Quân thì ân cần khoác chiếc áo vest trắng của mình cho hân, nụ cười trên môi anh không còn là một nụ cười ranh ma, đều cánh nữa mà hết sức dịu dàng. Anh thì thầm vào tai Gia Nguyên một câu động viên: “tuyệt lắm! Tiếp tục chơi nhé!”, xong, bước qua bên trái, ngồi vào vị trí của người chơi Cellos.

Gia Nguyên đứng yên như tượng, hân nhìn bốn người kia, đôi mắt xôn xao xúc cảm... Những nhịp đập kì lạ trong tim hân lúc này là gì vậy? Gia Nguyên chưa bao giờ có cảm giác như thế này – dường như hân được bảo vệ, hân thấy an toàn, sự khích lệ ấy làm tâm can hân lay động, một niềm vui dịu nhẹ đang lan tỏa trong từng sợi thịt. Ấm áp!

... Bất chợt Gia Nguyên nở nụ cười, bờ môi nhỏ cong lên hoàn mỹ, khuôn mặt hân rạng rỡ đến thanh quý – một nụ cười tự nhiên, hạnh phúc chưa từng thấy.

Sau đó, hân lại nhắc đàn lên. Tiếng vĩ cầm càng du dương, lay động trái tim thính giả hơn cả lúc đầu...

Một chất giọng trong cao, một chất giọng trầm ấm, tiếng Piano điều luyện ngọt ngào, tiếng cellos kiêu hãnh và tiếng vĩ cầm tuyệt diệu hòa tan, xoắn xuýt lấy nhau tạo nên một âm thanh làm cả hội trường phải nín thở để lắng nghe:

That grace appear (Chính là ân huệ ấy xuất hiện)

The hour I first believed (Giây phút đầu tiên tôi đã tin tưởng)

Through many dangers (Vượt qua rất nhiều nguy hiểm)

Toils and snares (Những việc nhọc nhằn và những cám dỗ)

I have already come (Tôi đã hoàn toàn trải qua)

'Twas grace that brought me (Chính ân huệ ấy đã mua tôi lại)

Safely thus far (Thật an toàn như vậy đấy)

And grace will lead me home (Và ân huệ sẽ dẫn tôi về nhà)

And when this heart (Và khi trái tim này)

And flesh shall fail (Thân xác này thất bại)

And mortal life shall cease (Cuộc sống nguy hiểm)

I shall possess (Tôi sẽ chiếm hữu)

Within the vale (Trong thung lũng ấy)

A life of joy and peace (Một cuộc sống yên vui, thanh bình)

...

*****

Cả một giàn hợp xướng chỉ có năm người, dù không phải đồng phục nhưng lạ thay, ai cũng mặc đồ trắng. Ánh đèn sân khấu khiến xung quanh họ tựa hồ được phủ một vầng hào quang, và thính giả đã hiểu được ý nghĩa của thiên khúc này: Người thanh niên mở đầu bằng vĩ cầm cố tình ăn mặc bảnh bảnh để đại diện cho một tâm hồn bị vấy bẩn, một con người nhảm tâm, kiêu bạc. Nhưng rồi, khi được nhận ân huệ diệu kì – tức sự tha thứ và tình yêu vĩ đại của Thượng Đế, người ấy đã biến đổi, chiếc áo trắng được choàng lên người anh cách ân cần phải chăng chính là tâm hồn mới? – một tâm hồn đã được

thanh lọc, trở nên trắng trong, nhân ái, yêu thương?... À, thì ra là thế! Hòa tấu theo kịch bản!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Anh chàng nhóm trường lạng ngấm năm con người kia đang tỏa sáng trên sân khấu. Yên hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn mọi người, rồi nở một nụ cười đầy ắp hi vọng, giọng anh rắn rỏi:

- Nào, mọi người, hãy nhìn Gia Nguyên đã hi sinh vì chúng ta kìa! Bây giờ là lúc... tất cả chúng ta hi sinh cho cậu ấy!

Xong, anh đưa tay lên ra hiệu, những thành viên gật đầu với nhau. Bàn tay siết chặt một sự quyết tâm lớn, họ tiến từ hai bên cánh gà ra thẳng bậc sân khấu, ngồi vào vị trí của mình. Bản “Amazing Grace” chính thức được hòa tấu, cũng như chính thức làm tan vỡ trái tim cả ngàn thánh giả dưới khán đài.

Một tiết mục hòa tấu trong chương trình chỉ có mười phút, nhưng bây giờ lại được kéo dài ra đến gần hai mươi phút. Một tiết mục được dự tính chỉ có duy nhất âm nhạc, nhưng bây giờ lại có cả kịch bản, cả lời dẫn. Một tiết mục chỉ dành cho các loại nhạc cụ, mà giờ đây, ai nấy đều hát, và hát bằng bốn giọng bè phối chuyên nghiệp. Một tiết mục vốn khuôn khổ đã trở nên sáng tạo đến diệu kì. Đó là ngẫu hứng, đó là đam mê! Một tiết mục quá đồi tuyệt vời!

...

Tiếng vĩ cầm một lần nữa ngân dài, len lỏi trong không gian hội trường rộng lớn, dịu dàng, dịu dàng cho đến khi tắt hẳn. Tiết mục hòa tấu kết thúc.

Những thành viên lần lượt đứng dậy, xếp thành một hàng thẳng, họ nắm chặt tay nhau, rồi đồng loạt cúi đầu chào.

Bỗng chốc, từ sự im lặng đến nín thở, hàng ngàn tiếng vỗ tay tán thưởng đã vang lên, dội lại trong không gian kín, tạo hiệu ứng như tiếng sấm, làm rung chuyển cả hội trường.

Các thành viên không thể nhìn thấy những nụ cười hài lòng, những gương mặt sáng bừng niềm say mê của thánh giả, bởi ánh đèn sân khấu khiến họ chói mắt, và cũng bởi mắt họ đã ướt nhòe lệ vì hạnh phúc... Họ cúi chào một lần nữa rồi nghiêm chỉnh đi vào trong. Khi những cái bóng đã khuất sau tấm rèm nhung đỏ, tiếng vỗ tay vẫn râm ran, chẳng biết khi nào mới dứt.

...

Rachel cắn môi, nắm tay cô siết chặt đến độ nổi những đường gân xanh xám. “Hồng Quân đã giúp Gia Nguyên, anh ấy đã choàng áo cho hắn một cách ân cần?” Thoáng chốc, đôi mắt tím sẫm lại với những đợt sóng cuộn lên dữ dội, tiếng nghiêng răng vang lên ken két nghe rợn cả người:

- Được lắm Cao Khiết Sam, xem ra hôm nay cô may mắn. Nhưng chỉ một lần này thôi. Chỉ duy nhất một lần này thôi, nhớ lấy!

*****

Tiểu Mạn ôm chầm lấy Gia Nguyên, mặc cho áo quần hắn vẫn ướt sũng mực, cả người cô bé run lên vì xúc động. Nước mắt nóng thấm qua cả lớp áo sơ mi, Gia Nguyên cứ để như thế một hồi rất lâu. Cho đến khi tiếng sụt sùi nhỏ dần, hắn mới nhẹ nhàng đẩy cô bé ra.

Tiểu Mạn ngược đôi mắt xám tro ầng ậng nước lên nhìn hắn, vẫn như mọi khi, hắn mỉm cười và xoa đầu cô bé cách trìu mến:

- Khóc đủ chưa?

- Sắp đủ rồi! – Tiểu Mạn sụt sịt đáp, chiếc mũi nhỏ của cô ửng đỏ - Tạ ơn Chúa, mọi sự vẫn ổn!

- Đúng vậy, ổn rồi nhóc! Đừng khóc nữa! – Hắn cau mày

Chợt, một bàn tay ấm áp đặt lên vai Gia Nguyên, hắn quay lại, hàng lông mày khó tính giãn ra một chút:

- Yên?

- Tôi có thể ôm cậu một cái không? – Yên nở nụ cười nồng hậu, mắt anh hơi đỏ. Anh biết Gia Nguyên sẽ không đồng ý, nhưng vẫn nhanh chóng ôm lấy hắn, tính anh vốn như vậy mà, rồi anh vỗ vỗ lên vai hắn – Cậu thật dũng cảm! Cậu đã khiến tiết mục này đi quá xa so với tưởng tượng của tôi!

- Không đâu! Suýt chút nữa tôi đã làm hỏng hết mọi chuyện, anh nên trách tôi mới đúng! – Gia Nguyên nói với giọng đều đều, hắn cự mình ra khỏi cái

ôm của Yên.

- Làm hồng mà hồng nghệ thuật như cậu thì còn gì bằng! – Anh chàng nghiêng đầu, lại mau mắn cười.

Gia Nguyên không đáp, chỉ lặng lẽ lướt mắt qua những người xung quanh. Họ cũng đang ôm chầm lấy nhau trong sự mãn nguyện tưởng như vô tận.

...

Mắt hắn dừng lại ở hai chàng trai đang đứng khoanh tay nơi cửa sổ. Hắn tiến đến, đứng đối diện với hai anh chàng, tay cũng bắt chước khoanh lại.

Hồng Quân nhướn mày, rồi lại nở nụ cười ma mãnh quen thuộc:

- Cảm ơn đi!

- Cảm ơn anh rất nhiều! – Gia Nguyên coi Hồng Quân như không khí, quay sang bắt tay Minh Kha, vui vẻ nói - Anh dạo piano tuyệt lắm!

Minh Kha chỉ cười, mắt đánh lăng nhìn sang hướng khác, vô tình bắt gặp cái cau mày khó chịu của Hồng Quân, mặt anh chàng nhìn rất ngộ. Anh tăng hắng một tiếng, rồi chuyển đề tài:

- Tối nay có tổ chức tiệc chúc mừng đại lễ đấy! Đến sớm nhé!

- Tôi biết rồi! – Gia Nguyên đáp – Có lẽ sẽ hoành tráng?

- Đích thân tôi tổ chức thì còn phải hỏi? – Hồng Quân chen vào, ngênh mặt kiêu hãnh – Đi cho đúng giờ đấy!

Gia Nguyên kéo chiếc áo vest trắng lúc này Hồng Quân choàng cho mình ra, hắn chớp mắt một cái rồi thả bộ lên đầu anh. Minh Kha đến tròn mắt vì hành động “bất kính” đó, chỉ biết nuốt khan một cái. Còn hắn thì thản nhiên vô cùng, ngoảnh đi chỗ khác, bỏ lại cái câu nói với khẩu khí như trên người chủ tịch: “Ai cần anh nhắc?”

*****

Đại lễ kỉ niệm 90 năm thành lập trường đại học Nam Kinh được cử hành buổi sáng, còn tối nay là thời gian dành cho tiệc tùng – thứ mà các sinh viên vẫn háo hức, luôn miệng gọi là “Party! Party!”. Sinh viên tất cả các khoa, các năm, tập trung lại ăn mừng đại lễ.

Buổi tối này không chỉ đơn giản là một “party” mà còn tạo cơ hội cho các sinh viên được dịp trưng diện những bộ cánh lung linh. Đã đặt chân đến đây thì ai cũng phải rục rờ.

...Jully cười nói sung sướng như “ cá gặp nước”:

- Đêm nay tớ sẽ cura đồ hết trai đẹp trường này cho xem! – Cô héch mặt lên kiêu hãnh, đưa tay kéo mạnh cái vạt lụa xanh thắm phía sau khiến nó tung lên thành một đường duyên dáng, lộ ra bờ vai thon mảnh, trắng ngần. Vừa múa may, cô nàng vừa tạo đủ các kiểu dáng như một model thực thụ, mặc cho chả có chiếc máy ảnh nào chĩa về phía mình.

Gia Nguyên nhăn mặt, hắn khịt mũi một cái rồi đưa tay lên xoa cằm, ra chiều suy nghĩ:

- Duyệt! Mai tớ dẫn cậu đi thi hoa hậu!

- Cậu làm tớ ngại chết mất! – Jully cười e thẹn, đưa tay lên che miệng làm duyên.

- Hoa hậu “sở thú”? – Gia Nguyên phán một câu như sét đánh rồi bỏ đi, hắn không thèm liếc gương mặt đang thộn ra cả thước của cô nàng.

Tiểu Mạn chạy như bay từ ngoài tiền sảnh vào, phanh kít trước mặt hắn. Cô bé xòe chiếc váy trắng dài qua gối một chút, viền những đường mềm mại bằng lông vũ, xong, xoay một vòng, mặt hớn hờ:

- Thế nào? Anh thấy xinh không?

- Không! – Hắn đáp gọn lỏn

- Sao chứ? – Tiểu Mạn phồng má lên giận dỗi, hàng mi sụp xuống tội nghiệp.

Gia Nguyên cười, xoa đầu cô, hắn nhỏ nhẹ:

- Không xinh, nhưng phải gọi là đẹp! Được chưa?

Tiểu Mạn không đáp, chỉ ngược đôi mắt xám tro long lanh lên nhìn, cười khúc khích, rồi cô nắm tay hắn, kéo một mạch qua sảnh B, vừa nhún nhảy, vừa ba hoa chích chòe:

- Này nhé, em làm stylist cho Minh Kha đấy nhé! Anh sẽ phải ghen tị cho xem!

Gia Nguyên nhún mảy nghi hoặc... Nhưng rồi, hần cũng phải thừa nhận là Tiểu Mạn nói đúng.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 54

Chưa bao giờ Minh Kha lại thanh lịch đến thế, thực sự rất thanh lịch. Chiếc áo sơ mi màu xanh đi kèm với caravat bạc, nằm phẳng phiu, cân chỉnh sau áo vest đen, tinh xảo đến từng đường kim mũi chỉ. Mái tóc màu nâu được vuốt ngược lên, khiến khuôn mặt vốn đã đậm chất nam tính nay càng bày ra những đường nét đẹp đẽ nhất. Anh trò chuyện với các cựu sinh viên cũng với phong thái nhã nhặn, lịch thiệp.

Tiểu Mạn đẩy Gia Nguyên đến, cô bé nhìn hần, nở nụ cười kiêu hãnh:

- Đây, thấy chưa? Anh hai đây!

- ... - Gia Nguyên mãi không đáp, vì hần còn chưa dứt được ánh mắt mình khỏi

Minh Kha, đôi mắt xanh của hần mở to, những đợt sóng dịu nhẹ lan tỏa.

Minh Kha ngừng cuộc trò chuyện khi bắt gặp Tiểu Mạn, anh cúi đầu cáo lỗi với những người kia rồi bước nhanh về phía cô, mỉm cười dịu dàng:

- Em đói không? Ăn gì nhé?

- Vâng – Tiểu Mạn cười híp mắt, cô lay lay cánh tay Gia Nguyên vui vẻ - Anh hai rất bảnh đúng không Gia Nguyên?

Minh Kha ho khan một cái, anh lúng túng nhìn đi chỗ khác, cố tình ra vẻ không quan tâm, nhưng gan ruột lại đang nháo nhào cả lên. Gia Nguyên im lặng, sau đó hần trút hơi thở dài thườn thượt, phán một câu không giống ai :

- Ghen tị!

Minh Kha tròn mắt lên, chả hiểu hần nói gì, còn Tiểu Mạn cứ cười tủm tỉm, cô bé lại kéo hần sền sệt:

- Đi kiếm cái gì ăn, đói bụng quá!

*****

Tiểu Mạn dắt Gia Nguyên vào nhập tiệc...

Trên trần có treo một chùm đèn lớn bằng pha lê, xung quanh là những trái cầu hắt ánh sáng rực rỡ, không gian trở nên muôn sắc màu. Âm nhạc du dương, đong đưa, lẫn vào trong những tiếng nói cười rộn rã. Không gian ấm cúng phảng phất một chút gì đó của sự ảo diệu.

Đêm nay ai cũng lộng lẫy, sang trọng. Chèn vào giữa bọn họ, tự dưng Gia Nguyên cảm thấy mình thật đơn điệu, chỉ sơ mi trắng đi kèm với vest đen và nơ đen. Hần lấy làm sung sướng lẫn hãnh diện về điều đó, càng ít nổi bật thì càng tốt. Sáng nay hần đã tạo scandal đủ rồi, bây giờ là khoảnh khắc giá trị để tận hưởng sự bình yên.

Ở giữa đại sảnh có bày rất nhiều thức ăn. Thật là một màn trình diễn ẩm thực ấn tượng với đủ các kiểu loại, đủ các hình thức. Các món ngon được xếp cách nghệ thuật trong những chiếc lồng màu xanh nhạt, nom đẹp mắt đến độ cảm thấy tiếc khi đụng đũa. Đây là một buổi tiệc đứng, và ai cũng phải tự phục vụ cho mình.

Gia Nguyên lặng lẽ bê một cái khay inox nhỏ và chọn thức ăn. Tiểu Mạn lảng xăng bên cạnh, liếc nhìn hần, cô thoáng ngạc nhiên.

Gia Nguyên kén ăn như con gái, hàng lông mày hần nhíu lại về phân vân, chọn có mấy món vặt vãnh mà mất thời gian khá nhiều. Trước đây hần không như thế, ăn uống vô cùng thoải mái, chẳng bao giờ hần phải dành một phút để suy tính “hôm nay mình ăn món gì?”. Thật là kì lạ!

...

Gia Nguyên không hứng thú với mấy món ăn đó, hơn nữa, hần ghét nơi đông người. Bởi thế chỉ đứng tẩn ngẩn trước bàn thức ăn một chút là hần đánh bài chuẩn ngay.

Gia Nguyên bỏ ra ngoài ban công với một ly sủi trắng sóng sánh nước táo. Chỉ cách một tấm kính giảm âm mà thế giới bên ngoài này khác hần cái không khí náo nhiệt, ồn ào trong kia – thế giới của sự yên lặng và gió.

Tựa vào lan can, hấn thích thú ngẩn đầu lên ngắm nhìn bầu trời đêm. Ánh sáng lung linh của hàng vạn vì tinh tú tựa hồ đan kết lại với nhau, tạo thành một mạng lưới lấp lánh đến ảo diệu.

Gia Nguyên ngâm nga trong miệng câu “kira-kira” (sáng lấp lánh) với vẻ thích thú, gương mặt hấn dịu dàng đến kì lạ...

Trước kia, người ấy lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào mặt hấn rồi mỉm cười tự hào: “mắt em trông thật kira – kira!” hay “ước gì anh cũng có đôi mắt kira-kira như bé Sam nhi!”.

Bất giác, Gia Nguyên bật cười một mình, không biết ánh sáng của bầu trời đầy sao khiến mắt hấn nhìn long lanh như có nước, hay là...hấn đang khóc? Hấn say mê chiêm ngưỡng ánh sáng lấp lánh kia, từng tiếng thì thầm hòa vào gió, tan nhẹ:

- Chắc anh không biết tâm hồn mình kira –kira như thế nào đâu nhỉ, Cao Gia Nguyên? Còn tâm hồn em...chưa một lần nào lấp lánh cả!

...

Sau một hồi thả cho tâm hồn mình lãng đãng, Gia Nguyên lại quay vào trong, kiểm Tiểu Mạn trò chuyện. Nhưng hấn chẳng thấy cô bé đâu, lại chạy lông bông đâu rồi không biết.

Hấn khó chịu lướt qua khu đại sảnh chật kín người, giương mắt lên cố tìm cái đầu loắt choắt với mái tóc nâu ngắn. Tuy vậy, hấn bỏ cuộc, tìm hoài chẳng thấy.

Gia Nguyên không chịu nổi những nơi đông người, hấn chỉ đứng một chút rồi nảy ra ý định đi dạo quanh trường, có thể sẽ kiếm được một chỗ yên tĩnh, kín đáo nào đó để nghỉ một lúc, từ sáng đến giờ hấn chưa chợp mắt chút nào cả.

...

Vì buổi tiệc diễn ra ở đại sảnh nên khu sau rất ít người qua lại, đến sảnh C thì hầu như chẳng có ai. Gia Nguyên từng bước thong dong, hấn chắc rằng mình sắp tìm ra được một chỗ ẩn nấp lí tưởng.

Khi băng qua một sảnh tối, không bật đèn, bất ngờ, Gia Nguyên nghe thấy ai đó cười – một tiếng cười khục khặc, khó chịu:

- Này, theo anh đi! Anh phải nói bao nhiêu lần thì em mới nghe hả? Tại sao em lại bám cái thằng ẻo là như đàn bà đó nhỉ?

- Im đi! Không được nói xấu Gia Nguyên! - một giọng nói khác đáp lại với vẻ vô cùng giận dữ lẫn tức tưởi. Đôi đồng tử xanh giãn rộng, bước chân hấn khựng lại ... đó không phải là giọng của...Tiểu Mạn sao?

- Nói xấu? Anh đâu có nói xấu ai! Sự thật là thế mà! Em không thấy xấu hổ về cái bộ dạng ướt sũng mực của hấn sáng nay à cô bé?

- Tôi nói cầm miệng đi! – Tiểu Mạn gầm lên, giọng cô mất bình tĩnh – Thả tay tôi ra mau!

- Tôi nay em xinh xắn lắm, làm sao đây nhỉ?

- Buông ra! Tôi la lên bây giờ!

- Em đùa đấy à? – Tên đó bật cười - Ở đây thì có ai để em gào chứ? Đúng không tụi bây? – Vài tiếng cười khục khặc đáng sợ vang lên đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 55

- Buông cô ấy ra! – Chất giọng trầm lạnh đến tê buốt vọng lại rất gần, cắt ngang tràng cười của đám người kia. Chúng khựng lại, đóng tai nghe ngóng.

Từ đằng sau góc khuất của bức tường, thân ảnh ấy dần dần hiện lộ. Ánh trắng sáng luôn qua tấm kính lớn, chảy dài trên bờ vai mảnh khảnh, bao phủ hấn bằng một vầng sáng nhạt, khắc tạc lên mảng tường màu kem sữa cái bóng đen đặc quánh. Đôi mắt hấn ánh lên những tia xanh rờn mà quý lạnh đến gai người.

Tiểu Mạn xoay lại nhìn, đôi mắt xám tro đỏ au, ầng ằng nước, bờ môi nhỏ của cô khẽ mấp máy trong sự thẳng thốt:

- Gia...Nguyên?

Hấn bước nhanh đến, gạt Tiểu Mạn ra khỏi tay tên to lớn kia. Gia Nguyên đẩy cô bé ra sau mình, giọng hấn vang lên đều đều, không xúc cảm:

- Đi đi Tiểu Mạn! Ra bảo Minh Kha đưa em về đi!

- Gia Nguyên... - Cô bé run rẩy, bàn tay lạnh ngắt của cô siết chặt lấy gấu áo hần.

- Đi mau! – Gia Nguyên quay phắt lại, gài lên khiến Tiểu Mạn giật nảy mình.

Cô bé nhìn hần, nước mắt nhanh chóng tuôn ra ướt nhòa gương mặt nhỏ. Hần lạnh lùng xô cô đi, Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, cô cắn chặt môi rồi quay lưng rảo bước nhanh. Một thoáng đã mất hút trong bóng tối.

...

Khi Tiểu Mạn đi khuất rồi, Gia Nguyên mới chính thức đối mặt với lũ người kia, nắm tay hần siết chặt đến độ nổi những đường gân xanh xám. Hần gằn giọng:

- Mày là ai?

- Là ai? Mày hỏi tao hả? – Tên kia trợn mắt lên nhìn, một giây sau, hần cười phá lên, sắc súa như thằng điên – Mày không biết tao sao?

Lông mày Gia Nguyên nhú lại, hần nhìn tên kia nghi hoặc... Tên đó lại lên tiếng, mặc cho tràng cười sắc súa vẫn chưa dứt hần:

- Tao là Vĩnh Huy, đại ca của trường này!

Bất ngờ... Tóc... tóc... một thứ chất lỏng trong suốt chảy ào từ trên đầu Gia Nguyên xuống. Từng giọt len vào khóe mắt bóng rắt, chảy xuống miệng với vị đắng chát, cay xè, rồi xộc vào mũi thứ mùi nồng sặc đến choáng váng cả óc.

Vĩnh Huy ngẩng nhìn thành quả của mình, hần cẩn thận vặn nắp chai rượu, xong xuôi, quăng một phát thật mạnh vào tấm kính sau lưng. Chỉ trong chớp mắt, tấm kính vỡ vụn, bắn vào không gian những mảnh thủy tinh sắc lẹm. Bọn chúng nhìn gương mặt và mái đầu ướt nhẹp của Gia Nguyên, cười ngạo nghễ.

Vĩnh Huy ho khan một tiếng, hần nheo mắt:

- Thế nào? Tắm rượu với tắm mực cái nào thích hơn? Anh hùng cứu mỹ nhân?

Gia Nguyên đứng trơ như tượng, những mảng kí ức lộn xộn trong đầu... Vĩnh Huy, hần biết cái tên này, chỉ nghe một lần nhưng hần nhớ như in. Đó là thằng bạn trai của con nhỏ tóc vàng đánh Tiểu Mạn...

Một lũ cặn bã, rác rưởi!

Gia Nguyên từ từ ngược lên nhìn người đối diện mình, hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngược tóc, đôi mắt xanh mở trừng trừng, cuộn lên những đợt sóng dữ dội.

Bất giác, hần tung một cú đấm mạnh xé gió vào thẳng mặt Vĩnh Huy.

Xây ra ầu đả...

...

Minh Kha sững người khi thấy Tiểu Mạn chạy hốt hải từ sảnh C ra, gương mặt trắng bệch, ướt đầm lệ. Anh thả ly rượu vang lại, lao nhanh đến, ôm chầm lấy cô bé:

- Tiểu Mạn, chuyện gì thế?

- Minh Kha... - Tiểu Mạn nghẹn ngào, bàn tay nhỏ run rẩy ghì chặt lấy vai anh – Minh Kha... Gia... Nguyên...

- Gia Nguyên thế nào? – Tim Minh Kha đập mạnh, anh lo lắng hỏi

- Bên sảnh C... tại Vĩnh Huy ở bên đó... Gia Nguyên cũng ở đó !

- Cái gì? – Minh Kha nói gần như quát lên, giọng anh lạc hần đi – Đám côn đồ đáng sợ...

Định thần lại, Minh Kha xô cả Tiểu Mạn ra. Trong chớp mắt, bóng anh đã tan vào bóng tối đặc quánh...

*****

Vĩnh Huy rất mạnh, những tên khác cũng rất mạnh, còn Gia Nguyên thì nhanh. Hần vòn bọn chúng, tuy nhiên chỉ có một mình nên hần quá bất lợi.

Bốp – Một vật gì đó đập mạnh lên đầu hần từ phía sau. Thoáng chốc, trong mắt hần trời đất đảo lộn, con nhúc nhúi ập đến. Gia Nguyên lao đảo, dựa vào tường.

Hắn cố gắng gượng dậy, chỉ có thể tiếp tục né đòn. Thừa sơ hở, hắn tung một đấm nữa vào mặt Vĩnh Huy, nhưng chỉ trượt qua một cách nhẹ bẫng... tên đó tránh được... và đằng sau Vĩnh Huy là một tấm kính lớn bị vỡ, những mảnh thủy tinh chìa ra nhọn hoắc. Dưới ánh trăng, chúng sáng lóa lên, đẹp mê hồn... nhưng hết sức nguy hiểm.

Gia Nguyên mắt đã lao thẳng vào đó. Vĩnh Huy mỉm cười kiêu hãnh...

PHẬP!

...Mắt Gia Nguyên nhắm nghiền, còn lại tất cả bọn chúng đều đang trợn mắt lên kinh ngạc.

Người đó đứng ngược ánh sáng, mái tóc nâu vuốt ngược đã bị rũ xuống ướt nhẹp mồ hôi. Một tay ôm chặt lấy Gia Nguyên, tay còn lại chống trên bậc cửa. Những đường thủy tinh nhọn hoắt chọc vào lòng bàn tay lớn, một giây sau, máu phụt ra, men theo bậc cửa, chảy xuống mảng tường màu kem sữa... đỏ đặc và tanh nồng.

Mắt Gia Nguyên áp vào một tấm ngực lớn, ấm áp, hắn nghe thấy cả tiếng tim người kia đang đập thình thịch. Gia Nguyên từ từ mở mắt ra, đồng tử sưng lại khi bắt gặp chiếc caravat màu bạc trên nền sơ mi xanh thẫm.

Có những tiếng la hét từ đằng xa, tiếng bước chân, tiếng nói, ánh sáng... nhưng hắn không cảm nhận được gì hết, mắt hắn vẫn dán vào bàn tay đang chống trên bậc cửa vỡ, ròn rỗng máu của người kia.

Đám người của Vĩnh Huy vọt nhanh chóng, thoáng chốc đã mất hút trong bóng tối, vọng lại những tiếng chửi thề.

Rất nhiều người đến, họ đỡ Minh Kha dậy, thảng thốt nhìn bàn tay bị cắt chằng chịt của anh, rồi họ đưa anh đi.

Gia Nguyên vẫn đứng như chôn chân tại chỗ, hắn lặng lẽ dõi theo bóng Minh Kha trong sự sững sờ, thậm chí hắn không hề nhận ra đầu mình cũng đang đầy máu.

Một lát sau, cả hai đều được đưa đến trung tâm y tế gần nhất...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Đầu Gia Nguyên được quần gạc cẩn thận. Đường vài mòng trắng tinh vòng xuống trán hắn, vài cọng tóc mai đen lác lác vẫn còn rịn máu, mồ hôi và cả rượu.

Minh Kha lo lắng nhìn gương mặt trắng hắt của Gia Nguyên. Mới mấy hôm trước hắn bị tai nạn, đầu cũng quần gạc như bây giờ, lòng anh chột đắng lại, một lát sau, anh lên tiếng:

“Cậu ổn chứ? Đầu cậu có đau không?”

“...” - Gia Nguyên không trả lời, hai tay hắn đan chặt vào nhau, đôi mắt xanh vô hồn, đồng tử mệt mỏi nhìn vào khoảng không vô định.

“Này... Gia Nguyên...?”

“Kha... anh đừng hành động như vậy!” – Gia Nguyên đưa hai tay vuốt mặt, hắn thở ra một hơi.

“Ý cậu là gì?” – Minh Kha nhướn mày

“Anh làm tôi sợ! “– Mắt Gia Nguyên khẽ nhắm lại, hàng mi dày rung rung, hắn thì thầm từng tiếng như tan nhanh trong miệng – “Đừng khiến tôi cảm thấy có lỗi như thế! Tôi sợ những người xung quanh tôi gặp nguy hiểm”.

Minh Kha bối rối, sự im lặng mỗi lúc một sâu, anh lặng lẽ theo dõi những chuyển biến ẩn dưới gương mặt lạnh lùng của Gia Nguyên.

Rồi anh cũng thờ ra:

“Lúc đó tôi không nghĩ được gì hết. Tôi không làm thế thì cậu đã rắc rối rồi!” – Anh ngược lên, đôi mắt cương nghị nhìn hắn khẽ xao động – “Sao cậu lại đánh nhau với bọn chúng? Vĩnh Huy là một tên cực kỳ nguy hiểm, cậu không biết sao?”

“Chúng động đến Tiểu Mạn!” – Gia Nguyên trả lời.

“...dù thế, lần sau cậu đừng hành động như vậy nữa! Cậu sẽ gặp nguy hiểm đấy! Chuyện của Tiểu Mạn...để tôi giải quyết!”

Gia Nguyên khẽ gật đầu. Hắn đứng dậy, tiến đến trước mặt Minh Kha rồi ngồi thụp xuống, quan sát bàn tay trái quấn gạc chặt chẽ của anh.

Hắn nhẹ nhàng nâng bàn tay của Minh Kha lên, đôi mắt xanh xao động, những đợt sóng dịu dàng lan tỏa. Gia Nguyên ngược lên, hàng mi dày làm ánh nhìn của hắn pha loãng một nỗi buồn rất lạ:

“Đau không?”

“Không!” – Minh Kha đáp gọn lỏn, gương mặt anh điềm tĩnh nhưng ruột gan đang nhào lộn bên trong.

“Nói dối!” – Lòng mảy Gia Nguyên cau lại, hắn nheo mắt nhìn anh dò xét.

“Không đau!” – Minh Kha tăng hắng, anh đánh mắt sang chỗ khác, nuốt khan một cái.

“Nói dối! “ – Hắn vẫn ngoan cố lặp lại cái câu buộc tội rần ròi của mình.

“Ừ...thì đau... nhưng chỉ một chút thôi!” – Minh Kha đảo mắt, rồi thờ dãi.

“Tôi xin lỗi! “ – Hắn đưa bàn tay anh lên, chạm vào vầng trán ấm áp cũng bỏ gạc của mình, mắt nhắm lại. Minh Kha im lặng, hay chính xác là không biết nói gì, anh lúng túng nhìn lên trần nhà, lắng nghe những nhịp đập khác thường của trái tim mình.

Hai người giữ cái tư thế đó một hồi rất lâu, lâu đến nỗi khi Minh Kha vỗ vai Gia Nguyên để rút tay ra thì anh mới phát hiện...hắn đã ngủ từ bao giờ.

*****

Trời trở về khuya, một căn phòng ở kí túc xá vẫn còn sáng đèn.

Gia Nguyên ngồi trên bậc cửa, hít một hơi thật sâu luồng không khí mát lạnh.

Gió đêm lướt qua khung gỗ trắng, vờn nhẹ mớ tóc đen nhánh, áp vào da thịt một cảm giác mơn man.

Hắn ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, thì thầm câu “Kira –kira” quen thuộc nhưng đầu óc hắn lúc này lại choán đầy hình ảnh của Dương Minh Kha.

Gia Nguyên nhớ đến cái lúc anh lao ra đỡ lấy hắn, mặc cho tay mình phải đập xuống bệ cửa lồm chồm thủy tinh vỡ. Hắn nhớ đến nhịp đập kì lạ phát ra từ khung ngực vạm vỡ, ấm áp kia. Hắn nhớ đến dòng máu đỏ đặc, tanh nồng tuôn ra từ lòng bàn tay anh, men theo bệ cửa, nhuộm đỏ cả một mảng tường màu kem sữa... Lòng hắn thất lại. Gia Nguyên cảm thấy sợ.

Hắn kê cuốn nhật kí lên cao, lặng lẽ đặt bút viết. Những nét chữ gọn ghẽ, chạy tuôn ra như mớ cảm xúc trào dâng trong hắn lúc này:

“ Gia đình tôi, bố mẹ mất do tai nạn máy bay, tôi và người đó phải vào cô nhi viện.

Rồi khi tôi trở lại đây, người ấy lại bị giết một cách bí ẩn...Một thảm kịch!

Tại sao lại như thế? Tại sao những người thân thuộc của tôi, những người tôi yêu thương lại rơi vào trò đùa nghiệt ngã của số phận?

Có phải tôi là một điềm gở không? Có phải tôi là một tai họa không? Hay tôi là một thứ quái vật gieo rắc nỗi đau cho người khác?

Tại sao nơi nào tôi đến cũng đều xảy ra chuyện không hay? Rồi những người khác cũng sẽ liên lụy vì tôi ư?

Tôi là thứ gì vậy? Rốt cuộc tôi phải làm tổn thương bao nhiêu người nữa thì mới đủ đây?

Một ngày kia, khi tay tôi nhuộm máu kẻ sát nhân, thì họ sẽ ra sao?

Một ngày kia, khi tôi thành ác quỷ thực sự, thì họ sẽ ra sao?

Tôi không sợ gì cả...tôi chỉ sợ chính bản thân mình – Một kẻ vô cảm, một kẻ bị vùi đục, một kẻ ích kỉ, một kẻ dè tiện.

Rồi có ngày tay tôi sẽ nhuộm máu, tôi sẽ trở thành một kẻ sát nhân ...tôi sợ chính mình...”

*****

Đêm qua không ngủ được khiến Gia Nguyên cảm thấy uể oải, vết thương trên đầu vẫn còn khó chịu. Hắn lê từng bước mệt nhọc đến trường.

Mới sáng sớm, trên sân chỉ lác đác vài ba sinh viên, Gia Nguyên lặng lẽ băng qua dãy phòng học.

Bất chợt, hắn nghe thấy tiếng ai đó tức tưởi vọng lại:

“Tôi ghét anh! Anh là đồ xấu xa! Tại sao anh dám làm thế hả? Anh là đàn ông kiểu gì vậy? Một tên rỗng tuếch!”

Một cặp đôi đang cãi nhau? Gia Nguyên phớt lờ, hắn chẳng phải một tên ưa hóng hớt chuyện người khác.

Thế mà vừa đi được mấy bước, chân hắn đã khựng lại bởi một giọng khác hết sức quen thuộc, lông mày hắn khẽ nhướn lên:

“Em vô lí quá! Anh đã nói đó chỉ là hiểu lầm thôi mà! Tại sao em lại phát điên chứ?”

“Tôi không quan tâm! Rõ ràng anh đã làm thế! Đừng có lên giọng dạy đời tôi!”

“Này, Tuệ Thư, nghe anh nói đã...”

Chát! – á chà, Gia Nguyên rút đầu lại khi phải nghe thứ âm thanh gay gắt đó, hắn phải là một cái tát này lửa. Đôi mắt xanh của hắn liếc về phía lớp học kia với vẻ thú vị.

Đúng như hắn đoán, một giây sau, cô nàng đồng đánh lao ra từ trong lớp, gương mặt tối sầm vì giận. Còn lại tay con trai ấy vẫn đứng trơ như phỗng, mặt in dấu năm ngón tay đỏ lừ, đôi mắt trợn dọc với vẻ thẳng thốt. Gia Nguyên đưa tay lên che hai tai lại để khỏi phải nghe tiếng gào như hổ báo của tên kia: “đúng là đồ con gái !”

Hắn thong dong bước đi, hai tay đút vào túi, miệng khẽ cong lên thành một nụ cười ruồi:

“Hải Đăng bị người yêu đá!”

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Đầu xuân. Con gió nghịch ngợm lướt qua vạn vật, cuốn theo hương hoa cỏ, xộc vào đất trời một mùi tươi mới. Bầu trời xanh quang đãng, dường như cao hơn mọi ngày. Năng lượng biêng nằm ườn trên bãi cỏ ẩm sương mai. Một ngày Kira – kira!

...

Tiếng hò hét cổ vũ khiến sân bóng rổ trở nên náo nhiệt, những dãy ghế ngồi chật kín người. Trận bóng hấp dẫn không khiêu.

Tiểu Mạn kéo chiếc mũ rộng vành xuống làm cho tóc cụp hết vào cổ, chiếc váy yếm ngắn đến gối khiến dáng người bé nhỏ kia trở nên sinh động và đáng yêu đến kì lạ. Cô lảng xảng chạy đến, tay khệ nệ nào khăn, nào nước, ly cốc, miệng nở nụ cười tươi tắn:

- Chà! Anh vào rồi một lượt tận 6 trái thế thì đội nào thắng cho nổi?

Gia Nguyên đón lấy chai nước từ cô, tu một ngụm để làm dịu cái cổ họng khô khốc của mình, rồi lau gương mặt nhễ nhại mồ hôi vì chạy nhảy suốt hai hiệp đấu. Hắn nhìn Tiểu Mạn mỉm cười:

- Tự hào không?

- Tất nhiên là có rồi! Anh giống một “ngôi sao”! – Tiểu Mạn cười híp mắt. Rồi cô mau mắn rút chiếc điện thoại ra, bật camera trước, khẽ thúc Gia Nguyên một cái.

- Gì thế? – Hấn nhú mày quay sang, vừa lúc ánh đèn flat nháy lên một cái “click”.

Tiểu Mạn thu tay lại, ngắm nhìn bức ảnh hiện trên màn hình, môi khẽ cong lên ngộ nghĩnh:

- A...mặt anh nhìn ngộ quá! Biểu hiện kì cục thật!

- Đưa xem nào! – Hấn nhẹ nhàng rút chiếc điện thoại ra khỏi tay cô bé, hàng lông mày nhướn lên tò mò. Ái chà, đúng là ngộ thật, Tiểu Mạn cười không thấy mặt trời, còn hấn thì...

Ngón tay Gia Nguyên vô tình lướt nhẹ, màn hình vụt sáng, chớp mắt đã trượt qua một hình ảnh khác. Mắt hấn nhìn đắm đắm vào bức ảnh... là gia đình Tiểu Mạn?

Cô bé nhướn người lên nhìn vào màn hình, đôi mắt xám tro lấp lánh:

- Gia đình em đấy! Có lẽ anh không nhớ bố mẹ em đâu nhỉ?

- Ủ! – Hấn khẽ đáp

- Mẹ em mất ba năm trước, còn bố đến giờ nhìn vẫn y như vậy, không khác gì cả (hình như là đẹp trai một chút hơn thì phải!) – Tiểu Mạn liến thoắng.

Mắt Gia Nguyên vẫn dán chặt vào màn hình, hấn lặng lẽ ngắm những con người có lẽ đã từng thân quen kia.

Người đàn ông trạc ngoại tứ tuần. Thần thái sang trọng, hòa nhã toát ra từ khuôn mặt đậm chất nam tính. Đôi mắt ẩn dưới hàng lông mày rậm có chút trầm buồn, đồng tử màu cà phê sẫm sâu hun hút, chiếc mũi cao và khuôn miệng nằm cân phân từng li từng nét. Hiền từ nhưng cương nghị. Có lẽ Minh Kha thừa hưởng những đường nét cân chỉnh này từ cha, trông anh giống ông lắm. Còn người phụ nữ kia thì đang quàng lấy cổ Tiểu Mạn. Mái tóc đen óng của bà chảy qua bờ vai, nhẹ nhàng đáp trên bàn tay nhỏ nhắn của cô con gái. Bà đang cười, gương mặt sáng bừng lên những nét thanh cao, đôi mắt xám tro như trong suốt. Quả thực xinh đẹp...

Tiểu Mạn cũng say sưa ngắm bức ảnh, giọng cô vang lên nhẹ bằng, thoáng qua chút xúc cảm hoài niệm:

- Mẹ em tên là Nadeshiko. Bà là người Nhật. Còn bố là Dương Thái Minh.

- Nadeshiko? Tên loài hoa đại diện cho sự thanh khiết, trong trắng của người phụ nữ?

- Ồ! Anh biết cả ý nghĩa đó sao? – Tiểu Mạn tròn mắt lên ngạc nhiên.

Gia Nguyên chỉ mỉm cười, xoa nhẹ mái tóc nâu ngắn của cô, những đợt sóng dịu nhẹ lan tỏa trong đáy mắt:

- Tên này...cũng hợp với cả em nữa! Vậy em là con lai?

- Vâng! Chuyện này ai cũng biết cả mà! – Tiểu Mạn đáp lại cái xoa đầu của hấn bằng một đôi má ửng hồng.

- Anh không biết! Nhưng bây giờ thì biết rồi! Em gốc Nhật, thảo nào...

- Gì ạ? – Tiểu Mạn nhướn mày tò mò, cô lên giọng.

- Không, ý anh là ngoại hình em rất giống người Nhật, cả tính cách trẻ con cũng giống nữa!

- A...anh bảo em trẻ con hả? – Tiểu Mạn thúc hấn một cái thật mạnh, mặt hấn lại giận dỗi.

...

Bất chợt, đập vào mắt cô một vật gì sáng lấp lánh nơi cổ Gia Nguyên, cô khựng lại:

- Ủa, anh đeo cái gì vậy?

- Cái này hả? – Gia Nguyên cúi xuống nhìn sợi dây chuyền trên cổ, rồi nắm mặt dây đưa lên ngang mặt.

Một chiếc huy hiệu bằng bạc, chạm khắc hai chữ “DM” tinh xảo, những đường hoa văn rất nhỏ uốn lượn xung quanh tạo nên đường viền sắc nét, xâu vào trong sợi dây chuyền mảnh cũng bằng bạc.

Cô bé nhìn chằm chằm chiếc huy hiệu một lúc, lông mày khẽ cau lại, miệng lẩm bẩm:

- Cái này...hình như thấy ở đâu rồi thì phải?

Từng chữ vô tình rót vào tai Gia Nguyên làm hắn sững lại. Huy hiệu này là của... Những mảng quá khứ thì nhau tạt vào trí nhớ hắn, cái chết của người đó...

Hắn quay phắt sang, đôi mắt xanh bắt đầu cuộn lên những đợt sóng:

- Em thấy quen hả?

- À thì... - Tiểu Mạn ngập ngừng, cổ nặn óc để nhớ.

- Em thấy nó ở đâu, Mạn? – Hắn chớp lấy vai Tiểu Mạn, ghì mạnh, giọng hắn gấp gáp.

Hành động bất ngờ ấy làm cô bé giật mình. Tiểu Mạn sợ hãi nhìn gương mặt căng thẳng của Gia Nguyên, cô lắp bắp:

- Anh... làm sao... vậy?

- Trả lời tôi đi! Em nhìn thấy cái này ở đâu? – Gia Nguyên mắt bình tĩnh, hắn nói gần như quát lên.

- Em...em...không nhớ! – Cô cố gắng để giọng mình không run rẩy – Em cũng không chắc mình đã từng nhìn thấy nó chưa nữa...chỉ là trông nó...khá quen.

... Hắn vẫn ghì chặt bờ vai nhỏ của cô bé, thoáng chốc, bờ mi dài đã sụp xuống về thất vọng, sắc xanh nhạt dần, trả lại cho đôi mắt trạng thái lạnh lẽo nguyên thủy. Bờ môi nhỏ của hắn bặm chặt thành một đường thẳng, rồi Gia Nguyên buông thõng tay xuống, giọng hắn trầm mặc:

- Khi nào em nhớ ra thì nói ngay cho tôi!

- Thứ đó... quan trọng vậy sao? – Hai tay đan lấy nhau, Tiểu Mạn sốt sắng hỏi.

- Phải, rất quan trọng! – Gia Nguyên quay trở vào sân bóng, nắm tay hắn siết chặt, nổi lên những đường gân xanh xám, tiếng những khớp xương kêu răng rắc nghe đến rợn người.

Tiểu Mạn vỗ vỗ trán, mặt cô nghiêm nghị, hai hàng lông mày nhíu lại về suy tư:

- Quen lắm...rốt cuộc đã thấy ở đâu rồi nhỉ?

*****

Hải Đăng nghịch ngợm giật lấy tờ kết quả khám sức khỏe của Gia Nguyên, hắn vẫn đứng trơ như tượng, đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô định. Cậu mau mắn lướt qua mô chữ nghĩa nghèo nàn của người khám tổng quát cho đội thể thao. Hai hàng lông mày của Hải Đăng bất chợt xô cả vào nhau:

- Cái quái gì thế này? Chiều cao 1m69, cân nặng 50kg? Có nhầm không vậy?

- Gì? – Gia Nguyên khó chịu giật lại tờ giấy.

- Đợt khám lần trước cậu cao đến 1m73 lận mà, còn cân nặng thì hình như 55kg, sao trong này...? – Hải Đăng thẳng thốt.

- Đợt khám trước? – Gia Nguyên nhíu mày nghi hoặc.

- Phải, tớ với cậu đã ngồi soi lỗi chính tả của ông bác sĩ kia mà! Không nhớ hả?

- Không!- Hắn đáp gọn lòn.

- À...rồi, thì cậu không nhớ gì, nhưng mà số liệu này rõ ràng không ổn chút nào!

- Lâu rồi không uống sữa nên còi lại, được chưa?

- Há há, thế mà nghe được á? Đừng nói với tớ là cậu nhân tiện đi điều trị bên nước ngoài thì tranh thủ hút mỡ, tẩm trắng với rút bớt xương chứ?

- Đồ điên! – Gia Nguyên gắt lên, gạt thẳng bàn ghế qua một bên.

- Ế vợ đấy nhá! Con trai gì mà ẻo lả như đàn bà!

Gia Nguyên bỏ ngoài tai mấy lời đó, hắn bước xăm xăm. Hải Đăng nhảy chân sáo leo đèo bên cạnh, cậu nhếch miệng cười gian xảo:

- Khai thật đi! Cậu đang ghen tị với tớ đúng không?

- ... - Hắn không trả lời, vẫn xăm xăm bước.

- Cậu phải học hỏi tớ nhiều đấy nhá! Tớ á, búng tay một cái là cả tá con gái đến đứng xếp hàng xin được chầu đấy. Có phải như ai đó đâu?

- Thật không? – Gia Nguyên quay sang, mắt hấn nheo lại, trông có vẻ ranh mãnh.

- Tất nhiên, còn phải hỏi? – Hải Đăng hếch mặt lên trời cười hô hố.

Hắn rút tay từ túi áo ra, vỗ vỗ vào má bên phải của thằng bạn ngố, hàng lông mày nhướn lên thể hiện một sự khinh bỉ nhẹ:

- “Tôi ghét anh! Anh là đồ xấu xa! Tại sao anh dám làm thế hả? Anh là đàn ông kiểu gì vậy? Một tên rỗng tuếch!” – Hắn rài từng chữ một cách thích thú, đôi mắt xanh nhìn đối tượng giễu cợt – Dấu năm ngón tay vẫn còn đậm lắm nhé!

- Cậu... - Hải Đăng hai mắt tròn dẹt, vẻ sững sờ hiện rõ trên gương mặt đỏ lừ, Gia Nguyên tưởng như có thể thấy đầu cậu bốc khói, miệng thì lắp ba lắp bắp không nên lời – Đừng nói sáng... hôm ấy...

- Một cái tát của Tuệ Thu! – Hắn đáp gọn lôn, rồi quay lưng bỏ đi.

Hải Đăng phóng theo, cậu chụp lấy vai Gia Nguyên, hàng lông mày rậm xô cả vào nhau như hai con sâu róm:

- Cậu nói với những ai rồi?

- Thì sao? Có gì quan trọng à? – Gia Nguyên đảo mắt một vòng, hấn khẽ nhún vai.

- Ôi Trời ơi! Nỗi nhục nhã của cả đời tôi! – Hải Đăng hét lên tuyệt vọng, cậu vò đầu bứt tai khổ sở.

Sau một phút vật vờ, cậu lại nhìn thẳng Gia Nguyên bằng thái độ nghiêm túc chưa từng có, giọng cố ghìm lại cho khỏi run, nghe rất tếu:

- Từ nay cậu muốn tớ làm gì cũng được, tớ nguyện làm đàn em trung thành của cậu, nguyện làm chân sai vặt của cậu, cậu có thể hành hạ tớ tùy thích... Nhưng... làm ơn đi Nguyên! Đừng cho ai biết chuyện mất mặt đó!

Gia Nguyên khoanh tay, khẽ nhướn mày ra chiều suy nghĩ. Hải Đăng lại tiếp tục thực hiện đủ các chiêu sách lẩn, lè, bò, trườn, ăn vạ, la làng:

- Làm ơn đi! Cậu nhìn tớ đẹp trai thế này, mạnh mẽ thế này, sáng giá thế này mà bị một đứa con gái tát thẳng vào mặt thì còn gì là hình tượng nữa? Đồng ý nhé? Nhé? Nhé?

- Thôi được rồi! Nể tình cậu là anh em kết nghĩa tôi sẽ im lặng. Điều đó có ý nghĩa gì cậu tự hiểu chứ? – Hắn nghênh mặt lên thách thức, nụ cười bán nguyệt nở trên môi chưa bao giờ trông đều cang đến thế.

- Tớ hiểu hết mà, chỉ cần cậu giữ bí mật! – Hải Đăng cười nịnh, đôi mắt long lanh đến nổi da gà.

Gia Nguyên gật đầu, rồi bỏ đi. Cảm giác thích thú khi nắm được điểm yếu của người khác khiến hắn bất giác nở nụ cười. Lòng hắn lúc này rất vô tư, cảm xúc dễ chịu nhẹ nhàng lan tỏa trong từng thớ thịt.

Giây phút dễ chịu như thế ngắn lắm, chớp mắt đã vụt biến, thay vào đó lại là thứ cảm xúc lạnh nhạt, băng giá choán đầy tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Hai giờ sáng...

Thiết bị bluetooth nhảy lên một vệt đỏ kèm theo tín hiệu tí tí. Gia Nguyên đặt cuốn sách xuống, hấn mở máy nhắn tin. Hộp thư thoại chỉ nhận được vồn vện mấy chữ “chúng tôi đã có mặt”.

Gia Nguyên đứng dậy, giật lấy chiếc áo dạ đen trên ghế, choàng qua người, rồi lao nhanh ra ngoài. Thiết bị bluetooth đã gắn chặt vào tai, hắn kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống che khuất cả mặt, rào từng bước trên con đường vắng tanh.

Hơi thở đêm khuya lạnh buốt, gió thổi từng cơn xào xạt trên các tán cây cổ thụ, những nhánh lá đung đưa theo một vũ điệu ma quỷ. Gia Nguyên bước xăm xẩm dưới ánh đèn đường mờ ảo, bóng hắn đổ dài ra phía sau, khắc tạc lên một dáng hình cô độc.

Chiếc taxi màu trắng xanh dừng lại trước mặt hắn, anh tài xế thò đầu ra khỏi cửa xe, nhướn mày hỏi:

- Cậu đón xe khuya vậy à?

Hắn không đáp, chỉ lặng lẽ mở cửa rồi nhanh chóng ngồi vào trong. Chiếc taxi lăn bánh...

... Thiết bị bluetooth lại nháy lên, hắn hạ giọng, từng tiếng khe khẽ tan trong miệng:

- Edward, Kaylee, tôi đến đây!

...

Taxi dừng lại trước một con hẻm nhỏ, Gia Nguyên trả tiền rồi nhanh chóng bước xuống. Người tài xế đưa mắt nhìn theo, thoáng chốc đã thấy hắn tan hẳn vào bóng tối đặc quánh, không để lại chút dấu vết nào...

Hai chiếc moto, một đen, một bạc dựng bên cạnh nhau. Hai thân ảnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc xe của mình, miệng ngậm điều thuốc lá, thảnh thơi lại nhà một vòng khói trắng đục vào không gian mịt mờ.

Gia Nguyên rảo bước nhanh đến, tiếng giày bata khua nhẹ lộp lộp trên đường thu hút ánh nhìn của hai con người kia. Họ đứng dậy, dập điều thuốc ngay tức khắc, rồi cúi đầu chào Gia Nguyên, giọng kính cẩn:

- Chào cô chủ!

- Chào. Tình hình thế nào rồi Edward?

Edward nhìn người bên cạnh mình, khẽ gật đầu. Cô gái vuốt ngược mớ tóc hung đỏ ra sau, mở chiếc cặp đen và lôi ra hai tập hồ sơ, chất giọng khàn khàn vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch:

- Chúng tôi đã điều tra và xét nghiệm hết tất cả những dấu vết chúng để lại, lần ra một vài tên tuổi và địa điểm khả nghi. Nhưng vẫn còn nhiều nghi vấn lắm, chưa thể kết luận một cách chắc chắn được điều gì.

- Kết quả xét nghiệm vồng mạc thế nào? – Gia Nguyên đón lấy hồ sơ.

- Hình ảnh cuối cùng còn lưu lại trên vồng mạc là một hình ảnh khá nhạt, chúng tôi cố gắng phóng to nhưng cũng không thể nhìn rõ mặt. Tuy nhiên, tôi chắc rằng đó là một người đàn ông, hắn đang trong tư thế chĩa súng vào Cao Gia Nguyên! – Edward đáp bằng chất giọng trầm lạnh còn phảng phất mùi thuốc lá.

Gia Nguyên chăm chú nhìn vào những thông số, hình ảnh, dữ liệu in trên bìa những tập hồ sơ, lông mày hắn khẽ cau lại đầy hoài nghi.

Sau một hồi lướt sơ qua hắn bỏ tài liệu lại vào chiếc cặp da màu đen, tiếng khóa sắt kêu tanh tách.

Rồi hắn ngược lên nhìn hai người kia, đôi mắt sẫm lại sắc lạnh lẽo, cô tịch. Gia Nguyên tháo chiếc huy hiệu bạc ra khỏi sợi dây chuyền, thả vào tay Kaylee. Cô gái nhướn mày, miệng hơi nhếch lên bí ẩn:

- Đây là gì cô chủ?

- Tìm tất cả những gì liên quan đến chiếc huy hiệu đó! Tôi đoán nó liên quan đến một đảng phái hay một tổ chức chẳng hạn? Có thể là một biểu tượng!

Kaylee gật đầu, đôi mắt nâu nheo lại quan sát hai chữ “DM” được chạm khắc tinh xảo. Còn Edward đón từ tay Gia Nguyên một bức ảnh. Trong ảnh là cô gái có mái tóc nâu ngắn, gương mặt nhỏ với những đường nét trong sáng, rạng rỡ, đôi mắt xám tro trong vắt như gương soi.

Gia Nguyên liếc tấm ảnh, giọng hắn nhẹ bằng như tan vào không gian khuya lặng gió:

- Hãy tập trung điều tra các mối quan hệ xung quanh cô ta, theo dõi từng chút một! Manh mối có thể bắt nguồn từ đó! Cô gái này biết chiếc huy hiệu DM kia, đã từng nhìn thấy nó rồi!

- Vâng! – Edward thận trọng bỏ tấm ảnh nhỏ vào ví mình.

- Mọi sự trông cậy vào hai người, đừng để phụ lòng tin của tôi! – Gia Nguyên nói ngắn gọn, xong quảy bước đi. Edward và Kaylee lại kính cẩn cúi đầu chào như lúc gặp.

Chiếc áo dạ đen lướt dần vào màn đêm đặc quánh, hắn kéo mũ xuống, đôi mắt thoáng hiện ra dưới vành mũ – xanh rờn, lạnh ngắt, mỗi lúc càng sẫm lại bí ẩn.

Tay nắm chiếc cặp da, hắn rảo bước ra khỏi con hẻm bí mật, lòng gợn lên những cảm xúc khó chịu, tim hắn đập đều đều những nhịp khô khốc.

Về đây được hơn 7 tháng rồi nhưng kế hoạch vẫn chưa thực thi được như mục tiêu ban đầu, mọi chứng cứ có vẻ còn rất mơ hồ. Kẻ sát nhân hành động kín đáo thật, đến những tay trùm sã thông tin như Edward, Kaylee mà vẫn chưa điều tra được gì nhiều, có vẻ không hề đơn giản như hắn nghĩ.

Tín hiệu bluetooth lại tí tí kèm theo cái nhấp nháy màu đỏ. Ngay sau đó, ở đầu bên kia vang lên một chất giọng nam trầm ấm

- Sam, mọi việc tiến hành ổn chứ?
- Không thừa bỏ! Edward và Kaylee vẫn chưa thể xác định được chắc chắn điều gì. Mọi thứ quá mơ hồ!
- Bỏ sẽ tiếp tục sai thêm Jang điều tra bằng tài khoản Interpol. Yên tâm đi, hắn là một tay rất được việc, nếu tồn tại một tổ chức nào có biểu tượng “DM” sẽ truy ra ngay.
- Vâng, con cũng mới khám phá ra một đầu mối mới, nhưng tự con sẽ giải quyết chuyện này, bố không cần phải lo!
- Con còn nhớ lời hứa chứ?
- “Đảm bảo tính mạng của mình và không tin bất kì ai”, con sẽ cẩn trọng!— Hắn đáp.
- Vậy thì tốt, mọi chuyện sẽ ổn thôi, yêu con nhiều!
- Yêu bố! — Hắn đưa tay nhấn nút tắt tín hiệu bất sóng, lập tức mọi thứ lại rơi vào yên lặng.

Gia Nguyên thở hắt ra một hơi... Khuya lạnh nhưng tâm hồn hắn lúc này còn lạnh hơn. Người đó ra đi khiến hắn sống cũng như chết, ánh sáng cuộc đời hắn lụi tắt hoàn toàn, mọi hi vọng, ước mơ nhỏ nhoi về tương lai đã tan biến từ bao giờ. Hắn không còn định nghĩa gì về cuộc đời này nữa. Vô nghĩa! Mọi thứ đều vô nghĩa!

Nắm tay hắn siết chặt, đôi mắt vẫn lên những tia đỏ như máu. Đến bao giờ thì hắn mới tìm ra kẻ sát nhân đây? Còn phải đợi đến bao giờ nữa?

- Cao Gia Nguyên, em sẽ không để anh chết đơn giản thế đâu? Sẽ có ngày em giết chết hắn, nhất định vậy! Em không để anh chết oan đâu! Hứa đấy!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Cậu lớp trưởng khoanh tay, cúi xuống nhìn cái thằng đầu gác lên hai tay ngủ ngon lành:

- Cao - Gia – Nguyên! – Cậu cố tỉnh gần từng chữ.
- Cái gì? – Hắn khó chịu ngẩng lên, đôi mắt mệt mỏi như kiểu của những người mất ngủ lâu ngày, đầu tóc rối bù tởm quạ.
- Hồ sơ chưa kĩ! – Anh chàng cau mày, từng chữ rít qua kẽ răng vẻ khó chịu.
- Cậu để tôi yên đi! – Gia Nguyên đáp lại, giọng câu hỏi không kém.
- Đây, không có việc trốn tránh trách nhiệm đâu nhé! Tôi bảo thầy trừ điểm thi đua của cậu bây giờ, cái tên lười biếng này!
- Thôi thôi, đi là được chứ gì? – Hắn bật dậy, giọng tỉnh táo hẳn ra.
- Biết vậy thì tốt! – Lớp trưởng mỉm cười hài lòng.

Hắn đứng lên, ôm chông tài liệu, miệng lầm bầm rửa cái công việc khổn kiếp, suốt ngày hồ sơ, hồ sơ, phiền chết đi được. Gia Nguyên khệ nệ với đồng bị giấy màu xanh nhạt, hắn lườm lớp trưởng một cái sắc lẹm.

Cậu ta thần nhiên ngênh mặt, đôi mắt nheo lại ra vẻ tàn nhẫn, còn miệng thì nhếch lên kiêu bạc:

- À... chủ tịch bảo cậu phải đi thảo luận đề án mở rộng thư viện, chúc cậu may mắn ha!
- Cậu giết chết tôi đi là vừa! – Gia Nguyên gầm lên, hắn ôm chông tài liệu xầm xầm bước ra khỏi lớp với thái độ xen lẫn giữa bức bối và cam chịu.

...

Trên tầng thượng...

Cô gái lặng lẽ đứng ngắm những cánh hoa bằng lăng tím nhạt, chúng bay vút lên, xoay vòng giữa không trung, rồi nhẹ nhàng đáp trên thành lan can bằng đá.

Mái tóc hạt dẻ xỏa dài được những sợi gió nâng niu, gọn lên như đợt sóng dịu nhẹ, óng ánh. Cô khẽ mỉm cười, nâng một cánh bằng lăng và thổi nó ra

ngoài khoảng không bất tận.

Đôi mắt tím tựa làn nước hồ thu, ẩn dưới cặp mi mềm mại, đảo theo vũ điệu là lướt của cánh hoa nhỏ. Cánh bằng lăng tím xoay xoay, rơi dần.

Bất chợt, cô gái neho mắt, hàng lông mày lá liễu xô vào nhau...

Những cánh bằng lăng duyên dáng một giây trước còn nép mình trong lòng bàn tay cô, bây giờ bị vò nát một cách không thương tiếc. Đường gân xanh nổi lên khi các đốt xương bắt đầu kêu răng rắc đến rợn người.

...

- Nặng không? – Hồng Quân nhìn đồng hồ sơ trên tay Gia Nguyên, tủm tỉm cười.

- Bê giúp chút đi! Mối quá! – hấn càu nhàu, khinh khỉnh liếc chủ tịch.

- Không! – Hồng Quân đáp gọn lòn rồi thọc tay vào túi, huýt sáo khe khẽ.

Gia Nguyên tức mình, đá vào chân anh. Anh chàng cau mày, hất hàm đe dọa:

- Này này, tôi mà không đóng dấu chúng thì cậu chết chắc với thầy đây nhé! Muốn thử à?

- Đồ - xấu - xa! – Trong đầu hấn gào thét, hấn chỉ muốn tẩn vào cái mặt cao ngạo ấy một cái cho hả dạ.

Hồng Quân bỏ mặt hấn một đoạn, anh say sưa nói về đề án mở rộng thư viện:

- Có thể nói thư viện của chúng ta khá lớn so với những trường khác trên toàn nước, nhưng tôi còn muốn mở rộng thêm về khu tây, sách chắc phải phân lại theo cả thể loại, mỗi thể loại phải sắp theo thứ tự Anpha – Bê. Trường ta có những luận văn tốt nghiệp rất xuất sắc, khu mới này có thể trưng bày chúng cho sinh viên xem, nghiên cứu và học hỏi. Vậy sẽ giảm bớt tính lệ thuộc vào thầy cô hướng dẫn. Tập cho họ thói quen tự mày mò sẽ tốt hơn...

... Gia Nguyên vẫn chăm chú lắng nghe, thế nhưng, đột nhiên hấn cảm thấy rất lạ.

Mọi thứ trước mắt hấn cứ nhòe dần đi, cái dáng cao ráo ngay trước mặt tựa hồ một ảo ảnh, mờ nhạt và xa xôi. Tai hấn lúng búng những âm thanh kì quặc. Mặt đất đông đưa, rồi xoay tít dưới chân hấn. Đầu Gia Nguyên ong ong đủ thứ tiếng, con đầu nhức nhối ập đến thâu vào từng sợi dây thần kinh đang co giãn dữ dội.

...Hình như kể từ khi bị tai nạn, thỉnh thoảng vẫn có những cơn nhức đầu ập đến bất ngờ như thế này...

Hấn nhú mày, cố điều chỉnh rõ hình ảnh trên vồng mạc mình, nhưng một giây sau, màu trắng xóa đã bao phủ hết cả tầm nhìn của hấn. Cả người hấn lao đảo, chân mềm nhũn như không thể trụ vững được.

...

Cô gái trên sân thượng mất mở trùng trùng dán vào cái dáng mảnh khảnh cách mình ba tầng lầu, ngay phía bên dưới. Đôi mắt tím sáng rực một thứ ánh sáng lạnh lẽo đến đáng sợ. Chỉ cần nhìn thấy hấn là cơn giận trong cô lại trào lên, sôi sùng sục. Đúng là thứ sâu bọ khó ưa!

“Đúng lúc lắm Sam, để tao cho mày xem thứ này!” – tiếng cười khục khặc vang lên từ cuống họng.

Cô với tay lấy chậu hoa đỗ quyên bằng sứ trên kệ lan can, rồi đưa ra ngoài không trung. Chớp mắt, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng nói lỏng, chậu hoa sứ lọt nhanh qua lòng bàn tay.

Rơi!

...

Hồng Quân thoáng khựng lại khi nghe tiếng bì tài liệu rơi lộp độp xuống nền sân bê – tông. Anh ngoái đầu.

Bất thành linh, đập vào mắt anh hình ảnh Gia Nguyên lao đảo với gương mặt trắng bệch, cái bóng ngược nắng của ai đó từ trên cao tạt xuống sân phủ lấy cả người hấn.

- KHIẾT SAM! Cẩn thận! – Tiếng anh gào lên thất thanh.

Xoảng! – chậu đỗ quyên vỡ tan tành trên sân, bắn mỗi nơi một mảnh sứ trắng, đất và sỏi đỏ xò ra nền, cảnh đỗ quyên lộ ra mấy nụ màu hồng xác pháo đập nát dưới lớp sỏi.

...

Hấn nằm sòng soài trên sân, hồ sơ, tài liệu ngổn ngang xung quanh. Chậu đỗ quyên vỡ tan ngay bên cạnh.

Hồng Quân lao nhanh đến bên Gia Nguyên, thoáng liếc cái chậu sứ vỡ, tìm anh đập như thất lại. Anh nhẹ nhàng đỡ lấy hắn.

Quân neho mắt cố nhìn lên sân thượng mặc cho ánh nắng chói chang rọi vào mắt... Cái bóng kia đã biến mất tự bao giờ.

Gia Nguyên bất động, hàng lông mày nhú lại về đầu trán, tiếng nghiêng răng chịu đựng con co giật trong đầu vang lên ken két. Hắn lịm cả người, chờ đợi cho từng giây phút đáng sợ trôi qua...

Một chốc sau, hắn từ từ hồi tỉnh, hàng lông mày khẽ giãn ra thư thái, bờ mi dài rung nhẹ... và rồi hết đau hắn.

Hồng Quân đỡ hắn ngồi dậy, anh lo lắng quan sát những chuyển biến trên gương mặt đầm đìa mồ hôi của hắn:

- Gia Nguyên...sao thế? Cậu không ổn ở đâu?

Hắn mở mắt...

Bất chợt Gia Nguyên siết chặt lấy tay Hồng Quân, chặt đến độ móng tay hắn cắm vào cả da anh.

Hồng Quân thoáng ngỡ ngàng, nỗi lo lắng trong đôi mắt đen lạnh mỗi lúc lại càng lan tỏa mạnh mẽ.

Gia Nguyên nhìn anh đăm đăm, đôi mắt xanh tròn trũng, anh có thể thấy được cả những đợt sóng dữ dội cuộn lên từ đáy mắt hắn. Sôi sùng sục.

- Cậu sao vậy...Gia Nguyên? – Hồng Quân sốt sắng.

- Lúc này anh gọi tôi là gì? – Gia Nguyên không chớp mắt, giọng hắn lạnh lùng.

- Tôi... - Hồng Quân sực nhớ đến tiếng thét của mình, anh giật mình, tự dưng cảm thấy cổ họng như khô đắng.

- Nói mau! Anh vừa gọi tôi là gì hả? – Gia Nguyên gần như quát lên, bàn tay hắn siết chặt hơn, lạnh ngắt. Hắn run run nhìn anh, hoàn toàn mất hết bình tĩnh – Lẽ nào... anh... biết tôi... là ai?

Cô gái ấy vẫn đứng trên tầng thượng, nép sau bờ tường đá hoa cương, tay cô bịt chặt miệng như sợ ai nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp của mình, trên chiếc cổ trắng như ngọc bắt đầu xuất hiện những đường gân xanh xám. Đôi mắt tím mờ to với những vòng xoáy cuộn cuộn đầy hoảng loạn.

Cô không hề nhìn thấy Hồng Quân. Anh ấy bỗng đứng ở đâu lao đến, hay là những tán cây cổ thụ che khuất mắt cô? Rõ ràng cô chỉ thấy mỗi Gia Nguyên.

Nhưng việc Hồng Quân ở đâu xuất hiện thì cô không quan tâm, điều khiến cô vô cùng hoang mang là tiếng thét của anh lúc này. Anh đã gọi hắn là Sam ư? Hay cô nghe nhầm?...không đâu, âm thanh ấy rõ mồn một như thế, cô không nghe nhầm đâu.

Lòng dạ cô rối như tơ vò, cái cảm giác sợ hãi, bồn chồn và khó chịu chạy rần rần trong từng thớ thịt. Tại sao lại có chuyện như vậy? Lẽ nào từ trước Hồng Quân đã biết?

Cô gái cố hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh mình, giọng cô rít qua kẽ răng tạo nên một cảm giác ớn lạnh:

- *Hồng Quân anh ấy biết Gia Nguyên là Cao Khiết Sam...anh ấy biết hắn ta là con gái.*

*****

3 giờ 38 phút sáng...

Tiếng gõ bàn phím lạch cạch vang lên giữa căn phòng tối đen như mực. Ánh sáng mờ mờ của màn hình hắt lên gương mặt người thanh niên. Sự tương phản giữa ánh sáng và bóng tối càng khiến những đường nét của khuôn mặt ấy trở nên sắc sảo, huyền bí.

Chàng trai rít một hơi thuốc lá, lặng lẽ theo dõi những con số trắng nhạt chạy vùn vụt trên màn hình. Anh thì thầm đếm ngược từng giây: “3...2...1”.

Bất ngờ, giữa vô số kí tự trắng nổi bật lên một cụm kí tự màu đỏ chói : “PASSWORD”.

Anh khẽ nhếch mép, ngón tay nhẹ nhàng nhấn hai phím “D”-“M”. Chớp mắt, con chuột trên màn hình hiện lên biểu tượng đồng hồ cát, những tiếng “click” “click” tự động vang lên liên tục... và hàng loạt dữ liệu chạy ào ra màn hình, xuất hiện chỉ chít những khung cửa sổ OUT PUT xanh nhạt.

Chàng trai nhanh chóng gom hết dữ liệu vào một tệp, chất giọng trầm vang lên giữa không gian yên lặng tuyệt đối:

- Has found! DM stands Devil Mask! (đã tìm ra! “DM” là viết tắt của “mặt nạ quỷ”)

...

Tại nước Anh.

Aiden nhấp ngụm cà phê đen nghi ngút khói, ông lặng lẽ đọc một mục báo. Máy đàm thoại nháy lên một vết laze đỏ rực, xuyên qua những con chữ chì chít trên tờ báo làm ông giật mình.

Aiden vội cảm máy lên nhấn nút nhận tín hiệu. Từ bên kia, chất giọng trầm ấm của chàng trai trẻ vang lên rõ mồn một:

- Chào Aiden!

- Jang đấy à? Có gì mới không?

- Tôi có tin vui cho ông đây, ông già! – Không trực tiếp đối mặt nhưng Aiden có thể thừa sức nhận ra sự mỉa mai trong cách nói lấp lửng của anh chàng. Ông khẽ mỉm cười, điềm đạm trả lời:

- Vâng, ông già này đang căng tai lên nghe cậu đây!

- Tôi đã đào ra cái tổ chức DM chết tiệt ấy rồi! Viết tắt của “Devil Mark”, tôi sẽ gửi tệp dữ liệu qua bây giờ!

- Cậu cừ lắm! Tôi quả là không nhìn lầm người mà! Trăm sự nhờ cậu! – Aiden mừng hớn, cảm thấy lòng có chút nhẹ nhõm.

- Ông không nhờ thì tôi cũng sẽ làm việc này, nó quan trọng với tôi còn hơn cả ông đấy, ông già!

Sự sâu lắng như thấm qua cả khoảng cách địa lí xa xôi, truyền vào Aiden một cảm giác yên ỉn và đáng tin cậy. Ông lặng đi một chút, rồi thì thầm vào máy đàm:

- Cậu gửi fax qua cho Sam đi nhé! Con bé đang điên cuồng tìm kiếm thứ tài liệu quý giá này đây!

- Tôi biết rồi! 60s nữa cô ấy sẽ nhận được! – tiếng gõ phím lạch cạch vang lên, thấu gọn vào máy.

- Cậu vẫn đang theo dõi nó chứ? – Aiden lại nâng tách cà phê nghi ngút khói, nhấp một ngụm đắng chát.

- ...Bao giờ cũng vậy! Cô ấy luôn trong tầm mắt của tôi!

- Nó ổn không?

- Mọi thứ đều ổn cả! Có vẻ cô ấy đang cố hòa nhập với mọi người. Vừa rồi còn chơi vĩ cầm cho hợp xướng của đại lễ. Tuyệt lắm!

Aiden im lặng, cố hòa nhập ư? Ông thở ra một hơi dài thượt:

- Vậy thì chẳng ổn chút nào! Nó đang cô đơn!

- Sai rồi... là cô độc! Sam cô độc! Luôn luôn thế! – Chàng trai đáp rất khẽ, từng tiếng một làm Aiden đau nhói.

...tút...tút, cậu ta đã ngắt máy. Mọi thứ lại rơi tõm vào bể im lặng sâu đến vô cùng.

*****

Gia Nguyên cau mày lăm lăm từng con chữ một trên tập tài liệu Kaylee đưa.

Đến kết quả xét nghiệm vòng mạc mà cũng không đưa ra được chút manh mối nào ư?

Hắn vuốt mặt rồi thở ra một hơi dài thườn thượt. Nâng cốc cà phê đen đặc quánh đã nguội tanh, Gia Nguyên cố nuốt từng ngụm đắng chát để có thể tỉnh táo hơn một chút.

Hắn đảo mắt ra ngoài khung cửa. Trời đã rạng sáng, Gia Nguyên cảm thấy mệt mỏi quá, một cảm giác bất lực đến khó chịu khiến từng hơi thở của hắn cũng trở nên nặng nề.

Từ khi về Trung Quốc, đêm nào hắn cũng làm việc cật lực đến tận sáng. Khi thì đào xới tất cả các kênh thông tin trên mạng, không biết còn chỗ nào mà hắn chưa xới lên không, rồi hắn bí mật thám thính, nghe ngóng các tụ điểm họp đêm, tổ chức ngầm. Thậm chí cũng có lúc hắn rơi vào hang hùm nữa kia, nhưng cái khả năng nhạy bén giúp hắn nhanh chóng phát hiện ra nguy hiểm và đào tẩu dễ dàng. Hắn đã âm thầm theo dõi những người thân cận Gia Nguyên, từng người một, nhưng manh mối về quá khứ của anh vẫn là con số không tròn trĩnh.

Hắn điên cuồng tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến anh trong lặng lẽ và bí mật...

Đã hơn bảy tháng qua, chưa một lần nào hắn chớp mắt thực sự, cái chết của anh ám ảnh hắn. Chỉ cần hắn nhắm mắt lại thôi, chỉ cần là một cái khép mí thôi, thì những hình ảnh đau thương ấy lại ủa về, tua đi tua lại như cuộn phim kinh dị bị xước. Có điều, đó không phải là phim, mà đó là sự thật.

Trời lại sắp sáng, một ngày nữa sắp bắt đầu.

Rồi hắn sẽ lại phải đến trường với bộ mặt ngơ ngếch, ngồi học những tiết học chán ngắt?

Hắn luôn cố tỏ ra mình là một tên khờ khạo trong mắt mọi người, người ta bảo gì thì làm nấy, những đồng hồ sơ ngón ngang vô ích kia hắn cũng ráng sức xữ lí hết.

Bởi vì hắn không giống Cao Gia Nguyên, và hắn không bao giờ là anh. Hắn không thể ảm áp như anh, không thể sinh động như anh. Hắn là gỗ đá, hắn là băng tuyết. Cái vỏ bọc cù lùn, ngốc nghếch này giúp hắn thoát khỏi những ánh mắt soi mói. Cũng chỉ những hành động ứng xử khờ khạo này mới giúp hắn tìm hiểu về quá khứ của anh một cách kín đáo hơn. Bộ mặt bất cần đời ấy giúp hắn nghe ngóng mọi thứ cách dễ dàng, nhìn càng ngốc, càng thụ động thì càng hiểu nhiều thứ.

Hắn biết không một người nào có thể nhận ra hắn thực sự là ai. Họ sẽ thấy một Cao Gia Nguyên lạnh lùng, một Cao Gia Nguyên ít nói, một Cao Gia Nguyên trầm tĩnh, nhưng họ sẽ không bao giờ thấy một Cao Khiết Sam.

...Gia Nguyên tổng ngưng thuốc tăng lực vào miệng rồi nốc nước tăng ực. Hi vọng thứ thuốc này khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Nhưng càng lúc hắn càng mệt. Thật sự kiệt sức.

Ngả người ra sofa, Gia Nguyên nhẹ nhàng day hai bên thái dương đang nhức nhối kinh khủng của mình. Hắn có 45 phút nữa để nghỉ ngơi, trước khi bắt đầu một ngày với đồng hồ sơ và những bài học chán ngắt trên trường. Một gánh nặng.

Tuy vậy, khi vừa nhắm mắt, một tiếng bíp vang lên khiến Gia Nguyên giật mình. Hắn bật dậy ngay lập tức, liếc mắt về phía chiếc máy in đặt cạnh máy tính.

Tạch tạch...những tờ giấy chạy ào ào ra từ khe kê giấy của chiếc máy. Hắn lao ngay đến, giật phăng những tờ giấy vừa in còn hơi nóng. Một tệp khá dày và chi chít chữ. Ngay cái tiêu đề đã làm Gia Nguyên tỉnh táo hẳn, sự mệt mỏi tan biến, thay vào đó là thứ cảm giác bồn chồn và hi vọng:

“DM stands DEVIL MARK! From: Jang”.

Bàn tay hắn siết chặt lấy xấp giấy, từng hơi thở run rẩy... từ khóe mi, một giọt trong suốt lặng lẽ trào ra.

Manh mối đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Trang tài liệu đang lật dở, những con chữ thu vào trong đôi mắt đen lạnh. Hồng Quân chăm chú xem xét từng tập hồ sơ, cái bóng cao lớn in lên bờ tường trắng phía sau...

Cộc cộc! – Tiếng gõ cửa vang lên. Hồng Quân vẫn dán mắt vào bản thảo, nói vọng ra: “vào đi!”

Nắm cửa xoay tròn và cánh cửa nhẹ nhàng mở. Rachel bước vào, tay bưng một tách ca cao nghi ngút khói. Cô bước từng bước uyển chuyển khiến cho mép váy ngủ bông bênh, dưới ánh đèn vàng nhạt, trông cô vừa thánh thiện, lại vừa tình tứ, quyến rũ đến kì lạ.

Hồng Quân ngẩng lên, đón lấy cốc ca cao, rồi nhấp một ngụm. Mùi thơm nồng và hơi ấm của thứ chất lỏng màu nâu khiến anh dễ chịu.

Rachel đứng ra phía sau, liếc nhìn mớ giấy tờ lộn xộn trên bàn làm việc của anh, cô mỉm cười:

- Anh thức khuya vậy sao? Làm chủ tịch kể cũng mệt nhỉ?

- Đầu anh sắp nổ tung với đồng giấy tờ này đây! – Hồng Quân bóp trán thở ra – Ngày mai phải giao lại cho thư kí rồi!

...

Bất ngờ, bàn tay trắng nõn của cô đưa lên che mắt anh lại, cô cúi xuống, thì thầm vào tai anh từng tiếng dịu dàng:

- Vậy thì phải thư giãn chứ! Em giúp anh nhé?

Hồng Quân không đáp, anh yên lặng để cho đôi bàn tay mềm mại kia xoa hai thái dương của mình.

Bàn tay cô vuốt ngược mái tóc đen dày của anh, lần theo tóc xuống cổ, rồi nhẹ nhàng tháo vài cái cúc trên chiếc áo sơ mi. Rachel nâng cằm Hồng Quân để anh quay lại nhìn mình, và cô hôn anh...

Bờ môi mềm như nước quán lấy Hồng Quân một cách đầm thấm mà mãnh liệt, bàn tay cô luồn qua cổ áo, ôm anh say đắm...

Quân không đáp trả, cũng không phản ứng gì, đôi mắt đen của anh nhàn nhạt một sắc cô tịch lạnh lẽo. Anh nhẹ nhàng nhấc bàn tay cô gái ra khỏi mình, kết thúc nụ hôn mãnh liệt bằng một tiếng thở dài.

Rachel ngừng hành động thân mật ấy, ngẩng lên nhìn anh với vẻ khó hiểu, màu tím trong đôi mắt cô được buồn.

Hồng Quân đẩy cô ra hẳn, anh đứng dậy, lại nhấc tách ca cao lên và uống. Sau đó anh mới nhìn cô, hàng mi chùng xuống che khuất tất cả những xúc cảm đang cuộn cuộn trong đáy mắt, giọng anh trầm hơn bình thường:

- Em đừng làm thế nữa! Anh khó chịu!

- Khó chịu? – Rachel chớp mắt – Em làm gì sai chứ? Chẳng bao lâu nữa anh đã là chồng em rồi!

- Thôi đi Rachel! Em trẻ con thế sao? Anh đang mệt mỏi lắm! – Hồng Quân nhiu mày.

- Em trẻ con sao? Chẳng lẽ em nói sai à? – Cô gái cảm thấy cổ họng mình nghèn nghẹn, khóe mắt đã bắt đầu ngấn nước.

- Đừng nghĩ đến chuyện kết hôn với anh! Trưởng thành một chút đi nhóc! – Hồng Quân dịu dàng xoa mái tóc màu hạt dẻ của cô, anh nhấp một ngụm ca cao nữa rồi trả cốc lại trên cái khay thủy tinh, khẽ mỉm cười – Cảm ơn em về cốc ca cao nhé! Rất đậm đà!

Nói rồi anh gạt hết tài liệu qua một bên và quay lưng bước thẳng ra ngoài.

Tách - Tiếng nắm cửa kêu rất khẽ, ngay lập tức nước mắt trào ra khỏi khóe mi, lăn dài trên đôi má phơn phớt hồng, đọng lại ở khóe môi ấy một vị nhạt thêch, không mặn cũng chẳng đắng.

Xoảng! – Tiếng cốc sứ và khay thủy tinh vỡ tan dưới nền đá hoa cương.

Rachel siết chặt tay, tiếng nghiền răng vang lên ken két đầy phẫn nộ. Cô rút điện thoại ra và gọi. Vài giây sau có tín hiệu trả lời, Rachel hít một hơi thật sâu, cô gằn giọng tức tối:

- Bố, con muốn kết hôn với Hồng Quân ngay!

*****

Trong căn tin...

Jully kéo ghế rồi thả mình xuống đối diện Gia Nguyên, cô liếc nhìn gương mặt bơ phờ của hắn, khẽ thở dài:

- Cậu cần nghỉ ngơi! Nhìn cậu như sắp chết đến nơi ấy, mắt mũi thâm quầng thế kia!

Hắn không nói gì, đưa cốc nước táo lên và nhấp một ngụm. Xong xuôi, chỉnh lại tóc tai gọn gàng. Gia Nguyên nhìn cô bạn thân, mỉm cười hiền hòa:

- Còn 5 ngày nữa chứ mấy, Jully nhỉ?

- Cậu vẫn nhớ à? – Jully ngạc nhiên, cảm thấy miếng sandwich nghẹn lại nơi cổ họng.

- Sinh nhật cậu tớ không nhớ thì còn là bạn được sao?

- Ôi...Sam...ấy lộn, Gia Nguyên! Tớ đang rầu ruột ruột đây, trông vẻ mệt mỏi vì công việc của cậu, tớ tưởng cậu quên! – Cô chun mũi xúc động, giật phắt lấy ly nước táo của hắn và nốc một hơi.

- Tớ chưa bao giờ quên cả! Thế...tớ đưa cậu đi đâu đó chơi nhé? – Hắn xoa cằm, thích thú nhìn gương mặt háo hức của cô nàng.

Jully gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc, hai tay cô đan chặt lấy nhau, mắt lóng la lóng lánh:

- Tớ muốn đi cắm trại! Tớ chưa được lâu lóng ở Trung Quốc bao giờ!

- Cái trò ấy cũ rồi mà, năm nào cũng đòi đi cắm trại thế không chán à?

- Never! Đốt lửa thâu đêm và ngồi nướng những xiên thịt là niềm hạnh phúc lớn lao...ôi, tuyệt vời biết mấy! – Cô nàng liến thoắng.

Gia Nguyên với lấy cặp sandwich kẹp phô mai, chậm rãi ăn. Xong xuôi, hắn mới gạt đầu tán thành với cô nàng:

- Được thôi! Vậy thì thịt nướng, lên đồi phía nam cắm nhé?

- Đi đâu cũng được! Nhưng mà tớ muốn rủ thêm vài người!

- Ai? – Hần nhấc ly lên miệng, nhấp ngụm nước sảng sảng, bình thần đưa mắt nhìn ra khoảng không vô định. Mùa xuân đến làm tươi mới vạn vật.

- Tiểu Mạn, Minh Kha, Hải Đăng và Hồng Quân! – bốn cái tên được xướng lên một lúc, nhất là cái tên “Hồng Quân” làm hần suýt phun cả nước ra.

Gia Nguyên bị sặc, ho bán sống bán chết, hần ngược nhìn Jully bằng đôi mắt ầng ậng nước:

- Tại sao lại là Hồng Quân? Hết người rù à?

- Thì sao nào? Tớ muốn nướng thịt cho Quân ăn! – Jully vầu môi, chất giọng Trung lơ lớ nghe nũng nịu đến chảy nước – Ít ra thì phải rù được anh chàng đẹp trai nhất trường đi cùng chứ? Thế tớ mới có cớ để khoe mẽ với mọi người!

- Thôi đi Jully, tớ đồng ý cho cậu rù ai cũng được, ngoại trừ hần ta! – Gia Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, ít khi nào thấy hần phản đối kịch liệt như thế.

- Không! – Chẳng hề nhượng bộ, Jully đập bàn gầm lên, cô hất mái tóc dài ra sau, héch mặt nhìn hần bằng ánh mắt đầy thần khí hổ báo – Tớ muốn Quân đi, cứ xem như đó là quà sinh nhật cậu tặng tớ đi!

Gia Nguyên định nói gì đó nhưng đã bị cô tổng thẳng miếng sandwich vào miệng.

Jully khoanh tay, phán từng chữ như một bà chủ phán với người hầu:

- Cấm có cãi dai! Đã bảo dẫn đi là phải dẫn cho bằng được nghe chưa? Cho cậu hạn một ngày, không lời kéo, mời mọc anh ấy đi cùng là tớ BÓP CỎ!

Xong cô đứng dậy, quẩy mông đi thẳng, bỏ lại hần với một mồm lớn ngón thức ăn. Miếng Sandwich trôi xuống cổ, đọng lại hương vị uất ức khó tả.

*****

Khệ nệ với đồng hồ sơ, Gia Nguyên nhấc từng bước nặng như chì đến phòng chủ tịch. Hoi thờ hần như đứt ra từng khúc, cái cảm giác bồn chồn len lỏi trong từng thớ thịt.

Đang lúc khó xử mà sao hết người này đến người kia nằng nặc bắt hần phải đối mặt với Hồng Quân. Jully thì ra lệnh cứ như đại ca, còn lớp trưởng... ôi thôi, nhắc đến cái lũ ranh ma, hổ báo ấy chỉ tổ một óc. Đi đập đầu vào gối tự tử quách cho xong, sống làm gì cho trái đất thêm nặng, trực địa cầu thêm nghiêng?

Hần dừng lại trước cửa phòng Hồng Quân, chân tựa hồ mọc rễ, bám chặt dưới đất. Đầu hần ngón ngang suy nghĩ. Những hình ảnh buổi sáng hôm ấy chầm chậm chạy trong đầu Gia Nguyên như một thước phim nào nề...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Cơn nhức đầu kinh khủng ập đến bất ngờ khiến Gia Nguyên choáng váng cả người, ngay lập tức, không gian trước mắt hần trắng xóa, cả một chút dấu vết của người phía trước mặt cũng không hề lưu lại trên võng mạc hần.

Khi hần cảm nhận được bờ vai mình thống xuống và chân không còn trụ được trên đất cũng là lúc hai âm thanh ấy đập vào tai – tiếng “xoảng” của thứ gì bị vỡ vỡ cùng gần và tiếng thét của Hồng Quân.

“KHIẾT SAM, cẩn thận!” – từng chữ rót vào tai hần rõ mồn một.

Gia Nguyên hết sức sững sốt nhưng hần thậm chí không đủ sức để định thần được chuyện gì. Một giây sau, hần nhận ra mình đã nằm dài trên sân bê tông bởi cảm giác lạnh lẽo thấu qua làn da.

Hần nghe tiếng giày gập gáp nện cồm cộp trên sân và hần biết Hồng Quân đang tiến đến chỗ mình.

...Gia Nguyên đã bấu chặt lấy tay anh và hỏi “anh biết tôi là ai?”. Hần ước rằng mình nghe nhầm, nhưng anh trả lời hần bằng một sự im lặng.

Ruột gan hần gào thét những nỗi bồn chồn, hoang man, hoảng sợ. Hần nhìn sâu vào đôi mắt đen lạnh của anh, cố dò xét ra một sự hiểu lầm. Anh vẫn im lặng.

- Nói đi...anh biết tôi là ai đúng không? – Gia Nguyên khó nhọc nặn ra từng chữ, lòng thầm khấn anh sẽ lại nở nụ cười ranh mãnh, điều cáng quen thuộc mà nói “thì là Cao Gia Nguyên chứ là ai?”.
*****

Tất nhiên, hấn đã làm.

Quân hít một hơi thật sâu, anh đáp trả hấn bằng một cái nhìn không hề nao núng, đôi mắt anh lúc ấy trông cương nghị đến lạ lùng, giọng anh trầm hơn bình thường, từng chữ một vang lên rõ ràng, rành mạch, không thể lẫn vào đâu:

- Đúng vậy! Ngay từ đầu tôi đã biết em là ai rồi, em gái song sinh của Cao Gia Nguyên! Em là Cao Khiết Sam!

... Anh là ai? Tại sao anh biết hấn?... Anh là quá khứ, anh là một cậu ấm hách dịch, anh là một cái đuôi, anh là người được hấn khắc tạc nhánh anh đào kỉ niệm... Anh là Đỗ Hồng Quân!

*****

Gia Nguyên cứ lừng khừng mãi trước phòng chủ tịch, hấn định gõ cửa nhưng rồi vội vàng rút tay lại. Lòng dạ hấn bồn chồn đủ thứ cảm xúc.

Cuối cùng, hấn tự trấn tĩnh bằng cách cố hít một hơi thật sâu. Được thôi, gặp thì gặp, có gì phải sợ?...bàn tay hấn run run đặt lên nắm cửa.

Kính ngac, chưa vặn nhưng nắm cửa đã tự nhiên xoay tròn, rồi kêu lên một tiếng khe khẽ làm hấn hết hồn. Gia Nguyên cắn chặt môi từ từ ngẩng lên... ôi, biết ngay là ai mà. Hấn thở ra một hơi dài thườn thượt:

- Tôi...

Hồng Quân kéo đầu hấn vào rồi đóng sầm cửa lại. Anh chớp lấy cả chồng hồ sơ đang khệ nệ trên tay Gia Nguyên, ấn hấn ngồi xuống chiếc sofa trắng.

Rút cây bút cài trên túi áo vest, những chữ kí gọn ghẽ của anh vùn vụt hiện lên trên bìa của những tập xanh nhạt. Gia Nguyên đến tròn mắt vì ngạc nhiên, Quân đảo đầu ra “tinh thần tự giác” khủng khiếp này nhì? Mọi khi anh bắt hấn năn nỉ gây lối mới chảnh chọe đặt bút kí một chữ. Vậy mà...

Một loáng đã kết thúc, Hồng Quân sắp xếp mớ hồ sơ lại cẩn thận, vuông vắn, cân chỉnh như lúc đầu. Xong, anh rút cả phê đen ra một tách sứ, khói bay lên nghi ngút. Quân nhấp một ngụm thứ chất lỏng đen tuyền, rồi anh ngẩng lên nhìn hấn:

- Khỏi lo chuyện hồ sơ nhé! Nếu tôi không nhầm thì em đến đây vì chuyện khác.

Gia Nguyên tự dưng cảm thấy hơi kì kì khi Quân đổi cách xưng hô, hấn nheo mắt nhìn anh, mặt khinh khỉnh:

- Quen biết gì không mà “em” với chả “tôi”?

- Thì bé hơn mà chả lẽ lại gọi là chị? – Quân đáp gọn lỏn, chống cằm liếc nhìn gương mặt nhăn nhó của người đối diện bằng ánh mắt thích thú, anh không định nói thẳng ra rằng mình đang sung sướng như điên vì được xưng hô như thế.

- Jully mời anh đi cắm trại nhân dịp sinh nhật cô ấy – Hấn làm bầm trong miệng.

Hồng Quân lại nhấp một ngụm cà phê nữa, anh nghiêng đầu:

- Jully? Không phải em mời tôi sao?

- Anh điên à? Tôi có rảnh rồi sinh nông nổi mới làm chuyện ấy! (đã bảo đừng có gọi “em em” – “tôi tôi” nữa mà?)

- Vậy thì tôi không đi! – Anh chàng nhếch môi nở một nụ cười nửa miệng ranh mãnh.

- Này này, lại đến lúc giờ trò hành hạ người vô tội nữa đấy à? – Hấn gắt lên, định nhanh chóng gom hết hồ sơ về phía mình.

Nhưng Hồng Quân đích thực giở trò, anh giữ khư khư chúng trong tay. Gia Nguyên khó chịu lườm cái về hí ha hí hửng đáng ghét kia, hấn gằn từng chữ:

- Anh lại muốn cái gì nữa? Thừa chủ tịch?

- “Sam ngố” mời “Quân đại ca” đi cắm trại, nói đi! – Anh cũng bắt chước gằn từng chữ hết như hấn.

Gia Nguyên điên tiết đứng phắt dậy, hấn lao ra khỏi cửa phòng, Hồng Quân cười sặc:

- Tài liệu đây thì bỏ đi đâu được? Mà hình như Jully cũng có “hiền từ” gì đâu nhì?

Đúng như anh đoán, một giây sau hấn đã quay lại, nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn. Cái tên khốn hách dịch này đã bao năm trôi qua mà một chút thay đổi cũng không có, gương mặt cao ngạo ấy so với quá khứ vẫn giống nhau như tạc, chỉ giọng chọc điên người khác. Gia Nguyên cắn môi, từng chữ nặn ra thật khó khăn biết mấy:

- Vậy cứ coi như tôi mời anh đi! Giờ thì đưa hồ sơ đây!

- Không! “Sam ngố” mời “Quân đại ca” đi cắm trại, nói đi! – Nụ cười trên môi anh dường như mỗi lúc lại càng đậm chất đều cang.

Sau một hồi vật vã với mớ tư tưởng đang chiến tranh trong đầu, Gia Nguyên thở hắt ra, rồi ngẩng lên. Hắn cố kìm cho mình không gào thét vào mặt anh, giọng hắn run rẩy đến đáng thương:

- “Sam ngố” mời “Quân đại ca” đi cắm trại!

- Rồi, hồ sơ đây! – Quân thần nhiên đáp, đẩy chồng hồ sơ dày cuộm về phía hắn.

Chớp mắt, hắn đã lao đến chộp lấy vì sợ tên chủ tịch điên rồ kia giờ trò, rồi cũng chớp mắt, hắn biến mất như làn bụi khí, bỏ lại Hồng Quân gục mặt với trợn cười nắc nẻ.

...

Gia Nguyên nện từng bước xuống nền đầy gạch dũ, tính khí của tên điên đó bao năm rồi cũng vẫn chẳng đổi chút nào hết:

- Đúng là đồ hách dịch! Chủ tịch cái gì chứ? Thật là tội nghiệp cho trường này, bị một tên ma vương hắc ám như thế nắm quyền thì sống được mới lạ!

Hắn bị một cô nàng Âu Mỹ ngăn đường. Jully khoanh tay, mặt héch lên ra dáng đàn chị:

- Tình hình thế nào rồi cưng? Nói “không được” đi rồi chị sẽ cho cưng thấy!

Gia Nguyên phóng tới cản pháp vào tay cô nàng một cái rồ đau, hắn ngược lên nhìn cô gườm gườm:

- Mấy người ai cũng xấu xa hết! – Xong lao đi thẳng.

Jully trợn mắt nhìn vào vết cắn tím rịm trên tay mình, mắt cô rung rung nước:

- Biểu hiện “chó điên” này có phải là thành công rồi không?

...Trong trường lúc này có ba kẻ điên: một người điên vì giận, một người điên vì sung sướng và người còn lại ngồi trong văn phòng riêng, thỉnh thoảng lại cười, cười, cười mãi...

*****

Tại một quán bar...

Nhạc xập xình cuốn theo những dáng người uốn ** đầy thác loạn, ánh đèn bảy sắc xoay vần khiến cho cả không gian trở nên rối rắm. Âm thanh là sự hỗn tạp của những tiếng cười nói, tiếng hú hét hưng phấn, tiếng gầm rú...ồn ào khủng khiếp.

Sau tấm rèm kim sa lấp lánh, một tay đàn ông trung niên phì phèo điếu thuốc lá, xung quanh là ba bốn cô em chân dài xinh đẹp thi nhau sà vào lòng hắn, tiếng nói cười ông ẹo càng khiến cho hắn cảm thấy chệnh choáng.

Bất chợt, chiếc điện thoại rung mạnh trên bàn rượu cắt ngang cuộc vui, tay đàn ông nheo mắt thoáng liếc cái biểu tượng hiện lên sáng rực trên màn hình. Hắn bật ngay dậy, vội vã xô một cô nàng đang ôm cứng lấy mình ra và lao nhanh vào phòng vệ sinh gần đó.

...

- Vâng, tôi nghe thưa Ngài! – Tay đàn ông vừa khóa cửa phòng, vừa riu tay bấm nút nghe.

- ...

- Vâng, chuyến hàng lần này rất trót lọt ạ! Ngài cứ yên tâm, chúng tôi đảm bảo không một thằng cớm nào có thể phát hiện được.

- ...

- Thế ạ? Ma túy dạng nén ép vào sau những bức tranh thủy mặc? Vâng, tôi hiểu. Còn nội tạng thì sao thưa Ngài?

- ...

- Ôi Trời, tụi chó săn ấy biết bao giờ mới ngửi được vết của Ngài đây? Kín đáo thế thì thần thánh nào đoán được mới tài!

- ...

- Vâng, vâng, tôi biết...được ạ.

- ...

- Xin tuân lệnh!

- ...

- Quả không hổ danh “DM”!

- ...

- Vâng, chào Ngài!

Hắn gấp máy, thờ phào một hơi. Nói chuyện với con người đáng sợ này khiến tay chân hắn mềm nhũn cả ra.

Cộc cộc! – tiếng gõ cửa vang lên khô khốc làm tay đàn ông giật bắn, hắn vội vàng xả nước rồi nói vọng ra:

- Được rồi, được rồi, tôi xong ngay bây giờ!

Vừa lau hai tay, người đàn ông vừa mở khóa cửa, hắn thò đầu ra xin lỗi:

- Ngại quá, chắc đợi tôi lâu lắm hả?

Nụ cười trên môi người đàn ông chợt đông cứng lại, trông mắt hắn giãn ra sững sờ... Đây rõ ràng là phòng vệ sinh nam mà?

Người phụ nữ vuốt ngược mái tóc hung đỏ ra sau để lộ gương mặt đậm đà son phấn, mắt mờ trùng trùng nhìn đối phương, đôi môi đỏ mọng kia khẽ cong lên tạo thành một nụ cười ma quỷ. Cô ả cất chất giọng khàn khàn còn phảng phất mùi thuốc lá làm cho tay đàn ông giật cả người:

- đúng vậy, tôi đợi lâu lắm rồi!

Bốp! – đó là âm thanh cuối cùng tay đàn ông có thể nghe thấy. Hình ảnh người phụ nữ kia đảo qua, đảo lại, nhạt dần rồi biến mất hẳn. Phù lên cả tầm nhìn của hắn là một bức màn đen vô tận. Hắn gục xuống chân cô gái, hơi lạnh của nền đá thấm thấu qua da.

Tay đàn ông đã bất tỉnh.

Kaylee bóp nát đầu thuốc lá với đầu thuốc còn đỏ rực, những vòng khói lượn qua khe tay, tỏa vào không gian một màu trắng đục. Cô gái bật máy đàm, hạ giọng rít từng chữ một cách kính cẩn:

- Chào chủ nhân, một con cá vừa bị tóm!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Khi tỉnh lại, người đàn ông thấy đầu đau như búa bổ, trước mắt chỉ duy nhất một màu đen ngòm. Hắn khê cựa mình, tay chân hắn không cử động được.

Người đàn ông phát hiện ra mình đang bị trói chặt vào thứ gì đó, hình như một cái ghế?

- Mẹ kiếp! Tội bây là ai? Mau thả tao ra, bọn khốn nạn! – Hắn gầm lên, cổ vùng vẫy để nói lồng sọt thùng đang bó lấy mình.

- Tháo băng mắt! – Một chất giọng trầm lạnh đến tê buốt vọng lại.

Một giây sau, ánh sáng đã tràn vào khiến tay đàn ông phải nheo mắt lại khó chịu.

Căn phòng kín với ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ chiếc bóng đèn dây tóc lơ lửng trên trần, một chiếc bàn nhỏ ngổn ngang giấy tờ và bốn con người.

Hắn nhìn thấy người phụ nữ có mái tóc hung đỏ lúc nãy, một thanh niên vạm vỡ với hai tay chạm trổ đầy hình xăm và một người nữa.

Cổ họng người đàn ông khô khốc, mắt hắn dán vào thân ảnh trước mặt mình, đầu óc quay cuồng với mớ cảm xúc hỗn loạn. Người thanh niên ấy, gương mặt ấy...chẳng phải là Cao Gia Nguyên sao?

Gia Nguyên vẫn chăm chú lau khẩu súng giảm thanh, chiếc mùi xoa trắng tí mẩn lượn qua các đường kẻ nhỏ. Cạch! – đạn đã vào xong, Gia Nguyên đưa súng lên ngắm thử.

Bụp! – viên đạn lao nhanh như chớp, sượt qua má người đàn ông và cắm thẳng vào ngực con chim bồ câu treo lưng lửng sau lưng hắn. Người đàn ông

kính hải quay đầu lại, đập vào mắt hắn hình ảnh con bò câu trắng với một lỗ trống hoác trên ngực, máu tuôn ra ướt đầm bộ lông và rò tong tong xuống nền từng giọt huyết đỏ thẫm.

Người đàn ông tưởng như tim mình đã nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn run run ngẩng lên nhìn Gia Nguyên, răng va vào nhau lập cập:

- Mày...là...Cao...Cao...Gia Nguyên?

- Biết tôi? – Gia Nguyên ngừng lau mũi súng, lồng mày khẽ cau lại.

Cậu đứng dậy, từ từ tiến về phía người đàn ông. Gia Nguyên ngồi thụp xuống trước mặt hắn, đôi mắt cậu mỗi lúc càng sẫm lại, che khuất tất cả những cảm xúc đang cuộn cuộn bên trong.

Cậu liếc nhìn gương mặt trắng bệch với những đường gân chạy rần rần trên trán hắn, nhẹ nhàng nhếch môi:

- Tôi là do ông giết đúng không?

- Mày đã chết rồi mà? Mày rõ ràng đã chết rồi! – Hắn lắp bắp, mắt tròn lên hoảng loạn.

- Phải, Gia Nguyên chết rồi, nhưng mà thể chưa phải là hết đâu! Anh ấy còn phải kéo mấy người đi luôn chứ?

- Mày là thằng khốn nào? – Hắn gào lên, những đường gân xuất hiện ngày càng nhiều.

- “DM” là ai? Khai thật đi rồi ông sẽ sống! – Gia Nguyên gần từng chữ, hàng mi dày rung rung như đang cố kiềm nén một thứ cảm xúc dữ dội.

- Tao không biết! – từng tiếng găm giữ của hắn vọng đi vọng lại trong căn phòng kín. Người đàn ông cố vùng vẫy, chiếc ghế của hắn lắc mạnh.

- Nói đi, tôi không phải là một người giỏi chờ đợi! – Gia Nguyên ra lệnh cách băng lãnh, chưa bao giờ màu xanh trong đôi mắt cậu lại lạnh lẽo đến thế.

- Mày làm gì được tao? Giết ư? Mày có gan đó sao thằng ranh miệng còn hôi sữa? – Người đàn ông cười khực khặc rồi phun toẹt một miếng nước bọt đầy khinh bỉ.

Hắn khiến Gia Nguyên cảm thấy khó chịu.

Cậu đứng dậy, quay về phía Edward khẽ nhướn mày. Chàng trai gạt đầu rồi nhanh chóng lúi từ chiếc cặp da ra một xấp ảnh.

Gia Nguyên thong thả cầm lên ngắm nghía rồi thả xuống trước mặt hắn, cậu nở nụ cười nửa miệng băng giá đến đáng sợ:

- Nếu tôi muốn giết họ thì sao?

Người đàn ông liếc nhìn mớ ảnh lộn xộn, mắt hắn tròn dẹt, thoáng chốc gương mặt đã xám ngoét... Đó là gia đình của hắn, là vợ hắn, là đứa con trai 13 tuổi và đứa con gái 8 tuổi của hắn.

Roẹt...roẹt – Người đàn ông nhìn Gia Nguyên từ từ xé từng tấm một, cảm giác hoang man choán đầy cả tâm trí. Cậu vẫn thư thả xé, vừa xé, khoe môi vừa cong lên khiêu khích.

- Ngừng lại! Tao bảo ngừng lại! – Người đàn ông hét lên dữ dần. Hắn tròn mắt nhìn Gia Nguyên đe dọa – Cầm mày đừng vào gia đình tao, thằng khốn!

- Thế thì tại sao lại đừng đến anh trai tôi? – Gia Nguyên ngẩng lên, hắn khinh khinh nhướn mày.

- Anh trai? Cao Gia Nguyên là anh trai mày? – hàng lông mày rậm của hắn xô vào nhau, hai gương mặt giống nhau như đúc từ một khuôn này...chẳng lẽ lại là sinh đôi? Vậy thằng nhóc này không phải là Cao Gia Nguyên.

- “DM” là ai?

- Tao đã nói là không biết!

- Nói dối! – Gia Nguyên gần giọng.

- Tao thực sự không biết, tao chỉ nhận lệnh giết anh mày thôi. Tao chưa bao giờ gặp mặt “DM”!

Bốp! – gã đàn ông bị Gia Nguyên nện mạnh cái cán súng vào mặt, hắn cảm thấy hơi ươn ướt. Một giây sau, những giọt đỏ thẫm tuôn từ trán xuống khoe miệng, quện một hương vị tanh nồng. Hắn run run nhìn vào đôi mắt xanh đang mở trừng trừng cuộn lên những đọt sóng dữ dội của cậu.

Gia Nguyên siết chặt tay bật lên những tiếng răng rắc đáng sợ, từng tiếng rít qua kẽ răng đầy phần nộ:

- Cơ hội cuối cùng của ông. Nói thật đi, “DM” là ai?

Gã đàn ông nuốt khan một cái, tim hắn đập những nhịp khô khốc, hắn đâu có nói dối. Có hít một hơi thật sâu, giọng hắn lạc hẳn đi:

- Tôi không nói dối. .tôi chỉ nhận lệnh của “DM”, tôi chưa bao giờ được gặp mặt hắn. .xin đừng giết tôi. .tôi thực sự không biết hắn là ai. Việc giết chết anh trai cậu cũng là lệnh của hắn. .không liên quan đến tôi! Oan lắm!

Bốp! – thêm một cái cán súng nện mạnh vào mặt hắn, người đàn ông gục xuống.

Gia Nguyên im lặng một lúc rồi cậu đứng phắt dậy. Quay sang Edward, chất giọng trầm lạnh của cậu vang lên rõ mồn một trong không gian làm căng cứng từng sợi dây thần kinh của người đàn ông:

- Đừng làm mất thời gian của tôi vì những thứ vô dụng như thế! Xù lí đi!

Nói rồi cậu quay lưng bước ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng sầm lại cũng là lúc một tiếng “đoàng” vang lên gọn ghẽ.

...Gia Nguyên rào từng bước dứt khoát, bóng cậu ngả dài ra sau, tạt trên con đường nhựa một mảng đen mập mờ, héo úa.

Tha ư? Oan ư? – cậu nhếch môi khinh bỉ, vẫn còn những lời xin xỏ vô nghĩa thế này sao? Đã đụng đến người đó thì đừng mơ giữ được cái mạng với cậu.

...Chiếc điện thoại của tay đàn ông kia vẫn nằm sâu trong túi áo Gia Nguyên, có nghĩa là số điện thoại xa lạ lúc nãy cũng nằm trong túi áo cậu. Cuộc gọi trong quán bar vừa rồi biết đâu lại mở ra một đầu mối mới.

“tôi không biết “DM” là ai!” – câu nói ong ong trong đầu Gia Nguyên, kẻ đó giữ danh tính với cả tay chân của mình sao? Tên sát nhân này không biết còn định chơi trò “mèo vờn chuột” đến khi nào nữa.

“Cứ trốn cho kĩ đi, đến khi nào ta lần ra thì cũng là lúc chấm dứt cái mạng dơ bẩn của ngươi đấy, đồ khốn!”

*****

Từ lúc chiều, xe cắm trại của nhà Minh Kha đã đậu ở chân ngọn đồi phía nam. .

Những chiếc lều nhỏ được căng lên hàng hoàng. Chiếc lều màu neon của July mới thật rực rỡ làm sao, sợ đi lạc thì chỉ cần lấy nó làm kim chỉ nam là đủ.

July bắt Gia Nguyên mặc một chiếc áo phông xanh dương rộng thùng thình, cái dáng vốn mảnh khảnh chả hiểu sao lại càng trông bé bé thấp thấp đến tội nghiệp. Hải Đăng thỉnh thoảng lại vò đầu hắn cho rối bù lên như tổ quạ, cậu bảo “kiểu tóc này giúp ăn gian chiều cao”.

Gia Nguyên cứ để mặc thế, hắn có cách trả miếng hay hơn:

- Hải Đăng, nước! – Gia Nguyên vừa gặm trái táo, vừa quay ra lệnh cho cậu bạn ngổ như đại ca.

- Thích thì tự lấy mà uống! – Hải Đăng tay đang dính đầy xà phòng, bực bội gắt lên.

- Thế thì chuyện Tuệ... - Gia Nguyên chưa kịp nói hết câu thì Hải Đăng đã lao đến với một ly nước đầy.

Hắn cau mày nhìn hai tay nhon nhót xà phòng của cậu, lại ra lệnh:

- Đòi ly khác!

Hải Đăng ngậm ngùi quay lại rửa tay, rồi cẩn thận rót nước vào một cốc khác, cậu bực bội đặt xuống trước mặt Gia Nguyên.

Hắn chẳng thèm uống mà hất mặt về phía giỏ táo trên bàn:

- Gọt đi! Tôi muốn ăn táo!

- Chứ cậu đang cầm cái gì trên tay đấy hả? – Hải Đăng nhăn mặt nhìn trái táo đỏ mọng bị gặm một miếng trên tay hắn, cảm thấy đầu mình hơi bốc khói.

- Cầm có cái, tôi ăn hết quả này mà cậu chưa gọt hết mấy quả đó thì đừng trách tôi! – Gia Nguyên bình thản đồ hết nước Hải Đăng vừa rót cho mình đi. Hắn gặm thêm một miếng táo thật to, nhai nhai như trêu ngươi thẳng bạn.

Cuộc chiến tranh nổ ra trong thâm lặng. .

... Tiểu Mạn nhìn Hải Đăng đang cặm cụi gọt táo rồi liếc Gia Nguyên đầy nghi hoặc, cô bé chạy đến, ngồi phịch xuống bên cạnh hắn, nhướn mày tò mò:

- Sao Hải Đăng nghe lời anh răm rắp vậy?

- Cậu ấy là đệ tử của anh! – gương mặt nhìn nghiêng của Gia Nguyên trông cao ngạo đến kì lạ.

- Đệ tử á? – Tiểu Mạn bật cười, cô nhìn cái lưng đang khom xuống của đội trưởng đội bóng rổ, chep miệng tội nghiệp – Em sang giúp anh ấy chút nhé!

- Không, để cái thằng ngố ấy tự làm cho quen! – Gia Nguyên trêu mếu xoa xoa mái tóc nâu như cách chủ vuốt ve một chú cún nhỏ.

Hải Đăng dỏng tai nghe lén, mắt gườm gườm nhìn Gia Nguyên đầy uất hận...

Hơn 15 phút sau, cậu bê cả giỏ táo đến. Quả nào quả nấy gọt nham nhở. Gia Nguyên định bắt cậu gọt lại nhưng hấn bắt chợt nhận ra mười ngón tay của Hải Đăng đều dán băng cá nhân, mỗi ngón một màu sắc sỡ:

- Tay đứt hết mười ngón thế kia à? Jully băng cho chứ gì?

- Hoi nhiều! – Hải Đăng cúi bần, cậu nhét một miếng táo lớn vào miệng hấn, lăm lăm chửi rủa – Ăn đi, Đồ - Xấu – Xa!

Xong, cậu đứng dậy quẩy mông đi thẳng như sợ đứng đấy thêm một giây nữa sẽ lại bị sai vật.

Gia Nguyên cười cười, nhai rào rạo miếng táo giòn tan...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

... Bất ngờ, một giỏ ớt chuông thả bịch xuống trước mặt Gia Nguyên. Miếng táo như nghẹn lại nơi cổ họng, hấn cau mày ngẩng lên:

- Thái thành từng miếng vuông rồi xiên vào que này! – Hồng Quân nhếch môi ra lệnh.

- Tại sao tôi phải làm? – Gia Nguyên khó chịu.

- Ở đây không có chỗ cho kẻ ngồi không! Làm thì có ăn, không làm thì đói!

- Này, chứ anh không phải là kẻ ngồi không hả?

- Tôi dựng lều rồi, Sam “ngố” ạ! – Hồng Quân nói khe khẽ, môi cong lên tạo thành nụ cười ma mãnh quen thuộc.

- Tôi cũng dựng lều mà! – Hấn tức tối, gạt cái giỏ qua một bên.

- Don't care! – Quân thọc tay vào túi, huyt sáo vui vẻ. Anh bỏ mặc hấn với một giỏ đầy ực những trái ớt chuông xanh, vàng và đỏ.

Gia Nguyên nuốt khan một cái... nói nhỏ nè, sự thật là hấn không biết cầm dao.

Hải Đăng đâu rồi nhỉ? Gia Nguyên đứng dậy nhìn quanh quất, nhưng chẳng thấy thằng ngố ấy ở đâu, cậu ta trốn biệt ở cái chôn quái quỷ nào rồi không biết.

Vậy...rốt cuộc hấn cũng phải làm chuyện này sao?

Gia Nguyên khở sở cầm con dao lên, lưỡi dao bén ngọt hắt ánh sáng, ánh lên một đường sắc lém lăm da gà hấn nổi lên từng bần. Hình như mấy cô người hầu nhà hấn làm thế này...

Bập bập bập! – Gia Nguyên bầm lia lia như bầm thịt gà, hấn nện dao cật lực xuống thớt. Trái ớt chuông thoáng chốc đã nát nghiền như tương.

Bất ngờ, một bàn tay rắn chắc giữ chặt tay hấn lại. Gia Nguyên giật mình ngoái đầu... Minh Kha cúi xuống nhìn mớ sản phẩm xanh đỏ nát bét của hấn, anh khẽ lắc đầu:

- Cậu định băm băm cho lợn đấy à? Chút nữa cậu xiên nó vào que bằng cách nào?

Ừ nhỉ, nhào nhoét thế này thì ăn thế nào đây? Hấn quên khuấy mất.

Minh Kha nhẹ nhàng rút con dao ra khỏi tay Gia Nguyên, anh đưa tay với một chiếc tạp dề khác trên bàn bếp, mang thật nhanh và đứng vào vị trí của hấn.

Trái ớt được đặt cân chỉnh trên thớt. Cạch – cạch – cạch! – Gia Nguyên tròn mắt kinh ngạc nhìn những miếng ớt chuông vuông vắn đều tăm tắp. Bàn tay Minh Kha điêu luyện nhấc từng đường dao ngọt xót, lia lia hết trái này đến trái khác. Một loáng cái khay đựng đã đầy những miếng xinh xắn, vừa vụn, ba gam màu đỏ, xanh, vàng trộn lẫn vào nhau trông cực kì bắt mắt.

- Anh biết làm cả những thứ này sao Kha? - Sự thăng thớt trên gương mặt hấn mỗi lúc càng thêm rõ nét.

- Đơn giản thôi mà! – tay vẫn thái đều đều, anh nhìn Gia Nguyên mỉm cười dịu dàng – Bỏ dạy tôi làm đây!

- Bỏ anh? Đàn ông mà thạo việc bếp núc vậy sao? – đôi mắt xanh tròn lên long lanh lạ thường.

- Ngạc nhiên hả?

Gia Nguyên gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, quá ngạc nhiên ấy chứ. Minh Kha nghiêng đầu, anh thủ thỉ tâm sự:

- Từ nhỏ bố đã bắt tôi tự vào bếp lo bữa ăn cho mình rồi. Bố không cho bất kì người hầu nào nấu ăn cả, bữa ăn nào ở nhà cũng đều do tôi tự nấu.

- Tại sao vậy? Nữ công gia chánh là việc của phụ nữ chứ?

Minh Kha bật cười, anh ngừng tay, ngược lên nhìn khoảng trời rắng cam trước mắt. Vầng dương đang lặn lẽ xuống núi, cây cối dường như bớt xanh, vài vệt nắng yếu ớt cuối ngày trải dài trên sườn đồi, lan tỏa vào không gian một nỗi buồn dịu nhẹ, dịu êm. Anh cất giọng trầm ấm:

- Bố dạy tôi rằng “không chỉ có cổ phiếu, chứng khoán mới là chiến trường. Cái bếp cũng là một chiến trường vậy. Thậm chí còn khắc nghiệt hơn cả những nơi khác, bởi vì ở những chiến trường kia, mình chỉ việc vật lộn với những kẻ khác, còn ở chiến trường này mình phải vật lộn với chính bản thân. Mớ dao – chén – bát – đĩa kia cũng là một kẻ thù đáng kính nể đấy! Đàn ông là kẻ chinh phục, nếu chịu thua cái bếp thì chẳng phải là đàn ông!”

Gia Nguyên lắng nghe chăm chú, hần nhìn anh ngưỡng mộ:

- Anh có ông bố tuyệt vời nhỉ?

- Phải, đó là người tôi kính trọng nhất, là thầy và là thần tượng của tôi! – Minh Kha xếp hết những miếng ớt còn lại vào khay. Đập vào mắt anh một cái xoong đầy nhọ nôi.

- A... - Gia Nguyên kêu lên khe khẽ khi bị anh chàng quệt một đường nhọ nôi đen thui trên mặt. Nhìn cái má nhem nhuốc của hần, anh phì cười:

- Đề thế này trông đẹp trai đấy!

Gia Nguyên sững lại một giây...Đùa à? Này thì quệt! Cả năm ngón tay đầy nhọ nôi của hần quệt mạnh lên má anh. Minh Kha tròn mắt, mặt anh lem nhem như thổ dân da đỏ. Gia Nguyên cười phá lên.

Nụ cười đến bất ngờ làm Minh Kha thoáng khựng lại, gương mặt rạng rỡ, thanh quý kia khiến anh cảm nhận được từng nhịp đập kì lạ trong lồng ngực mình. Anh bồi hồi nhìn hần, cái dáng ấy trông thấp bé, trắng trẻo hơn trong chiếc áo phông xanh dương rộng thùng thình, thật sự nữ tính...tìm mỗi lúc lại đập càng nhanh thì phải?

Minh Kha lúng túng cúi gằm mặt, anh bê vội cái khay ớt chuông đi đến chỗ nhóm lửa, được mấy bước, anh dừng lại, cổ tiêm tĩnh nặn ra một câu cụt lùn:

- Đi nướng thịt chứ?

Nụ cười nghịch ngợm trên môi hần vụt tắt, Gia Nguyên nghiêng đầu, chớp mắt một cái. Hần lửa hết xiên, rỏ, ly, bát vào một cái thùng giấy rồi khệ nệ bê về phía anh.

Một người xăm xăm đi trước, một người lèo đèo theo sau. Cả hai người đều mỉm cười khó hiểu...

Vầng dương đã mất dạng sau ngọn đồi từ bao giờ, bóng tối và sương giăng bủa khắp nơi. Ánh lửa bập bùng và tiếng những thanh củi nổ tanh tách dường như thôi miên khiến cho trái tim đập những nhịp kì lạ, sự ấm áp lan tỏa dịu nhẹ trong từng thớ thịt...

*****

Khi nhìn thấy gương mặt lem nhem nhọ nôi của Minh Kha và Gia Nguyên, Hải Đăng lăn ra cười phá lên như bị động kinh, cậu ôm bụng ngặt ngặt:

- Ôi Trời, ở đồi phía nam có thổ dân da đỏ!

Gia Nguyên không nói gì, thoáng liếc gương mặt rạng rỡ của Minh Kha, hai người trao đổi bằng mắt rồi lại cười cười khó hiểu...

Lửa đã bén trên các thanh củi, cháy rừng rực, từng mảng bập bùng hòa lẫn hai gam màu xanh đỏ phát lên như dải lụa uyển chuyển, tiếng nổ tanh tách nghe thật giòn tai.

Gia Nguyên loay hoay với cái xiên lợn xộn thịt, ớt chuông, dưa chuột. Hơi nóng của ngọn lửa lớn làm hần cảm thấy da mặt ran rát, Gia Nguyên đưa tay ra rồi vội rút lại. Lửa cứ phát lên thế này trông sợ sợ sao ấy...Mãi mà cái xiên thịt của hần vẫn sống nhăn. Gia Nguyên chán nản thờ dài...

Bất ngờ có ai đó ngồi thụp xuống bên cạnh khiến hần giật mình. Gia Nguyên ngẩng lên, đôi lông mày gọn ghẽ lập tức cau lại.

Hồng Quân chìa xiên thịt nướng vàng thơm, thơm phức ra trước mặt hần, giọng anh trầm trầm:

- Này, ăn đi!

Gia Nguyên hứ một cái rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Anh chàng khinh khỉnh liếc miếng thịt đỏ hồng còn sống nhả của hắn, môi nhếch lên ranh mãnh:

- Em định ăn thứ này à? Xong rồi chết bất đắc kì tử vì ngộ độc thực phẩm?

- Đã bảo đừng có gọi tôi như thế, nghe chướng tai lắm! – Hắn cau bần đưa cái xiên lên vỹ, một giây sau đã rút bắn tay lại, rên khe khẽ vì nóng.

Hồng Quân thích thú nhìn hắn nhăn nhó nhó để vật lộn với cái xiên thịt như một tên tự kỉ, anh cất giọng mỉa mai:

- Vậy tôi gọi là “Sam Ngổ” nhé?

- Điện, đi chỗ khác mà... - Gia Nguyên gất ầm lên nhưng hắn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Quân nhét hết thịt, ót, đưa chuột vào một mồm đầy nhóc.

Gia Nguyên lúng búng với một mồm ngon ngon thức ăn, hắn vừa đau khổ nuốt, vừa lườm Hồng Quân bằng ánh mắt đại bác. Nếu ánh mắt có thể giết được người ta thì không biết Quân đã chết bao nhiêu lần rồi. Tất nhiên là hắn đành phải bắt lực thộn mặt ra nhìn nụ cười đều đặn của anh...

Gia Nguyên đi vòng qua chỗ Minh Kha, cùng một lúc, Tiểu Mạn và anh chia hai xiên thịt đầy nhóc ra trước mặt hắn. Minh Kha mỉm cười dịu dàng:

- Tôi nướng cho cậu này, ăn đi!

- Không, Gia Nguyên phải ăn của em chứ? – Tiểu Mạn thúc anh trai một cái, cô quay sang Gia Nguyên cười niềm nở - Phải không Gia Nguyên?

- Nhưng anh mất công ngồi nướng cho cậu ấy rồi! – Minh Kha cau mày không chịu nhượng bộ, anh dúi cái xiên vào tay hắn - Gia Nguyên, ăn đi!

- Không, Gia Nguyên phải ăn cái của em! – Tiểu Mạn buống bình dúi nốt cái xiên cô nướng vào tay còn lại của hắn.

Gia Nguyên nhìn hai cái xiên trong tay mình, rồi ngẩng lên nhìn hai con người kia đang căng mặt ra theo dõi sự lựa chọn của hắn, khẽ nuốt khan một cái:

- Được rồi... tôi ăn hết!

Jully ngồi gần đó, lặng lẽ quan sát hắn, hết Hồng Quân rồi đến Minh Kha thậm chí cả Tiểu Mạn đều sốt sắng phục vụ cho Gia Nguyên, cảm thấy tủi thân, cô giãy nảy lên:

- Hôm nay là sinh nhật của tớ mà, tại sao không có ai nướng thịt cho tớ hết vậy? Mọi người bỏ mặt tớ đấy à?

- Này! – một xiên thơm phức chia ra trước mặt cô, Jully giật mình ngẩng lên.

Anh chàng khẽ mỉm cười, gương mặt nam tính thêm sắc nét khi ánh sáng từ đám lửa hắt lên, tô đậm hàng lông mày rậm và đôi mắt đen sâu hun hút. Hải Đăng nhẹ nhàng đặt cái xiên vào tay cô rồi đứng lên bỏ đi, cậu không quên để lại một câu ngắn gọn:

- Tuổi mới trông xinh đẹp hơn đấy!

Jully nhìn theo, ngờ ngẩn, một thoáng trái tim của cô nàng đã tình bỗng đập mạnh đến kì lạ. Hải Đăng – đội trưởng đội bóng rổ...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Sau khi đã ăn uống no nê, Jully đứng lên chỉ thẳng vào mặt Gia Nguyên:

- Gia Nguyên lười biếng! Tớ lệnh cho cậu phải ra suối xách nước!

- Tại sao là tớ? – Gia Nguyên bỏ trái táo xuống, cau mày nhìn cô.

- Vì cậu chưa làm gì cả?

- Tớ căng lều cho cậu rồi mà? – Hắn phân bua.

- Cái đó không tính, bảo cậu thái ớt chuông mà cậu cũng để Minh Kha làm giúp, nướng thịt cũng không được nót, vậy nên giờ ra suối xách nước về đây rửa bát đi!

Nghĩ lại, Gia Nguyên thấy mình cũng lười thật, cứ ngồi trơ ra để người ta phục vụ cho thì quả là mặt dày quá, chắc phải làm gì đó thôi. Hắn gật đầu, xách

thì xách. Gặm nốt quả táo cho xong, hấn với tay lấy hai cái xô lớn màu đỏ rồi đứng dậy đi làm việc.

Hồng Quân cũng lấy thêm một cái xô xanh, nhanh chóng đuổi theo Gia Nguyên, anh nói vọng lại:

- Trời tối lắm, tôi đi cùng cậu ấy!

...

Đêm mát mẻ, không gian phủ sương trắng xóa, hơi gió lạnh len lỏi qua những tán cây cổ thụ đen, vờn nhẹ lên da thịt một thứ cảm giác kì lạ. Trăng rọi sáng con suối, dòng nước ánh lên, mềm mại và lung linh như được dát vàng. Nước lũ qua kẽ tay Gia Nguyên mát lạnh. . .

Gia Nguyên vốc nước rửa mặt, từng giọt thanh khiết lăn nhẹ trên má. Hấn quay sang nhìn người bên cạnh, cau mày khó chịu:

- Ai bảo anh đi theo?

- Tôi thích lo chuyện bao đồng! – Hồng Quân đáp cụt lùn, ngả người ra thăm cỏ đầm sương, anh nheo mắt nhìn vàng trắng lấp ló sau những tán lá dày, khoan khoái hít một hơi đầy phổi luồng không khí trong lành.

- Làm vương tay vương chân người khác! – Gia Nguyên thờ dãi, lại tiếp tục múc nước đổ đầy hai cái xô.

Hồng Quân bỗng ngồi bật dậy nhìn hấn chăm chăm, khúc môi anh khẽ cong lên nghịch ngợm:

- Tôi vốn chẳng có ý định quấy phá gì...nhưng em đã gọi ý vậy thì...

- Này này, định giờ trò gì đây? – Gia Nguyên cảnh giác, hấn lùi ra một chút.

Quân cởi chiếc áo khoác ra, ném sang bên cạnh, rồi nhảy ùm xuống con suối cạn, nụ cười nghịch ngợm dưới ánh trăng mờ ảo khiến gương mặt vốn lạnh nhạt kia trở nên sinh động lạ lùng.

Ào! – Gia Nguyên tròn mắt lên sùng sốt, một giây sau, hấn nhận ra cảm giác mát lạnh của nước len lỏi trong kẽ tóc, miệng hấn cứng đờ không thốt nên lời.

Ào! – Quân lại tiếp tục té nước vào hấn. Gia Nguyên vội đưa tay vuốt mặt, mắt hấn vẫn tròn xoe nhìn anh, trơ ra như phỗng.

Ào! – Cả người Gia Nguyên ướt sũng, cuối cùng hấn cũng chớp mắt một cái, bờ môi nhỏ khẽ cong lên mỉa mai. . . Đùa với hấn à? Chọc điên đúng người rồi đây!

Gia Nguyên quăng cái xô lại trên bờ, hấn lao xuống suối, điên cuồng té nước vào Hồng Quân.

...

- Như Lai Thần Chú! – Hồng Quân hét lên, lùa mạnh một vạt nước vào mặt hấn. Tóc tai Gia Nguyên ướt sũng, bầu lấy gương mặt thanh tú. Hấn khục khặc ho, lùi lại một chút lấy đà rồi gặm lên:

- Tuyệt chiêu siêu nhân Gao! – Nước lạnh ngắt tạt thẳng vào mặt Hồng Quân làm anh sắc súa. Vuốt ngực cổ kìm cơn ho, Hồng Quân ngược đôi mắt ầng ầng nước lên nhìn hấn, nở nụ cười nửa miệng thách thức – Bỏ Tất Quan Âm giáng thế!

- A...! – Gia Nguyên kêu lên khe khẽ, rừng mình đón làn nước suối, hơi lạnh làm da gà hấn nổi lên lớp lớp. Hấn cố nhếch môi kiêu bạc, này thì ăn miếng trả miếng – Gao Vàng - Đại Bàng giương cánh!

Ào ào ào... dưới ánh trăng vàng dịu ngọt, tại một con suối nhỏ nằm sát chân đồi, hai con người điên dại té nước vào nhau, vừa cật lực chiến đấu, vừa gào thét ầm ĩ. Thật là một cảnh tượng khôi hài!

...

Gia Nguyên ngả người lên thăm cỏ mềm mại, hấn thờ hồng học vì trận chiến điên rồ vừa rồi.

Thật kì lạ, hấn nhận ra từ trước đến giờ hấn chưa bao giờ hành động trẻ con như bây giờ, chưa một lần nào hấn cười nói thoải mái thế này thì phải? Hình như kể từ khi về đây, trong hấn có chút gì đó thay đổi... Dễ cười, dễ nói, dễ giận hơn? Những cảm xúc này trước kia rất khó được hấn thể hiện ra ngoài, nhưng từ khi nào khúc môi này lại dễ dàng nhếch lên đến thế, đôi lông mày này thường hay cau lại hơn và nước mắt cũng trào ra một cách không hề gượng ép... Một thoáng rất nhẹ, Gia Nguyên thấy cảm xúc trong tâm hồn mình bỗng dung phong phú hơn hấn, hấn đang thay đổi chăng?

... Quân đã múc đầy lại ba xô nước, anh liếc nhìn bộ dạng ướt mềm như chuột lột của Gia Nguyên, khẽ mỉm cười, trong đôi mắt đen lạnh ấy kín đáo phảng phất một chút dịu dàng:

- Về thôi “Sam Ngổ”!

Gia Nguyên không nói gì, lặng lẽ nhắc một cái xô và đi theo anh...

Được mấy bước, chân hắn bỗng khựng lại, cảm giác này...

...Không gian trước mắt bất ngờ chao qua chao lại, thân ảnh ấy nhòe đi nhanh chóng, một giây sau, Gia Nguyên đã chẳng nhìn thấy gì nữa, đầu hắn quay cuồng với mớ âm thanh khó chịu, màu đen ngòm và những tiếng ong ong phủ lấy mọi thứ.

Bộp! – Tiếng cái xô nhựa nện xuống đá làm Hồng Quân giật mình, anh quay phắt lại. Đập vào mắt anh biểu hiện ấy của Gia Nguyên, trông rất quen thuộc, sao mà giống lúc ở sân sau thư viện...

- Sam, sao thế? – Quân hét lên, anh lao ngay đến, thân ảnh nhỏ bé của hắn lịm dần đi trong vòng tay của anh.

- Đầu...đau đầu quá... - Gia Nguyên nghiêng rặng, cố gắng mấp máy môi nói từng chữ một cách khó nhọc.

Quân hoảng sợ ôm chặt lấy Gia Nguyên, hắn run lên bần bật, chìm sâu vào cơn đau đầu khủng khiếp. Bóng tối bủa vây lấy hai người.

Tim Hồng Quân đập những nhịp khô khốc... lần trước cơn đau đầu ập đến bất ngờ và qua đi cũng nhanh chóng, lần này hình như lại kéo dài hơn. Anh lo lắng quan sát gương mặt nhể nhại mờ hời kia, tay hắn bầu chắt lấy anh như cố tìm một điểm tựa để có thể xoa dịu đi những sợi thần kinh đang co giãn dữ dội...

...Hơn 10 phút trôi qua, Gia Nguyên từ từ hồi tỉnh, hắn lỏng tay dần và rồi buông Hồng Quân ra. Ánh sáng vàng ươm, ngọt dịu của mảnh trăng khuyết tràn vào khiến mắt Gia Nguyên khẽ nheo lại. Hắn hơi ngạc nhiên nhìn gương mặt căng thẳng của Hồng Quân, mồ hôi làm ướt đầm cả tóc mai và trán anh...Gì thế? Đang lo lắng à?...Lông mày hắn cau lại một mối, dường có nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại đó chứ! Hắn ghét những ai thương hại mình.

- Em ổn không? – Giọng Quân vang lên đượm sắc âu lo.

- Tôi ổn! – Gia Nguyên giật phắt tay ra, gượng ngồi dậy nhưng rồi hắn liền gục xuống, lạ thật, tay chân không còn chút sức lực nào cả.

Hồng Quân nhẹ nhàng choàng chiếc áo khoác còn khô cho hắn, anh cài cúc cẩn thận rồi đỡ hắn lên:

- Tôi cũng em về!

- Tôi có thể tự đi! – Gia Nguyên bướng bỉnh gạt anh ra, ánh mắt hắn đánh lại lạnh lẽo.

- Lên mau đi! – giọng anh vẫn dịu dàng.

- Không muốn! – Hắn cố bước, đáng hắn loạng choạng.

- Bướng thật! – Quân kéo hắn lại, anh vòng tay hắn qua cổ mình và nhắc bổng hắn trên lưng.

Gia Nguyên dùng chút sức lực cuối cùng để vùng vẫy kháng cự nhưng chẳng ăn thua gì. Hắn không muốn dựa dẫm vào kẻ khách dịch này, hắn không muốn nhờ vả gì hết.

Đã bao nhiêu lần hắn để Hồng Quân nhìn thấy bộ dạng thảm hại thế này rồi? Anh đã gãy tay vì hắn, anh đã cố đỡ chịu đỡ quyền vờ cho hắn... Hắn không muốn nợ anh. Hắn ghét ánh mắt thương hại của anh, dường khiến hắn cảm thấy bản thân mình yếu đuối thêm nữa.

Tại sao lúc nào cũng gặp chuyện trước mặt Hồng Quân chứ? Cứ như là hắn cố tình diễn kịch để khiến anh quan tâm vậy? Một mối quá...hắn không thích Hồng Quân, hắn ghét anh kinh khủng, rất ghét...

- Một thì ngủ đi! – từng tiếng trầm ấm vang lên rõ mồn một trong không gian tĩnh mịch – Em đừng khiến cho mọi người lo lắng!

- Tôi không thích, thả xuống! – Gia Nguyên yếu ớt đáp lại.

- Đã bảo ngủ đi mà, đừng về lại lều còn xa lắm!

Gia Nguyên thở hắt ra, hắn mệt lắm rồi, mỗi lần cơn đau đầu ấy kết thúc là hắn không thể nhắc nổi tay chân lên nữa...

Cuối cùng hắn cũng phải áp mặt vào lưng anh. Áo anh ướt mềm nhưng hắn không hề thấy lạnh, hơi ấm lan tỏa và những nhịp bước đều đều tạo nên một cảm giác vô cùng yên bình. Cảm giác này quen thuộc lắm. Giống hệt như ngày xưa ấy, khi người đó cõng hắn trên lưng và hắn dựa vào lưng người đó mà ngủ. Không muốn thừa nhận nhưng thực sự thì Gia Nguyên đang thấy ấm áp đến dễ chịu. Hơi thở hắn chậm dần, từng nhịp đều đặn. Hồng Quân lặng lẽ thở dài, anh biết hắn đã ngủ.

...Quân ngược lên nhìn bầu trời đêm với hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh đến ảo diệu, hàng mi anh chùng xuống, khẽ rung nhẹ, che khuất những nỗi niềm cảm xúc đang cuộn lên từ sâu thẳm của đôi mắt đen lạnh:

- Tôi khó ưa đến vậy sao?... Tôi không đáng được bảo vệ em sao?... Nhưng Sam này, dù có chuyện gì đi nữa thì tôi cũng không làm ngơ được đâu, tôi không bỏ mặc em được đâu, tôi không làm thế được...Sam ạ!

Đúng vậy, Quân chưa bao giờ làm ngơ trước việc gì liên quan đến hắn, anh bao giờ cũng âm thầm quan sát và âm thầm hành động. Phía sau hắn luôn có

anh, chưa bao giờ anh rời mắt khỏi con người ương ngạnh, bướng bỉnh này. Một chút cũng không...

Hồng Quân thoáng nhớ lại vụ xung đột với Vinh Huy cách đây không lâu. Khi nghe tin người ta đưa Gia Nguyên đi cấp cứu với cái đầu đầy máu, anh tưởng như mình đã không thể đứng vững.

Quân điên cuồng lao đi tìm bọn côn đồ ấy, máu trong huyết quản sôi lên sùng sục.

Chính tay anh đã đánh, không chừa một ai, anh chưa bao giờ mất bình tĩnh đến thế, cây gậy sắt trong tay anh nếu không được giữ lại kịp lúc thì chẳng biết chừng đã có án mạng xảy ra. Anh sai người tống Vinh Huy và đàn em của hắn vào tù. Anh nhận ra mình tàn nhẫn lắm.

Hồng Quân sau khi đánh người cảm thấy tay chân run lên bần bật, anh không hề tự chủ được. Anh thấy lạ lẫm với chính bản thân mình.

Hồng Quân – một con người giỏi kiềm chế, một con người lạnh lùng, hành động có suy tính kĩ càng, chưa một việc gì thực hiện mà không được lên kế hoạch. Thế nhưng lúc đó anh đã hành động mà chẳng suy tính gì cả.

Gia Nguyên rơi vào nguy hiểm khiến anh hoàn toàn mất bình tĩnh, Hồng Quân bất ngờ nhận ra không biết từ lúc nào con người này lại trở nên quan trọng với anh như thế, quan trọng đến độ chỉ cần động đến hắn, thì dù là ai, anh cũng không ngại ra tay xử lí. Bảo vệ hắn đã trở thành thói quen của anh, thậm chí là phản xạ của anh.

...Hồng Quân cảm thấy hắn bé nhỏ lạ lùng, cồng hắn trên lưng mà cứ nhẹ bồng như không. Anh biết tim mình đang đập nhanh lắm, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến bây giờ, với duy nhất con người này thôi...

...

Khi về đến nơi, Gia Nguyên đã ngủ say, thấy Quân cồng hắn trên lưng, mọi người đều phát hoảng.

- Cậu ấy sao thế? – July thẳng thốt.

- Đau đầu! – Hồng Quân đáp gọn, anh đi đến lều và đặt hắn nằm xuống nhẹ nhàng.

- Hình như Gia Nguyên không ổn? – Hải Đăng cau mày lo lắng – dạo gần đây thể lực của cậu ấy rất tệ.

- Chẳng biết có chuyện gì không nữa! – Tiểu Mạn hai tay đan chặt vào nhau, giọng rất sốt sắng.

... Họ thở dài, lặng lẽ nhìn về phía lều hắn... Minh Kha im lặng, anh liếc nhìn chiếc áo khoác rộng thùng thình Gia Nguyên đang mặc, hàng lông mày khẽ cau lại buồn bã...

Gia Nguyên ngủ thật sự, lần đầu tiên giấc ngủ lại sâu đến thế, một giấc ngủ trống rỗng, không có ác mộng, cũng không có người đó, chỉ đơn giản là một giấc ngủ mà thôi... Hơi ấm từ chiếc áo khoác dập dềnh một cảm giác kì lạ khó tả... Từ bao giờ lại có nhiều người quan tâm đến hắn như thế?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Rachel ôm bó hồng vàng thư thả đi dạo quanh nhà. Căn biệt thự này thật rộng, bố Hồng Quân ở riêng một căn khác, còn anh thì ở đây một mình. Cảm giác của một chàng thanh niên độc thân trong căn nhà lớn như thế này ra làm sao nhỉ?

Hồng Quân vốn tự lập từ khi còn rất nhỏ, càng trưởng thành lại càng mạnh mẽ, uy linh... đó là người đầu tiên khiến cô rung động. Thật sự mà nói, thứ tình cảm của cô dành cho anh rất kì lạ, không phải đơn thuần là tình yêu, có gì đó còn sâu sắc và mãnh liệt hơn cả tình yêu. Cô ngưỡng mộ anh, trân quý anh... còn anh với cô thì thế nào?

Rachel không trả lời được, nhưng cô biết anh cũng trân trọng cô, bảo vệ cô, quan tâm cô. Hồng Quân vô cùng lạnh lùng và dửng dưng với mọi người, tuy nhiên, với cô thì khác, anh rất thật và rất sinh động. Nụ cười dịu dàng của anh, lời nói ấm áp của anh, cô biết chưa bao giờ là dối trá... Anh cũng yêu cô, phải không?

... Rachel nhẹ nhàng cầm những bông hồng vàng vào chiếc lọ pha lê, cô thích trang trí nhà cửa bằng loại hoa này, trông rất tinh tế và sang trọng.

Đến trước cửa phòng Hồng Quân, cô dừng lại, hôm nay anh đi vắng rồi. Rachel chưa bao giờ đặt chân vào căn phòng này. Có nên cầm một vài bông trong phòng anh không nhỉ?

Cô mỉm cười, chắc Quân cũng sẽ thích. Rachel mở cửa bước vào...

Toàn bộ căn phòng của anh được bao phủ bởi màu trắng, tường trắng, bàn ghế trắng, kệ sách trắng, rap giường trắng, ngay cả rèm cửa cũng trắng nốt. Phải rồi, Quân rất thích màu này. Màu trắng đại diện cho sự thanh khiết.

Rachel đưa mắt nhìn một lượt, nên đặt hoa này ở đâu đây? Mắt cô dừng lại ở một khoảng rộng giữa phòng có phủ rèm, tấm rèm ấy che thứ gì đằng sau thế?

Rachel tiến lại gần, cô giật nhẹ sợi dây kéo... Xoẹt... lớp voan trắng phất mạnh và lù sang hai bên, mở ra toàn bộ bí mật đằng sau nó. Cô ngược lên nhìn...

Những bông hồng vàng rơi lộp bộp xuống nền đá hoa cương, đôi mắt tím mờ to trừng trừng dán vào vật thể trước mắt, cô hống tự dưng nghẹn lại thứ cảm giác vô cùng khó chịu...

Cái khung ảnh lớn bằng đồng đen được chạm khắc những đường hoa văn mảnh mai, tinh xảo, nổi bật trên nền đá ốp trắng. Một chút nắng vàng xuyên qua ô cửa pha lê, rọi sáng bừng, làm cho hình ảnh kia như động dậy được.

Trong ảnh là một nữ hoàng tuyệt vời mái tóc màu khói nhạt chảy dài qua vai, đầu đội vòng hoa lưu ly thủy tinh trong suốt, đôi mắt xanh băng lãnh sâu đến vô cùng, vô tận. Bàn tay trắng như ngọc của nàng kiêu hãnh đặt vào tay vị hoàng đế bên cạnh. Vị hoàng đế ấy nhìn nàng say đắm, đôi đồng tử đen lạnh của người chỉ hiện lên duy nhất hình ảnh nàng, trong đó kín đáo phảng phất một thứ tình cảm mãnh liệt và chân thành chưa từng thấy... Vị hoàng đế là Hồng Quân, còn nữ hoàng tuyệt kia là...

- Cao - Khiết - Sam? – Rachel sững sờ, môi cô khẽ run lên.

... Cô thoáng nhớ lại thái độ lạnh lùng của Hồng Quân đêm hôm nọ, khi anh đứng đứng trước cô, dù cô đã chủ động nhưng anh không hề đáp trả, đôi mắt nhàn nhạt cảm xúc của anh, sự bình thản của anh, tiếng thở dài của anh...

Còn bây giờ, trước mắt cô là một Hồng Quân hoàn toàn khác, chưa bao giờ cô nhìn thấy ở anh biểu hiện này, chưa bao giờ cô thấy trong mắt anh một thứ tình cảm mãnh liệt như vậy. Tại sao thế?

Rachel bỗng giật mình khi nhớ đến cái lúc Quân ân cần choàng áo cho Gia Nguyên trong buổi đại lễ, nụ cười dịu dàng của anh, rồi khi anh lao ra đỡ chậu đồ quỳên cho hắn. Anh sớm đã biết Gia Nguyên là ai rồi mà, rõ ràng anh sớm đã biết hắn ta là con gái, nhưng tại sao anh đã không hề nói ra?

Chẳng phải anh rất ghét con gái sao? Chẳng phải lúc nào anh cũng than vãn với cô rằng con gái bao giờ cũng phiền phức sao? Chẳng phải anh đã từng nói rằng “Mít phiền phức lắm, nhưng anh không ghét em, em là đứa con gái mặt dày đầu tiên anh chịu khó tiếp xúc đấy!” ... Hay anh không muốn nói ra? Hay anh không muốn mọi người làm khó hắn? ... Anh đang bảo vệ hắn ư? Hồng Quân?

- Không, Quân không thích cô ta! – Rachel run lên bần bật – Giả dối, anh ấy không thể nào thích Sam được! Ngoài mình ra thì Quân không quan tâm đứa con gái nào cả, không ai khác ngoài mình!

Rachel ngửa cổ cười khùng khục, đúng vậy, Quân chỉ quan tâm mình cô thôi. Đôi mắt tím cuộn lên những đợt sóng dữ dội, máu chảy trong huyết quản như sôi lên sùng sục, cô chụp lấy con dao rọc giấy trên bàn làm việc của anh, rồi lao đến chỗ khung ảnh.

Phập – phập – phập! – Rachel điên cuồng đâm vào mặt nữ hoàng tuyệt, từng nhát cay cú, uất hận. Cô không cho phép Hồng Quân nhìn ai khác, Quân không thể yêu ai khác ngoài cô, Quân không được quan tâm đến ai khác ngoài cô...

phập – phập, bàn tay cô nhắm thẳng vào thân ảnh kia mà đâm, tiếng cười của cô thoáng chốc trở nên tà mị, đôi mắt vằn lên những tia đỏ sẫm như máu.

Cạch! – chiếc dao rọc giấy rơi xuống nền. Sự im lặng mỗi lúc một sâu, Rachel cố kìm cho hơi thở của mình chậm lại, liếc nhìn gương mặt đã bị rạch nát tươm kia, khoe môi cô cong lên thành một nụ cười mà quý. Tay cô siết chặt, nổi lên những đường gân xanh xám

- Không ai có thể giành Quân khỏi tay tao, ngay cả mày cũng thế Sam ạ. Mày chọc giận tao, mày khiến tao khó chịu lắm. Đợi đấy, rồi tao sẽ làm mọi người ghét mày. Hồng Quân sẽ khinh thường mày cho mà xem!

*****

Lại một đêm khuya ngồi trước những xấp tài liệu với thứ chất lỏng đen đặc, đắng chát khiến Gia Nguyên tỉnh táo. Hắn cẩn thận ngắm nghía từng chữ.

“DM stands for Devil Mark”. Theo tài liệu từ Jang, đây là một đường dây vô cùng nổi tiếng trong thế giới ngầm, chuyên buôn bán ma túy và nội tạng người... Nội tạng người? Nội tạng của quỷ dữ?... Thật đáng sợ!

Một bộ máy tinh vi xuyên suốt từ Bắc chí Nam, chuyên mua chuộc cảnh sát, có tay chân trong Quốc Hội, ẩn danh sau các ngân hàng, địa ốc, bắt tay với cả công lý lẫn tội lỗi, có rất nhiều trụ sở bí mật... với người đứng đầu luôn luôn giấu mặt.

Không ai biết ông trùm thật sự của bộ máy này, chỉ biết phải luôn cẩn trọng hết sức để mình không lọt vào tầm ngắm của hắn – “DM”... Liệu anh có phải là người mà hắn nhắm đến không? Phải rồi, một khi đã là mục tiêu của DM thì cũng nên xác định luôn rằng mình nhất định sẽ mất mạng... Anh đã bị rơi vào tầm ngắm?

Rốt cuộc tại sao lại như thế? Anh tại sao lại dính dáng đến cái tổ chức đáng sợ này?

... Gia Nguyên vốc nắm thuốc tăng lực vào miệng và cố nuốt. Hắn cần sức khỏe, đừng mệt mỗi lúc này, hắn không muốn mình mệt mỗi lúc này.

Sau khi kết thúc đợt cầm trại hôm qua, Hồng Quân bắt hắn đến bệnh viện, anh bảo hắn không ổn tí nào. Nhưng hắn đã tức giận gắt phất anh ra và bỏ về, hắn thực sự rất giận. ...nhưng thật ra sợ hãi thì nhiều hơn.

Hắn biết từ lúc bị tai nạn đến giờ hắn mắc triệu chứng đau đầu rất kì lạ, những cơn đau ập đến bất ngờ và mỗi lần như thế hắn lại khổ sở không chịu nổi. Đau, rất đau, vô cùng đau.

Chính vì vậy hắn mới không dám tìm hiểu về tình trạng của mình, hắn sợ sức khỏe hắn có vấn đề, hắn sợ bệnh tật. Vì nếu sức khỏe hắn thực sự không ổn thì làm sao hắn có thể tiếp tục công việc thâm lặng của mình được?

Mục đích hắn trở về Trung Quốc là để tìm kẻ sát nhân. Nếu đến chính hắn còn mệt mỏi với bệnh tật, chính hắn còn không chiến thắng được bản thân thì hắn có thể làm được chuyện gì nữa đây?

...

Gia Nguyên cầm chiếc điện thoại của người đàn ông hôm nọ lên, tay khẽ run rẩy vì hồi hộp và vì thiếu sức, hắn hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh mình. Tìm đến danh mục cuộc gọi gần nhất, chọn dãy số lạ với biểu tượng đầu thập màu đỏ.

Cuộc gọi này sẽ đưa hắn đến đâu?...Gia Nguyên không biết nữa. Ngón tay hắn khẽ kích vào nút gọi màu xanh.

Sau hai hồi chuông, có người nhấc máy, một chất giọng trầm lạnh phả vào ống nghe như làm đông cứng cả máu đang chảy trong mạch:

- Chuyện gì?

- ...

- Chuyện gì? – Người đó vẫn lặp lại hệt như câu hỏi lúc đầu, giọng càng trầm và lạnh hơn.

- ...

Tút...tút... Đầu dây bên kia tự động ngắt máy. Gia Nguyên hạ điện thoại xuống, mắt hắn nhìn sững vào khoảng không vô định, khẽ nuốt khan một cái. Người vừa nghe máy có phải là...DM?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Cạch – cạch – cạch! – ngón tay người thanh niên thoăn thoắt gõ trên bàn phím. Anh vừa nhận được một tệp dữ liệu từ Sam, chính là cuộc điện thoại ấy.

Khung laze phân giải quét liên tục không một giây ngừng nghỉ. Hai tay anh đan chặt lấy nhau căng thẳng, sắp có rồi, máy đang phân tích địa điểm nhận cuộc gọi. Chỉ dựa vào chất giọng ấy thì anh có thể sàng lọc ra được một số gương mặt khả nghi thực sự, câu âm của mỗi người rất khác nhau, hướng gì lại là một chất giọng trầm lạnh đáng sợ như thế, có lẽ sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn.

Những con số trắng nhật chạy ào ào trên màn hình đan kết với nhau, mạng 3D bắt đầu tự kích hoạt mô phỏng cấu hình cổ họng, vòm miệng, rồi phỏng đoán hình dạng xương hàm... một khuôn mặt dần dần được hình thành theo sự phỏng đoán thông minh của công nghệ thông tin tiên tiến vượt bậc. Loại công nghệ đặc biệt này đang nằm trong dự án nghiên cứu của một số hacker giỏi, nó có thể xuất hiện nhiều trục trặc và sai lệch so với thực tế nhưng ít ra còn đưa ra được một manh mối cụ thể hơn trong việc điều tra vụ án.

Ngón tay người thanh niên gõ gõ trên mặt bàn, ba mươi giây nữa sẽ có kết quả...

Xoẹt – xoẹt – xoẹt! – tiếng chiếc máy in hoạt động vang lên rõ mồn một trong không gian tĩnh lặng. Người thanh niên ngồi thẳng dậy, mắt dán vào tờ A4 đang được đẩy ra từ khe kê giấy cách chậm rãi, anh khẽ nuốt khan một cái... hoàn thành rồi!

Tờ A4 in hình gương mặt phỏng đoán của người nhận cuộc gọi vừa rồi và địa điểm nhận cuộc gọi. Hơi ẩm của giấy mới in phả vào tay anh... chân dung của người đó, từng đường nét một, từ đôi mắt đến mũi, miệng, cằm đều rất giống...

Không hề lạnh nhưng người thanh niên lại run lên bần bật, anh cảm thấy lạnh toát. Từ đáy mắt cuộn lên những đợt sóng dữ dội, môi anh khẽ run lên vì sửng sốt. Giật mình, bàng hoàng, thẳng thốt.

Người thanh niên vội xé nát tờ giấy, tay anh run rẩy, những đường gân xanh xám nổi lên dày đặc, giọng anh hoàn toàn mất bình tĩnh:

- Không thể nào! Sai rồi, kết quả này sai rồi, không thể nào là người này được! Cái chết của Cao Gia Nguyên không thể liên quan đến người này!

Anh ném mạnh chúng vào sọt rác, mắt thoáng qua sắc đỏ au với những cảm xúc hỗn loạn. . . Hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh mình, người thanh niên lại nhìn vào màn hình đang cuộn cuộn những con số màu trắng nhạt:

- Đúng vậy, chắc chắn có nhầm lẫn, mình chưa sử dụng thạo loại công nghệ mới này, không thể nào là người đó được. Chắc chắn lần này là mình sai.

Tít Tít... máy đàm nháy lên những vệt đỏ làm người thanh niên giật mình, anh bật nút nhận tín hiệu, một giây sau, đầu bên kia đã vang lên chất giọng của người đàn ông trung niên quen thuộc:

- Jang, tôi nghe nói Sam đã gửi cuộc gọi ấy qua cho cậu rồi, có tin tức gì không?

- Không có gì cả! – Anh cố kiềm chế cho giọng mình bình thường nhất – chỉ với cuộc gọi ngắn ngủn thế thì tôi đào ra cái thông tin quái quỷ nào được?

Cả hai bên đều im lặng một lúc rất lâu, rồi Jang cũng nhấn nút tắt trước...

Anh vừa nói dối, phải không?

Nếu kết quả kia đúng thì sao? Nếu đúng là người đó giết Gia Nguyên thì sao?

Người thanh niên thờ hất ra, anh cố nhấp một ngụm Blue Moutain đắng chát.

Nếu đó là sự thật... thì Sam sẽ đau đớn lắm...

Nhưng anh chắc chắn đó không phải là sự thật. Đúng vậy, chỉ là do anh sử dụng chưa thạo công nghệ này thôi.

*****

Tại một nơi khác...

Người thanh niên bước đến, kính cẩn cúi đầu:

- Chào Ngài! Ngài cho gọi tôi?

Con người ấy vẫn đứng im như tượng, quay lưng về phía anh chàng. Chỉ nhìn từ đằng sau nhưng thần thái băng lãnh, uy linh toát ra cách mạnh mẽ, hoàn toàn trấn áp người khác. Từ khuôn miệng cân chỉnh kia, một vòng khói thuốc lá trắng đục nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí, màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi cách đó mấy phút vẫn còn bật sáng.

Giữa cái không gian vô cùng tĩnh lặng, chất giọng trầm lạnh ấy vang lên, điềm tĩnh – bình thản đến đáng sợ:

- Thay đổi địa điểm mặt đi, chúng ta có kẻ bám đuôi!

- Vâng thưa Ngài! – khước môi người thanh niên khẽ cong lên bí ẩn. Anh một lần nữa cúi đầu chào rồi đi nhanh ra ngoài.

Người ấy xoay lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm cuộn cuộn sự lạnh lẽo, tăm tối và kiêu bạc. Chiếc huy hiệu bạc chạm khắc hai chữ “DM” nằm trên ngực áo vest dường như tỏa ra một thứ ánh sáng khác thường...

*****

Lặng lẽ nhìn khuôn mặt nữ hoàng tuyết đã bị rạch nát bằng những đường dao rọc giấy, đôi mắt Hồng Quân mỗi lúc lại càng tăm tối, hàng mi chùng xuống che khuất những đợt sóng cuộn lên dữ dội, anh đang cố kiềm nén thứ cảm xúc tức giận sùng sục sôi trong huyết quản.

- Ai đã làm việc này?

- Chúng tôi thực sự không biết! Ngoài công việc lau dọn ra chúng tôi xin thề không bao giờ dám đặt chân vào phòng cậu chủ! – Người quản gia già run rẩy đáp, còn đám người hầu thì đồng loạt cúi rạp mình xuống, họ như phải nín thở để không gây ra một tiếng động nào dẫu nhỏ nhất.

- Lui ra đi!

Quản gia và người hầu kính cẩn rút ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa vang lên rất khẽ, phá tan sự tĩnh lặng tuyệt đối. Hồng Quân bất động một lúc rất lâu.

Anh biết ai làm việc này... Anh nhớ lại cái bóng trên sân thượng mình thấy hôm trước – lúc anh và Gia Nguyên ở sân sau thư viện. Ánh nắng chói chang rọi thẳng vào mắt khiến anh không nhìn rõ được người đó là ai. Nhưng đầu phải anh không cảm nhận được gì hết. Nhất là anh đã nhìn thấy cái bóng của mái tóc hạt dẻ bồng bềnh ấy, một mái tóc quen thuộc đến độ chỉ thoáng lướt qua cũng đủ để anh nhận ra đó là ai...

Hồng Quân cúi xuống nhặt một bông hoa hồng vàng vẫn còn nằm nguyên trên nền đá hoa cương, anh hít một hơi thật sâu mùi hương nồng nàn, quyến rũ ấy. Mắt Quân khẽ nhắm lại, giọng anh phảng phất một chút trầm buồn:

- Hoa hồng vàng là loài hoa của em, em không giấu được tôi đâu... tôi không biết tại sao em làm thế, nhưng mà bất cứ ai động đến cô ấy thì tôi sẽ không bao giờ bỏ qua, kể cả em nữa!... Tôi rất quý em, vô cùng quý, nên xin đừng làm tôi phải thay đổi đi tình cảm tốt đẹp tôi đã dành cho em!

Cô bạn bàn trên quay xuống gõ gõ lên bàn làm Gia Nguyên tỉnh giấc. Hấn ngẩng lên với đôi mắt mệt lử:

- Gì thế?

- Có người gửi cái này cho cậu!

Gia Nguyên nhận từ tay cô một mẩu giấy nhỏ, hấn mở ra, trong đó ghi một dòng chữ rất đều *“khi tan trường thì đến sảnh D gặp nhé! Nhớ đấy! – Tiểu Mạn”*.

Sảnh D? Gia Nguyên khề cau mày, đến đó làm cái quái gì? Đó là sảnh cấm mà, ai cho sinh viên vào chứ?...nhưng nét chữ này thì đúng là của Tiểu Mạn, chắc cô bé có chuyện quan trọng. Nếu đã là Tiểu Mạn gọi thì nhất định phải đi rồi.

Gia Nguyên kẹp mảnh giấy sau bìa cuốn đại cương rồi nhét vào ba lô, hấn lại gục đầu lên hai tay và tiếp tục ngủ ngon lành. Tiếng giáo viên giảng bài vang lên đều đều... .

...

Sân trường chỉ còn lác đác vài người, vệt nắng hoàng hôn nhạt nhòa xuyên qua những tán cây cô thụ. Gia Nguyên thức giấc, giờ học đã kết thúc rồi... .

Hấn ưỡ oải vươn vai, mệt mỏi nhấc từng bước đến sảnh D, chắc Tiểu Mạn sẽ lại hồn dỗi vì cái tật lè mè không bỏ được của hấn.

Sảnh D trống trải và tối tăm, chẳng sinh viên nào dám bén mảng đến khu vực này. Trong trường đại học Nam Kinh, đây là sảnh cấm, vì nó lưu giữ toàn bộ hồ sơ, tài liệu mật của trường, cũng có thể là đáp án của tất cả những đợt thi cử trong năm. Nếu dính dáng đến thì chả phải dễ bị kỉ luật lắm sao?

Gia Nguyên cau mày, rốt cuộc Tiểu Mạn hẹn hấn ở cái nơi quái quỷ này làm gì?...hấn chẳng có câu trả lời nào ngoài việc tiếp tục suy nghĩ rằng Tiểu Mạn đang có chuyện gì quan trọng lắm đây và cô bé cần hấn giúp. Hấn thì lúc nào cũng sẵn sàng, nhất là với chuyện của Tiểu Mạn.

Gia Nguyên neho mắt nhìn một bóng người thấp thoáng trên hành lang. Cái mái tóc nâu ngắn và dáng người mảnh mai ấy... .đích thị Tiểu Mạn rồi.

Hấn rảo bước nhanh hơn, chiếc balo sau lưng lắc mạnh theo từng nhịp gấp gáp và bí mật.

Nhưng, chớp mắt, cái bóng ấy đã tan vào dãy phòng tối tăm. Gia Nguyên khựng lại, cô bé làm gì trong đó?

- Tiểu Mạn! – Gia Nguyên gọi lớn. Tiếng gọi hấn dội vào những mảng tường kem sữa, vọng đi vọng lại... .Không có ai trả lời, tất cả là một sự im lặng bất thường.

Mỗi lúc, Gia Nguyên càng tiến sâu hơn, vẫn gọi Tiểu Mạn, nhưng cái bóng thấp thoáng phía trước ấy không trả lời cũng không hành động gì, cứ xăm xăm bước đi mãi. Thoáng chốc, hấn đã vào hấn bên trong sảnh. Bầu trời hoàng hôn nhạt dần sắc rắng đỏ, bóng tối bắt đầu buông xuống... .

Chiếc điện thoại rùng rùng trong balo làm Gia Nguyên giật mình, chân hấn khựng lại. Nãy giờ hấn cứ lo đuổi theo cái bóng ấy mà không biết mình đã đi đến đâu, mặc dù thân ảnh ấy nhìn từ phía sau rất giống Tiểu Mạn nhưng hấn vẫn cảm thấy kì lạ sao ấy. Cũng không rõ nữa, cứ có cảm giác đó là một người khác.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên, soi rõ cái nhú mày ngạc nhiên của Gia Nguyên... .Tiểu Mạn đang gọi này.

- Gia Nguyên đây à? Anh có giữ mấy tập thảo luận đề án mở rộng thư viện vừa rồi không? – Chất giọng trong trẻo quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia.

- Em đang ở đâu đấy Mạn?

- Anh hỏi kì thế? Ở nhà chứ đâu?

- Vậy à? – Gia Nguyên ngược lên nhìn tên của căn phòng trước mặt hấn... .“Phòng lưu trữ đề thi”.

- Anh không giữ tài liệu ấy, em thử hỏi Nhật Hạ xem sao! – Hấn bình thần đáp rồi dập máy.

Sự tối tăm bao phủ toàn không gian, mọi thứ rơi tõm vào bể sâu yên lặng đến vô cùng, trái tim vẫn đập đều đều những nhịp khô khốc.

Tiểu Mạn đang ở nhà mà, vậy lời nhắn và cái bóng ấy đang cố dụ hấn vào đây?

Gia Nguyên vuốt mặt rồi thở ra một hơi dài thườn thượt, hấn xoay lại nhìn vệt laze đỏ rực phát ra từ chiếc camera bảo vệ bắt trên tường. Đôi mắt hấn phẳng lặng đến kì lạ, không một chút xao động, màu xanh nhàn nhạt nhưong chỗ cho sắc đen bí ẩn. Bờ môi hấn nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo khác thường.

- Ngốc thật, lại bị người ta gạt bẫy rồi! Mày đi đến đâu cũng dính với mấy thứ rắc rối không đáng này. Số mày vốn vậy mà Sam... .

... Gia Nguyên quay trở ra, khẽ khàng lướt nhìn những chiếc camera rải rác trên các trụ hành lang. Phải, hắn đã bị gài bẫy, một cái bẫy đơn giản nhưng hết sức tinh vi. Sắp có chuyện lớn đây.

*****

Hiệu trưởng liếc nhìn cô gái có mái tóc màu hạt dẻ ngồi đối diện, ông nhấc chiếc tách sứ lên và nhấp một ngụm trà bách thảo, giọng ông phảng phất chút thân thiện hiếm thấy:

- Cho ta gửi lời cảm ơn về món quà giá trị của bố cháu nhé! Ta rất thích nó!
- Vâng ạ! – Cô gái nở nụ cười đầm thắm, dịu dàng vén vài cọng tóc rơi xuống mắt. Cô mở túi xách, lấy ra một cuộn băng nhỏ, đẩy về phía ông.
- Cái gì thế? – Hiệu trưởng đặt tách sứ xuống chiếc lót ly màu cánh gián bằng gỗ hương.
- Hôm qua cháu ở lại trường hơi trễ, chứng kiến một việc không thể nào tin được, và cháu đã liên hệ với những người trực camera bảo vệ sảnh D để lấy đoạn băng này làm bằng chứng.

Nghe nhắc đến sảnh D, hàng lông mày rậm của người hiệu trưởng khẽ cau lại, ông lặng lẽ nhìn cuộn băng, rồi đến gương mặt trầm buồn của cô gái, hình như cô đang thất vọng về một điều gì đó.

- Cháu nghĩ bác nên xem nó, bởi vì cậu học sinh ưu tú nhất vào những kì gần đây đã hành động gian lận.
- Chẳng lẽ... cháu nhắc đến Cao Gia Nguyên, người liên tục dẫn đầu trường trong học kì vừa rồi? – ông ngập ngừng hỏi trong sự thảng thốt.
- Bác cứ xem rồi sẽ rõ, đến cháu còn không tin được vào những gì mình thấy, nhưng đó là một sự thật đáng buồn thừa hiệu trưởng. Trong ngôi trường nghiêm minh mà mỗi sinh viên đều nỗ lực hết mình thì lại có một kẻ gian lận khủng khiếp. Cháu chỉ muốn nói rằng cháu thực sự lấy làm tiếc khi chính bác lại đang là hiệu trưởng, nếu có những sinh viên hành động như thế thì cháu ngại tiếng tăm của bác sẽ bị ảnh hưởng.

Cô gái quan sát những chuyển biến phức tạp trên gương mặt người đàn ông đã đứng tuổi. Rồi cô nhẹ nhàng đứng dậy:

- Bây giờ cháu có việc bận nên phải đi, cháu chỉ khuyên bác nên đặc biệt chú tâm đến trường hợp này, nếu không muốn ánh mắt người ta dành cho bác khác đi! Cháu xin phép!
- Ừ, cảm ơn cháu đã đến thăm ta, nếu quả thật điều cháu nói là đúng thì Cao Gia Nguyên sẽ bị đình chỉ học ngay lập tức!

Cô gái khẽ cúi chào rồi bước ra khỏi văn phòng, từng bước đi uyển chuyển tạo nên phong thái sang trọng, trang nhã đến quỵn rũ. Khóe môi cô khẽ cong lên một cách mãn nguyện khó hiểu:

- Đình chỉ học? Chưa đủ đâu, cái tao muốn là ánh mắt khinh thường của mọi người dành cho mày, trong đó có Đỗ Hồng Quân!

*****

Tiếng loa thông báo vang vọng khắp cả trường: “Sinh viên Cao Gia Nguyên lớp 37k12 –khoa quản trị kinh doanh lập tức về phòng hội đồng”

Gia Nguyên bỏ cuốn sách xuống, hàng lông mày gọn ghẽ nhướn lên, hắn nở một cười nhạt thếch:

- Đến lúc rồi sao? Xem ra rất ghét mình nên mới nỏ nóng như vậy. Để xem thử lần này là gì đây?

Hắn đứng dậy, rảo từng bước lạnh lùng đến phòng hội đồng, bỏ qua những tia nhìn đầy thắc mắc của mọi người: “Cao Gia Nguyên? Phòng hội đồng? Đó chẳng phải là nơi chỉ dành cho những học sinh cá biệt bị đình chỉ học thôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67

Gia Nguyên bình thần ngược nhìn hội đồng nhà trường, tất cả những thầy cô đều đang có mặt ở đây, đôi mắt hắn lúc ấy băng lãnh kì lạ. Thật cao ngạo!

Cuộc tra khảo bắt đầu...

- Câu hỏi đầu tiên: Tại sao anh lại vào sảnh D trong khi nhà trường đã ra quy định cấm?

- Có người gọi tôi đến đây!
- Người đó là ai?
- Tôi xin không trả lời câu hỏi này.
- Nếu vậy thì chúng tôi đủ điều kiện để có thể kết luận anh vừa nói dối, anh đến đó để đánh cắp tài liệu thi đúng không?
- Nếu đúng vậy thì sao ạ? Còn nếu không thì sao?
- Chúng tôi đang thăm vấn, yêu cầu anh trả lời trung thực, không được phép phản bác lại hội đồng như thế!
- Vâng, câu trả lời của tôi là không, tôi không ăn cắp thứ gì cả!
- Vậy thì chẳng có động cơ nào để anh đến tận phòng lưu trữ đề thi, anh có giải thích gì cho việc này không?
- Không!
- Chúng tôi kết luận anh đã ăn cắp tài liệu để phục vụ cho mục đích cá nhân, trước đây, anh vốn không phải là một học sinh ưu tú, nhưng đột nhiên lại có một bước tiến vượt bậc về thành tích, điều này có thể đặt nghi vấn.

Gia Nguyễn nhếch môi cười ruồi, nghi vấn? Phải rồi, dùng một cái từ bết láp lại nhảy lên dẫn đầu trường thì thật khó lí giải, cái bấy này mới thực tế làm sao!

Hắn ngược lên, đôi mắt sẫm lại che khuất mọi cảm xúc phức tạp bên trong. Gia Nguyễn hít một hơi thật sâu, giọng hắn vang lên trong gian phòng lớn đông đặc khách thường:

- Ngay bây giờ đây, tôi nghĩ mình có thể chứng minh rằng chẳng việc gì tôi phải ăn cắp thứ tài liệu đó, bởi tôi đứng đầu trường này bằng chính thực lực của tôi. Không gian lận, không giả dối gì cả... Tất cả các thầy cô ở đây, ai cũng có thể vấn đáp tôi, về bất kì vấn đề nào có trong chương trình học mà quý vị muốn, thậm chí tôi thách thức vấn đáp trong cả chương trình của năm học tới. Tôi sẽ trả lời ngay tại đây, tất cả những vấn đề mà quý vị có thể ra thi cho sinh viên. Câu hỏi nào cũng được : quản trị tài chính, quản trị quốc tế, quản trị thương hiệu,... Nào, xin mời!

Có một làn sóng xì xào nổi lên tạo thành bầu không khí căng thẳng cao độ. Vấn đáp ngay tại đây? Về tất cả mọi vấn đề có trong chương trình? Làm bài thi bằng miệng? Cậu sinh viên ấy có hiểu vấn đáp thực sự là gì không? Cậu ta phải trả lời bất cứ phạm vi kiến thức nào thầy cô hỏi đến, mỗi câu hỏi phải được trả lời đầy đủ nội dung và chính xác, điều quan trọng của cách thức này là thí sinh phải rất tự tin, rất bình tĩnh, kiến thức thực sự sâu rộng, phản xạ nhanh, trí nhớ tốt và phải trả lời cách khôn khéo, gãy gọn, súc tích.

Gia Nguyễn ngẩng cao đầu, thần thái kiêu hãnh đáng sợ. Từ trước đến giờ, hội đồng nhà trường chưa khi nào phải đối mặt với một lời thách thức bản lĩnh như thế. Được thôi, để xem thực lực cậu sinh viên này đến đâu!

*****

Mọi thứ đã được quyết định, Gia Nguyễn chứng minh mình không ăn cắp tài liệu thi rất tốt ,tuy nhiên việc tự ý vào sảnh cấm khiến hắn bị đình chỉ học một tuần...Nghỉ học? Vậy cũng khỏe!

Gia Nguyễn thông dong bước đi, đến góc khuất cầu thang, hắn gặp phải một người ngang đường.

Rachel nhẹ nhàng hất những búp tóc mềm mại ra sau lưng, cô khoanh tay, mỉm cười hòa nhã:

- Nghe nói có kẻ ăn cắp tài liệu đề thi...ồ, thì ra đó là lí do mà cậu luôn dẫn đầu? – Đôi mắt cô thoáng qua sắc tím đục bí ẩn, Rachel nhếch môi nhả từng chữ đầy khinh bạc - Thật kinh tởm!

- Nói thế là cô bày ra trò này? Lên kế hoạch được đấy! – Gia Nguyễn bình luận với gương mặt nhàn nhạt thứ cảm xúc lạnh lẽo.

- Dựa vào đâu mà cậu nói thế nhỉ? – Rachel nhún vai, hàng lông mày lá liễu khẽ nhếch lên ra vẻ ngây ngô, hiền thực – Có bao kẻ ghét cậu tại sao lại cứ đổ lên đầu tôi?

- Vì cô là kẻ ghét tôi nhất trong những kẻ ghét tôi, và cô sống cũng chỉ để bày những trò như thế thôi!

Rachel bật cười, tiếng cười giòn tan, thánh thiện đến kì lạ:

- Vậy sao? Thế thì cậu định làm gì tôi đây, học sinh ưu tú Cao Gia Nguyễn? Tôi không nhằm thi cậu bị đình chỉ học một tuần vì tội vi phạm nội quy mà, cay cú chứ nhỉ?

- Cay cú? Cô nghĩ ai cũng giống cô sao Rachel Lynes? – Gia Nguyễn nhún mày cao ngạo, giọng hắn trầm tịch, băng lãnh – Tôi chẳng sao cả, vì *loại người như cô đâu đáng để tôi phải bận tâm!*

Nụ cười trên môi Rachel vụt tắt, không đáng để bận tâm ư?

Cô liếc nhìn thái độ dửng dưng của hắn, đôi mắt tím bất ngờ cuộn lên những đợt sóng dữ dội, máu trong huyết quản thoáng chốc đã sôi sùng sục...Hắn vừa lẳng mạ cô?

Rachel siết chặt tay, những đường gân xanh xám chạy rần rần dưới làn da trắng như ngọc, cô rít từng chữ qua kẽ răng đầy phẫn nộ:

- Thế mày nghĩ mày là ai, Cao Khiết Sam? Một đứa con gái giả trai để dễ dàng quyến rũ đàn ông chứ gì?

- Nhảm nhí! – Gia Nguyên gằn giọng vẻ khó chịu, hắn quay lưng, định bỏ đi, nhưng lời của Rachel làm hắn thoáng khựng lại:

- Mày muốn cướp Hồng Quân từ tay tao phải không? Mày đang cố tiếp cận anh ấy, mày giả vờ để giành được sự thương hại của Quân? Nói cho mày biết, mày mơ xa quá rồi đó, đồ tiện nhân!

Chát! – Gia Nguyên giáng thẳng vào mặt Rachel một cái tát thật mạnh, đôi mắt hắn sẫm lại với những đợt sóng cuộn cuộn mạnh mẽ đến đáng sợ:

- Câm miệng trước khi tôi nổi giận!

- Haha...Mày đánh tao sao? – Rachel cười lớn trong sự kinh ngạc thú vị, cô cảm thấy ran rát ở khóe miệng, có thứ chất lỏng nhẹ chảy vào đầu lưỡi, quyến một vị tanh nồng...máu?

Mắt cô trợn lên với sắc đục tăm tối lan tỏa, cô đưa tay vuốt ngược tóc ra sau, môi nhếch lên đầy hứng khởi:

- Được lắm con khốn! Đã thế thì đừng trách tao!

Bốp – bốp! – Rachel điên cuồng đập đầu vào bờ tường mấy cái liên tiếp. Khi cô dừng lại, trán đã thâm tím với một đường máu tươi tuôn ra, chảy dọc hai bên thái dương.

Gia Nguyên khoanh tay, mặt hắn đánh lại lạnh lẽo, gì thế này? Hắn nở nụ cười khinh bạc:

- Sao cứ có mỗi một trò mà lôi ra diễn hoài vậy? Chưa nhàm sao?

- Mày cứ chờ đó, lần này sẽ khác! – Rachel ngửa cổ cười khùng khục tà mị.

Cô liếc nhìn Gia Nguyên bằng ánh mắt thách thức lần cuối, rồi đâm đầu chạy thẳng lên cầu thang. Rachel chạy đến phòng chủ tịch...

*****

Khi Hồng Quân vừa mở cửa, Rachel đã lao đến ôm chầm lấy anh, bờ vai nhỏ bé run lên bần bật trong sự kinh hãi tột độ. Quân nhẹ nhàng đẩy cô ra, đôi đồng tử đen lạnh bất ngờ giãn ra sững sốt...Trán Rachel bầm tím, máu tuôn ướt đầm hai bên thái dương, khóe môi bị rách một đường nhỏ, vết thương đã thâm lại.

Quân siết chặt lấy vai cô, hơi thở anh gấp gáp, chất giọng trầm trầm chứa đựng sự lo lắng sâu sắc:

- Rachel, có chuyện gì xảy ra với em vậy? Bộ dạng này là sao?

Cô gái run rẩy áp mặt vào ngực Hồng Quân, hai tay siết chặt lấy anh như đang trốn tránh một điều khủng khiếp nào đó. Rachel ngước lên, gương mặt thanh tú giữa nước mắt, đôi mắt tím xao động dữ dội với những đợt sóng hoang man cuộn lên lộp lộp. Từng tiếng nấc nghẹn ngào như cổ kim lại trong cổ họng...và rồi cô bật khóc nức nở.

- Trả lời anh đi! Có chuyện gì với em vậy, Rachel? – Hồng Quân kiên nhẫn lặp lại câu hỏi ấy, mỗi lúc càng cảm thấy lo lắng hơn.

- Do tôi đánh! – Gia Nguyên từ đâu tiến lại, từng bước bình thản, sự lạnh nhạt toát ra từ phong thái ấy một cách không hề giấu giếm.

Hồng Quân khề cau mày, anh nhất thời định nói gì đó nhưng lập tức khựng lại bởi sự tiếng khóc vỡ òa của Rachel. Cô lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt ngấn lệ mở to nhìn anh, Hồng Quân đọc được gì trong đó? – sự sợ hãi, bồn chồn và đau đớn đến vô cùng. Rachel hoàn toàn mất bình tĩnh, giọng cô lạc hẳn đi:

- Không, Hồng Quân, em không làm gì cả! Cậu ấy vu oan cho em... Gia Nguyên nói việc cậu ấy bị đình chỉ học là do em bày ra, cậu ấy nói em có tình dục cậu ấy vào sảnh D rồi quay phim báo giám thị, Gia Nguyên bảo em là tiện nhân... Quân, tin em đi, em không làm như thế, em không làm hại ai cả... Gia Nguyên đánh em, cậu ấy đổ tội lên đầu em, em không có như thế...anh biết mà, em không như thế!

Quân nhìn sâu vào mắt cô, sự chân thật ấy, sự khổ sở ấy, sự sợ hãi ấy... anh im lặng một lúc rất lâu, rồi anh cũng vòng tay ôm lấy cô, khẽ xoa nhẹ bờ vai ấy như một cách an ủi chân thành:

- Được rồi, anh hiểu rồi! – Hồng Quân cởi chiếc áo vest ra, nhẹ nhàng choàng cho Rachel, anh cẩn thận lau vết máu còn chảy dài trên vầng trán ấy bằng chiếc khăn mùi xoa của mình, rồi anh nắm lấy tay cô, dịu dàng dẫn đi – Bây giờ anh đưa em về!

Những người đứng gần đó đưa tay che miệng xì xầm trao đổi, những cái chỉ trỏ hướng về Gia Nguyên, họ vừa chứng kiến một cảnh tượng hay ho...

Chương 68

Vậy ra Cao Gia Nguyên là người tồi tệ như thế? Đã ăn cắp tài liệu đề thi rồi còn vu oan cho người khác?...Tệ thật, cứ ngỡ con người kiêu hãnh ấy bước lên bục vinh quang bằng đôi chân của mình, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ cặn bã, ưa dùng thủ đoạn để đạt được mục đích cá nhân. Người như vậy lại suýt chút nữa được tiến cử vào vị trí phó chủ tịch, xem ra trong ngôi trường này vẫn còn lắm kẻ tiện nhân. Không ra gì! Không đáng được người ta quan tâm! ...

Họ tăng lò đi, dấu hiện quen thuộc ấy Gia Nguyên thừa hiểu được ý nghĩa...

Hắn đã bị tẩy chay...

Bóng hai người ấy xa dần, hàng mi Gia Nguyên khẽ chùng xuống khiến gương mặt tự dưng thoáng qua một nét buồn rất lạ.

Hồng Quân không hề nhìn Gia Nguyên, một cái cũng không, đôi mắt đen ấy vẫn bình thản như chẳng có gì xảy ra. Hắn biết sự lo lắng, quan tâm của anh dành cho Rachel không hề dối trá, anh không lạnh lẽo như mọi khi, anh ấm áp và đầy quan tâm. Khoảnh khắc đó anh thật sinh động, khoảnh khắc đó anh không phải là vị chủ tịch kiêu hãnh, khoảnh khắc đó anh không phải một con người lạnh nhạt, băng lãnh... mà khoảnh khắc đó, Đỗ Hồng Quân thật rất dịu dàng.

Gia Nguyên vuốt tóc, nở một nụ cười nhạt, giọng hắn trầm hơn bình thường:

- Thất vọng cái gì chứ? Chẳng phải từ trước đến giờ không ai tin tưởng mày sao? Ngoài bố và người đó ra thì trên đời này làm gì còn ai quan tâm mày, không có ai tin mày đâu... Mày là một đứa cô độc, từ khi sinh ra đã thế rồi... vì vậy cũng đừng tin bất kì ai, điều đó sẽ khiến mày khó chịu đấy Sam!

... Bóng Gia Nguyên nhạt nhòa ngả dài trên hành lang, đôi mắt xanh vẫn phẳng lặng như tờ, không một đợt sóng nào, không một cảm xúc nào. Hắn thờ ơ ra, có nên nói thật ra không nhỉ? ... Sẽ là dối trá nếu hắn nói mình không cảm thấy gì hết, không phải đâu, thật ra hắn đang buồn... một niềm tin vừa vỡ tan như quả cầu pha lê rơi xuống nền, bắn ra hàng trăm mảnh thất vọng, chua chát. Hắn thất vọng lắm, vì người lần này không ai khác lại là Hồng Quân...

Gia Nguyên ghét anh, nhưng không phải hắn không tin anh. Hắn ghét anh, nhưng chẳng hiểu sao đó là người đầu tiên ở đây khiến hắn tin tưởng. Gia Nguyên thất vọng vì hắn vừa đặt niềm tin vào Đỗ Hồng Quân.

Bây giờ thì khác rồi, niềm tin ấy đã bị vỡ...

*****

Minh Kha đi tìm Gia Nguyên từ ban chiều, vừa thấy hắn, anh liền chạy nhanh đến...

Minh Kha chớp lấy vai Gia Nguyên, lay nhẹ, từng hơi thở gấp gấp của anh như cố nén chặt bao lo lắng trong lòng:

- Cậu ở đâu thế? Tôi nghe nói Hội Đồng nhà trường đòi gặp cậu?

Gia Nguyên bừng thức khỏi bao suy tư ngổn ngang, hắn ngẩng lên, mắt khẽ lướt qua nét mặt người đối diện. Minh Kha cố nhìn sâu vào đôi mắt ấy, nó đang phản chiếu điều gì vậy? Buồn ư? Hay thất vọng? Hay mệt mỏi?... Anh không biết, thứ duy nhất anh thấy là sự phẳng lặng và bình thản đến kì lạ. Đôi mắt ấy trống rỗng, đồng tử dường như đen hơn, tối tăm hơn... Lòng anh chợt đắng lại. Minh Kha nhận ra hắn đang rất cô độc.

Hàng mi Gia Nguyên khẽ khàng chùng xuống, hắn nhấc tay anh khỏi vai mình, bờ môi nhỏ lạnh lẽo nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhẽo:

- Ăn cắp tài liệu thi, đình chỉ học một tuần!

- Không...thế nào...! – Minh Kha ngập ngừng trong sự sùng sốt tốt độ, anh vội vã lắc đầu – Cậu không làm thế!

- Còn nữa, vu oan cho Rachel Lynes và làm cô ấy bị thương! – hắn cong nhẹ khóe môi như một lời chế giễu chua chát. Gia Nguyên ngẩng đầu, nhìn xoáy vào anh, đôi mắt khẽ cong lên như thể cười khinh cái vẻ ngây ngô tội nghiệp của vị phó chủ tịch – Được chưa? Tôi là thế đấy! Bây giờ thì hiểu rồi chứ? Tránh xa tôi ra đi!

Gia Nguyên xoay lưng bỏ đi thẳng, từng bước chân điềm tĩnh, phong thái vẫn đĩnh đạc, cao ngạo. Hắn quen lắm rồi, trái tim của hắn không dễ bị tổn thương đâu, hắn là gỗ đá, hắn chai lì lắm, hắn mạnh mẽ lắm, hắn không buồn, hắn không thất vọng cũng không khó chịu gì đâu... Hắn là con người của sự tầm tòi và cô độc, hắn là con người của băng tuyết và lạnh lẽo, hắn chẳng cần ai thương hại mình hết. Thế giới của hắn bé lắm, chỉ dành cho người đó thôi, người đó đi rồi thì hắn không cho ai bước vào nữa. Hắn muốn một mình.

- Cao – Gia – Nguyên, đứng lại đó! – Minh Kha gần giọng, nắm tay anh siết rất chặt.
- Gì? – Gia Nguyên ngoái đầu nhìn anh, gương mặt vô cảm.
- Cậu không làm thế!
- Nếu anh không tin thì có thể đến phòng hội đồng xác nhận, và anh sẽ được xem đoạn phim quay cảnh tôi vào sảnh D!
- Cậu không làm thế! – Minh Kha kiên nhẫn lặp lại, giọng anh chắc nịch.

Gia Nguyên im lặng, hần liếc sự cương nghị, khẳng khái rõ nét mà người kia đang cố thể hiện:

- Anh tin tôi? Hay đang thương hại tôi? Hay đang an ủi?
- Tôi không thương hại, cũng không an ủi, tôi chỉ là hoàn toàn tin cậu không làm những việc đó.
- Tại sao?
- Vì cậu là Cao Gia Nguyên mà tôi biết, cậu là một người trung thực!

Đôi mắt vô hồn trống rỗng của Gia Nguyên bất ngờ dấy lên những đợt sóng dịu nhẹ, hần đọc được trong đôi mắt đen sâu hun hút của Minh Kha một sự chân thành không thể diễn tả bằng lời. Anh không hề nói dối, anh đang nói thật đấy, rất thật. Gia Nguyên cảm thấy trái tim mình thổn thức những nhịp sinh động, rất cuộc, vẫn có người tin hần sao?

Minh Kha bước đến, anh nhẹ nhàng xoa đầu hần, bàn tay ấm áp lùa qua những lọn ngắn mềm mại, giọng anh dịu dàng:

- Cậu đừng buồn, cậu là một người trung thực, và có khối kẻ ganh tị với cậu nên mới bày những trò hèn hạ đó. Tôi không quan tâm lí do cậu vào sảnh D, tôi cũng không quan tâm tại sao Rachel Lynes lại bị thương, tôi chỉ tin chắc rằng cậu thực sự tài giỏi, thực sự khôn ngoan và mọi thành tích cậu đạt được đều là công sức của cậu, chẳng phải ăn cắp tài liệu gì cả!

...

Gia Nguyên thở trút ra một hơi rồi ngược lên, sự lạnh nhạt đã tan dần đi trên gương mặt hần, trong đôi mắt ấy, Minh Kha lại thấy hai gam màu xanh, đen quện chặt vào nhau hài hòa hơn, điềm tĩnh hơn, dễ chịu hơn. Bất ngờ, khóe môi hần cong lên tạo thành một nụ cười, từng đường nét sáng lên thanh quý, rạng rỡ. Minh Kha nín lặng trong sự sững sờ, lần đầu tiên, kể từ lúc gặp gỡ Gia Nguyên đến nay, sự chân tình và gần gũi lại được thể hiện rõ đến thế ở hần. Tim anh đập rất mạnh, anh đang nhìn thấy một Cao Gia Nguyên khác, một con người khác.

- Tôi nhờ anh một chuyện được không? – Hần bẽn lẽn cúi đầu.
- Chuyện gì?
- Tôi đói bụng! Đói lắm!
- Hả? – Minh Kha tròn mắt lên, cắt đứt mọi xúc cảm đang tuôn trào trong lòng.
- Tôi muốn ăn, anh đưa tôi đi ăn cái gì đó đi! – đôi mắt trắng khuyết cong lên như cười.

Minh Kha nhìn hần chằm chằm một lúc, đói bụng? Đi ăn?... rồi anh chớp mắt một cái:

- Ồ...được thôi, tôi cũng đang đói!

*****

Gia Nguyên phóng tầm nhìn ra xa, bao quát toàn cảnh thành phố Nam Kinh hoa lệ. Những tòa địa ốc vươn cao, những xa lộ bóng bẩy, đèn điện bùng sáng mọi ngõ ngách, những biển hiệu nhấp nháy đủ màu,... cuộc sống thật rực rỡ và sôi động, khác hẳn với cái không gian cổ kính, yên tĩnh mà hần đang hiện diện. Bán giao hưởng “Unfinished Symphony” của Franz Schubert ngân vọng thứ âm điệu sâu lắng, từng nốt nhạc cuộn cuộn xúc cảm, thấm sâu vào lòng người một nỗi buồn dịu nhẹ, dịu êm.

- Nơi này thật tuyệt! –Hần quay lại, mỉm cười với Minh Kha.
- Đúng vậy, cổ kính mà hiện đại, yên tĩnh mà sôi động, đơn giản mà khác biệt, những lí do đó khiến tôi vô cùng thích nó so với những nơi từng đến! – Minh Kha nghiêng đầu, giọng anh nhỏ nhẹ.

Người phục vụ cẩn thận đặt những món ăn lên bàn rồi nở nụ cười hòa nhã:

- Kính chúc quý khách ngon miệng! – Xong, cúi đầu lễ phép và lặng lẽ lùi đi chỗ khác.

Chương 69

Người phục vụ cẩn thận đặt những món ăn lên bàn rồi nở nụ cười hòa nhã:

- Kính chúc quý khách ngon miệng! – Xong, cúi đầu lễ phép và lặng lẽ lui đi chỗ khác.

Gia Nguyên nhìn những chiếc đĩa sứ trước mặt, lòng mảy mẩn tức cau lại. Minh Kha ngẩng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Gì thế?

- Hải sản! – Gia Nguyên đáp, đẩy nhẹ đĩa thức ăn sang một bên.

- Có vấn đề gì sao?

- Tôi không ăn được, tôi bị dị ứng với hải sản.

- Vậy thì cậu ăn cái này! – Minh Kha chuyển một bát lớn lại gần hân – Thịt gà, ổn chứ?

Gia Nguyên gật đầu, hân đói lắm, thực sự rất đói, khi sáng lười biếng quá nên hân không ăn gì, bây giờ báo hại ruột gan cồn cào khổ sở. Gia Nguyên cầm thìa và bắt đầu ăn ngon lành, Minh Kha nhìn hân, trong đôi mắt đen sâu thẳm phảng phất một sự dịu dàng kín đáo, môi anh khẽ cong lên... trông Gia Nguyên như một chú mèo nhỏ!

Cái vị của thứ gà này cứ thấy là lạ thế nào ấy, thịt gà tại sao lại cay, hơi đắng và sực nức một hương vị nồng khó tả?... Thức ăn bỗng nghẹn lại nơi cổ họng Gia Nguyên, như phát hiện ra điều bất thường gì đó, hân ngẩng phắt lên nhìn Minh Kha chăm chăm:

- Kha, món này là món gì thế?

- Gà hầm rượu, sao lại hỏi vậy? – Minh Kha buông thìa xuống, chớp mắt ngạc nhiên.

- Rượu? – Hân thẳng thốt.

- Ủ!

- Rượu thật hả? – Mắt hân tròn lên.

- Đúng vậy, có gì không ổn sao? – Minh Kha lo lắng quan sát vẻ mặt sùng sốt của Gia Nguyên.

- Chết tiệt! – Hân không nén nổi sự khổ sở mà bật ra một tiếng chửi thề, Gia Nguyên nuốt mất rồi trút ra một hơi thở dài thườn thượt.

- Rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ là một chút rượu để tạo hương vị đậm đà thôi mà?

- Ôi Trời... - Gia Nguyên rên rỉ - tôi sẽ say ngay bây giờ đây, chỉ một giọt rượu cũng đủ làm tôi say ngất rồi, huống hồ tôi lại vừa ăn một món hầm với rượu nữa chứ, tiêu rồi!

- Từu lượng của cậu...tệ vậy sao? – Minh Kha nuốt khan một cái.

- Không phải tệ! – Gia Nguyên lắc đầu nguầy nguậy – mà là rất, rất, rất tệ, vô cùng tệ!

Không để cho Minh Kha thêm cơ hội bình luận, Gia Nguyên vội vã đứng dậy, hân cầm tay anh lay lay, gương mặt thành khẩn:

- Kha, đưa tôi về ngay lập tức, nhanh lên!

- Nhưng...đã dùng bữa xong đâu? – Minh Kha cau mày, tạm thời không tin trên đời này lại có kẻ say vì ăn gà hầm rượu.

- Làm ơn đi! – Hân thực sự mất bình tĩnh, mồ hôi bắt đầu vã ra lấm tấm trên trán.

Rốt cuộc Minh Kha cũng phải đứng dậy đưa hân về, anh kinh ngạc khi thấy hân được mấy bước đã chệnh choạng, không vững, đừng nói với anh hân thực sự bị say rồi nhé?

Gia Nguyên bước vào xe trong trạng thái vô thức, Minh Kha lo lắng nhìn hấn, anh hạ giọng nghi hoặc:

- Này, Gia Nguyên, cậu vẫn ổn đấy chứ?

Gia Nguyên tròn mắt, hấn nghiêng đầu nhìn anh đăm đăm như nhìn sinh vật lạ, xong cười phá lên đầy hứng khởi. Minh Kha nhất thời bất động, đơ ra trước biểu hiện bất thường ấy, anh lắp bắp:

- Gia Nguyên...bộ cậu say...thật hả?

- Anh gọi ai thế? Gia Nguyên đâu có ở đây! – Hấn cau mày, mắt quắc lên, rồi gằn giọng – Gia Nguyên không có ở đây!

- Này...cậu...

- Tôi không phải là “cậu” nào hết, tôi là Sam, Cao Khiết Sam! – Gia Nguyên vừa lắc đầu vừa cười nhún nhủ, hấn chồm ra, kéo mạnh anh vào xe và đóng sầm cửa lại, sau đó mau mắn cúi xuống thắt chặt dây an toàn giúp anh, miệng lầm bầm – tại sao anh không thắt dây an toàn hả? Chạy lên núi mà không thắt dây an toàn sẽ bị xóc mạnh lắm đấy!

Lên núi? Hấn đang nói gì vậy? Gia Nguyên cứ như người mê sảng ấy! Minh Kha run rẩy quan sát hấn bằng tất cả sự ngạc nhiên lẫn bất an... Hấn bỗng nằm gục xuống ghế làm anh hết hồn, Minh Kha lúng túng đỡ hấn ngồi dậy rồi anh nhào người qua thắt dây an toàn giúp hấn, kẻ mất trí này mới đúng là kẻ cần đến dây an toàn chứ?

...

Chiếc mui trần chạy phẳng phẳng trên xa lộ. Minh Kha quay sang nhìn hấn, anh thở phào nhẹ nhõm, hấn đã ngủ? Nhớ lại cái cảnh lúc nãy hấn nói một tràng tiếng Pháp, rồi tiếng Nga và tiếng Anh, xong cười rồ dại, anh lắc đầu khổ sở, suýt chút nữa hấn còn nôn lên người anh, thật may mắn là hấn tự dưng quay ra cửa sổ mà nôn thốc tháo.

Bây giờ hấn ngồi yên, thư thả dựa vào ghế xe, hai mắt nhắm nghiền với từng nhịp thở chậm rãi vang lên, chắc là ngủ rồi. Minh Kha lặng lẽ quan sát hấn, tìm anh đập những nhịp âm áp lạ thường. Gương mặt ấy không phải rạng ngời, sắc sảo như một bông hoa quý, từng đường nét nom thật giản dị, nhưng sự giản dị này, một khi đã lọt vào tầm mắt ai thì người đó khó lòng mà quên được, cứ như thể một bông hoa dại, tự nhiên mà sinh động, đầy ấn tượng riêng. Minh Kha vừa mới biết, bông hoa hoang dã ấy mang tên Cao Khiết Sam...

...Minh Kha giật nảy khi Gia Nguyên đột nhiên mở mắt ra, hấn nhìn anh trân trân, đồng tử trống rỗng, vô hồn.

Gia Nguyên chồm đến, giật mạnh cổ áo anh, hấn nhìn xoáy vào những cảm xúc hỗn loạn tận sâu thẳm của đôi mắt đen tuyền. Bất ngờ, từ đuôi mắt cong cong ấy, lệ trào ra không ngớt, cánh mũi hấn khẽ phập phồng... Gì thế này? Hấn đang khóc sao? Minh Kha sững sờ...

- Tại sao? Tại sao anh lại bỏ mặc Sam?...Tại sao anh lại nhẫn tâm vậy? – Bàn tay Gia Nguyên siết lấy cổ áo Minh Kha mỗi lúc một chặt, anh cảm thấy hơi khó thở, hấn vẫn nhìn anh, đôi mắt xao động dữ dội với những đợt sóng cuộn lên lớp lớp – Anh bỏ mặt Sam, anh làm Sam tổn thương...

Minh Kha chẳng hiểu nổi hấn đang làm nhằm điều gì, nhưng lòng anh đắng lại khi bắt gặp ánh mắt đau khổ của hấn, đau khổ và đầy dằn vặt. Tay Gia Nguyên run lên bần bật, giọng hấn nghẹn ngào:

- Anh đi rồi không ai tin Sam cả...anh đi rồi Sam bị bắt nạt...Sam lại bị người ta gài bẫy, nhưng chẳng có ai bảo vệ...anh hứa bảo vệ Sam mà, tại sao anh lại bỏ mặt Sam? – Gia Nguyên tự dưng bật cười chua chát, gương mặt trắng bệch của hấn hiện rõ bao nhiêu cảm xúc phức tạp – Hấn cũng không tin Sam...anh từng bảo nếu Sam tin ai thì người đó cũng sẽ tin Sam mà...nhưng hấn không tin... hấn không hề tin Sam... hấn đã bỏ đi...hấn khiến Sam thất vọng lắm... Gia Nguyên à, Hồng Quân làm Sam buồn lắm!

Gia Nguyên ngã vào Minh Kha, khóc nức lên. Dòng lệ đắng thấm qua lớp áo sơ mi, xuyên thẳng vào lòng anh một cảm giác rụng rời khó tả, sự tổn thương sâu sắc từ trong trái tim hấn tuôn theo nước mắt, ướt đầm vai anh. Gia Nguyên sụt sùi một chút rồi lại rơi vào trạng thái vô thức. Lần này thì thực sự hấn đã ngủ, không hề biết gì nữa...

Hơi gió đã thổi ráo màng áo ướt nước mắt kia, tuy vậy lòng dạ Minh Kha vẫn chưa hết xáo trộn. Hấn tưởng anh là Cao Gia Nguyên? Hấn nghĩ mình đang nói chuyện với anh trai sao?... Đã có chuyện gì xảy ra với bọn họ vậy? Chuyện gì làm hấn tổn thương đến thế? Và cả Hồng Quân nữa, cậu ta đã làm gì hấn, nỗi thất vọng cay đắng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu?...

*****

Xoảng! – người thanh niên ném mạnh chiếc cốc sứ vào tường, dòng cà phê đen đặc quánh còn nghi ngút khói từ từ trườn dọc theo bờ tường xuống nền rồi lan ra một mảng rộng. Anh cố kìm cho nhịp thở của mình đều lại, bờ môi bặm chặt khẽ run lên. Người thanh niên gục xuống bàn, dòng nước mắt đắng tuôn ra ướt nhòa cả gương mặt, giọng anh chua chát vang lên trong không gian tĩnh lặng:

- Tại sao thế? Mình đã thử 30 lần rồi mà tại sao kết quả vẫn thế? Tại sao vẫn là người đó?

Anh nghiêng đầu liếc mớ giấy A4 bị vò vụn nằm ngổn ngang trên bàn và dưới chân. Anh đã thử đến 30 lần, hay nhiều hơn?... nhưng vẫn là gương mặt với những đường nét quen thuộc ấy. Cuộc gọi mà Sam gửi qua chỉ cho một kết quả duy nhất... “DM” là người này, người giết Cao Gia Nguyên có gương mặt này.

Jang biết rõ không nên tự lừa dối mình thêm nữa, anh buộc phải chấp nhận rằng đây chính là kẻ liên quan đến cái chết của Gia Nguyên. Vì anh là một hacker, một hacker thực thụ. Anh nghĩ rằng công nghệ này mới nên anh chưa thành thạo, nhưng không phải đâu, dòng công nghệ đoán diện mạo này không mới chút nào cả, thậm chí chính anh là người đã góp phần tạo ra nó mà, anh phải là người hiểu nhất chứ? Anh đã lừa dối chính mình ...

Nhưng làm sao anh có thể nói cho Sam biết đây? Rằng đó chính là người liên quan đến cái chết của anh trai cô? Rằng đó chính là “DM”? Cô gái ấy chưa chịu đủ tổn thương sao? Cô gái ấy chưa đủ cô độc sao? Cô gái ấy chưa đủ đau đớn sao?... Anh không phải là một người nhẫn tâm. Anh không thể làm như thế!

Chính Jang còn chết đứng khi biết được sự thật, chính Jang còn không tin nổi đó là kẻ sát nhân, người này chưa bao giờ nằm trong danh sách tình nghi của Jang... Sam sẽ ra sao khi biết sự thật nhỉ?... Anh cũng không biết nữa, anh không dám nghĩ đến...

... Jang hít một hơi thật sâu, lắng nghe từng nhịp đập quặn thắt của con tim, đôi mắt đen sâu thẳm với những cảm xúc giấu kín đang đỏ ngầu vì lệ. Jang biết mình không thể giấu được sự thật này, anh không thể giấu Sam đâu, vì cô ấy đang điên cuồng tìm kẻ sát nhân, anh hiểu sự khát khao trả thù trong cô lớn như thế nào, bởi bản thân anh cũng như thế. Anh là một người đồng cảm với Sam. Nếu Jang im lặng thì anh còn tàn nhẫn hơn cả kẻ đó nữa.

Phải làm sao để kéo dài thời gian? Phải làm sao để giúp Sam tự khám phá ra sự thật này? Phải làm sao để nó đến nhẹ nhàng hơn? Phải làm sao để nó không giết chết Sam, không làm Sam quá đau đớn? Phải làm sao?...

Jang vuốt mặt rồi thở ra một hơi nặng nề, bất chợt, một suy nghĩ vụt lóe lên trong đầu anh, cách để sự thật đến nhẹ nhàng hơn? Cách để Sam tự khám phá nó?... Sam là một người rất khôn ngoan, bộ óc của Sam không hề đơn giản chút nào...

Người thanh niên nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính chỉ chút những kí tự màu trắng nhạt, hơi thở run rẩy hòa tan vào từng nhịp trống ngực:

- Phải rồi...mặt thư! Là mặt thư!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

“...Gia Nguyên cẩn trọng quan sát xung quanh rồi từng bước tiến vào sảnh D, mỗi bước chân đều lên lút và vội vã. Hắn băng qua hành lang vắng lặng, đi sâu vào dãy phòng tắm tối, lo lắng nhìn quanh quất. Và hắn dừng lại ngay trước căn phòng lưu trữ tài liệu thi...”

Màn hình ti vi vụt tắt, màu đen phủ lên tầm nhìn và một sự yên lặng bất thường ập đến... Gia Nguyên nở nụ cười nhạt nhẽo, hắn quay sang liếc Hồng Quân, lông mày khẽ nhướn lên khinh bạc:

- Thế nào? Bây giờ thì anh đã hiểu lý do tôi bị đình chỉ học rồi chứ? Cao Gia Nguyên tôi chẳng có gì để biện minh cả!

- Nói đi! Tại sao em lại vào đó? – chất giọng trầm lạnh của Hồng Quân vang lên đầy nghi hoặc.

- Ăn cắp tài liệu để đứng nhất trường! Đây là lần thứ ba anh hỏi tôi câu này rồi đấy, anh có vẻ rất thích câu trả lời của tôi! – Gia Nguyên lên giọng mỉa mai không giấu giếm.

Bàn tay Hồng Quân siết chặt lấy chiếc điều khiển ti vi, anh gằn giọng khó chịu:

- Đừng nói dối nữa! Em không hợp với mấy lời đó chút nào hết! – Quân nhìn sâu vào đôi mắt phẳng lặng, tối tăm của hắn, lông mày anh cau lại- Em không làm việc này, cả việc đánh Rachel nữa, đúng không?

Nụ cười lạnh nhạt trên môi Gia Nguyên vụt tắt, hắn đứng phắt dậy, sự tối tăm trong đôi mắt mỗi lúc càng lan tỏa mạnh mẽ:

- Hồng Quân này, anh thật buồn cười! Anh đang bắt tôi phải trốn tội đấy à? Anh không biết mình vừa xem cái gì sao? Tôi đang đi ăn cắp đề thi đấy! Tôi thừa nhận mà, cả việc Rachel Lynes nói cũng không sai, tôi đã đánh cô ấy đấy! Tôi đã nói cô ấy là “tiện nhân” đấy!

Bốp! – Chiếc điều khiển bị ném mạnh vào tường, những mảnh nhựa vỡ bắn ra, hai viên pin rơi cách xuống nền đá hoa cương rồi lăn tròn mấy vòng.

- Im đi! Tôi đã bảo em đừng nói dối nữa mà! – Hồng Quân gằn lên, đôi mắt đen lạnh của anh đánh lại với những cảm xúc phức tạp.

Gia Nguyên khinh khinh liếc những mảnh nhựa văng tứ tung trên sàn, thật giả hình! Hắn ngẩng lên quan sát vẻ giận dữ hiếm thấy ở vị chủ tịch lạnh lùng, mắt nheo lại:

- Nói dối? Ai nói dối vậy? Anh bảo tôi nói dối sao? Nói vậy chẳng lẽ anh nghi ngờ Rachel à? – Gia Nguyên lắc đầu, hắn tiến đến, vỗ nhẹ vai anh vài cái khiêu khích – Nghi ngờ ai chứ sao anh dám nghi ngờ Rachel Lynes hả? Quân này, anh phải tin cô ấy tuyệt đối chứ? Rachel mà nghe những lời vừa rồi

hắn phải buồn lắm, anh đừng có khiến hôn phu của mình thất vọng!

- Khiết Sam! Dù lắm rồi, em có biết khi cố gồng lên để nói mấy lời này trông em đáng thương như thế nào không? – Hồng Quân nói mà gần như quát vào mặt hắn, Gia Nguyên thoáng sững lại... đây là lần đầu tiên trông Đỗ Hồng Quân mất bình tĩnh như vậy, anh đang rất giận?...

Gia Nguyên đánh mặt lạnh lẽo, hắn “đáng thương”ư? Anh có tư cách gì để nói câu đó? Gia Nguyên giật mạnh lấy cổ áo Quân, hắn nhìn xoáy vào tận cùng của đôi mắt đen lạnh ấy, từng chữ rít qua kẽ răng đe dọa:

- Ai cho phép anh thương hại tôi? Anh đừng có an ủi tôi làm gì, trông giả tạo lắm! Không tin tôi thì đừng có mặt mũi như vậy. Tôi đây chẳng bao giờ cần đến thứ thương hại bố thí ấy đâu, Hồng Quân ạ!

Rồi hắn xô anh ra, quay lưng bỏ đi, nhưng mới được mấy bước, như sực nhớ ra điều gì đó, Gia Nguyên ngoái đầu, môi nhếch lên kiểu bạc:

- Phải rồi, thất lễ với anh, tôi xin rút khỏi tất cả những hoạt động tiến cử vị trí phó chủ tịch và xin nhường hoàn toàn cái vị trí mình đang đứng lại cho người khác! Tôi đây không – xứng!

Xong, Gia Nguyên điềm nhiên bước thẳng. Khi hắn vừa đặt tay lên nắm cửa, Hồng Quân bất ngờ lên tiếng, giọng anh trầm hẳn xuống, đong đầy tâm trạng:

- Nếu tôi nói tôi tin em thì sao? Nếu tôi nói tôi chưa bao giờ nghi ngờ em thì sao? Nếu tôi nói mọi việc đều do Rachel bày ra và đổ lên đầu em thì sao?

Từng chữ rót vào tai Gia Nguyên làm hắn tê dại, anh đang nói cái gì vậy?... Gia Nguyên bất chợt cười lớn, hắn vỗ tay tán thưởng cái điều vô cùng thú vị mình vừa nghe, mắt tròn lên nhìn Hồng Quân đầy ngưỡng mộ:

- Tôi không hề muốn một đứa bỉ ỉ như mình chen vào tình cảm hết sức tốt đẹp giữa hai người chút nào! Nói cho anh biết này Hồng Quân, an ủi cũng có mức độ của nó thôi! Tôi không ngờ một kẻ như anh lại có thể thái quá đến mức thế này đây! Tôi đã nói mình không cần thứ lòng thương hại bố thí đó rồi mà?

- Tôi không an ủi em, càng không thương hại em! – Thái độ của Hồng Quân cương nghị lạ lùng, ở anh có một cái gì mới mẻ như thể lần đầu tiên bắt gặp, một cái gì đó vô cùng mãnh liệt - Tôi chỉ muốn khẳng định với người mình thích rằng tôi tin cô ấy!

Gia Nguyên bất động, hai đồng tử giãn ra đầy sùng sốt. Cảm xúc trong hắn bất ngờ dâng trào, phá vỡ lớp vỏ lạnh lùng kim nén bấy lâu, một thoáng, trong đôi mắt hắn những đợt sóng cuộn lên lộp lộp, mạnh mẽ đến nỗi chính hắn có thể cảm nhận được. Lúc này, Gia Nguyên không thể xác định nổi trái tim hắn đang đập theo nhịp điệu nào, nghe thật hỗn loạn và rối rắm. Mọi hắn khẽ mấp máy trong sự thăng thót tột độ:

- Thật điên rồ! ... Quân...anh điên rồi! Điên thật rồi!

Hồng Quân tiến đến, anh ghi chặt vai Gia Nguyên, bàn tay lớn của anh siết lấy bờ vai mảnh khảnh kia, đôi mắt đen dồn nén bao nhiêu xúc cảm bỗng chốc xao động dữ dội, giọng anh run rẩy:

- Phải, tôi điên rồi!...điên rồi đấy!...và thằng điên này không ngăn nổi việc mình thích em! Tôi không thể ngăn nổi tình cảm mình dành cho em!

Gia Nguyên chớp mắt nhìn anh, lông mày hắn cau lại xen lẫn ngạc nhiên và bức bối. Gia Nguyên thở hắt ra một hơi náo nức:

- Dù rồi, dừng lại đi, anh đùa quá trớn rồi đấy! Đừng đem tôi ra bốn cột như thế! Tôi mệt mỏi lắm! Bỏ ra đi!

- Đùa ư? – Hồng Quân lạc giọng – Tôi nói tôi thích em mà em bảo là đùa ư? Cao Khiết Sam?

Bất ngờ, Hồng Quân kéo mạnh Gia Nguyên về phía mình, vòng tay lớn của anh ôm ghì lấy hắn, nhanh như chớp, anh cúi xuống tìm môi hắn và trao một nụ hôn mãnh liệt. Mọi điều anh chôn chặt trong lòng, những tình cảm anh giấu tận sâu thẳm tâm can bỗng chốc vỡ òa ra, hòa tan thành cảm giác cháy bỏng kì lạ. Mặc cho Gia Nguyên vùng vẫy, Hồng Quân vẫn cứng đầu không chịu buông, cánh tay rắn chắc cố giữ hắn lại...cho đến lúc anh nhận ra một vị tanh nồng quần nơi đầu lưỡi...

Hồng Quân khựng lại, Gia Nguyên liền xô bật anh ra. Đập vào mắt anh vết máu tươi dính trên môi dưới của hắn, một cảm giác chợt nhói lên, Hồng Quân đưa tay sờ môi mình. Ở đó có một vết rách và máu cứ vậy tuôn ra. Hắn vừa cắn anh?

Gia Nguyên nhìn anh trân trân, mắt hắn mở to, đỏ ửng nước và choáng ngợp cảm giác hải hùng, bờ vai nhỏ run lên bần bật. Một giây sau, hắn đập cửa và lao vọt ra ngoài, đầu không ngoái lại.

Hồng Quân cố níu giữ nhưng tay anh đã trống rỗng, chơi vơi. Một cảm giác lạnh lẽo, đơn độc từ đâu xâm lấn cả tâm hồn. Anh buông thõng hai tay, nhìn sững theo cái bóng mỗi lúc một xa dần của ai đó, lòng quặn thắt. Khóe môi Quân run run cong lên tạo thành một nụ cười nhạt thêch:

- Thằng điên, mày vừa làm cái quái gì thế? Ánh mắt hoảng sợ ấy...mày làm tổn thương Sam! Đỗ Hồng Quân, thằng khốn nạn, mày vừa làm tổn thương cô ấy!

...

Phía sau góc khuất bờ tường, Rachel Lynes đưa tay bịt cứng mồm mình lại, cuộc đối thoại vừa rồi không một chữ nào lọt khỏi tai cô... “Phải, tôi điên

rồi!...điên rồi đấy!...và thằng điên này không ngăn nổi việc mình thích em! Tôi không thể ngăn nổi tình cảm mình dành cho em!”... Hồng Quân thích Sam? Người anh thích là Cao Kiệt Sam?

Cả người cô gái run lên, trái tim nhỏ bé đập những nhịp khô khốc, quặn thắt, đau đớn. Chân Rachel như mềm nhũn ra, không đỡ nổi sức nặng cơ thể, cô khụy xuống. Dòng lệ nóng lăn xuống khóe miệng đắng chát. Rachel bật khóc không thành tiếng.

Anh ấy nghi ngờ cô, anh ấy không hề tin cô, một chút cũng không ư?

Hồng Quân là của cô mà? Hồng Quân yêu cô mà? Ngay từ đầu anh ấy đã dành cho cô... Đố Hồng Quân là của cô!

... Buổi chiều hôm ấy, cái buổi chiều mà cô chạy đến ôm chầm lấy anh để tố cáo cô bị Gia Nguyên làm hại, Rachel đã nghĩ Hồng Quân tin mình. Anh ân cần lau vết thương trên trán cô, dịu dàng khoác áo cho cô và đưa cô về. Sự ấm áp của Hồng Quân khiến cô lâm tưởng. Cô đã há dạ biết bao khi anh không thêm nghe lời biện minh của Gia Nguyên, cô sung sướng biết bao khi anh không nhìn hằn lấy một cái, cô khoái trá biết bao khi thấy sự ngỡ ngàng trong mắt tên ấy. Và Rachel khẳng định, ván cờ lần này cô đã chiến thắng.

Nhưng nụ cười kiêu hãnh trên môi cô chẳng giữ được lâu đã vụt tắt, thay vào đó là cảm giác hoang man vô tận. Hồng Quân chở cô về nhà, tự tay anh sát trùng và băng vết thương cho cô, sau đó anh đứng dậy... Rachel giật mình khi cảm nhận được sự lạnh giá xen lẫn trầm buồn trong đôi mắt sâu thẳm của Quân, đột nhiên cô thấy khoảng cách giữa hai người thật xa xôi. Quân chỉ nói đúng một câu rồi bỏ đi thẳng:

- Em vừa nói dối anh! Lần đầu tiên anh thất vọng về em đến thế, vô cùng thất vọng!

Anh không cần nghe Gia Nguyên nói, anh không cần nhìn Gia Nguyên, bởi niềm tin anh dành cho hắn là tuyệt đối, không điều gì có thể lay chuyển được. Trong mắt Hồng Quân, Rachel đang diễn một vở kịch mà anh đã biết rõ từng lời thoại của kịch bản.

Đêm ấy anh không về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Rachel đến tìm Hồng Quân để nói chuyện, cô không muốn anh tỏ ra xa cách, cô không muốn anh tránh mặt mình... nhưng cô đã nghe thấy gì vậy? Tim cô mỗi lúc càng siết lại đau đớn.

Rachel dựa vào tường, cô nhìn về hướng Gia Nguyên vừa rời đi, một giây sau, trong đôi mắt tím sự tối tăm lan tỏa mạnh mẽ... “*Khiết Sam, mày là thứ sâu bọ, mày là thứ ăn cắp! Mày không giành được anh ấy đâu! Hồng Quân là của tao, ngay từ đầu đã thế rồi!*”

Rachel gạt nước mắt, cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu cố lấy lại bình tĩnh. Rút điện thoại ra, cô gọi cho bố mình:

- Bố, làm ơn gác công việc lại và sang Trung Quốc một chuyến ngay đi! Lúc này con cần sự có mặt của bố, con không muốn hôn sự với Hồng Quân chậm trễ thêm một giây nào nữa! Con muốn đính hôn!

*****

Khi về đến nhà, Hồng Quân thấy một chiếc limousine đen bóng đậu trong khuôn viên. Đi lại bằng chiếc xe sang trọng như thế thì chỉ có một người anh quen. Gương mặt Hồng Quân lập tức tối sầm lại với những chuyển biến phức tạp...

Đúng như anh nghĩ, căn phòng khách vốn vắng người lúc này đã có mặt đầy đủ cả bố anh, Rachel Lynes và bác Robert Lynes. Vừa thấy anh về, Rachel đã chạy mau ra đón bằng một nụ cười niềm nở, cô nắm lấy tay anh kéo vào.

Hồng Quân lễ phép cúi chào hai người đàn ông rồi ngồi vào chiếc ghế bành trắng đối diện. Cô người hầu rót hồng trà đầy chiếc tách sứ cho anh, xong lặng lẽ lui đi.

- Càng trưởng thành lại càng điển trai nhỉ Hồng Quân? Mới mấy năm không gặp mà đã ra dáng đàn ông thế rồi! – Bố Rachel mỉm cười khoan hòa, ông nâng tách trà, nhấp một ngụm bách thảo phảng phất hương thơm ngọt dịu.

- Châu cảm ơn! – Hồng Quân dừng dừng đáp.

- Chẳng cần nói thì con cũng biết hôm nay chúng ta đến đây vì chuyện gì rồi chứ?- Bố Hồng Quân chống cằm nhìn anh, lâu rồi bố con anh mới gặp lại

nhưng Hồng Quân chưa bao giờ trông đợi ở bố một nụ cười ấm áp hay một cái ôm thân mật, ông ấy là người lạnh lùng.

- Chuyện gì ạ? – Hồng Quân nhẹ giọng lắng tránh, anh nhấp một chút hồng trà, hơi khói trắng nghi ngút tỏa ra từ thứ chất lỏng kia khéo léo che khuất cái cau mày khó chịu của anh.

- Chúng ta sẽ đính hôn! – Rachel lồng bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay anh, dịu dàng đáp, đôi mắt tím ngời sáng lên một vẻ hiền thực.

Hồng Quân thừa sức đoán trước lí do hiện diện của những người ngồi đây nhưng lòng anh vẫn không tránh được cái cảm giác gò bó, mệt mỏi, nặng nề.

Rachel từ nhỏ đã được định là thanh mai trúc mã của anh, việc đính hôn khi hai người trưởng thành đã trở thành tất yếu trong suy nghĩ của cả hai dòng họ. Điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, nó bình thường đến độ mọi người vẫn thuận miệng gọi Rachel là “hôn phu của cậu chủ”. Tuy nhiên, Hồng Quân lại chưa lúc nào nghĩ như thế, với anh, Rachel Lynes không bao giờ vượt quá giới hạn của một đứa em gái mà anh vô cùng trân quý. Tình cảm của anh dành cho cô cao cả, thiêng liêng như tình cảm gia đình, và trong gia đình đó, cô luôn là một đứa em gái, không hơn không kém... hàng mi anh khẽ chùng xuống, bao cảm xúc dồn nén tận sâu trong đáy mắt khiến đồng tử cơ hồ mỗi lúc càng tối lại.

Bác Robert nhấp nhấp ngón tay trên mặt kính, chất giọng cương nghị của một người đứng tuổi vang lên nghe thật thâm thúy:

- Ta bay từ Anh sang đây cũng chỉ để nói với cháu một điều, cháu và con gái ta là thanh mai trúc mã, dù chưa thật sự trưởng thành nhưng việc đó chẳng quan trọng gì, vấn đề nằm ở chỗ tình cảm của hai đứa. Đính hôn sớm, ta và bố cháu đều cho là việc nên làm, hơn nữa ước nguyện của con gái ta cũng chỉ có vậy. Ta muốn biết ý kiến của cháu, bao giờ thì có thể tổ chức lễ đính hôn đây?

- Ta thấy sự trưởng thành của con chẳng có gì phải bàn cãi cả, 21 tuổi với vị thế xã hội con đang đứng thì đính hôn chỉ là một chuyện nhỏ. Huống hồ tình cảm hai đứa lại tiến triển tốt như vậy, tiến đến hôn nhân sớm cũng không có gì ảnh hưởng – Bố Hồng Quân lên tiếng, sự trầm lắng trong giọng nói của ông thể hiện thái độ cứng rắn, ngang tàng quen thuộc.

Sự im lặng mỗi lúc một sâu, Hồng Quân nhìn Rachel, nhìn bố rồi nhìn bác Robert, đôi mắt đen lúc này tầm tãi khác thường, thần thái uy linh đến kì lạ... cuối cùng, Hồng Quân đứng dậy, gạt tay Rachel ra, anh hít một hơi để lấy lại sự lạnh lùng, băng lãnh vốn có.. Nắm tay siết rất chặt, Hồng Quân lên tiếng, từng chữ một rõ ràng, đồng đặc và sắc lạnh:

- Thừa bố, thừa bác Robert Lynes, mọi người muốn con đính hôn với Rachel ư? Nhưng thật xin lỗi, *con đây chưa bao giờ yêu Rachel, với con, Rachel là một đứa em gái mà con luôn trân trọng. Rachel chỉ là em gái! Còn tình cảm của con thì đã dành trọn cho người khác. Người con yêu chỉ có một và tất nhiên cô ấy không phải Rachel!*

*****

Gia Nguyên không tài nào chợp mắt được, hần cứ lăn qua, lăn lại rồi dụi mặt vào gối. Chỉ trong vòng hai ngày mà không biết bao nhiêu chuyện điên rồ đổ ào xuống đầu hần. Bị dụ vào sánh D, bị hội đồng nhà trường triệu tập, bị say rượu và bị Hồng Quân...

Gia Nguyên thở dài, cổ tưởng tượng ra cái buổi tối đi ăn với Minh Kha, hần đã ăn món gà hầm rượu. Ôi, rượu – kẻ thù của hần, trên thế giới này không biết còn kẻ nào có tử lượng kém hơn Cao Gia Nguyên không? Với hần, chỉ cần mấy giọt rượu là trời đất đã đảo lộn, một người thành mười người, mọi thứ xoay tít lên. Và còn một chuyện đáng nói hơn, cứ mỗi lần say, Gia Nguyên lại hành động như một thằng điên, nói năng lảm nhảm, cười ré ầm ĩ, thậm chí còn hung hăng đánh người. Hần nhớ trước đây có một lần hần bị say, July đưa hần về, sau đó, cô nàng không chịu gặp mặt hần cả tuần. Vì sao ư?... Cứ trông mấy vết thâm tím đầy mặt mũi và những vết cào xước lờ lờ trên tay cô là thừa hiểu, hần đã đánh cô nàng, chỉ vì say!

Khi tỉnh rượu, Gia Nguyên phát hoảng vì mình vẫn ngồi trên xe Minh Kha, còn anh thì biến đâu mất dạng. Hần đau khổ vạch ra một danh sách những tình huống xấu nhất mà mình có thể hành động trong lúc vô thức: bắt Minh Kha chở lên núi, nồn ọe đầy xe, nói nhảm đủ các thứ tiếng... liếc nhìn qua chiếc ghế trống trơn, Gia Nguyên thoáng rùng mình, có khi nào hần đập Minh Kha văng ra đường rồi một mình lái xe đến đây không nhỉ?

Đang lúc tâm sinh bất ổn, tâm lí bất an thì Minh Kha quay trở lại xe với một chai nước khoáng trên tay. Gia Nguyên nhìn anh ái ngại, giọng điệu ăn năn hối lỗi hết mực:

- Này Kha, tôi vừa hành động điên rồ lắm phải không?

- Hành động điên rồ? – Minh Kha ngạc nhiên nhún vai, anh đưa chai nước khoáng cho hần, mỉm cười nhẹ nhàng – không có đâu, cậu chỉ ngủ thôi, tử lượng đúng là kém thật!

- Thật chứ? – Mắt hần tròn lên ngạc nhiên vô độ, có thể nào lại thế?

- Ừ, không có gì cả! Bây giờ tôi đưa cậu về kí túc xá! – Minh Kha đóng cửa xe, xong chẳng nói chẳng rằng gì nữa, cứ im thin thít suốt đường về.

Rõ ràng là có gì đó không ổn, Gia Nguyên biết chắc anh đang nói dối, chưa bao giờ hần say rượu mà không gây ra những chuyện điên rồ. Chỉ ngủ thôi ư? Ai mà tin được chứ?

- Haiz... rốt cuộc là mình đã làm cái quái gì nhỉ? – Gia Nguyên vò vò mái tóc ngắn rồi trút ra một hơi dài thườn thượt.

Hần cố nghĩ về chuyện say rượu nhằm mục đích không cho đầu óc mình một giây rảnh rang nào để nghĩ đến một chuyện tồi tệ hơn. Thế nhưng không xong rồi, Gia Nguyên cảm thấy bất lực đến ức chế lên được, đầu hần cứ lảng vảng mấy hình ảnh hồi chiều, nhất là hành động bất ngờ của Hồng Quân.

“Phải, tôi điên rồi!...điên rồi đây!...và thằng điên này không ngăn nổi việc mình thích em! Tôi không thể ngăn nổi tình cảm mình dành cho em!” – chất giọng trầm ấm nhưng cương nghị của anh văng vẳng bên tai làm Gia Nguyên rối trí... Hồng Quân thích hẳn? Hồng Quân tin hẳn?

Hắn đưa tay lên sờ môi mình, ôi, nụ hôn đầu của hắn... Sự mãnh liệt và nóng bỏng của Hồng Quân, sự vụng về của anh, nụ hôn ấy vụng về như thế đây là lần đầu anh hôn một cô gái. Trong lúc hoảng loạn, Gia Nguyên đã cắn anh một cái thật mạnh, hắn không hiểu nổi tại sao mình lại hành động như thế, nhưng hắn thực sự hoảng sợ. Không phải sợ anh, mà là sợ mình, hắn sợ cái vết máu tươi tanh nồng trên môi anh. Và hắn đã cầm đầu chạy thục mạng.

Tìm Gia Nguyên đập điên cuồng, một cảm giác mới mẻ lan tỏa trong từng thớ thịt, cái rần rần chạy trong mạch máu hắn là gì vậy?... Gia Nguyên chưa bao giờ hình dung ra một nụ hôn sẽ như thế nào, nhưng bây giờ thì hắn đã hiểu. Một hương vị nồng nàn khó tả, một sự mãnh liệt, nóng bỏng khó quên, nhất là cái cảm giác ngọt ngào quện lại nơi đầu lưỡi...

Ngọt ngào ư? ...Thật điên rồi! Sao hắn lại có thể cảm thấy ngọt ngào trong tình huống đó?... Máu nóng dồn lên khiến mặt Gia Nguyên nóng ran, tim hắn đập lạc hẳn đi, chẳng hiểu nó đang theo quy luật nhịp điệu nào nữa. Gia Nguyên sượng sùng dụi mặt vào chiếc gối lông vũ êm ái, trái tim của hắn – một trái tim nhỏ bé và chẳng chịt vết thương đang đập, đập mạnh lắm...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Tít – tít – tít ! – Một chuỗi âm thanh bất chợt vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch làm Gia Nguyên giật bản mình. Hắn liền bật dậy, lao đến chỗ máy in. Từ khe kê giấy, tờ A4 chậm rãi chạy ra, tiếng ổng ịch quét đều đều nghe khô khốc.

Gia Nguyên chụp lấy tờ giấy mới in, hơi ẩm phả vào tay, đồng tử hắn chợt sưng lại... cái gì thế này?

Hắn bật máy đàm lên, bắn tín hiệu sang Aiden, một giây sau, đầu bên kia đã nhận kết nối. Gia Nguyên siết chặt tờ giấy trong tay, hơi thở hắn gấp gáp:

- Bố, nói cho con biết hacker Jang là ai?
- Con đang hỏi gì đây Sam? Jang là Jang chứ là ai?
- Con muốn biết danh tính thật của hắn!
- ... - Đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, Gia Nguyên nghe một tiếng thở dài nặng nề phả vào máy đàm.
- Bố? Sao bố không trả lời? – Hắn sốt ruột.
- Không được Sam ạ! Bất cứ thứ gì con muốn, ngoài danh tính của Jang! – Aiden cương nghị đáp trả.
- Tại sao? – Gia Nguyên ngạc nhiên, bố hắn đang giấu hắn ư?
- Vì bố đã hứa với cậu ấy rồi! Cậu ấy chỉ giúp chúng ta khi bố chịu giữ bí mật, nếu bố nói ra, nhất là nói với con, Jang sẽ vĩnh viễn im lặng, cậu ấy sẽ không giúp bất cứ điều gì nữa!
- Bố, làm ơn đi, làm ơn cho con biết danh tính của Jang, con sẽ không để hắn nghi ngờ đâu! – Gia Nguyên van lơn khẩn thiết.
- Xin lỗi Sam! – Aiden đáp gọn rồi ngắt tín hiệu, mọi thứ lại rơi tõm vào bể sâu im lặng.

Gia Nguyên nhìn sững vào khoảng không vô định, lần đầu tiên bố ngắt máy trước... Aiden một khi đã nói không tiết lộ thì nên hiểu điều đó sẽ mãi mãi là bí mật.

Khác với Edward và Kaylee, Jang chưa bao giờ lộ diện trước mặt hắn, cũng chưa bao giờ trao đổi với hắn qua máy đàm. Mọi liên lạc với Jang đều thông qua một người trung gian khác - bố Aiden... Tại sao bố giấu hắn? Tại sao bố không chịu nói?... Jang rốt cuộc là ai?

Gia Nguyên run rẩy đọc từng chữ trên tờ giấy hắn vừa nhận. Mặt trước là dòng chữ “*Sự thật nằm đằng sau năm mật thư*”, rồi bên dưới có một bài thơ ngắn:

“*Biển trời trong vắt tựa gương soi*

Bóng người tan vào làn bọt trắng

Mê cung u tịch đầy cay đắng

Satan dẫn lối kẻ cô độc”

Gia Nguyên lật ra mặt sau tờ giấy, một trang đầy những con số bí ẩn, nhìn dòng cuối hẳn khẽ nuốt khan: “ *The first secret letter (Mật thư thứ nhất) – Key (chìa khóa) : Sea (Biển) – from: Jang*”

Cái quái quỷ gì thế này?... Mật thư ư?

*****

Ánh ban mai vàng óng đỏ dài trên mặt nước, hơi gió cuốn theo hương vị muối biển nồng áp vào da thịt một cảm giác mon man dịu nhẹ. Cát phẳng lặng, hứng lấy ánh nắng pha lê, sáng lấp lánh như một tấm thảm kim cương dài vô tận. Từ tí tắp ngoài xa, những đợt sóng trùng khơi nối đuôi nhau chạy vào phủ lên bờ cát, bọt trắng xóa, vang vọng âm hưởng rì rào hữu tình.

Gió lướt qua mái tóc ngắn hất tung những lọn mềm mại, Gia Nguyên đưa tay vuốt ngược những cọng tóc lòa xòa trước mắt. Hẳn phóng tầm nhìn ra tận đường giáp ranh giữa bầu trời và mặt nước, hai gam màu, một xanh trong, một xanh thẫm như tan vào nhau, cùng hắt ánh sáng, làm cho cả nền trời và mặt biển rực rỡ lạ thường. Thật kira – kira!

Gia Nguyên lôi trong túi áo ra một tờ A4 đã được gấp lại cẩn thận, đây là mật thư thứ nhất với chìa khóa: “*Sea*”. Hẳn nhìn những con số lộn xộn trên tờ giấy, đầu óc hẳn trống rỗng, Gia Nguyên chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

“*Sự thật nằm đằng sau năm mật thư*” – một câu thật ngắn gọn và súc tích, nói vậy là Jang đang nắm sự thật? Tại sao anh chàng lại đẩy hẳn vào trò chơi quỷ quái này nhỉ? Tại sao anh không nói thẳng ra cho hẳn biết? Hà có gì phải sử dụng mật thư?...

Bố giấu hẳn về danh tính của Jang, còn Jang thì giấu hẳn sự thật, trong hoàn cảnh này, mật thư là một thứ để kéo dài thời gian. Ngoài ra, mật thư còn một ý nghĩa nữa... rõ ràng Jang đã không thể nói trực tiếp với Gia Nguyên nên mới mượn đến thứ này, anh muốn hẳn tự tìm câu trả lời, anh muốn hẳn tự chiến đấu, anh muốn hẳn dũng cảm và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để chấp nhận sự thật.

Giờ đây, Gia Nguyên biết rất rõ rằng hẳn đang đứng trước hai sự lựa chọn. Hoặc là chấp nhận giải mật thư, hoặc là để sự thật mãi mãi chìm vào quên lãng.

Tham gia trò chơi của Jang hay quay lưng lại với sự thật?... Gia Nguyên thừa hiểu mục đích hẳn sang Trung Quốc để làm gì mà, và hẳn đã quyết định rồi, dù Jang có muốn nói hay không, dù Jang có muốn thử thách hẳn như thế nào, dù Jang có bày trò gì đi nữa thì hẳn vẫn sẽ bước tiếp. Việc hẳn còn tồn tại đến bây giờ cũng chỉ vì muốn trả thù cho người đó, hẳn nhất định sẽ tìm được kẻ sát nhân. Gia Nguyên sẽ giải tất cả mật thư để tìm ra câu trả lời.

Mật thư thứ nhất, chìa khóa là “*Sea*” và lúc này, Gia Nguyên đang có mặt ở biển...

Biển? Biển chứa bí mật gì? Biển có đặc điểm gì? Tính chất của biển là gì?... Gia Nguyên chăm chú quan sát, cách giải mật thư này nằm ở đâu trong những thuộc tính của biển? ... Xanh? Mát? Sâu? Rộng?...

Hẳn nhìn kĩ những dãy số, hàng lông mày khẽ cau lại, trong những kí tự hỗn độn này có bốn con số được in đậm, đều là số 45, chúng bố trí rời rạc và chẳng ăn nhập gì với nhau, nhưng chúng được in đậm, in đậm có nghĩa là cần phải chú ý.

Ngón tay Gia Nguyên di di trên mặt giấy theo đủ thứ đường: thẳng, dích dắc, tròn ốc, gấp khúc,... rồi hẳn xoay tờ giấy theo nhiều chiều, nhưng số vẫn cứ là số, vô hồn, vô nghĩa. Hẳn lại ngược lên quan sát biển cả, chẳng có gì ngoài màu xanh biếc và những đợt sóng rì rào vỗ. Mấu chốt nằm ở đâu?

Ánh nắng gắt bắt đầu khiến da mặt ran rát, Gia Nguyên leo khỏi mỏm đá, hẳn cảm thấy khát nước. Hẳn đã ngồi như vậy ba tiếng đồng hồ rồi, lặng lẽ quan sát biển cả, tuy vậy, trong đầu hẳn vẫn chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Gia Nguyên đi vào quầy tạp vụ mua chai nước táo, hẳn tìm một chỗ râm mát, rồi ngả người lên chiếc ghế gấp kê sọc. Nhấp ngụm nước mát lạnh, Gia Nguyên cảm thấy cái cổ họng khô khốc của hẳn dịu đi đôi chút. Hẳn đặt tay lên gối đầu, nhẹ nhàng lắc cho chiếc ghế đong đưa chậm rãi. Biển lúc này tưởng như có tất cả mọi thứ nhưng tìm mãi, tìm mãi vẫn chẳng ra được thứ gì.

Biển vốn là nguồn cảm hứng cho những người nghệ sĩ, biển đi vào hội họa với màu xanh trường tồn, biển thống trị âm nhạc bằng những âm điệu rì rào du dương như sóng vỗ, biển sống động trong những vần thơ. Gia Nguyên ngâm nga một bài thơ về biển của đại thi hào người Nga Puskin hẳn đã từng được đọc, cảm xúc chân thành lan tỏa tận sâu tâm hồn:

"Tôi chưa ra biển bao giờ

Ngờ biển xanh, xanh màu im lặng

Tôi chưa yêu bao giờ

Ngỡ tình yêu là ảo mộng

Ngày nay tôi đã ra biển rồi

Biển nhiều sóng to, gió lớn

Ngày nay tôi đã yêu rồi

Tình yêu nhiều khổ đau - cay đắng

Không gió lớn, sóng to không là biển

Chẳng nhiều cay đắng, chẳng là yêu..."

Bất chợt, có gì đó nghẹn lại nơi cổ họng, tự dưng tim Gia Nguyên đập rất mạnh, một câu thơ dội đi dội lại trong tâm trí hần, mỗi lúc càng xoáy lên cuộn cuộn:

“Không gió lớn, sóng to không là biển”.

Gia Nguyên ngồi phất dậy, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao? Hần đã bỏ lỡ một thuộc tính quan trọng mà khi nhắc đến biển là người ta cũng nhắc đến điều này.

Gia Nguyên nhìn chăm chăm vào tờ giấy, ngón tay di nhanh thoăn thoắt, đến con số cuối cùng, hần dừng lại, thò ra một hơi run rẩy. Đường đi lần này thấu đủ mọi con số 45 in đậm, tất cả số 45 đều đứng ở vị trí những cái đỉnh, các kí tự còn lại đối xứng hai bên.

“Không gió lớn, sóng to không phải là biển”. Đúng vậy, thuộc tính quan trọng nhất của biển là SÓNG. Trong những bức họa, chỉ cần phác thảo vài đường sóng là người ta đã có được một đại dương bao la. Sóng biển nhấp nhô!

Bất cứ đường đi nào, dù thẳng, hay gấp khúc, hay dích dắc đều không đi qua được đủ hết các số 45 in đậm, chỉ một đường đi duy nhất có thể làm được điều này – sóng biển nhấp nhô!

Ngón tay Gia Nguyên run run thử lại một lần nữa, và bây giờ, hần đã có thể khẳng định chắc chắn rằng chìa khóa “Sea” mà Jang nhắc đến chính là đường đi nhấp nhô này... Từ một trang dày đặc kí tự, sau đường sóng nhấp nhô chỉ còn lại một dãy số...

67 – 79 – 72 – 67 – 45 – 84 – 69 – 72 – 67 – 45 – 71 – 78 – 79 – 72 – 45 – 77 – 65 – 68 – 45 – 84 – 79 – 77.

Thật hoàn hảo!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Hồng Quân cố gắng giải quyết mớ tài liệu từ phòng văn thư nhưng càng lúc lại càng cảm thấy bất lực, đầu óc anh lúc này không tập trung được chút nào hết. Hồng Quân vuốt mặt rồi một môi thò ra một hơi dài thượt, anh nhớ lại chuyện khi tối...

Lúc nghe Hồng Quân nói rằng anh yêu một người khác và không bao giờ có ý định kết hôn với Rachel Lynes, không khí trong căn phòng khách đột nhiên chùng xuống đáng sợ. Anh nhìn ba người kia, Rachel thì giận đến độ tím mặt, cô không kim được mà bật dậy lao ra ngoài.

Phòng chỉ còn ba người đàn ông đối mặt với nhau, Hồng Quân và hai ông bố. Bác Robert có vẻ hết sức sững sờ, ông khó khăn nặn ra được mấy chữ:

- Cháu... không phải... nói đùa chứ?

Bố Hồng Quân thì lạnh tanh, gương mặt ông tối sầm lại với những chuyển biến cảm xúc phức tạp. Hồng Quân chỉ điềm đạm gật đầu thay cho câu trả lời.

- Cô ta là ai? – Bố Hồng Quân ngược lên nhìn anh, đôi mắt ông băng lãnh khác thường.

Hồng Quân không trả lời, cảm giác đầu óc có chút xáo trộn. Đột nhiên, bố Hồng Quân đứng phắt dậy, giọng ông vang lên giữa căn phòng khách trầm tịch, sắc lạnh:

- Tới thứ bảy tuần sau đưa cô ấy đến biệt thự chính, ta muốn gặp mặt!

Xong, ông đi thẳng ra ngoài, tiếng chiếc cổng tự động vang lên khe khẽ, rồi đến tiếng động cơ xe êm ru, phóng vụt qua, kéo theo một làn gió rít mạnh mẽ...

...

- Ôi, rốt cuộc mình phải làm sao bây giờ? – Hồng Quân bóp trán khổ sở, chưa khi nào anh cảm thấy mọi chuyện lại khó xử đến thế, thật rối rắm mà.

Tới thứ bảy ư? Tại biệt thự của bố anh? Dẫn Sam đến?... Hồng Quân gục mặt xuống bàn thờ dài. Làm sao bây giờ? Làm sao anh có thể giới thiệu Sam với bố chứ? Anh chắc chắn trăm phần trăm rằng cô sẽ hét toáng lên: “Đồ Hồng Quân là tên điên thế ki!”, lời Sam vào trò này kì thực còn khó hơn chuyện bắt lạc đà chui qua lỗ kim!

Haiz... thật là chán đời quá!...

Đột nhiên Hồng Quân ngẩng phắt dậy, mắt mở to nhìn sững vào khoảng không vô định, một giây sau, anh bỗng cười phá lên rồ dại:

- Phải rồi, tại sao mình không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? A... Đồ Hồng Quân, một thằng nhỏ mọn, một kẻ ưa lo chuyện bao đồng, một tên “mặt thót” chính cống!

Hồng Quân vuốt cằm, vẻ mặt bỗng dung gian xảo lạ lùng, khoe môi anh khẽ cong lên thành một nụ cười ma mãnh, giọng điệu đầy kiêu hãnh lần tự mãn:

- Đồ Hồng Quân, mày là một thằng nhỏ mọn... và thằng nhỏ mọn này không bao giờ quên kẻ nào còn “mắc nợ” mình!

*****

Gia Nguyên vật lộn với những con số, đường đi sóng biển nhấp nhô chắc chắn là hướng giải quyết vấn đề, bởi vì dù hắn có dùng đường thẳng, đường gấp khúc, đường cong hay đường tròn ốc gì cũng không thể thâm hết những con số 45 in đậm vào trong một lần di tay. Chúng nằm rải rác và lộn xộn, tuy nhiên đặt trong một đường sóng thì đều nằm ở vị trí những cái đỉnh, điều này không thể nào là ngẫu nhiên được.

Nói thế thôi, dãy số này vẫn bí ẩn lắm, Gia Nguyên thực sự cảm thấy bẽ tắc, hắn nhìn mãi nhưng số vẫn là số, chẳng cho ra một ý nghĩa cụ thể nào.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn bất ngờ rung mạnh, Gia Nguyên cầm lên, neho mắt nhìn dãy số lạ hoắc hiển thị trên màn hình cảm ứng, hắn bắt máy:

- Ai vậy?

- Là tôi, Đồ Hồng Quân! – Từ đầu dây bên kia vọng lại chất giọng nam trầm quen thuộc.

Gia Nguyên tròn mắt, lập tức nhấn phím kết thúc, hắn run rẩy nhìn chằm chằm chiếc điện thoại, lòng dậy lên một thứ cảm xúc khó tả... Đồ Hồng Quân vừa gọi?

Điện thoại lại rung, lần này Gia Nguyên giật bản lên, hắn co ro lại, hải hùng quan sát cái máy như thể đang nhìn mấy sinh vật ngoài hành tinh. Thứ ánh sáng trắng nhạt hắt ra từ màn hình rọi lên gương mặt hắn, tạo thành một biểu hiện sắc thái rất khó coi.

Gia Nguyên nhấn nút tắt, điện thoại lại gọi, hắn lại nhấn nút tắt, điện thoại lại gọi, hắn tiếp tục nhấn nút tắt, điện thoại lại gọi... Ôi Trời, tên điên đó làm cái quái quỷ gì thế này?

Chiếc điện thoại rung mãi, tiếng rè rè chà xát lên mặt bàn vang lên dai dẳng, đều đều và khô khốc. Gia Nguyên nuốt khan một cái, với tâm sinh bất ổn, tâm lí bất an, hắn run run cầm lấy cái máy, khổ sở nhấn nút nghe:

- Tôi chịu thua anh rồi, đồ - đĩa - đói!

- Không phải đĩa đói, mà là “mặt thót”! – bên kia vọng lại tiếng cười khục khặc khoái chí.

- Đừng có nói với tôi rằng anh rảnh rang thế chứ? – Gia Nguyên gằn giọng khó chịu.

- Rảnh rang gì? Tôi làm phiền vì có lí do chính đáng mà!

- Nói đi, rốt cuộc anh tính giờ trò gì hả? – Gia Nguyên vuốt mặt thờ hất ra một hơi nồm nồm.

- EM – NỢ - TÔI ! - từng chữ một vang lên đồng dục làm các thớ thịt trong người Gia Nguyên như đông cứng lại, một luồng điện chạy xoẹt qua sống lưng khiến hắn cảm thấy máu nóng dồn lên mặt mình nóng ran.

- Anh làm nhầm cái quái gì thế? – Hắn thẳng thốt.

- Em nợ tôi! – Hồng Quân lặp lại một lần nữa, chắc như đinh đóng cột, giọng điệu tự dung nghe tự mãn lạ lùng – Em làm tôi gãy tay!

Gãy tay?... Một mảng kí ức gần bỗng đập vào trí nhớ Gia Nguyên, phải rồi, ở thư viện trường, khi cái giá sách lớn ngã ầm xuống... anh đã lao đến đỡ cho hắn, cánh tay phải của anh đỏ bầm, nó đã bị gãy. Gia Nguyên ngơ ra điều điên rồ mình đã nói lúc đó, hắn bảo “*coi như lần này tôi nợ anh*”.

Gi thế ? Đùa nhau đấy à? Sao lại đúng cái lúc nước sôi lửa bỏng này chứ? Gia Nguyên đang muốn tránh mặt Hồng Quân lắm lắm, thế mà tên điên đó lại dụng công đào ra món nợ khôn kiếp này, số phận hắn thật thảm thương, thảm thương đến bá đạo!

- Thế giờ anh muốn gì đây? Tính hành hạ tôi đến bao giờ hả?

- Ai nữ hành hạ em chứ? Tôi đây rất nhân ái! – Hồng Quân nhại lại vẻ bức bối của hắn bằng cách nói khiêu khích pha chút điều ngoa.

- Được rồi, được rồi, anh nói đi, anh muốn tôi đáp trả thế nào? Tôi đây sẽ công lưng ra trả phất cái nợ khôn kiếp này cho anh!

- Đơn giản thôi... - đầu dây bên kia bỗng dung im lặng, Gia Nguyên mừng tượng ra trong đầu mình nụ cười đều đặn của anh, chắc tên đó lại đang ngửa cổ lên trời cuồng tiếu!

...

- Đồ điên! – Gia Nguyên hét toáng, tóc tai hắn dựng xôm lên như bị điện giật. Hắn lắc đầu nguầy nguậy, giọng lạc hẳn đi – Không bao giờ! Không bao giờ! Không bao giờ!

- Em nợ tôi! – Hồng Quân gằn giọng nhấn mạnh từng chữ.

- Cái gì cũng được ngoài chuyện điên rồ này ra! – Gia Nguyên một lần nữa quát vào điện thoại, hắn thực sự mất bình tĩnh.

- Không! Tôi muốn em trả nợ tôi bằng cách đó! – Hồng Quân khẳng định chắc nịch.

- Làm ơn đi mà Hồng Quân! Làm ơn tha cho tôi đi! – Gia Nguyên xuống nước khẩn khoản.

- Bây giờ tôi hỏi em nhé? Em có ghét ồn ào không?

- Có! – Gia Nguyên đáp trả một câu hỏi chẳng liên quan gì tới chủ đề hai người đang nói.

- Em có ghét tệ nạn xã hội không?

- Có!

- Em có ghét kẻ bao đồng không?

- Có!

- Em có thích nghe nhạc không?

- Có!

- Em có thích đọc sách không?

- Có!

- Em có hay xem tivi không?

- Có!

- Em có thường qua thư viện không?

- Có!

- *Em có đồng ý không?*

- Có! – Gia Nguyên buột miệng.

- A... đồng ý rồi nhé! Tôi không ép nhé! Thỏa thuận vậy nhé, Sam Ngổ! – Đầu dây bên kia phát ra một tràng cười rồ dại, xong, cúp máy cái rụp, mọi thứ đột nhiên rơi tõm vào bể sâu im lặng.

Gia Nguyên nhìn trân trân vào khoảng không trước mắt, đầu óc trống rỗng... cái quái gì thế? Hắn vừa nói “có” hả? Hắn vừa chấp nhận yêu cầu của Hồng Quân hả? Hắn vừa đồng ý hả? Hắn vừa chịu tham gia vào chuyện điên rồ đó hả?... Hắn vừa bị dụ hả?... Ôi Trời!

Gia Nguyên hết âm lên, hai tay ôm chặt lấy đầu, hấn ngã người ra ghế sofa kẻ sọc, dụi mặt vào chiếc gối lông vũ. Không thể tin được, hấn đang ở trong một tình thế hết sức bí hiểm, người ta bảo cái miệng hại cái thân quả không sai mà, nói chuyện với tên lưu manh đó sao hấn có thể chủ quan thế chứ? Gia Nguyên ơi là Gia Nguyên, kì này mày chết chắc rồi!

Gia Nguyên đập đập gối vào trán, chẳng lẽ hấn sinh ra chỉ để dính với mớ rắc rối điên rồ này thôi sao? Cuộc đời vốn vô nghĩa, bây giờ thì không chỉ vô nghĩa nữa, cuộc đời thật khốn nạn!

- Đồ Hồng Quân là tên điên, Đồ Hồng Quân là tên lưu manh, Đồ Hồng Quân là kẻ khốn nạn nhất trên đời! “Bình yên” ơi, mày ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Đang mãi chìm trong mớ suy nghĩ bòng bong về những con số, tiếng gõ cửa làm Gia Nguyên giật mình. Hấn nhét vội tờ mật thư xuống dưới đệm ghế sofa, hồi vọng ra:

- Ai đấy?

- Hoa hậu hoàn vũ Jully Arena! – chất giọng Trung lơ lớ vang lên hóm hỉnh.

Gia Nguyên mở cửa, hấn thò đầu ra, mắt quét người trước mặt mình một lượt kĩ càng, môi khẽ nhếch lên vẻ bồn chồn:

- Hoa hậu sò thú!

Jully tức giận đập phăng cái cửa, cô xồng xộc tiếng vào phòng, ném lên bàn một túi đầy ụ hàng hóa. Gia Nguyên nhún mày tò mò:

- Cái gì thế?

- Thức ăn! – Cô nàng lôi những lon, hộp ra xếp vào các ngăn tủ lạnh.

- Để làm gì?

- Thế mà cũng hỏi được à? Thức ăn không để ăn thì để làm cái quái gì?

- Ý tớ là ai bảo cậu mua chứ? Tớ có cần đâu?

Jully quay phắt lại, gườm gườm nhìn hấn, cô gằn giọng xuống như một bảo mẫu khó tính dạy trẻ con:

- Cậu nhìn lại mình đi nhé! Sáng cậu ăn cái gì hả?

- Mỳ ly!

- Trưa?

- Mỳ tôm!

- Tối?

- Mỳ xào! – Gia Nguyên ngây ngô đáp trả.

- Này! – Jully quát mắt, cô mắng xối xả - Cậu sợ mấy cái công ti nỳ phá sản hay sao mà ăn suốt ngày thế hả? Đồ lười biếng! Cậu không biết dạo này trông cậu giống xác sống di động cỡ nào đâu! Tong teo như cây tăm!

Gia Nguyên gãi gãi đầu, thì đúng là hấn lười biếng ăn uống thật, cơ mà đâu đến mức thảm hại như thế... Gia Nguyên khoanh tay, mắt nheo lại nhìn cô bạn thân đầy nghi hoặc. Jully hôm nay ăn mặc rất điệu đà, mái tóc vàng gọn sóng được tết kiểu thác nước bồng lên như mây, hình như mặt mũi cũng có thoa son trét phấn gì gì đấy, chưa kể mùi nước hoa từ cô khiến hấn phải chun mũi lại, quá nồng nàn!

Gia Nguyên ngồi xỏm xuống bên cạnh Jully, đưa tay lấy trái táo đỏ trong túi giấy, hấn gặm một miếng thật to, vừa nhai rào rào vừa lúng búng hỏi:

- Khai thật đi! Lại anh nào “vác cura” đến phải không?

- Không! Làm gì có anh nào! – Jully quay sang, cô cười nhún nhún rồi véo má hấn một cái.

- Nói dối! – Gia Nguyên lừ mắt nhìn cô – Ăn mặc kiểu này chỉ có nước là đi với trai thôi!

- Đúng thế! – Jully nháy mắt – Nhưng không phải người ta “vác cura” đến mà là tớ đi “cura” người ta!

- Hà? – Hai mắt Gia Nguyên tròn xoe, cảm giác miếng táo nghẹn lại nơi cổ họng... Jully tự giác vác “cura” đi của trai á? Có chuyện động trời thế sao?

Cô nàng đứng dậy, tiến về phía cái gương lớn đặt bên cạnh tủ quần áo của Gia Nguyên. Jully hất tóc ra sau, một tay chống hông, chân sải ra tạo thế như một model thực thụ, bờ môi đỏ mọng cong lên khiêu khích:

- Tớ là Jully Arena – một trong 10 người đẹp nhất hành tinh này, tớ nhất định sẽ cura đồ anh ta!

Jully là một cô nàng đa tình và thay người yêu như thay áo, Gia Nguyên thừa biết điều đó. Tuy vậy, từ trước đến nay chỉ có nam nhân đến xếp hàng châu chực, chưa bao giờ hẳn thấy cô “thực sự” chủ động tán tỉnh bất kì thằng nào. Bây giờ, cô hùng hồn tuyên bố vác cura đến chỗ người ta, thế thì hẳn rằng cái tên đó phải làm cô ấn tượng lắm đây!

- Anh nào thế? – Gia Nguyên có vẻ hứng thú với sự thay đổi này, hẳn tuổi tình hóng chuyện.

Cô nàng không vội trả lời, cứ đứng sẫm soi trước gương mãi. Jully ngắm nghía mình, cô đang tập để có một kiểu cười hiền thực mà quyến rũ, một đôi mắt ngây thơ mà lãng mạn, cuốn hút. Cô kéo váy lên cao hơn để lộ rõ đôi chân nõn nà, lại bôi son ra tô, rồi chải mi bằng mascara. Jully xoay tròn một vòng, phát mạnh chiếc khăn quàng cổ voan để nó phủ nhẹ lấy bờ vai trắng trẻo.

Gia Nguyên có vẻ sốt ruột, lại còn cái kiểu tăng lờ không chịu trả lời ấy nữa chứ, đúng là càng ngày da mặt càng dày! Hẳn chán nản nhìn cô:

- Đẹp rồi, xinh rồi, quyến rũ rồi, ngây thơ rồi, hiền thực rồi, cuốn hút rồi! Đừng có soi nữa! Ngày nào cũng mất mấy tiếng đồng hồ soi gương mà không thấy chán hả?

- Soi gương là niềm vui của phái đẹp, chán thế nào được? – Cô nàng vẫn không nhìn hẳn, tiếp tục bài tập tự luyện của mình.

- Thôi, đừng soi nữa, nhìn ngứa mắt quá! – Gia Nguyên lau mồ hôi, gặm phập một miếng táo về bất bình.

- Cứ soi đi! Nhìn vào gương con người ta mới biết được hết giá trị của mình chứ! Cái gương là vật dụng không thể thiếu của phụ nữ, những người càng đẹp thì lại càng cần phải soi nhiều, *cái gương rất trung thực nha, thấy cái gì là thể hiện cái ấy*, chẳng bao giờ một người đẹp như tớ soi mà nó lại bảo là xấu cả. Cái thứ cả năm mới soi một lần như cậu thì biết gì mà nói? – Jully lên giọng giáo huấn hẳn, “kể cả năm mới soi một lần”.

... Cô nàng liếc đồng hồ bỗng giật thót, chết! sắp đến giờ hẹn rồi! Jully vội lấy cái túi xách hàng hiệu của mình, lua hết mấy thỏi son, hộp phấn, khăn giấy, nước hoa vào đây, xong vội vã bỏ ra ngoài, cô nói vọng lại:

- Nhớ uống sữa trước khi đi ngủ đấy đồ “Culi ba móng”! Tớ vác cura đến chỗ bạch mã hoàng tử đây!

(Culi ba móng: hay còn gọi là con lười, suốt ngày nằm ngủ trên cây)

Tiếng gót giày mỗi lúc nghe một xa xôi, mọi thứ lại chìm vào yên lặng...

...

Gia Nguyên nhìn sững vào khoảng không vô định, đầu óc lộn xộn suy nghĩ. Jully vừa khiến hẳn nhớ lại một dữ kiện bị lãng quên... *gương soi!*

Gia Nguyên lờ mờ mắt thư ra, hẳn lật lại mặt trước, nơi in bốn dòng thơ ngắn:

“Biển trời trong vắt tựa gương soi

Bóng người tan vào làn bọt trắng

Mê cung u tịch đầy cay đắng

Satan dẫn lối kẻ cô độc.”

Phải rồi, hẳn đã bỏ sót một thứ vô cùng quan trọng, thật chủ quan! Jang ở đây viết rất rõ mà, không phải sao?

Gia Nguyên bản thân đứng dậy, hẳn tiến về phía cái gương. Thuộc tính quan trọng nhất của biển là sóng, hẳn đã dùng đường đi sóng biển nhấp nhô để tìm ra dãy số tối ưu chứa được cả bốn con số 45 in đậm:

67 – 79 – 72 – 67 – 45 – 84 – 69 – 72 – 67 – 45 – 71 – 78 – 79 – 72 – 45 – 77 – 65 – 68 – 45 – 84 – 79 – 77.

Tuy nhiên, cách giải không đơn giản như thế! Bản chất của biển không chỉ có sóng, còn một thuộc tính nữa rất quan trọng mà hẳn cần để tâm đến...

“trong vất tựa gương soi”!

Gia Nguyên nhớ lại trước đây, khi hấn cầm tờ giấy ghi từ “TÍM” đứng trước gương, kết quả là hấn nhìn thấy trong gương một từ khác - “MÍT”. Gương không chỉ phản ánh sự thật, gương còn đảo ngược sự thật nữa!

Bàn tay hấn run rẩy nắm lấy tờ giấy, tìm đập những nhịp hồi hộp, Gia Nguyên ngược mắt nhìn thẳng vào gương. Dây số đã bị đảo ngược:

77 – 79 – 84 – 45 – 68 – 65 – 77 – 45 – 72 – 85 – 79 – 78 – 71 – 45 – 67 – 72 – 69 – 84 – 45 – 67 – 72 – 79 – 67.

Một giây sau, Gia Nguyên cảm giác như có cái gì đồ rần rần chạy dọc cơ thể, làm đông cứng cả máu trong mạch... Hấn đã có câu trả lời!

*****

Gia Nguyên mặc dù không phải một tay cừ khôi trong lĩnh vực tin học nhưng hấn cũng am hiểu khá sâu, nhất là với một nguyên lý nền tảng như vậy thì lại thêm rõ ràng, minh bạch. Đầu óc Gia Nguyên mã hóa các con số rất nhanh, chỉ cần lướt qua, hấn đã biết được những con số tương như vô nghĩa ấy muốn nói điều gì.

Jang là một hacker, một “phù thủy tin học”, việc mật thư liên quan đến kiến thức tin học cũng thật dễ hiểu. Bây giờ thì rõ rồi, những con số này quy vào một thứ cơ bản nhất của tin học sẽ cho ra ý nghĩa ngay – bảng mã ASCII thuộc hệ thống Pascan!

Số tương ứng với kí tự:

77: M, 79: O, 84: T, 68: D, 65: A, 77: M, 72: H, 85: U, 79: O, 78: N, 71: G, 67: C, 72: H, 69: E, 84: T, 67: C, 72: H, 79: O, 67: C.

Còn những con số 45 trong bảng mã ASCII chính là dấu gạch nối “-“. Như vậy, toàn bộ ý nghĩa của dãy số này là:

MOT – DAM – HUONG – CHET – CHOC.

Một dặm hướng chết chóc?

...

Trong đầu Gia Nguyên vang vang lời giảng của một vị giáo sư già, ông đang phân tích câu thơ: “*Vàng dương ló dạng mang màu mới*”.

Ông nói thứ màu mới ấy chính là màu sắc của sự sống bất diệt, của tương lai huy hoàng, của những niềm hi vọng mạnh mẽ. Mặt trời mọc mang theo sinh khí, mặt trời mọc soi tỏ và đánh thức vạn vật khỏi giấc ngủ say. Mặt trời mọc tượng trưng cho sự sống!

Ngược lại, khi mặt trời lặn cũng sẽ mang tất cả những điều tốt đẹp ấy đi, bóng tối sẽ đẩy lùi ánh sáng, thống trị toàn không gian. Khi mặt trời lặn, sự chết chóc ủa đến...

Mặt trời mọc ở hướng đông, lặn ở hướng tây. Hướng đông là hướng của sự sống, của tương lai, của hi vọng. Vậy thì hướng chết chóc chính là... hướng tây!

Một dặm bằng 1,6 km, “*một dặm hướng chết chóc*” là 1,6 km về hướng tây.

Gia Nguyên đã hiểu ra ý nghĩa của mật thư này, mật thư thứ hai cách 1,6 km tính từ nơi nhận mật thư đầu tiên. Hay nói cách khác, *mật thư thứ hai cách trường học 1,6 km về hướng tây!*

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Ánh nắng hoàng hôn đỏ dài trên những tòa địa ốc, cơn gió hạ tinh nghịch khuấy nhẹ lớp lá khô kéo theo những tiếng xào xạc. Tiếng cười nói của người đi đường, tiếng còi xe bus, ô tô, tiếng nhạc du dương vọng lại từ những quán cà phê sách cuối phố,... hòa vào nhau tạo nên thứ hương vị sầm uất của phố

phòng.

Gia Nguyên ngồi xuống một cái ghế đá bên vệ đường, miệng nhóp nhép kẹo cao su, hần lỏi điện thoại ra xem lại bản đồ. Trên màn hình hiện lên cái chấm đỏ đánh dấu vị trí của hần, đúng là đang cách trường 1,6 km về hướng tây... nhưng rốt cuộc mật thư thứ hai nằm ở chỗ nào? Giữa phố xá sầm uất như vậy thì làm sao hần biết được chính xác nơi giấu cái mật thư kia đây?

Gia Nguyên ngẩng lên nhìn tòa nhà lớn đối diện – bệnh viện đa khoa Nam Kinh, xoay sang phải, hần thấy khách sạn Queen, phía sau hần là siêu thị mini Adora, còn bên tay trái thì lại là công ty đá quý Hải Thụy... Đầu óc Gia Nguyên trống rỗng, quanh đây toàn địa ốc, biết Jang giấu mật thư ở đâu nhỉ?

Gia Nguyên ưỡ oải đứng dậy vươn vai, hần lượn lơ quanh đây từ khi sáng đến giờ, trời đã nhá nhem tối, thôi vậy, để mai lại vác xác đến. Gia Nguyên neho mắt dò xét mọi thứ lại một lần nữa, hần vẫn không nhận thấy điều gì khả nghi... về thôi!

Được mấy bước, bỗng chân Gia Nguyên khựng lại, chờ đã, vòng mạc hần vừa quét qua thứ gì đó!... trực giác mách bảo hần vừa đánh rơi một dữ kiện vô cùng quan trọng... Tâm can tự dưng xoáy lên những đợt sóng hồi hộp, tìm Gia Nguyên đập mạnh, bài thơ thất ngôn của Jang lại vang lên rõ mồn một trong đầu óc hần. Một câu thơ nghèn nghẹn nơi cổ họng, Gia Nguyên cảm giác từng sợi thần kinh của mình căng lên như dây đàn:

“Satan dẫn lối kẻ cô độc”

Satan? ... Gia Nguyên chậm chậm ngoái đầu, tiếng thỉnh thỉnh phát ra từ trong lồng ngực mỗi lúc lại càng rõ, mắt hần mở to nhìn cái logo lớn của bệnh viện đa khoa Nam Kinh... Biểu tượng một con rắn quấn quanh cây gậy...

Những kiến thức cũ kỹ từ sách vở đã quên lãng từ rất lâu về trước bỗng chốc gắn kết với nhau thật logic, tái hiện lại một cách sinh động trong bộ óc Gia Nguyên.

...

Vai diễn định mệnh

Hình ảnh một con rắn quấn quanh cây gậy đã là biểu tượng của ngành y từ lâu đời. Tại sao ư?

Aesculapius được xem là một vị thần thành hoàng của nghề y. Ông là một nhà phẫu thuật tài ba và nhà nghiên cứu dược liệu. Cây gậy của Aesculapius có một con rắn quấn chung quanh. Truyền thuyết kể lại rằng khi Aesculapius khám bệnh cho Glaukos, người bị sét đánh chết, thì một con rắn lượn vào phòng. Ông rất ngạc nhiên, và phản ứng bằng cách lấy cây gậy đập chết con rắn. Ông càng ngạc nhiên hơn khi thấy một con rắn khác xuất hiện, nó đặt vào miệng con rắn bị giết kia một loại cỏ, và ngay lập tức, con rắn đã chết bỗng sống lại. Ngay lúc đó, Aesculapius học được một bài học đáng giá: ông dùng chính loại cỏ đó để cứu sống Glaukos. Từ đây, con rắn được xem là dây tở của Aesculapius, tượng trưng cho sự thông thái, trường thọ, và tái sinh. Sau này, Aesculapius dùng cây gậy với con rắn quấn quanh để làm biểu tượng cho nghề thầy thuốc.

Tuy vậy, hình tượng con rắn không chỉ tượng trưng cho ngành y, nó còn tượng trưng cho một điều khác nữa, đáng sợ hơn và rõ rệt hơn. Con rắn là biểu tượng của... Satan!

Satan là ai?

Satan từng là thiên sứ trưởng của Đức Chúa Trời, người giữ chức vụ cao nhất trên thiên đàng, chỉ sau Chúa. Trước khi sa ngã, tên của Satan là Lucifer (Sao Mai sáng láng), một thiên sứ vô cùng đẹp đẽ và quyền lực. Tuy nhiên chính sự hoàn hảo đó đã biến Satan thành kẻ kiêu ngạo, nó xem mình cao hơn cả Thượng Đế và quyết định ngồi trên ngai của Ngài. Lòng kiêu hãnh và tội lỗi làm nó sa ngã, đánh mất địa vị cao quý trên trời và bây giờ nó hoàn toàn đối nghịch với Thiên Chúa, Satan vận dụng tất cả quyền lực để ngăn chặn những mục đích của Ngài.

Satan đã trở thành người cai trị của thế giới này và là hoàng tử của sức mạnh chốn không trung. Satan là chúa tể của địa ngục, là kẻ đứng đầu thế giới ma quỷ. Nó là kẻ cáo tội, một kẻ cám dỗ và một kẻ lừa dối. Nghĩa của từ “Satan” trong tiếng Do Thái là cản trở, đối kháng, nói một cách dễ hiểu “Satan” chính là "kẻ thù của Chúa", "một người đối lập hoặc " một kẻ nhạo báng."

Ngay từ khi thế giới khởi lập, tổ phụ loài người là Adam và Eva đã bị Satan cám dỗ. Nó đến dưới hình dạng một con rắn, dụ Eva ăn trái cây mà Đức Chúa Trời cấm, sau đó, Eva lại đưa cho chồng. Cả hai người đều nghe lời ngon ngọt của Satan mà phạm tội cùng Chúa. Kết quả, họ đã bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng mãi mãi.

Con rắn – biểu tượng của Satan!

“Satan dẫn lối kẻ cô độc” – sân thượng tầng thứ 6 của bệnh viện đa khoa Nam Kinh – nơi gắn logo hình một con rắn quấn quanh cây gậy... Kẻ cô độc Cao Gia Nguyên rốt cuộc đã xác định được mật thư thứ hai nằm ở đâu!

...

Đúng như hần dự đoán, trên khung sắt của tấm logo có kẹp một bì thư. Gia Nguyên lướt qua dòng chữ in trên bì: “the second secret letter – from Jang”. Tay hần run run lỏi tờ giấy gấp làm tư bên trong ra, tìm Gia Nguyên đập những nhịp mạnh mẽ, hàng lông mày khẽ nhú lại... tiếp tục là những con số?

Key: “Gạch”

84433 – 77778866 - 777444777737777

Không rời tình lên như mật thư đầu, chỉ có một dãy duy nhất, những con số trùng nhau rất nhiều, chìa khóa là “gạch”... mật thư thứ hai từ Jang.

*****

Gia Nguyên cầm tờ mật thư thứ hai sẫm soi mãi, cuốn sổ tay của hắn chẳng chặt những dấu chéo đỏ. Chìa khóa lần này cũng chỉ có mỗi một từ “Gạch”. Tại sao chỉ có một từ mà cho ra nhiều trường hợp đến vậy? Hắn nhìn chăm chăm vào những mục mà mình liệt kê ra, cảm thấy tâm trí rối bời:

*Gạch bỏ

*Gạch nối

*Gạch chéo

*Gạch men

*Gạch thôi

*Gạch ngang

*Gạch thẳng

*Cục gạch

...

Rốt cuộc là cái nào? Tại sao những chìa khóa mà Jang đưa ra lại đa nghĩa đến thế?

Phương án làm Gia Nguyên hoài nghi nhất chính là “cục gạch”, nghe đến từ “gạch” thì hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là một cục gạch nung màu đỏ cam. Gạch nung ư? Dùng gạch nung thì giải mật thư theo cách quái quỷ nào? Chẳng lẽ lại đào sâu vào tính chất của một cục gạch nung - Vật hình hộp chữ nhật, có sáu cái lỗ tròn tròn hai bên và trên mỗi mặt là hai đường rãnh nhỏ song song nhau?

Ôi Trời, mật thư này là thứ điên rồ gì vậy nhỉ? Gia Nguyên mường tượng ra hình ảnh Jang trong đầu mình là một lão giáo sư hói dạy toán, suốt ngày chơi với những con số quái dị. “Lừa thử vàng, gian nan thử sức”, còn Jang đang thử sự kiên nhẫn của hắn. Gia Nguyên cảm thấy ức chế như sắp phát điên lên được, sự bí ẩn và đa nghĩa của những con số này làm hắn cáu bẳn vô cùng. Ai đó làm ơn nói cho hắn biết đi! “Gạch” là gì vậy? “84433 – 7778866 – 77744477733777” là gì vậy? Nói đi mà! ...

Gia Nguyên vỗ mấy cái thật mạnh vào trán mình, một cảm giác hoài nghi, bế tắc, mất phương hướng bao trùm cả tâm tưởng, giải mật thư cũng giống như giải một bài toán khó, tuy vậy toán thì hắn luôn tìm được lời giải, bởi vì toán chỉ có một giả thuyết duy nhất, còn mật thư lại đặt ra vô số giả thuyết khác nhau... Gia Nguyên chẳng biết mình nên dần bước theo giả thuyết nào nữa, đầu óc hắn rối bời nhưng lạ thay nó cũng trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Chiếc điện thoại bắt ngờ rung mạnh kéo theo một tiếng chà xát với mặt bàn nghe khô khốc. Gia Nguyên ngẩng đầu, mắt lướt qua dãy số sáng rực trên màn hình cảm ứng, lông mày hắn lập tức dính vào nhau... số đuôi này?... Hó, góc gáy hắn dựng xôm lên. Hai mắt Gia Nguyên tròn xoe, hắn thẳng thốt đọc dòng tin nhắn:

“*Là là la... tối thứ bảy, còn sáu ngày nữa thôi Sam Ngổ à!*”

ĐỒ - BIẾN – THÁI! – Gia Nguyên hét toáng lên, uất ức dụi mặt xuống cái gối lông vũ, hắn nhớ lại cuộc điện thoại quái gở buổi tối hôm nọ... cho hắn một phút bình yên cũng khó khăn vậy sao? Đời khổ nạn! Đồ Hồng Quân khổ nạn!

...

- Thế giờ anh muốn gì đây? Tính hành hạ tôi đến bao giờ hả?

- Ai nữ hành hạ em chứ? Tôi đây rất nhân ái! – Hồng Quân nhại lại vẻ bức bối của hắn bằng cách nói khiêu khích pha chút điệu ngoa.

- Được rồi, được rồi, anh nói đi, anh muốn tôi đáp trả thế nào? Tôi đây sẽ còng lưng ra trả phắt cái nợ khôn kiếp này cho anh!

- Đơn giản thôi... - đầu dây bên kia bỗng dưng im lặng, Gia Nguyên mừng tượng ra trong đầu mình nụ cười đều đặn của anh, chắc tên đó lại đang ngửa cổ lên trời cuồng tiếu!

Một phút sau, anh thì thầm vào điện thoại, chất giọng nam trầm ấm xuyên thẳng vào màng nhĩ Gia Nguyên làm hấn hóa đá :

- Đóng giả bạn gái tôi đi! Bố tôi muốn gặp mặt em!

- Đồ điên! – Gia Nguyên hét vang cả phòng. Hấn lắc đầu nguầy nguậy, giọng lạc hấn đi – Không bao giờ! Không bao giờ! Không bao giờ!

- Em nợ tôi! – Hồng Quân gằn giọng nhấn mạnh từng chữ.

- Cái gì cũng được ngoài chuyện điên rồ này ra! – Gia Nguyên một lần nữa quát vào điện thoại, hấn thực sự mất bình tĩnh.

- Không! Tôi muốn em trả nợ tôi bằng cách đó! – Hồng Quân khẳng định chắc nịch.

... và trong một phút chủ quan, hấn đã bị tên khốn này đưa vào tròng...

Còn sáu ngày nữa ư?... Gia Nguyên trút ra một hơi dài thườn thượt. Hấn phải làm thế nào đây? Nặng óc xem nào, hình như theo các phim Hàn Quốc thì trong tình huống này, “người bị hại” (hấn) cần thực hiện những phương án sau:

1. Giả vờ bị bắt cóc rồi nấp xó nào đó đợi đến hết thứ bảy.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ

Nhược điểm: Tên lưu manh đó mà báo công an thì nguy, biết đâu mặt Gia Nguyên lại được dán lên bảng thông báo “Tìm trẻ lạc”!

2. Tắt hết những thiết bị dùng để liên lạc, tháo sim, off GPS, Bluetooth, rồi chạy lên cái chùa bà đanh nào đó trên núi tu một tuần.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ

Nhược điểm: Liên lạc với bố, với Edward, với Kaylee bằng cái quái gì?

3. Giả vờ ốm nặng, đại loại như bị ung thư giai đoạn đầu phải chịu hóa trị bla bla... trong vòng một tuần.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ.

Nhược điểm: Tên đó mà vác mặt đến ngồi trực 24/24 thì bi kịch chồng hài kịch chéo thảm kịch!

4. Chơi “hàng giả”! Đến phút cuối thì lôi một cô nàng nào đó vào thay thế, mình cứ việc đánh bài chuồn.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ

Nhược điểm: Làm gì có cô nào đủ thân thiết để hấn lôi vào việc “riêng tư” này, hơn nữa, hấn còn phải tính đến hậu quả, tên đó mà báo thù thì không đơn giản đâu...

Gia Nguyên vò đầu bứt tai khổ sở, đúng là phim Hàn, chả có cái gì áp dụng vào thực tiễn được hết! ... Ế, mà khoan đã! Nếu kết hợp mấy cách trên lại thì sao?

Gia Nguyên ngồi phất dậy, trong đầu hấn hiện lên hình ảnh một cô nàng tóc vàng như nắng, đôi mắt xanh biếc màu da trời, đang tung tăng ở Bắc Kinh đến thứ bảy này mới về... July Arena?

Gia Nguyên hí hửng vẽ ra một viễn cảnh hoàn hảo, hấn sẽ giả vờ bị ốm nặng đến mức nhập viện, sau đó thều thào gọi đến Hồng Quân: “Anh tha lỗi cho tôi! Có lẽ tôi sẽ không qua khỏi hôm nay đâu, nhưng anh đừng lo, tôi đây là người chu đáo và rất coi trọng chữ tín, vì vậy tôi đã sớm nhờ người bạn thân nhất thay tôi hoàn thành sứ mệnh cao cả này. Cô ấy sẽ ra mắt bố anh và sẽ làm ông ấy phải ngất ngây vì hài lòng. Còn tôi... khụ khụ... *kèm theo vài tiếng sput sput nuốt tiếc*... nguyện chúc phúc cho hai người...”.

Gia Nguyên ngửa cổ lên trời cười lớn, hấn đúng là thiên tài mà, làm gì có chuyện lý thuyết không thể áp dụng vào thực tế chứ? Tự dưng hấn thấy biết ơn cô bạn thân đa tình của mình kinh khủng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hấn sẽ dẫn cô đi ăn hàng ở phố Hoa Tiêu... Gia Nguyên thật thông minh, Gia Nguyên thật sáng dạ, Gia Nguyên là thiên tài!

Đỗ Hồng Quân, tên lưu manh đó, chơi với lưu manh thì hấn cũng phải lưu manh mới được, dám lừa hấn, hấn sẽ dùng “hàng giả” cho mà xem!

Môi Gia Nguyên bắt chợt cong lên gian xảo, gương mặt kẹo bông đầy tà khí kia sẽ khiến người ta phải giật mình mà thốt lên: “Ôi! Giống tiểu yêu quá!”

*****

Thứ bảy...

Ánh nắng vàng thơm thả mình trên vòm cỏ thụ, những khóm tường vi xinh xắn dường như cố tình phô ra cái vẻ ủy mị, tha thướt hơn mọi ngày, làn gió tươi mới quét qua bãi cỏ, cuốn theo hương vị sương mai âm ứot. Ngược mắt lên cao mới chợt thấy bầu trời hôm nay trong vắt như pha lê, không gian như tấm kính vô hình hắt ánh sáng khiến mọi thứ đều sáng lóa lên rực rỡ. Một ngày thật kira – kira!

...

Khán đài đã chật kín người cổ vũ, những tiếng cười nói, tán gẫu vang lên râm rang, tiếng tuyệt còi ổn định của trọng tài vọng đi vọng lại khắp cả sân thi đấu.

Hải Đăng vỗ vai khích lệ từng thành viên trong đội, mắt sáng bừng vẻ tự tin, đôi tay rắn chắc của cậu như truyền thêm cho họ tinh thần chiến đấu mạnh mẽ:

- Cố gắng lên nào! Chúng ta là những anh hùng, chúng ta là những nhà vô địch, bách chiến bách thắng, hiểu không?

Đến chỗ Cao Gia Nguyên, thấy hấn thấp hơn những người kia cả cái đầu, lại mảnh khảnh, mặt mày thì bừng ra sữa, cậu chớp mắt một cái, toe toét cười. Hải Đăng đưa hai tay lên vỗ mạnh đầu Gia Nguyên làm tóc hấn rối bù như tổ quạ, cậu nhún nhún nhờ nhờ:

- Gia Nguyên sẽ là đứa ế vợ, nhỏ thỏ thế này đứng vào đội hình trông thật là tội nghiệp!

Gia Nguyên lừ mắt nhìn Hải Đăng, gằn giọng khe khẽ:

- Nay, chuyện Tuệ Thư...

- A... Gia Nguyên numberone! – Hải Đăng vội nắm tay Gia Nguyên một cái, cậu cười giả lả nhằm đánh trống lảng, xong nhẹ nhàng vỗ vai hấn, giọng trầm xuống – Cậu sẽ là chiến binh cuối cùng, “con át chủ bài” à!

... Gia Nguyên thư thái dựa lưng vào thành ghế, mắt dõi theo những đồng đội đã bước vào sân. Trận đấu bóng rổ bắt đầu bằng một hồi còi dài và làn sóng hò hét cổ vũ cuồng nhiệt dội lên từ khán giả...

...

Hiệp một chấm dứt.

Haiz, động viên cho lắm vào cuối cùng cũng sơ sẩy để đội kia giành thắng lợi, thua tận 4 điểm. Mà cũng phải nhìn lại, chiến thuật của đội bạn rất tuyệt, phòng ngự tốt, lối chơi thật linh hoạt khéo léo, chẳng phải một đối thủ tầm thường đâu.

Hải Đăng không ngại ngần mà dốc cạn chai nước táo của Gia Nguyên, cậu lấy cái khăn bông lau bớt mồ hôi, rồi chán nản thả phịch người xuống ghế. Gia Nguyên nuốt tiếc nhìn chai nước của mình đã bị ai đó bóp méo vì tức giận, hấn chẹp miệng:

- Đội kia mạnh nhì, lâu lắm rồi mới có đối thủ ngang tầm ngang sức vậy để giao hữu.

- Phải, kĩ năng của họ rất tốt, lúc nãy không cảnh giác để lọt lưới tận hai lần. – Hải Đăng quẳng mạnh cái vỏ chai vào một chiếc sọt rác gần đó.

- Chỉ là chưa quen thôi, đội bên kia mạnh về phòng thủ, cậu cho đổi đội hình lại thành tam giác đi, đơn giản mới là sức mạnh tuyệt đối, đừng có vẽ rườm rà ra rồi làm khó chính mình. Cho Nhật Tuệ và Chấn Thiên lên trước, để Duy Đông phòng thủ bên trái, Hà Anh phòng thủ bên phải! – Gia Nguyên đưa tay chỉ những vị trí trên sân.

Hải Đăng khựng lại, hai mắt mở to lộ nhìn hấn, những suy tính lộn xộn trong đầu bỗng dung hệ thống lại cách rành mạch, cậu vỗ đùi một cái đét, rồi bá vai Gia Nguyên cười lớn:

- Đúng là lợi hại thật, sao tớ không nghĩ ra điều này sớm hơn nhì? Gia Nguyên cao thủ, bá phục bá phục!

Gia Nguyên thở trút ra một hơi, đội trưởng gì thế này không biết, hấn nhấc tay Hải Đăng khỏi vai mình, hàng lông mày chợt nhíu lại. Trên mu bàn tay thẳng bạn ngó có vẽ một hình thù rất kì quái, trông giống như chữ gì ấy, hấn lên giọng tò mò:

- Cái gì thế này?

- À... học đòi mấy tiền bối khóa trên thôi, trào lưu vẽ hình ấy mà, có muốn thử không? Tớ vẽ hình con nhái lên tay cho, tớ vẽ con nhái rất đẹp nha!

- Đẹp đi, nhái nhicc cái gì! – Gia Nguyên lừ mắt nhìn cậu, đúng là càng lúc càng thấy ngố tàu.

... “*Hải Đăng đẹp trai, anh có tin nhắn?*” – tiếng eo ** phát ra từ chiếc ba lô của thằng bạn làm Gia Nguyên giật mình, cái thứ nhạc chuông tin nhắn quái gở gì thế này?

Hải Đăng mở ba lô lấy điện thoại, liếc dòng tin nhắn cậu thò ra một hơi dài sung sướng rồi cười tủm tỉm, giọng điệu tự mãn khác thường:

- Ấy za, đúng là...

Ngón tay cậu bấm phím nhựa tanh tách, đầu khê lắc lư vui vẻ, đọc to lên nội dung mình sẽ trả lời:

- Ừ, anh biết rồi cô bồ xinh xẻo, mấy cậu cầu thủ kia đã bị khí thế uy linh nghiêng trời của anh đè cho bẹp lép, đội nhé, anh mang cái huân chương về tặng em! Nhớ quá, Moah!

Từng chữ lọt vào tai Gia Nguyên làm tóc gáy hắn dựng đứng, da gà da vịt nổi lên lớp lớp, có cần phải vuốt vuốt đến mức sần súa thế không?.. Liếc nhìn chiếc điện thoại đen trắng trên tay Hải Đăng, hắn thoáng ngạc nhiên:

- Này, sao lại dùng cái cục gạch này? Đổi điện thoại rồi à? Cái HTC One “đẳng cấp nhất thế giới” của cậu đâu?

- Đập rồi! – Hải Đăng đáp gọn lỏn.

- Hả? – Hai mắt hắn tròn xoe lên, tên ngố này nói cái gì vậy? Dám đập cả HTC One cơ á?

- Chơi game thua mãi, ức chế quá nên tiện tay ném thẳng vào tường. Giờ xài cái cục gạch đen trắng này mà thanh thần cõi lòng a! Ném đi, nhặt lại, lắp nắp, vỏ, pin, bàn phím, sim... vào vẫn A - lô tốt chán! – Hải Đăng nhún vai tỏ vẻ đập HTC One chẳng có gì là to tát, và được dùng cái cục gạch cùi bắp này mới là một niềm vinh hạnh lớn biết chừng nào.

- Đội trưởng, huấn luyện viên cần gấp một chút! – Một thành viên trong đội gọi lớn cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai tên ngố.

Hải Đăng nhanh chóng đứng dậy rồi đi, nhưng cậu ngạc nhiên khi bị Gia Nguyên giật mạnh lại, hắn siết chặt lấy tay Hải Đăng, mắt dán vào chiếc điện thoại đen trắng cậu đang cầm, đôi mắt mở to với những đợt sóng cuộn trào không ngớt. Hải Đăng cau mày quan sát biểu hiện bất thường của hắn, cảm thấy có gì đó không ổn:

- Sao thế?

- Để nó lại đây! – Giọng Gia Nguyên pha đầy sự hồi hộp.

- Hả?

- Cho tôi mượn cái điện thoại, làm ơn đi! – Hắn vẫn đắm đắm nhìn thứ trong tay Hải Đăng.

- Gì? – Hàng lông mày sâu róm của cậu dính chặt lấy nhau – Cái cục gạch này hả?

- Đội trưởng, mau lên! – tiếng cậu bạn kia giục giã.

- Ừ, tôi ra ngay! – Hải Đăng đáp lớn, xong thả cái điện thoại vào tay Gia Nguyên, mượn có cái cục gạch này mà mặt mày căng thẳng thế kia, làm cậu hết hồn. Hải Đăng quảy bước nhanh về phía huấn luyện viên, không quên bỏ lại một câu nhắc nhở tếu táo – Đồ xịn đấy, nhớ giữ cẩn thận, tối về tớ còn phải nhắn tin với bạn gái!

...

Gia Nguyên siết chặt lấy chiếc điện thoại đen trắng, hắn quan sát những dây phím nhựa nhỏ, thần kinh căng ra như sợi dây đàn. “Gạch”, “cục gạch”... Trong danh sách mà Gia Nguyên liệt kê ra có đủ các loại “gạch”, nhưng thứ này thì không. Điện thoại đen trắng – dòng điện thoại chỉ có chức năng chính là gọi và nhắn tin, cũng thường được gọi là... “cục gạch”.

Hắn bật vào mục soạn thảo tin nhắn, ngón tay run run bấm phím, miệng lầm nhảm dãy số của mật thư thứ hai: “84433 – 7778866 - 77744477733777”.

Từng kí tự được mã hóa từ bàn phím lần lượt hiện lên trên màn hình, tim hắn đập mạnh như nhảy ra khỏi lồng ngực.

8: T

44: H

33: E

7777: S

88: U

66: N

777: R

444: I

7777: S

33: E

7777: S

Đồng tử của hắn giãn to, dây ki tự hiển thị in rõ mồn một trên võng mạc:

“*THE – SUN – RISES*” (mặt trời mọc)... Hướng đông?

... Lạy Chúa, đơn giản quá, mật thư thứ hai đơn giản đến thế này sao? Dễ dàng về cả cách giải lẫn nội dung. Gia Nguyên thở ra một hơi run rẩy... nó đơn giản đến mức khiến người ta không bao giờ nghĩ đến.

“*Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, điều đơn giản nhất chính là điều khó đoán nhất*” ... Chân lí ấy đến giờ phút này Gia Nguyên mới được giác ngộ.

Hắn nhanh chóng bật điện thoại của mình lên, đưa ngón tay di di trên bàn đồ điện tử. Từ bệnh viện Nam Kinh – nơi nhận mật thư thứ hai, về hướng đông. Được một đoạn ngắn, ngón tay hắn lập tức khựng lại, vị trí ấy hiện lên trên bàn đồ, đồ rùng rợn... Câu thơ thất ngôn của Jang lại vang vọng trong tâm trí hắn:

“*Satan dẫn lối kẻ cô độc*”.

Gia Nguyên nghĩ hắn đã tìm ra nơi giấu mật thư thứ ba... Chùa Thiên Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

- Cao Gia Nguyên, vào sân! – tiếng Hải Đăng vọng lại. Mọi người ngoái đầu nhìn con người đang bình thần tiến ra từ phòng chờ bên trái.

Một làn sóng cổ vũ dội lên từ phía khán đài, hắn xuất hiện trong sự ngạc nhiên của những người xem. Nghe loáng thoáng con át chủ bài của đội trưởng đại học Nam Kinh tên là Cao Gia Nguyên, chẳng ai có thể tưởng tượng được chàng trai đó lại mảnh mai và trắng trẻo đến vậy.

Gia Nguyên giật lấy dải turban màu xanh của đội mình, cột lên đầu, hắn cộng tay với đội trưởng. Hải Đăng nhận ra thần thái của Gia Nguyên đã thay đổi, ánh mắt hắn băng lãnh khác thường, màu đen chìm khuất đầu mắt, đồng tử chỉ còn một sắc xanh biếc, khỏe mỗi ưu mỹ kia nhếch lên thành một nụ cười mím đầy ẩn ý. Trong khoảnh khắc ấy, cả người Gia Nguyên như tỏa ra thứ thần khí uy linh, mạnh mẽ đến kì lạ. Thật vô cùng cao ngạo!

Quả bóng cam được tung lên... Giờ phút xuất quỷ nhập thần đã đến, không còn một Cao Gia Nguyên hay nhần nhỏ, câu bản, không còn một tên thư sinh lạnh lùng, không còn một anh chàng một sách gà mờ nữa... trên sân bóng lúc này chỉ có Storm – kẻ đã từng gây bão trong giới bóng rổ đường phố ở Anh quốc.

Tỉ số lập tức đảo ngược!

*****

Tại sao Gia Nguyên lại chắc chắn rằng địa điểm Jang giấu mật thư thứ ba là chùa Thiên Vân?

Rất đơn giản, chùa Thiên Vân là một ngôi chùa lớn ở thành phố Nam Kinh, nổi tiếng với những tượng rồng bằng đá. Đó chính là mấu chốt – RỒNG!

Hắn nhớ lại cách mình lũng ra mật thư đầu tiên bằng câu thơ: “*Satan dẫn lối kẻ cô độc*”. Satan có rất nhiều biểu tượng, trong số đó con rắn là một biểu tượng nổi bật. Ngay lập tức, hắn đã xác định được con rắn mà Jang ám chỉ là logo của bệnh viện đa khoa Nam Kinh.

Tương tự như vậy, câu thơ thất ngôn này lại một lần nữa chỉ đường cho hắn, Satan lại một lần nữa chỉ đường cho kẻ cô độc Cao Gia Nguyên... bởi vì một biểu tượng khác của Satan chính là... con rồng!

Bố nuôi của hắn – ông Aiden Ivan, là một con chiến ngoan đạo. Vị kiến trúc sư tài ba này rất nổi tiếng ở Anh vì đã thiết kế được nhiều ngôi nhà thờ lớn. Chuyên ngành của bố hắn là kiến trúc tôn giáo và biểu tượng học. Aiden Ivan nghiên cứu rất sâu về lĩnh vực tôn giáo ở cả Đông phương và Tây phương để cho ra đời những tác phẩm kiến trúc vô cùng tuyệt hảo. Ở biệt thự của bố có những giá sách lớn chất đầy bách khoa toàn thư về tôn giáo và biểu tượng học. Trong một thời gian dài, Gia Nguyên đã rất say mê chúng, hắn thích sự huyền bí của tôn giáo và sự kì diệu của những biểu tượng.

Thật lạ lùng, giờ đây, chính những kiến thức ấy lại sắp xếp trong đầu hắn một cách logic và hết sức mạch lạc. Hắn từng đọc nhiều về Rồng – con vật một mặt được Đông phương cho là linh thiêng, mặt khác lại bị Tây phương xem là hiểm ác kia.

Một câu nói bỗng chốc hiện lên rất rõ trong tâm trí hắn: “Satan từng hóa thân thành con rồng màu đỏ, đi đánh nhau với loài người”.

Bố Aiden đứng từ phương diện của một con chiến ngoan đạo đã nói với Gia Nguyên rằng: “Theo tư duy của Thiên chúa giáo, rồng được coi là một biểu tượng nham hiểm, nó là con thú đại diện cho quỷ Satan.”

Nhà thờ thường tạo ra những truyền thuyết về các vị thánh tốt bụng, công chính chiến đấu và tiêu diệt Satan trong hình dáng của một con rồng. Truyền thuyết có lẽ được biết đến nhiều nhất là câu chuyện về St. George, người đã đến một thị trấn bị đe dọa bởi một con rồng khủng khiếp. Ông đã cứu sống một thiếu nữ, bảo vệ bản thân bằng cây thánh giá và cuối cùng giết chết con quái thú. Những cư dân của thị trấn yêu mến lòng dũng cảm và đức tin của St. George, ngay lập tức đã đồng lòng đi theo Thiên chúa giáo..

Các học giả khác lại tin rằng chi tiết rồng thối ra lửa đến từ miêu tả thời Trung cổ về lửa địa ngục, ví dụ như những bức tranh của danh họa người Hà Lan Hieronymus Bosch và những người khác. Lối vào địa ngục thường được mô tả như miệng của con quái vật, với các tia lửa và khói của thần Hades tỏa ra.

Nếu một người không chỉ tin vào sự tồn tại của địa ngục mà còn tin rằng rồng chính là hóa thân của Satan, cách giải thích này nghe có vẻ khá thuyết phục...

...

Gia Nguyên bắt một chiếc taxi màu xanh trắng. Hắn lặng lẽ ngồi vào xe. Anh tài xế quay xuống vui vẻ hỏi:

- Cậu muốn đi đâu?

- Chùa Thiên Vân! – Giọng hắn trầm mặc, lạnh tanh.

- Ô, ngôi chùa nổi tiếng với nhiều tượng rồng đá!

Gia Nguyên không nói gì nữa, hắn hạ cửa kính xuống và lơ đãng phóng tầm mắt ra ngoài... Phải rồi, chùa Thiên Vân – nơi hội tụ những bức tượng rồng đá lớn nhất ở Nam Kinh. Rồng là biểu tượng của Satan, Satan hóa thân thành rồng... đáp án cho mật thư thứ hai chỉ có một mà thôi, chần chừ là nơi này!

Satan đang dẫn lối cho hắn đây mà...

*****

Chen giữa một thành phố hiện đại và sôi động, chùa Thiên Vân đứng lặng lẽ nhưng vẫn tỏa sáng theo một cách rất riêng. Chốn thanh tịnh này chìm khuất trong hơi sương dịu mát, mùi hương trầm thanh thanh pha quện vào không gian, khiến tâm hồn người ta như lắng đọng lại bao xúc cảm.

Màu thời gian bằng bạc trên những vòm cỏ thụ, trên những bậc thềm đá phủ rêu xanh, trên vài chiếc lá vàng ưu sầu. Tiếng những nhà sư tụng kinh, gõ mõ vang vọng đầu đây...

Gia Nguyên bước lên mấy bậc thềm cũ kĩ, trước mắt hắn, những tượng rồng đá sừng sững hiện ra... Quả là nghệ thuật điêu khắc tuyệt cú, tượng những linh vật này trông sống động như thật. Từ đường sóng uốn lượn của thân, đến chiếc móng vuốt, thần thái ở đôi mắt, sự sắc sảo của cặp sừng, thậm chí cả những cái vẩy cũng được chạm trổ cách tinh tế, tài hoa, không khỏi khiến người xem cảm giác như nó động đây được.

Hắn quan sát kĩ từng bức tượng một, không thấy gì bất thường, cho đến bức tượng thứ ba tính từ cổng vào. Đây là tượng một con rồng ngâm châu. Gia Nguyên thoáng dừng lại, hắn vừa nhìn thấy gì đó. Tiến đến gần hơn, quan sát kĩ, hắn nhận ra trên viên châu rồng ngâm trong miệng có chữ viết...

Vết sơn đen này... rõ ràng có ai đó đã cố tình vẽ lên. Gia Nguyên nheo mắt quan sát, hàng lông mày lập tức cau lại... từ “Fire” (lửa) được viết theo lối đối xứng hai chiều?

Gia Nguyên lăm nhăm trong miệng, mật thư thứ ba, tượng rồng thứ ba, trên châu lại có sơn chữ như thế này... đây chính là mật thư từ Jang sao?

...

Gia Nguyên bật chế độ chụp hình liên tiếp và quét camera qua tượng con rồng ấy một lượt để chắc rằng mình không bỏ sót chi tiết nào. Vừa lúc ấy, chiếc điện thoại trong túi hắn rung mạnh, Gia Nguyên mở máy đọc tin nhắn: “Em đang ở đâu? Năm giờ gặp nhé?”... Ồ, số đuôi này...

Gia Nguyên giật thót, chết rồi, hăng say giải mật thư quá làm hắn quên bèn cả cuộc hẹn với tên biến thái Đỗ Hồng Quân. Hôm nay là thứ bảy mà – ngày hắn phải thực hiện cái nghĩa vụ “cao cả” ấy đây.

Gia Nguyên lao ra ngoài, bắt vội một chiếc taxi, vừa khẩn trương gọi cho vị cứu tinh của hắn:

- Jully xinh đẹp, tới quán trà XX mau đi, cứu tớ với, cứu tớ với! Cậu mà giờ cao su là tớ không nhìn mặt nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Bản hòa tấu “Posthorn Serenade” của Mozart vang lên êm dịu trong không gian phòng trà ấm cúng. Phía bàn cuối góc có hai người ngồi, một cậu sinh viên da trắng trẻ và đáng người mảnh khảnh, hai tay đan chặt lấy nhau, căng thẳng quan sát người kia, hệt như cảnh chàng trai căng thẳng quan sát cô gái mà mình đang tỏ tình vẫn thường thấy trên tivi. Còn cô nữ chính với phong cách đậm chất Âu Mỹ thì vẫn bình thản phóng tầm mắt ra không gian thơ mộng bên ngoài, tay cầm thìa khuấy nhẹ ly trà sữa trân châu, tựa như đang đắn đo về chuyện gì...

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Jully ngẩng lên nhìn hắn, đôi mắt xanh màu da trời thật hiền dịu, nhưng giọng nói lại quả quyết khác thường:

- Tớ không đồng ý!

- Sao cơ? – chiếc thìa trên tay Gia Nguyên bất ngờ rơi xuống, đánh một tiếng keng lên mặt bàn. Hắn cau mày, cảm thấy kế hoạch hoàn hảo mình vạch ra từ trước bỗng tan biến đâu hết, trong đầu chỉ còn lại một khối óc trống tuếch. Gia Nguyên ngập ngừng:

- Không phải cậu rất thích Quân sao? Cậu bắt tớ mời bằng được anh ấy đi cắm trại chỉ để cậu nướng thịt cho anh ấy ăn mà ... không phải sao?

- Tớ có bạn trai rồi! – Jully tự dưng nghiêm túc kì lạ - Tớ không muốn dây dưa với bất kì anh chàng nào khác ngoài bạn trai của tớ!

- Nhưng đó là chủ tịch Đỗ Hồng Quân! – Gia Nguyên phân bua – Bạn trai lần này cậu tính quen một tuần hay một tháng hả? Đừng tỏ ra chung thủy lúc tớ đang cần đến cậu nhất chứ?

- Tớ nói rồi, lần này tớ quen nghiêm túc, và tớ thực sự rất thích anh ấy, bây giờ trong mắt tớ có là mỹ nam cờ Đỗ Hồng Quân cũng không bằng cái móng chân của anh ấy đâu! – Jully thần nhiên đáp trả rồi lúng búng ngậm mấy viên trân châu trong ly trà sữa.

- Jully, làm ơn đi! Chỉ lần này thôi! Cậu là cô gái xinh đẹp và thông minh nhất trên đời, cậu là cô gái nhân hậu và tốt bụng nhất trên đời, cậu sẽ không nỡ dẩy chết đũa bạn khốn khổ này chứ?

- Tớ chưa bao giờ nói mình xinh đẹp nhất trên đời, tớ chỉ nhận là nằm trong top 10 người đẹp nhất hành tinh thôi, thông minh cũng vừa vừa, còn nhân hậu và tốt bụng thì... - Jully bỏ lửng, nhún vai một cái như muốn nói “cũng tạm tạm” – Vì vậy cậu đừng chai mặt mà nhờ vả nữa, tớ quyết định chung thủy với bạn trai của tớ thôi! Chuyện của cậu mặc xác cậu!

Ánh mắt Gia Nguyên chuyển từ long lanh khẩn khoản sang hình viên đạn. Nếu ánh mắt có thể giết được người ta thì Jully chẳng còn nhân nhả ngồi đó mà nhâm nhi trà sữa đâu... Bạn thân thế này đây hả trời? Tự dưng hắn muốn trở thành một kẻ vô văn hóa, mất nhân tính, thần nhiên cầm lọ acids đặc mà tạt thẳng vào mặt kẻ đối diện. A... tức quá đi mất!

Chiếc điện thoại Gia Nguyên để trên bàn bất ngờ rung mạnh, hắn cầm lên, lông mày lập tức dính vào nhau. Jully chỉ chờ có thế, không ngần ngại mà giật phăng nó từ tay Gia Nguyên:

- Hồng Quân phải không? Cao Gia Nguyên đang trốn ở quán trà sữa XX, hẻm số năm, trên phố Tề Bạch Thạch nha! Anh đến mau đi, cậu ấy mà chuồn mất tôi không chịu trách nhiệm đâu! – Xong xuôi, cô nàng đập máy rồi thè lưỡi trêu ngươi hắn.

- Tôi sẽ không coi cậu là bạn nữa! Đồ xấu xa! – Gia Nguyên đập bàn hét toáng lên.

Trước những ánh mắt sừng sốt của khách trong quán, Jully chỉ điềm tĩnh gạt đầu mỉm cười, sau đó quay sang hắn, lông mày khẽ nhướn lên thách thức:

- Vậy sao? Thế thì càng tốt, tớ sẽ chẳng phải cảm thấy cần rút lương tâm vì mang tiếng “theo trai phản bạn” nữa ha! Thật là hạnh phúc quá mà!

...

Mấy phút sau, một chiếc mũ trần đen bóng phản kít trước quán trà sữa trân châu. Đỗ Hồng Quân xồng xộc tiến vào, túm đầu Gia Nguyên lôi đi, mặc cho hắn la oai oái và ra sức cầu vėjo tóc tại anh.

... Cô nàng Âu Mỹ vẫn thư thả cầm thìa khuấy ly trà sữa, cô nhìn theo bóng dáng hai người kia, khóe môi khẽ nhếch lên hạnh phúc. Sam kể chuyện cậu ấy bị Đỗ Hồng Quân phát hiện là con gái cho cô từ lâu rồi, lúc ấy cô chẳng cảm thấy gì ngoài cảm giác vui sướng. Chỉ cần quan sát kĩ một chút, cô đã nhận ra cái nhìn của Hồng Quân dành cho Sam khác biệt hoàn toàn, một chút ảm áp, một chút dịu dàng, một chút quan tâm và cả một chút si mê... Rồi

ràng anh chàng ấy rất thích Sam, không, anh ấy yêu Sam mới phải. Sam là một đứa con gái khôn ngoan, nhạy bén nhưng lại rất ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, nếu Jully không chủ động đứng ra làm “chất xúc tác” thì chẳng biết đến khi nào cậu ấy mới biết yêu... Cô thích thú tưởng tượng ra hình ảnh cậu ấy sẽ xinh đẹp như thế nào trong đêm nay, nhất định đôi mắt trắng khuyết ấy sẽ khiến những tâm hồn cứng nhắc nhất cũng phải say.

- Đồ Hồng Quân, cố gắng mà nắm bắt cơ hội này đi, làm sao cho con người cô độc ấy hiểu được tình yêu của anh! Sam rất cần một ai đó yêu thương và che chở. Tội tin anh vậy...

*****

Chiếc mui trần đen đột ngột phanh lại trước một salon rất lớn. Hồng Quân vác Gia Nguyên trên vai mặc cho hấn la hét ầm ĩ:

- Bỏ tôi xuống, bỏ tôi xuống mau, đồ biến thái! Tôi cần bây giờ!

- “Gặm nhấm” cũng biết nói tiếng người sao? – Hồng Quân nhếch môi cười mỉa. Anh xốc lại kẻ trên vai mình lại một cái rồi thẳng bước tiến vào bên trong tòa nhà.

Quần quăng hấn cho một cô nàng son phấn đậm đà chừng ba mươi tuổi, băng lãnh ra lệnh:

- Muốn bao nhiêu tiền cũng được, miễn sao có thể khiến tên này “giống con gái” một chút!

- Giống con gái? – Cô gái kéo phăng Gia Nguyên về phía mình, đôi mắt sắc sảo quét một lượt kĩ càng từ đầu đến chân hấn, cô đưa tay vỗ vỗ lên bờ má mềm mại, trắng trẻo của Gia Nguyên, khoe môi đỏ mọng khê cong lên quyến rũ – Gì chứ? gương mặt kẹo bông thể này thì có điểm nào giống con trai đâu? Rất nữ tính mà!

Gia Nguyên đến tròn xoe hai mắt vì sững sốt, cô ta bảo sao cơ? Hấn không giống... con trai hả? Hấn... nữ tính hả?

Lạ Chúa, hấn đang là con trai mà, con trai thật đấy! Không thấy tóc tai ngắn cùn đây sao? Không thấy áo phông rộng thùng thình với quần jean bạc đây sao? Không thấy giày thể thao đế đinh của nam đây sao?... Hó, chẳng lẽ cô ta mới nhìn vậy đã phát hiện ra rồi?

- Cô có một tiếng để hoàn thành nhiệm vụ! – Hồng Quân liếc chiếc đồng hồ ánh kim trên tay mình, anh khẽ hất mặt về phía căn phòng trang điểm bên cạnh.

- Được rồi, xem nào, vị khách lần này làm tôi rất hứng thú, tay nghề cao siêu phải chọn đúng đối tượng mới có thể phô bày hết thực lực. Đợi đi, một tiếng nữa anh sẽ phải hối hận vì đã trót gọi cô ấy là “tên này” đấy! – Cô gái nháy mắt với Hồng Quân rồi túm đầu Gia Nguyên lôi vào một căn phòng lớn. Trong khi đó, hấn vẫn sững sốt nhìn cô băng tất cả sự ngưỡng mộ, chỉ vì cô biết hấn là con gái!

...

Cây cọ phấn quét rất nhẹ trên đôi gò má trắng trẻo của Gia Nguyên, mùi phấn hơi nồng làm hấn khê chun mũi lại. Cô nàng kia thấy vẻ lúng túng trên gương mặt hấn, nhẹ nhàng mỉm cười:

- Em chưa bao giờ tự trang điểm cho mình đúng không?

- Em là con trai! – Hấn đáp cụt lùn, hàng lông mày nhíu lại bất bình.

- Thôi nào, chị chẳng cần biết lí do tại sao em lại mặc đồ nam và khẳng khái mình là con trai, nhưng mà em không qua mắt chị được đâu, nhóc tí ă!

- Em là con trai! – Hấn lặp lại, môi bặm chặt về hờn dỗi.

- Được rồi, cứ xem như em là con trai vậy. Tuy nhiên, đã vào tay chị thì dù có là con trai cũng có thể trở thành một thiên thần! Đêm nay em sẽ là thiên thần, trong mắt anh chàng kia, và trong mắt mọi người.

- Thiên thần gì chứ?

- Em không ý thức được vẻ đẹp của mình đâu! – Cô gái thì thầm, đôi bàn tay lạnh lạnh dịu dàng áp lên mặt Gia Nguyên – Gương mặt của em rất thanh tú, đường nét hết sức mộc mạc nhưng lại có sức hút lạ thường. Em giống như một bông hoa dại, đơn sơ nhưng đầy cá tính, hoang dã. Chị làm việc ở đây, từng phục vụ cho rất nhiều người đẹp. Họ sắc sảo, họ đài các, họ xinh xắn, họ rạng rỡ... vậy mà về hoang dã và sinh động như em thì chị mới gặp lần đầu. Em không biết mình có đôi mắt lạ lùng như thế nào đâu, cô gái trẻ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Đồng hồ điểm đúng sáu mươi phút đã trôi qua, tiếng nắm cửa kêu khe khẽ phá tan bầu không khí tĩnh lặng, Hồng Quân bỏ tờ tạp chí sang một bên, đôi mắt đen thẳm hướng về phía căn phòng kia chờ đợi. Cánh cửa dần dần hé mở khiến một dòng cảm xúc hồi hộp khó tả bắt đầu len lỏi trong tim anh.

- Ra đi nào, ngại cái gì nữa? Này đừng có túm lấy áo chị như vậy chứ? – giọng người thợ trang điểm mềm mại vang lên.

Cô gái gương mặt đậm đà son phấn bước ra trước, che khuất một kẻ lẻo đẻo sau lưng, hai tay đang bầu chặt lấy gấu áo cô. Cô nàng cười cười, nhanh chóng vòng tay ra sau kéo kẻ đó lên và đẩy ra trước mặt Hồng Quân. . .

... Đó là một cô gái, phải, chính xác là một cô gái! Cô ấy đang lúng ta lúng túng nhìn anh, khiến anh cũng không khỏi lúng ta lúng túng nhìn lại.

Cô ấy mặc một chiếc đầm trắng bằng vải voan mềm mại dài qua gối một chút, chân váy có viền lông vũ bông bồng như mây , vai choàng hồ chiếc khăn ren trắng chạy những đường họa tiết tinh xảo. Mái tóc đen hơi ngả sang sắc nâu hạt dẻ được tết lơi lả, rủ xuống bờ vai mảnh khảnh vài sợi dịu dàng, một bông lưu ly nhỏ màu trắng muốt duyên dáng cài nơi đuôi mái tết. Cô ấy ngước lên, gương mặt phủ một lớp phấn rất nhẹ, bờ môi sáng óng, mềm như nước... dường như về hồng hào, tươi trẻ kia là tự nhiên, dường như sự thanh tú, đơn sơ mà đầy sức hút kia là tự nhiên, dường như vẻ chân mộc đến hoang dã kia cũng là tự nhiên. Đôi mắt ấy nhìn anh, hàng mi cong vút tô đậm thêm sự đặc biệt của đồng tử, một chút đen phớt qua sắc xanh biếc khiến cái nhìn ấy sâu khôn cùng, bí ẩn, khó đoán và quyến rũ đến say lòng người.

Người con gái trước mặt anh là Cao Khiết Sam, người con gái thánh thiện, cao quý mà hoang dã này là Cao Khiết Sam, người con gái trong suốt, bông bồng này là Cao Khiết Sam.

Hồng Quân đực mặt ra một lúc rất lâu, thấy vẻ sững sờ của anh, Gia Nguyên bỗng chột dạ, hấn cấn chặt môi, giọng hơi meo meo:

- Này, anh nhìn giống như thể tôi là người ngoài hành tinh vậy? Tôi biết tôi quái dị nhưng có đến mức khiến anh phải thảng thốt thế không? Khó coi lắm à?

- Phải... khó coi lắm! – Quân chớp mắt một cái, hồn đã nhập lại vào xác, khoe môi khẽ cong lên mà mỉm. Anh không ngại ngần mà vác bổng Gia Nguyên lên vai mình như lúc vào salon. . .Gia Nguyên khó coi đến mức anh không thể rời mắt một giây, khó coi đến mức tim anh sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vì loạn nhịp, khó coi đến mức anh thấy cõi lòng mình chệnh choáng. Anh còn có thể không thích hấn sao?

...

Nhìn theo bóng hai con người tếu táo kia, cô thợ trang điểm khoanh tay, mỉm cười thích thú:

- Ánh mắt ấy chắc chắn là say rồi! Hấn rằng anh chàng đang hồi hận vì lúc nãy trót gọi cô ấy là “tên này” cho xem!

Phải, những người con gái xinh đẹp nhất là những người không biết mình đẹp, họ tỏa sáng tự nhiên, họ rất mộc mạc nhưng ấn tượng. Cô gái mảnh khảnh kia quả thực chẳng có chút khái niệm nào về vẻ đẹp trời phú của mình. . .

*****

Thu chớm hiện trong đợt gió đêm lồng lộng, trên một nét liễu ý tình, trên sắc bàng bạc của vầng trăng xa xôi, trên lớp lá vàng khô gió quét xào xạc. Dưới thứ ánh sáng huyền nhiệm ấy, đôi nam nữ tựa hồ đang bước lạc vào không gian giao mùa thần tiên, lắng nghe tiếng thu êm dịu, kẻ ngân nga, người bồi hồi. Cô gái cúi mặt e thẹn, chậm rãi theo sau lưng người kia, còn chàng trai mỗi bước dường như càng cảm nhận rõ sự chệnh choáng đang lan tỏa trong trái tim ngập men say của mình.

... Sam lững thững bám theo Hồng Quân như một cái đuôi, cô cúi gằm mặt, hai mắt mở to nhìn chằm chằm xuống đất. Thấy hơi buồn cười về thái độ căng thẳng kì cục đó, Quân bước chậm lại, anh quay đầu nhìn cô, khẽ mỉm cười dịu dàng:

- Em đừng lo lắng gì cả, tôi ở đây. Mọi việc cứ để tôi giải quyết, dù ai có hỏi gì cũng đừng trả lời, tôi sẽ thay em làm việc đó. Sự im lặng sẽ khiến em cảm thấy dễ chịu hơn đấy!

Hai người tiến vào khuôn viên của khu biệt thự lớn. Sam đảo mắt quan sát toàn bộ không gian, trong đầu chỉ hiện lên duy nhất một suy nghĩ: “ Mọi thứ thật tráng lệ!”. Con đường chính dẫn vào biệt thự được lát đá hoa cương, hai bên là những bồn hoa rực rỡ sắc màu, chung quanh đó có những mái vòm bằng dây leo tự nhiên xanh non, biết ròn, phía dưới là những bộ bàn đá màu trắng hơi thấp dùng để đánh cờ, hoặc đọc sách, hoặc thưởng rượu lâu năm. Chính giữa khuôn viên có một vòi phun nước lớn, nước bắn vọt lên không trung, xoay vần theo nhịp điệu là lời nào đó rồi đáp xuống mặt hồ, tạo nên những làn bọt trắng xóa mềm mại. Đèn được giăng mắc hài hòa từ cổng vào đến biệt thự, đan kết khéo léo và sáng rực như dải kim quang, lung linh, ảo diệu... rất xứng phong cách thượng lưu!

Sam hơi loạn choạng, chân vốn không quen đi giày cao gót, mỗi bước phải thận trọng như thể người ta tập đi cà kheo. Quân không ngần ngại mà luôn tay qua bờ eo nhỏ nhấn kéo cô nép sát vào mình, giọng anh trầm xuống, đầy ma lực:

- *Hãy nhớ lấy! Từ lúc này em là bạn gái của tôi, là người yêu của tôi, em thuộc về tôi, hiểu không?*

... Từ một ô cửa sổ tầng cao, người đàn ông trung niên nheo mắt nhìn đôi nam nữ đang tiến vào biệt thự. Đứa con gái bông bồng như mây ấy là người Hồng Quân yêu sao?

...

Hồng Quân nắm tay Sam, anh dắt cô băng qua một sảnh lớn, những người hầu nhìn thấy con trai của chủ tịch thì vội vàng khúm núm cúi rạp đầu. Một anh quản gia lịch lãm bước đến, đưa tay lên trước ngực làm động tác cung kính chào Hồng Quân rồi nở nụ cười hòa nhã:

- Chào cậu chủ, chào tiểu thư!

- Được rồi Kim! Bố và mọi người đang ở đâu?

- Vâng, họ ở cuối sảnh, phòng ăn chính – Quân gia Kim đưa tay chỉ về phía cuối sảnh, anh linh động đi trước dẫn đường cho hai người.

Tay Quân siết chặt hơn người con gái bên cạnh mình, hơi ấm từ anh phả vào bàn tay nhỏ nhắn của Sam khiến cô có chút an tâm, sự căng thẳng ban đầu đã thay thế bằng một cảm giác bình thản kì lạ.

...

Mặc dù Hồng Quân đã nói trước rằng cuộc gặp lần này có cả bố anh, Rachel và bố cô ấy, nhưng khi nhìn thấy họ, tim Sam lại không kiềm được mà nảy lên một nhịp.

Sam lễ phép gật đầu chào bố Hồng Quân và bố Rachel, xong nhẹ nhàng bước theo Quân vào phòng. Tất cả bọn họ đều đang nhìn Sam... chăm chăm.

Bố Hồng Quân, một người đàn ông trung niên với mái tóc hơi ngả sang hoa râm, ông mặc bộ vest bạc sáng óng lên từng đường kim mũi chỉ tinh xảo, nét mạnh mẽ và lạnh lùng toát ra không hề tiết chế từ phong thái điềm đạm mà uy linh nghiêng trời, từ ánh nhìn xoáy thẳng vào người ta của đôi mắt đen lạnh, từ cái sóng mũi thẳng tắp bằng lãnh hay khuôn miệng cân chỉnh phớt qua chút ngang tàng. Đôi mắt tăm tối của ông nhìn Sam, không rõ ẩn sâu trong đó là thứ cảm xúc gì.

- Tên cháu là gì? – Ông Robert Lynes lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

- Cao Khiết Sam ạ! – Hồng Quân kéo ghế ra rồi ấn nhẹ cô xuống, còn anh thì ngồi sang chiếc ghế bên cạnh. Anh vuốt tóc Sam, mỉm cười thật dịu dàng – Em cứ tự nhiên, ở đây toàn người quen cả thôi!

Sam thờ nhẹ, tập đáp lại ánh nhìn đầy tình cảm của anh bằng một nụ cười thanh quý, cô đảo mắt sang phía đối diện. Rachel Lynes ngồi đó, xinh đẹp và trang nhã, ngây thơ và quyến rũ, mái tóc hạt dẻ mềm mại buông lơi trên đôi vai ngọc ngà. Cô gái mặc một chiếc áo khoác lông vũ ngả sang sắc tím, dưới ánh sáng vàng nhạt của chùm đèn pha lê, dường như trông cô kiêu sa, đài cát, trầm anh hơn bao giờ hết... Hai người con gái lặng lẽ nhìn nhau, một bên là đôi mắt xanh phẳng lặng, bình thản đến độ không xao động dẫu chỉ một chút, và bên còn lại, cũng bình thản như thế, sắc tím trong đôi mắt ấy thật trong trẻo, hiền dịu... hết như lần đầu gặp nhau, ở một căn phòng học xa xôi nào đó tận bên Anh Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Hai tiếng vỗ tay trầm lạnh phát ra từ phía anh chàng quản gia Kim. Một phút sau, những cô hầu gái xếp ngay hàng thẳng lối tiến vào phòng, nhẹ nhàng đặt những món ăn đã chuẩn bị chu đáo từ trước lên bàn. Chén đĩa bằng pha lê rực sáng màu sắc của quý tộc, màu sắc của thượng lưu. Mắt Sam quét nhanh qua bàn ăn một lượt, hàng lông mày gọn ghẽ lập tức cau lại khó chịu... tất cả đều là hải sản. Một cô hầu gái lặng lẽ đặt ly rượu vang trước mặt Sam. Vang đỏ sẫm sánh, trong suốt, phản chiếu ánh nhìn đầy nghi hoặc của cô, một thoáng cay nồng phảng phất khiến Sam cảm thấy khó thở. Hải sản và rượu?

Sam ngược lên nhìn người con gái đối diện, đáp trả lại cô chỉ là một nụ cười mỉm rất ý nhị và cái nhún vai bình thản. Ở đây có người biết điểm yếu của Sam, không, phải nói là hiểu rất rõ mới đúng. Ngay từ những món ăn cũng đã là một sự sắp đặt kì công... chủ tâm của Rachel Lynes sao?

Quân nhẹ nhàng gấp thức ăn vào chiếc đĩa sứ nhỏ rồi đẩy sang chỗ Sam:

- Em ăn đi! Rất ngon đấy!

Sam im lặng, cô cúi đầu nhìn con tôm đỏ hồng nằm trên đĩa, tay cầm thìa siết chặt... Ăn ư? Ăn thế nào? Quân chắc chắn không biết rằng cô dị ứng với mọi loại hải sản. Hải sản với Sam chẳng khác gì thứ thuốc độc, khi nhò nuốt chút nữa cô đã mất mạng vì lẽ ấy, cơ địa của Sam xung khắc với thứ thức ăn này rất mạnh.

- Ô, không hợp khẩu vị của cậu sao? – Rachel nhướn mày vẻ ngạc nhiên, cô nâng ly, nhấp một ngụm rượu vang, đôi mắt tím nheo lại nhìn Sam vẻ thách thức, giọng nói dịu nhẹ nhưng đầy ẩn ý – Hay là không xứng với cậu nhì? Thế này chưa đủ thượng lưu chứ gì?

- Thôi đi Rachel! – Hồng Quân gằn giọng lạnh lẽo.

Rachel chớp mắt một cái, cô thờ nhẹ, khóe môi khẽ cong bồn chồn:

- Vậy thì ai đó còn ngại ngần gì nữa?

- Sam, ăn nhé? Từ chiều đến giờ em đã ăn gì đâu nào? – Quân quay sang lay nhẹ tay Sam, anh mỉm cười thật trìu mến.

Sam nhìn anh, sự chân thành từ đôi mắt đen sâu thẳm xoáy mạnh vào cô vừa như thôi miên vừa như yêu cầu. Bàn tay cầm thìa run run, Sam ăn thật từ tốn, chậm rãi. Vị mặn mà pha quện với chất ngọt ngào của hải sản thấm nhuần vào máu...

... Bố Hồng Quân bật nắp một chai rượu mạnh, ông lặng lẽ rót lưng chiếc ly thủy tinh. Đưa lên miệng vờn hương cay nồng, ông nhìn vào thứ chất lỏng trong suốt sóng sánh trong ly, đôi mắt tăm tối khác thường:

- Bố mẹ cô là ai?

- Aiden Ivan là bố nuôi của Sam, một kiến trúc sư đại tài ở Anh Quốc – Hồng Quân lễ phép đáp lời, trong cách nói điềm đạm thể hiện một thái độ gì đó dường như là tự hào.

- Bố nuôi? – Người đàn ông nhếch mép tựa hồ thú vị, ông ngược lên, nhìn xoáy vào cô gái rụt rè kia, hạ giọng rải từng chữ - Không có bố mẹ sao? Một con bé mồ côi?

- Thừa bố, xin đừng nói như vậy! – Hồng Quân hơi lên giọng, anh lo lắng nhận ra tay Sam đang siết chặt lấy gấu áo mình, chẳng ai thấy, nhưng anh thì thừa sức nhận ra bờ vai mảnh khảnh ấy vừa run rẩy, đầu chỉ là một thoáng rất nhẹ.

- Ta nói sai sao? Trả lời đi! Bố mẹ nó ở đâu?

- Bị tai nạn máy bay mất cả rồi thưa bác! – Giọng nói trầm lạnh đến tê buốt vang lên rõ mồn một giữa không gian của giới thượng lưu. Hồng Quân lập tức quay sang nhìn cô gái, “Sam...?”, môi anh khẽ mấp máy.

Sam hít một hơi thật sâu, cô ngẩng lên, bình thần đối mặt với sự băng lãnh, ngang tàng của người đàn ông lớn tuổi. Đồng tử không hề xao động, sắc đen tan biến đầu mắt nhường chỗ hoàn toàn cho màu xanh thăm thẳm, lạnh giá, cô độc.

- Bố mẹ cháu mất khi cháu mới tám tuổi, và từ đó đến giờ cháu vẫn là một đứa mồ côi!

- Vậy à? – Bố Hồng Quân lại mân mê ly rượu, ông nhấp một ngụm thứ chất lỏng đậm đặc cay xè kia. Vị đắng khiến đầu lưỡi tê dại, thấm vào lòng người một cảm giác phản kích – Một đứa mồ côi tiếp cận Hồng Quân thì với mục đích nào khác ngoài tiền bạc? Hay là địa vị? Hay gia thế? Nào cô gái, cô muốn gì ở con trai tôi?

- Bố... - Hồng Quân nhòm người kích động, tim anh đập những nhịp khô khốc vô cùng khó chịu, tuy nhiên, anh chưa kịp nói thì Sam đã gạt mạnh tay anh.

Hồng Quân cau mày nhìn cô và anh sững sờ khi thấy Sam cười. Nụ cười ấy rất lạ, lạnh lẽo nhưng mê hoặc, băng lãnh nhưng hút hồn, một chút chua chát nhưng nhiều hơn là sự kiêu hãnh.

Ánh mắt Sam sắc lạnh xoáy thẳng vào người đàn ông trung niên không một chút e dè, kiên nhẫn:

- Bác nghĩ cháu cần tiền sao? Cần địa vị? Cần gia thế của Hồng Quân?...cháu rất tiếc khi phải nói điều này với bác, nhưng những thứ đó cháu không hề thiếu. Aiden Ivan, vị bố nuôi ti phú bên Anh chưa bao giờ để cháu mặc cảm về chúng. Bố cháu thừa sức cho cháu những thứ này, bác ạ!

- Ô? – Bố Hồng Quân nhún vai một cái trước thái độ tự tin của Sam – Vậy thì cô tiếp cận Hồng Quân vì lý do gì? Đừng bao giờ nói với tôi là cô yêu nó thật lòng nhé?

- Yêu? – Sam bật cười, cô liếc nét căng thẳng hiện rõ trên gương mặt chàng trai ngồi cạnh mình, Hồng Quân đang căng thẳng? Chà, giây phút này thật hiếm hoi. Cô lỏng bàn tay nhỏ nhắn vào tay anh, siết chặt, hơi ấm từ hai lòng bàn tay phả vào nhau, hòa tan, tạo nên một thứ tình cảm sâu sắc, nồng đượm. Sam hơi nghiêng người dựa vào anh, bờ môi mềm như nước cong lên dịu dàng – *Một khi số phận đã gắn kết với nhau thì dù có bằng cách nào cũng không thể tách rời được... ngược lại, số phận đã không cho phép thì có muốn đến mấy cũng chẳng thể thuộc về nhau. Cháu chỉ muốn nói một điều thôi! Cháu tin vào số phận!*

...

Bố Hồng Quân nhìn cô gái mảnh mai kia đậm đậm, thứ chất lỏng trong ly rượu ông đang cầm tạt mạnh lên thành thủy tinh, suýt chút nữa sánh cả ra ngoài. Đồng tử đen lạnh của đôi mắt sâu thẳm giãn rộng, những đợt sóng cảm xúc ồ ạt dâng lên, đan chéo nhau, cuộn cuộn mạnh mẽ. Dòng máu chảy trong huyết quản như đông cứng lại, hơi thở gấp khúc.

Hồng Quân vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên trong đời anh thấy biểu hiện này ở bố mình. Từ lúc còn nhỏ, bố chưa từng bế anh, chưa từng ôm anh, chưa từng dắt anh đi chơi công viên như những đứa trẻ khác. Ông không cười, không khóc, cũng không tức giận bao giờ, ông giống như một pho tượng chẳng biết xúc cảm là gì. Với anh, ông xa xôi lắm. Vậy mà giờ đây, trên gương mặt đậm thời gian ấy hiện rõ sự bàng hoàng, sững sờ tột độ. Đôi mắt ông mở to, sắc lạnh lẽo tan biến đầu mắt để lại sự xao động dữ dội. Anh để ý rượu trong ly của bố như sắp vọt ra ngoài, bàn tay ông siết chặt lấy cái ly, run

rảy... Ông đang mất bình tĩnh, bố Hồng Quân tựa như không tự chủ được mà để đôi mắt mình thoáng qua sắc đỏ au, ngân ngấn nước...

Ông đứng bật dậy, bỏ thẳng lên phòng, bước chân gấp gáp như cố lẩn tránh ánh nhìn ngạc nhiên tốt độ của mọi người trong phòng. Sam quay sang nhìn Quân, anh không nói gì, môi chỉ mím chặt, bàn tay anh nắm lấy tay Sam, sự ảm áp lan tỏa dịu nhẹ như an ủi cô rằng: “Em đừng lo lắng, có tôi ở đây!”.

Tường như sẽ nhiều sóng gió hơn, nhưng thật kì lạ, bữa ăn chỉ kết thúc trong trầm lặng, không ai nói với ai một câu nào nữa...

...

Đôi nam nữ thong thả bước trong khuôn viên rộng, tiếng giày đáp êm ái trên nền đá hoa cương trắng. Sam ngược lên nhìn Quân, lọn tóc mềm mại buông hồ trên vai khẽ đung đưa, cô ngập ngừng:

- Bố anh ghét tôi đúng không?

- Ghét...? – Hồng Quân trầm ngâm, phóng tầm mắt ra khoảng không gian vô định – Tôi không rõ, nhưng lần đầu tiên tôi thấy biểu hiện ấy ở ông.

- Lần đầu? – Sam ngạc nhiên – Cứ như thể anh chưa từng thấy bố anh ngạc nhiên về điều gì đó?

- Phải! Ông ấy giống như một pho tượng đá vậy, vô cảm, lạnh lùng, nhạt nhẽo. Khi này ông ấy nhìn em lạ lắm, hình như ông ấy xúc động chứ không phải giận dữ.

- Xúc động? – Cô càng ngạc nhiên hơn.

- Ủ! – Quân dịu giọng, anh quay sang, đôi mắt đen sâu thăm thẳm thu gọn hình ảnh người con gái xinh đẹp kia vào vồng ngực, đáy đồng tử xao động nhẹ như mặt hồ mùa thu. Lúc này, anh thấy tâm hồn mình phong phú lắm – Cảm ơn em đã giúp tôi! Đóng đật thật đấy! Ai ngờ em có thể dịu dàng, nét na, hiền thực đến đáng sợ thế chứ, giấu vẻ ngang tàng, bướng bỉnh mọi hôm đâu mất tiêu.

- Tôi bẩm sinh đã có tài diễn xuất phi thường, chẳng qua là vì không có duyên với điện ảnh, chứ không thì đã trở thành minh tinh màn bạc từ lâu rồi! – Sam nhún vai, trong câu trả lời tưởng như bình thản ấy lại có hàm ý hết sức kiêu ngạo, đôi mắt cong lên tựa hồ vàng trắng khuyết duyên dáng – Hết nợ nhé! Từ nay đẹp được mớ kéo dính chuột!

- Keo dính chuột? – Hàng lông mày rậm của anh nhướn lên, nụ cười mỉm phảng phất nét ma mĩnh – Thứ keo này không đẹp được đâu! Nó rất nhỏ mọn, lì lợm và mặt thốt,... em có muốn đẹp thì nó vẫn bám dai như đĩa vậy a!

- Gì chứ? – Cô bất giác lùi xa Hồng Quân một bước, ánh mắt nhìn anh dè chừng – Đây, thôi nhé, không giờ trò nữa nhé, đủ lắm rồi nhé! Tôi chưa từng gặp kẻ nào xấu xa, đều cáng như anh!

- Chà, vinh hạnh, vinh hạnh quá! – Quân cười lớn, gương mặt vốn băng lãnh tự dưng trông trẻ con lạ thường.

- Chưa hết, còn tàn nhẫn và ác độc nữa! – Sam lại lùi thêm một bước, đôi mắt gườm gườm vẻ khinh miệt.

- Tôi chưa bao giờ được ai khen như thế! Cảm thấy rất tự hào! – Quân hát hàm cao ngạo, hai tay diềm đạm khoanh lại trước ngực.

Tên này điên rồi, hay không hiểu tiếng người nhỉ? Đó mà là khen ư? Lại còn cảm thấy tự hào!

- Nói chuyện với đồ biến thái như anh chỉ cảm thấy hại não! Đưa tôi về kí túc xá mau! – Sam vừa gằn giọng bức bối vừa bật ra một tràng ho khù khụ.

- Rồi, biết rồi, khổ lắm, nói mãi! – Quân chep miệng, thở ra một hơi trước sự bướng bỉnh kia.

...

Hai người vừa đi được mấy bước, một thân ảnh bất ngờ từ đâu xồng xộc tiến đến, giáng thẳng vào mặt Sam cái bạt tai nảy lửa. Sam bất giác mất thăng bằng, chân loạng choạng sắp ngã. Hồng Quân liền kéo mạnh cô về phía mình, anh quát lớn:

- Đây, Rachel Lynes, em làm cái quái gì thế hả?

- Cao Khiết Sam, đồ ăn cắp! – Rachel gầm lên, cô trợn mắt nhìn Sam, đôi tay siết chặt hẳn rõ những đường gân xanh xám – Đây là đồ ăn cắp!

- Im đi! Còn nói nữa thì đừng trách anh! – Quân gằn giọng giận dữ, đôi mắt anh tối sầm lại với những đợt sóng lan tỏa dữ dội.

- Cao khiết Sam, mày có liêm sỉ không đấy? Mày không biết sao? Hồng Quân là của tao! Ngay từ đầu đã là của tao rồi, mày lấy đâu cái tư cách kinh tởm kia mà vác mặt đến đây hả?

- Im đi Rachel! – Tiếng gào của Quân xé toạc không gian đêm tĩnh lặng – Em mới là kẻ không có tư cách!

- Anh bảo sao cơ? Em không đủ tư cách à? – Rachel bật cười, đôi mắt vằn lên những tia tà mị, cay độc – Thế thứ con gái vác xác đến sống ở kí túc xá nam như nó thì có tư cách ư? Đứa không cha không mẹ như nó có tư cách ư? Nó có yêu anh như em không? Hay nó cố tình tỏ ra đáng thương để được anh thương hại? Hồng Quân, anh đừng nói với em rằng anh mù quáng đến nỗi không phân biệt được đâu là yêu, còn đâu là thương hại nhé? Anh là

của em, anh là của em, nghe rõ không?

- Rachel... - Hồng Quân chưa kịp nói hết câu thì đã bị Sam giật lại, cô bước lên, nghiêng đầu nhìn Rachel Lynes, sự lạnh lẽo toát ra không tiết chế từ đôi mắt tăm tối của cô, khóe môi ưu mỹ nổi vài chấm máu tươi li ti từ vết rách nhỏ nhẹ nhàng cong lên băng giá – Hồng Quân là của cô ư? Hồng Quân thuộc về cô ư?

Bất ngờ, trước sự chứng kiến của Rachel, Sam túm lấy cổ áo Quân, kéo mạnh về phía mình, trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt ngoài sức tưởng tượng. Thời gian như ngưng đọng. Sau khoảnh khắc ấy, cô nhẹ nhàng buông anh ra, Sam quay sang nhìn Rachel, gương mặt hơi nghiêng tựa hồ cao ngạo, kiêu hãnh lạ lùng, nụ cười phớt qua trên môi có gì đó khiêu khích và mê hoặc. Cô hạ giọng rải từng chữ cách băng lãnh:

- *Hồng Quân thuộc về người anh ấy yêu! Tất nhiên... người đó không bao giờ là cô rồi!*

Xong, cô xoay người, nắm chặt lấy tay Hồng Quân kéo đi. Từng bước sai chân tự tin, nhiều hơn nữa là tự mãn, chiếc váy trắng đường như cang bông bành hơn bao giờ hết. Bóng hai người ấy nhạt nhòa rồi tan dần vào khoảng không gian tối tăm lồng lộng gió ngoài kia.

Rachel vẫn đứng yên như tượng, chân bám rễ dưới đất không nhúc nhích nổi, trong đôi mắt tím mọi cảm xúc trôi tuột đầu mất, nhường chỗ lại cho sự trống rỗng, vô hồn...

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Tiếng gót giày nện mạnh xuống nền, Sam xồng xộc kéo Quân đi. Anh chàng ngơ ngẩn, sững sờ, hai mắt tròn xoe nhìn cô... Sam vừa... hôn anh ư? Tin được không đây?

- Này Sam... - giọng anh vang lên vừa bối rối vừa hồ hởi.

- Đừng có nói gì cả! Chỉ tại tôi nhập vai quá thôi! – Cô vẫn cầm đầu bước, gương mặt nhìn nghiêng thoáng qua sắc đỏ bừng của gò má. Hình như đang rất xấu hổ, bối rối và mất bình tĩnh... cái nụ hôn đó là bản năng, thực sự là bản năng - một cách đề tự bảo vệ cho mình. Ôi Trời... Sam không hiểu sao cô lại hành động điên rồ như thế nữa!

- Này...

- Đã bảo đừng có nói gì rồi mà! – Cô gắt lên.

- Em... kéo tôi đi đâu thế?

- Hời thừa! Đi về chứ đi đâu?

- Nhầm đường rồi... hướng ngược lại cơ mà!

Chân Sam đột ngột phanh lại, cô ngoái đầu, giật mình buông tay anh ra... A, này giờ cô nắm tay anh hả?... Quân thích thú quan sát nét thẳng thốt hiện rõ trên gương mặt búng ra sữa của cô, khóe môi cong lên nghịch ngợm:

- Muốn nắm tay tôi đến vậy sao?

- Đồ điên! – Sam lại bật ra một tràng ho, nhanh chóng chuyển hướng, bờ vai run nhè nhẹ.

Hồng Quân bật cười, anh dứt tay vào túi, thông dong bám theo cô như một cái đuôi.

Người trước kẻ sau, người bối rối kẻ hồ hởi, người nhanh chân bước, kẻ kia cũng nhanh chân bước theo... hai trái tim hòa chung một nhịp đập kì lạ. Thật đấy, kì lạ lắm!

*****

Người đàn ông trung niên ngả người ra ghế sofa, bên tai vang vang câu nói của thiếu nữ nọ: “*Một khi số phận đã gắn kết với nhau thì dù có bằng cách nào cũng không thể tách rời được... ngược lại, số phận đã không cho phép thì có muốn đến mấy cũng chẳng thể thuộc về nhau. Cháu chỉ muốn nói một điều thôi! Cháu tin vào số phận!*”

Con nhúc đầu dữ dội ập đến khiến những sợi thần kinh căng ra như dây đàn. Người đàn ông đưa tay lên day mạnh hai bên thái dương, hàng mi khép chặt đẩy cho giọt lệ nóng hổi trào ra nơi khóe mắt. Ông khóc...

Sao cô gái ấy lại giống đến thế? Giống đến nỗi suýt chút nữa ông không tìm được mà bật ra hai tiếng “Hạ Đan”. Kí ức như cuộn phim cảm xúc, chậm chậm quay lại trong đầu người đàn ông, ngày xa xưa ấy hiện lên rõ mồn một, chân thực và sinh động...

Khi còn là một thanh niên hai mươi mốt tuổi như Hồng Quân, ông yêu say đắm người con gái tên Lưu Hạ Đan. Cô ấy thanh khiết nhưng hoang dã, cô ấy lạnh lùng nhưng ngây ngô, cô ấy mạnh mẽ nhưng chịu nhiều tổn thương. Ông đã đưa cô ấy về ra mắt bố mẹ mình. Bố ông hỏi rằng: “Cô có thực sự yêu con trai tôi? Hay đến với nó vì một lí do nào khác?”... Lúc đó Hạ Đan đã nở một nụ cười ẩn tượng đến nỗi tâm trí ông khắc sâu đến tận bây giờ. Nụ cười đó - lạnh lẽo nhưng mê hoặc, băng lãnh nhưng hút hồn, một chút chua chát nhưng nhiều hơn là sự kiêu hãnh... Cô trả lời chậm rãi: “Cháu không dám nói rằng mình yêu anh ấy, nhưng cháu khẳng định rằng mình tin vào số phận. Nếu số phận đã gắn kết ai với nhau thì dù có bằng cách nào cũng chẳng thể tách họ ra, còn nếu số phận đã không cho phép thì không bao giờ đến với nhau được!”

Hạ Đan, người phụ nữ ông trân trọng và yêu thương nhất trên đời, người đã sinh ra Hồng Quân và qua đời cũng chính vì sinh thằng bé. Ông không ghét bỏ Hồng Quân, ông rất yêu thằng bé, nhưng ông không thể gần gũi nó, bởi cứ mỗi lần nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của nó, ông lại thấy hình ảnh một Lưu Hạ Đan trong sáng, thuần khiết lúc từ giữa sự sống. Ông sợ...

Sam giống lắm, giống đến mức không thể tưởng tượng được. Nếu tình cảm Quân dành cho Sam cũng giống như ông dành cho Hạ Đan thì ông còn biết nói gì nữa?... Ông tiếp tục ép nó cưới Rachel Lynes ư? Tiếp tục ép nó yêu con bé ư? Ông cũng đã từng như nó mà, chẳng lẽ ông không hiểu cảm giác hồi hộp, mong chờ, hi vọng lúc nào cũng túc trực trong cõi lòng nó?

Người đàn ông vuốt mặt thở ra một hơi dài mệt mỏi... cái gọi là số phận bao giờ cũng ngẫu nhiên, nhưng bên trong cái ngẫu nhiên ấy lại là một quy luật tất yếu. Hồng Quân gặp Sam cách ngẫu nhiên, yêu cô gái ấy cách ngẫu nhiên, mọi thứ đều ngẫu nhiên. Giống như cái cách ông ngẫu nhiên gặp Lưu Hạ Đan trong một ngày mưa thu dưới cơn mưa bằng lăng tím vậy... nhưng ông hiểu chứ, đó cũng là tất yếu nữa! Những con người sinh ra đã vốn thuộc về nhau, số phận đẩy họ đến gần nhau là tất yếu...

... Cộc! Cộc! – Tiếng gõ cửa vang lên đều đều phá vỡ dòng hồi ức miên man của người đàn ông...

*****

Gió đêm lồng lộng thổi, mảnh trăng khuyết bàng bạc phía cuối chân trời lặng lẽ tỏa sáng. Chiếc mui trần đen bóng lướt vụt qua, hắt tung đám lá khô trên đường, chúng phát lên, là lướt trong không trung rồi lại dịu dàng đáp xuống. Tiếng vi vu của gió luồn qua những vòm cỏ thụ cao lớn tựa hồ tiếng hát thiên thần bay bổng, ngọt dịu.

Hồng Quân khẽ đánh mắt sang người bên cạnh. Gia Nguyên ngả đầu vào ghế đệm, mặt quay đi hướng khác, thỉnh thoảng bờ vai hần lại run nhẹ. Anh bật một bản nhạc giao hưởng, tiếng dương cầm vang lên chậm rãi như từng giọt nước rơi lên chiếc lá rồi nhỏ xuống mặt hồ phẳng lặng.

- Sao em im lặng thế?

- ... - Hần không trả lời, từ lúc rời biệt thự đến giờ hần vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác như vậy.

- Rachel đánh em đau không?

- ...

- Cô ấy vốn không giỏi kiềm chế cảm xúc... xin lỗi em... cũng tại tôi!

- ...

- Em thấy khó chịu à? – Giọng Hồng Quân vẫn trầm và đều. Anh đánh xe vào sân kí túc xá, đến nơi rồi.

Hần không nhìn anh, chỉ lặng lẽ mở cửa xe bước xuống. Gia Nguyên rào bước gấp gấp về phía tòa nhà, bỏ lại đằng sau một ánh mắt lo lắng dõi theo từng bước của hần. Hình như có gì đó không ổn?... Hồng Quân mơ hồ cảm thấy vậy.

Thở trút ra một hơi, Hồng Quân quay trở vào xe và phóng đi. Rachel Lynes đánh Sam, lẽ ra, anh không được phép để xảy ra chuyện này. Hồng Quân không muốn về nhà, chắc đêm nay anh sẽ ngủ lại công ty...

... "Kiềm chế! Phải kiềm chế!

Không ổn rồi, không thể kiềm chế thêm một giây nào nữa!"

Đến trước cửa phòng, Gia Nguyên khụy người xuống, hần cảm thấy khó thở kinh khủng. Gia Nguyên cắn răng kiềm chế từ lúc dùng bữa ở nhà bố Hồng Quân đến giờ, hần đã rất bình tĩnh, mặc dù biết trạng thái cơ thể mình không còn bình thường nữa. Hần im lặng để cô kim con ho đang cào cào trong cổ họng mình, hần quay đi để anh không kịp phát hiện ra hai bên thái dương hần ươn đẫm mồ hôi. Dưới lớp áo sơ mi dài tay, Gia Nguyên cảm nhận được những mẩn đỏ đau rát bắt đầu nổi lên. Hần gắng gượng mở cửa, bước vào phòng.

- Khụ! – Gia Nguyên không tìm được nữa mà ho bật ra, cảm giác tanh tưởi xộc mạnh lên từ cổ họng, một giây sau, hần nhận ra trong khoang miệng mình ngập một thứ chất lỏng, nó trào ra khỏi khóe môi, rỏ tong tong xuống sàn. Hần nhìn xuống, những giọt đỏ thẫm rơi vãi dưới chân... máu?

... Hải sản... thứ độc tố chết người, đang ngấm ngấm lan tỏa trong từng thớ thịt của Gia Nguyên, cái gọi là xung khắc với cơ địa bây giờ mới thực sự bộc phát...

*****

Hai người đàn ông trung niên đứng cạnh nhau bên khung cửa sổ lớn, cùng phóng tầm mắt ra khoảng không vô định ngoài kia. Đêm đen đặc, những đợt gió mang theo hơi ẩm ướt thổi lồng lộng, hình như lại sắp có mưa...

- Dạ Huân, ông quyết định thế nào? Cô gái tên Cao Khiết Sam ấy? – Robert Lynes hai tay khoanh lại trước ngực, giọng khoan hòa, điềm tĩnh đúng chất một con người từng trải.

- ... - Bố Hồng Quân im lặng, quyết định ư? Ông quay sang nhìn người bạn tri kỉ của mình, đôi mắt đen bình thản, phẳng lặng – Ông có yêu con gái mình không?

- Sao ông lại hỏi tôi như vậy? – Robert nghiêng đầu, nụ cười nhẹ nở trên môi.

- Ông có muốn nó bị tổn thương không?

Người đàn ông Anh Quốc khẽ nhún vai:

- Tất nhiên là không! Ai mà lại muốn con gái rượu của mình đau đớn chứ?

- Tôi cũng vậy! – Dạ Huân ngước lên, gương mặt đậm nét suy tư – Đừng để chúng cưới nhau nữa!

- Sao vậy? – Robert chống tay ngồi lên bậu cửa, đôi mắt xanh thăm thẳm xa xôi lạ thường, một nét buồn thoáng qua con người đứng tuổi.

- Hồng Quân sẽ làm tổn thương con bé đấy! Nó sẽ tàn nhẫn mà đẩy Rachel ra khỏi cuộc đời mình... tôi hiểu thằng nhỏ, nó không bao giờ chấp nhận sự sắp đặt của người khác, trừ khi chính nó cũng muốn như vậy.

- Nhưng con bé rất yêu Hồng Quân – Chút giọng Anh nghe ưu sầu.

- Còn Hồng Quân thì yêu Sam! Yêu lắm đấy! Tôi không muốn nói thẳng ra rằng ngoài con bé tên Sam, nó sẽ chẳng chú ý đến bất kì đứa con gái nào khác. – Dạ Huân trầm ngâm trong lòng cái cách mình yêu Hạ Đan, ngoài Hạ Đan ra, không ai làm ông rung động được, ông lại lên tiếng - Hoặc ông phải để Rachel chịu đau đớn bây giờ, hoặc nó phải ở bên Hồng Quân và chịu sự dày vò suốt đời từ thằng bé!

- ... - Robert im lặng, chìm vào thế giới của riêng mình.

Bố Hồng Quân quay về phía tủ rượu, ông bật nắp một chai whisky, rót lưng vào hai cái ly bằng pha lê. Trao cho Robert một ly, ông cũng ngồi lên bậu cửa. Hai người đàn ông cùng ly nhè nhẹ, ngậm rượu trong suốt quện nơi đầu lưỡi một vị cay nồng.

- Đừng để Rachel gần thằng bé nữa, có thể nó yêu Hồng Quân nhưng chúng không đến với nhau được đâu. Hồng Quân một khi đã tàn nhẫn thì sẵn sàng vứt bỏ hết mọi tình cảm yêu quý trước giờ đã từng có với con bé đấy. Tình yêu của Hồng Quân chỉ dành cho một người thôi, nếu không phải Sam, nó sẽ chẳng coi ra gì nữa!

- Hừ hừ... Rachel sẽ khó lòng mà chấp nhận đấy!

- Tùy ông thôi! Nếu ông không muốn con bé tổn thương nhiều hơn thì kéo nó ra khỏi Quân đi! – Dạ Huân lại nhấp một ngụm rượu, lơ đãng phóng tầm mắt ra ngoài.

- Tôi sẽ nói với con bé! – Robert lặng lẽ đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

- Chúng ta... vẫn là bạn chứ? – Giọng Dạ Huân thoáng qua chút buồn bã, trầm mặc.

- Luôn luôn thế! Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa! Tôi sẽ không để chuyện bông bột của tuổi trẻ làm mất đi tình bạn tri kỉ này, Dạ Huân yêu quý ạ! – Robert ngoái đầu mỉm cười, đôi mắt xanh bình thản. Ông đóng cửa phòng, trả lại sự yên tĩnh ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

“Hừ - hừ - đi! Đỡ Dạ Huân và bố đã thống nhất rồi... con không thể kết hôn với Hồng Quân được!”...

Rachel bước đi lảo đảo như người mất hồn. Sao chứ? Sao lại nói ra mấy lời đó dễ dàng như vậy? Họ xem chuyện hôn nhân của cô là một thứ đồ chơi, muốn chơi thì chơi muốn bỏ thì bỏ đi sao?

Bàn tay cô run run bấm điện thoại gọi cho Hồng Quân. Sau nhiều hồi tít dài, rốt cuộc cũng có tín hiệu trả lời:

- Em còn muốn gì nữa Rachel? – chất giọng của người kia lạnh lẽo lắm, lạnh lẽo và cả bức bối.
- Hồng Quân... xin anh đấy... đừng hủy hôn! – Cô cảm thấy hơi thở mình khó nhọc vô cùng.
- Đủ rồi Rachel, anh mệt mỏi lắm rồi, đừng làm phiền anh nữa!
- Sao ngay cả anh cũng thế chứ? Anh không cần em nữa ư? – Nước mắt đang bắt đầu trào ra khỏi khóe mi cô gái.
- Nói thật nhé, anh đến phát ngáy với vẻ giả tạo này, anh nhìn em quá nhiều rồi. Anh ghét nhất kẻ chuyên nói dối như em đấy! – từ đầu dây bên kia, Hồng Quân gằn giọng xuống chỉ chết. Lần đầu tiên anh nặng lời như vậy.
- Em giả tạo? Em không xứng với anh? Cô ta có yêu anh như em không? Cô ta có cần anh như em không? Em thua ở đâu? Em sai ở đâu? Anh nói đi!
- Anh thấy em chỉ yêu có bản thân mình thôi, em yêu chính em đấy!
- Tại sao anh có thể nói như thế? Sam hơn em ở điểm nào? Xinh đẹp hơn em? Giỏi giang hơn em? Khôn ngoan hơn em? Anh yêu cô ấy vì cô ấy hơn em sao?
- Không! Sam chẳng hơn em cái gì cả trừ sự chân thật. Em không biết anh đã phải im lặng trước sự dối trá của em bao nhiêu lần rồi đâu. Em không thua cô ấy nhưng em không phải là cô ấy! Em ích kỉ và dối trá!
- Nếu em là cô ấy anh có yêu em không? – hai bàn tay cô siết chặt lấy chiếc điện thoại, đôi mắt tím mờ to về chờ đợi.
- ... không! Em không bao giờ là Sam, không bao giờ!
- Nhưng em thật sự yêu anh, rất yêu anh! – Rachel tưởng như mình phải gào lên để bật ra câu nói nghẹn ngào nơi cổ họng đó.
- Yêu ư? – Tiếng cười của Hồng Quân nghe kiêu bạc, sắc lạnh – Vậy xin lỗi em, bây giờ anh chợt thấy ghét em đến nỗi bao nhiêu tình cảm trước đây đều tan biến. Một mối và chán ngắt! Tự dung anh muốn không bao giờ phải nói chuyện với kẻ ích kỉ như em nữa!
- Nếu em chết đi anh có yêu em không? – khóe mi cô hoen lệ đỏ ngầu.
- Đủ lắm rồi! – Đầu dây bên kia, Hồng Quân hét lên tức tối. Không còn giữ vẻ im lặng điềm đạm nữa, anh tức giận thực sự.
- Hồng Quân... - đáp lại sự thẳng thốt của cô gái là một chuỗi tít dài, khô khốc.

Ngắt điện thoại rồi, anh ấy đúng là không muốn nói chuyện với cô. Anh ấy ghét cô rồi, ghét lắm.

Hồng Quân hay mỉm cười. Hồng Quân rất nhỏ nhẹ. Hồng Quân dịu dàng và ấm áp... Đâu rồi?

... Xoảng! Xoảng! Xoảng! – Rachel điên cuồng đập đồ trong phòng, cô chộp lấy chiếc bình sứ ném mạnh vào tường, rồi khung ảnh, rồi gương... đập hết tất cả...

Nếu cô chết đi anh ấy có quan tâm không?

Nếu cô không xuất hiện nữa anh ấy có đau đớn không?

Nếu cô mãi mãi biến mất thì sao? Hồng Quân có yêu cô không?

Cô gái ngồi chỏng chơ giữa căn phòng đầy mảnh vỡ. Những mảnh thủy tinh bén ngót cứa vào da thịt chẳng khiến cô thấy đau đớn gì cả. Cô muốn đau lắm, nhưng dường như mất hết cảm giác rồi. Cái duy nhất cô có thể cảm nhận được bây giờ chính là những nhịp đập của trái tim yếu ớt như đang cố thoát thóp này.

Hồng Quân không chấp nhận cô, anh ấy không hề yêu thương cô – người đã gắn bó với anh ấy cả tuổi thơ, người đã bám theo anh ấy như một cái đuôi từ lúc tám tuổi, người đã thức trắng đêm chỉ để viết một dòng trong lá thư gửi cho anh ấy, người đã chia sẻ mọi chuyện trên đời với anh, người đã cắn răng tập uống whisky để cùng anh cạn ly mỗi khi anh muốn tâm sự... còn vô số cái “người đã...”.

Thế đấy, cô quý anh như thế đấy, cô trân trọng anh như thế đấy. Tại sao anh tàn nhẫn vậy? Tại sao anh có thể phui cô đi như phui một lớp bụi trên áo anh vậy? Tại sao anh không chịu hiểu tình yêu cô dành cho anh lớn như thế nào?

Rốt cuộc ai sai? Cô sai hay anh sai? Sai ở đâu? Sai như thế nào? Cô và anh chẳng phải sinh ra đã dành cho nhau rồi sao? Cô và anh chẳng phải là thanh mai trúc mã sao?

Hồng Quân từ trước giờ chỉ yêu mình cô thôi, anh ấy không quan tâm những người khác, anh ấy lạnh lùng với những người khác, vì anh ấy yêu cô. Chẳng lẽ cô ảo tưởng sao? Chẳng lẽ cô ngộ nhận sao?

Không đâu... không phải tại anh hay tại cô mà là do một kẻ khác cố tình chen vào để phá vỡ tình cảm tốt đẹp giữa hai người. Hồng Quân yêu cô, Hồng Quân là của cô, anh ấy thuộc về cô. Phải, ngay từ đầu đã thế rồi. Tất cả là do kẻ đó, tất cả...

Đôi mắt tím tối sầm lại với những đợt sóng lan tỏa vô cùng dữ dội, thần thái Rachel Lynes lúc này thật bất thường - tăm tối, lạnh lẽo chưa từng thấy. Cảm giác như đôi cánh thiên sứ thánh thiện, trong trắng đã bị bẻ gãy gập. Tóc tai lòa xòa, gương mặt tà mị, máu me bết đầy tay chân và váy... Thân ảnh ấy... mang trong mình sự tối tăm, độc ác, tàn nhẫn và cả đáng thương, đau đớn đến quần quai... hết như một thiên thần bị mắc kẹt.

- Không thể tha thứ được... Cao Khiết Sam... không thể tha thứ cho mày được!

Nếu chết đi cũng không bao giờ để kẻ đó sống...

Gia Nguyên cố mở tủ lấy lọ thuốc giảm đau, những viên màu trắng đỏ xò ra lòng bàn tay đang run bần bật của hắn. Không theo một chỉ định nào, không theo một liều lượng nào, hắn cứ thế vốc hết cả nắm vào miệng. Những viên thuốc đắng theo nước khó khăn trôi xuống cổ họng. Gia Nguyên ngược lên nhìn mình trong gương, làn da nổi những chấm đỏ như xuất huyết, đôi mắt hắn cũng vẫn lên những tia máu đáng sợ.

Hắn lao đảo vài bước rồi ngã vật ra sàn. Cả cơ thể nóng hừng hực như lửa đốt, cảm giác như cả ngàn cây kim đang đâm sâu vào da, đau đớn, nhức nhối kinh khủng. Hơi thở hắn gấp khúc từng đợt trong cổ họng, Gia Nguyên gấp người cố nén những cơn ho dữ dội, nhưng không nén được, hắn lại ho bật ra cùng với ngụm máu tanh tươi.

Nước mắt trào ra khỏi khóe mi, lăn dài trên má, hàm răng hắn cắn chặt vào nhau, cả người run rẩy. Lúc này, Gia Nguyên thấy mình vô dụng lắm, hắn bất lực trong cơn đau, hắn không kháng cự được bản thân, hắn gục ngã. Giọng hắn tức tưởi vang lên trong cô độc:

- Cao Gia Nguyên, Sam khó chịu quá... anh ở đâu rồi? ... Sam đau quá... Gia Nguyên... Gia Nguyên... anh đâu rồi?

Sự thật là hắn không hề thích nước táo, cả mỳ cũng không. Nhưng đó là thói quen, bởi hắn bắt chước anh ngay từ khi còn nhỏ. Đối với hắn mọi thứ thuộc về anh đều tốt cả, anh thích thì hắn cũng sẽ thích, anh muốn thì hắn cũng sẽ muốn. Anh thích nước táo, thế là ngày nào hắn cũng uống, anh thích mỳ, thế là ngày nào hắn cũng ăn. Ngay cả việc anh thích bóng rổ hắn cũng tập chơi bằng được đấy thôi. Hắn muốn hai anh em hợp nhau ở mọi "ngõ ngách" trong cuộc sống. Nhưng anh thích ăn hải sản... hắn không thể bắt chước. Mọi thứ, trừ hải sản. Độc tố...

Có lần hắn lì lợm cố gắng nuốt bằng được, liền bị xuất huyết dạ dày. Chỉ một điều còn con thể mà làm không xong, hắn thấy mình vô dụng kinh khủng. Yêu ới, vô dụng, tâm thương... bởi hắn không thể trở thành một cái bóng của anh. Đến vị trí của một cái bóng cũng quá xa vời với hắn...

Gia Nguyên dần chìm vào trạng thái vô thức, máu từ kẽ môi vẫn rỏ xuống sàn từng giọt, từng giọt, đặc quánh...

Đùng! – Một tiếng sấm xé tan màn đêm. Gió lách mình qua khe cửa hẹp, rít lên rồi gào thét, điên cuồng đập đầu vào khung kính như con thú điên. Trận mưa lớn kéo đến, trút từng đợt giận dữ xuống nền đất khô, nước tạt mạnh, hất lên ô kính những hình thù ma quái...

Kẹt... cánh cửa phòng nhẹ nhàng bật mở. Trong trạng thái mê man, lí trí Gia Nguyên vẫn còn chút tỉnh táo để nhận ra lúc này mình chưa kịp khóa cửa phòng... và ai đó đang tiến vào...

Mất he hé mở, một giây sau, đồng tử Gia Nguyên giãn rộng. Ánh sáng lóe lên từ bên ngoài, sấm chớp nổ đùng đoàng. Một thân ảnh tóc tai lòa xòa ướt đẫm nước mưa, cả người bết máu đang lù lù đứng đấy, trừng trừng nhìn Gia Nguyên.

Thân ảnh đó lao đến, túm lấy cổ Gia Nguyên siết chặt. Gia Nguyên không thở được nữa, tay chân hắn tê liệt đến mức không cử động nổi, một chút kháng cự cũng quá sức hắn. Kẻ đó găm lên hắn học, hai tay mỗi lúc càng siết chặt cổ Gia Nguyên:

- Tao phải giết mày... không tha thứ cho mày được... đồ ăn cắp... Hồng Quân là của tao... không thể tha thứ cho mày được!

Những móng tay dài ấn vào cổ Gia Nguyên, không thở được, khó chịu quá...

Đang lúc thanh quản hắn tưởng như đứt ra từng khúc thì bàn tay nhầy nhụa máu kia bỗng nói ra, lỏng dần, lỏng dần, rồi thông hắn xuống. Và kẻ đó ngã gục lên người Gia Nguyên.

Sự im lặng đến đáng sợ bao phủ lên căn phòng tối tăm. Ngoài kia, sấm chớp vẫn không ngừng gào thét...

Trở lại với tách cà phê nóng trên tay, Hồng Quân mệt mỏi ngả người lên ghế sofa trắng. Chiếc điện thoại trên bàn rung mạnh, chà xát với mặt kính đều đều. Anh cầm điện thoại lên, mắt nhắm lại đọc cái tên đang hiển thị... Gia Nguyên gọi...?

Anh liếc mắt nhìn đồng hồ vừa điểm mười hai giờ khuya, tim bỗng đập mạnh, một cảm giác lo sợ mơ hồ len lỏi trong tâm trí. Hồng Quân bắt máy. Từ đầu dây bên kia, tiếng sấm nổ đùng đoàng làm anh giật mình. Và Hồng Quân nghe thấy một tiếng thì thầm vô cùng yếu ớt:

- Cứu tôi... cứu...

Hơi thở hắn đứt quãng, đau đớn, hải hùng...

Chương 83

Chiếc mui trần xé gió lao đi, điên cuồng lạch lách trong phố đêm. Trời mưa rất lớn, sấm chớp rạch nát bầu trời bằng những nhát cửa sáng lòe...

Hồng Quân tạt xe vào sân kí túc xá, phóng lên những bậc cầu thang dài ngoằn, từng bước chân hoảng loạn xen lẫn nhịp đập của trái tim đang co rút lại vì bồn chồn.

Tuần lễ này được nghỉ, sinh viên hầu hết đều về quê, kí túc xá dường như không ai ở. Anh chạy băng qua hành lang tối tăm, con đường dẫn đến phòng B.12 trở nên xa tít tắp... Giữa sự tối tăm mịt mù, trong âm thanh hung dữ của sấm, trong tiếng gào thét của gió, trong cái lạnh buốt của hơi nước mưa... anh thấy căn phòng B.12 hiện ra trước mắt, cửa phòng mở toang, những vết máu nhầy nhụa nơi thềm cửa...

Hồng Quân tiến vào phòng, anh đưa tay lần cái công tắc. Đèn bật sáng... Anh chết đứng, hai mắt mở to trân trối...

Số máy khẩn cấp

115

Cấp cứu...

*****

Tiếng xoành xoạch của những bánh xe sắt chà xát trên nền gạch bệnh viện nghe khô khốc. Hai chiếc giường di động được đẩy nhanh về phía phòng cấp cứu. Rạp giường trắng thoáng chốc đã thấm máu, đỏ lôm. Những bình dưỡng khí khẩn trương lắp vào. Những bác sĩ mặc y phục trắng toát kéo bịt miệng lên che mặt, căng thẳng cầm tập hồ sơ đi lên phía trước...

Cánh cửa phòng cấp cứu lạnh lùng khép lại, người thanh niên mái tóc ướt đầm nước mưa chỉ biết nhìn theo đám đám, đôi mắt đen lạnh của anh trông rỗng...

Anh đã thấy gì? Một cảnh tượng đầy máu... Rachel Lynes trên người đầy vết cắt sâu hoắm, ngã gục lên Gia Nguyên, còn hân... gương mặt trắng khùng khiếp, máu từ khoe miệng vẫn trào ra tanh tưởi, trông hân lạnh ngắt... lạnh ngắt?

“Nếu em chết đi anh có yêu em không?”

Hồng Quân rùng mình, anh ho mạnh, một tay giữ chặt lấy tim, một tay chống vào tường. Anh thờ dốc, tim anh siết lại, từng nhịp đập nhói lên đau đớn. Nước mưa từ mái tóc ướt nhẹ chảy lên theo gò má, lọt vào kẽ miệng anh. Bờ môi anh thâm tím lại, run rẩy, sắc mặt trắng bệch như giấy... Anh không thể ngờ được... Rachel sao có thể hành động điên rồ như vậy chứ? Tự sát, hại Gia Nguyên... đều là vì anh?

Đều – là – vì – anh!

...

Bác sĩ trở ra, gương mặt tri thức trông lạnh lùng. Hồng Quân bật dậy tiến đến chỗ ông, giọng anh nghe khản đặc:

- Tình hình thế nào rồi?

- Một người có thể chuyển qua phòng hồi sức ngay... nhưng người còn lại...

- Người còn lại thế nào?

- Tình hình nguy kịch! – Bốn chữ vang lên sắc lạnh đâm thẳng vào tim anh. Đau nhói.

- Rachel... Lynes? – Hồng Quân đau khổ nghĩ đến những vết cắt trên người cô gái, máu ra nhiều như thế...

- Không! – Người bác sĩ đẩy gọng kính lên, ông nhìn xoáy vào sự bồn chồn trong đôi mắt chàng trai trẻ - Là bệnh nhân Cao – Gia – Nguyên! Đang rất nguy kịch!

- Sao... cơ? – Hai mắt anh mở to nhìn ông, ông ta vừa nói gì chứ? ... Gia Nguyên nguy kịch?

- Anh đi theo tôi! – Bác sĩ hạ giọng trầm trầm, quay lưng bỏ đi trước. Hồng Quân cảm thấy hơi thở mình đứt quãng, không phải, anh không thở được, hai lá phổi co rút lại trong sự bàng hoàng. Anh bước theo người bác sĩ như một cái xác không hồn.

...

Phòng trực riêng của bác sĩ...

Bác sĩ kéo ghế ngồi xuống, rót trà ra hai tách sứ, ông đẩy đến trước mặt Hồng Quân một tách, lặng lẽ nhìn anh:

- Bệnh nhân Rachel Lynes cơ bản ngắt đi là do bị kích động mạnh về tâm lý, hơn nữa còn mất rất nhiều máu, tay chân đầy những vết cắt sâu, chắc là do mảnh vỡ thủy tinh. Nhưng cô ấy không rơi vào tình trạng nguy hiểm tính mạng! Người nguy kịch là Cao Gia Nguyên!

- Gia...Nguyên... - Hồng Quân mấp máy môi khó nhọc.

- Xuất huyết dạ dày, rất nặng!

- Tại sao?

- Cơ thể kìm nén độc tố quá lâu!

- Độc tố gì? – Hồng Quân sững người, anh không hiểu, Gia Nguyên sao lại kìm nén độc tố trong người?

- Hải sản! Cơ địa bệnh nhân xung khắc với hải sản rất mạnh. Gia Nguyên dùng thuốc giảm đau không đúng liều lượng, hình như dùng quá nhiều dẫn đến tình trạng sốc thuốc.

Hồng Quân không thể tin vào những gì vừa nghe. Gia Nguyên bị dị ứng với hải sản? Nhưng khi tới ở biệt thự của bố...anh giật mình nhớ lại một bàn tiệc toàn hải sản, nhớ lại gương mặt căng thẳng của hắn, nhớ lại bàn tay cầm thìa run rẩy của hắn...anh không hề biết chuyện này. Tim Hồng Quân co thắt dữ dội, một cảm giác đau thống thống làm cơn cào ruột gan, máu trong mạch như đông cứng lại. Chính anh đã ép hắn ăn...không phải sao?... Gia Nguyên đã im lặng. Gia Nguyên đã chịu đựng. Thái độ kì lạ của hắn từ lúc rời khỏi biệt thự...mỗi Hồng Quân bất chợt run lên tím tái.

Người bác sĩ nâng tách sứ trắng nhấp một ngụm trà, ngón tay ông gõ gõ lên mặt bàn kính, chất giọng thâm trầm của một người sống lâu năm trong ngành y vang lên:

- Nhưng đó chưa phải là tất cả lí do dẫn đến tình trạng tồi tệ bây giờ...

Hồng Quân ngẩng đầu, gương mặt anh lại càng bồn chồn, bờ môi sẫm hẳn lại:

- Ý ông là sao?

- Tình trạng sức khỏe của Cao Gia Nguyên rất tệ. Kết quả xét nghiệm máu cho thấy bệnh nhân sử dụng rất nhiều thuốc tăng lực. Thuốc tăng lực chỉ dùng cho những người quá mệt mỏi, thường xuyên căng thẳng. Cơ thể suy nhược, đề kháng yếu, bệnh nhân có biểu hiện của một người mất ngủ triền miên.

- Mất ngủ? Căng thẳng? Mệt mỏi? – Hồng Quân bấm chặt môi, đôi lông mày rậm nhíu lại, sống lưng anh cứng ngắc.

- Quan trọng nhất là trong lúc chụp X-quang, tôi phát hiện ra một động mạch não bị phình. Đây chắc chắn là do chấn thương mà ra. Bệnh nhân có hay gặp những cơn đau đầu ngắn nhưng dữ dội không?

Trong đầu anh lộn xộn suy nghĩ, cơn đau đầu ngắn nhưng dữ dội? ...phải, Gia Nguyên từng có biểu hiện như vậy, thậm chí hắn đã ngất lịm đi. Hồng Quân nhìn bác sĩ, khó khăn gật đầu...chợt, anh nhận ra gương mặt ông ta tối sầm lại, người bác sĩ cau mày nhìn anh, lúc này mới thấy ông thật sự căng thẳng:

- Tôi phải nói cho anh điều này... chỗ động mạch bị chấn thương ấy nếu không tiến hành phẫu thuật kịp thời, thị giác của bệnh nhân sẽ ảnh hưởng, chính xác hơn là bị... mù vĩnh viễn.

Xuất huyết dạ dày. Sốc thuốc giảm đau. Lượng thuốc tăng lực trong máu rất lớn. Suy nhược cơ thể. Mất ngủ triền miên. Phình động mạch não. Mù vĩnh viễn...

Hồng Quân nín thở, cảm giác như tim mình vỡ vụn ra, cảm giác đau đớn đến nỗi để anh chết đi còn tốt hơn. Sam của anh, cô gái lúc này còn sánh bước bên cạnh anh với vẻ ngang ngạnh, bướng bỉnh... giờ đây đang nguy kịch. Rất nguy kịch...

Đều – là – vì – anh!

Bạn đang đọc truyện *Vai Diễn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.